

5-III-2008

600 de

ISTORIOARE RELIGIOASE

de

Preot Iosif Trifa

Scrisă de către autor

Șase sute de istorioare religioase

1

2 1 - Urechi mîntuite

3 În țările răsăritului umblă o istorioară veche, plină de înțeles și pentru noi creștinii.

4 Cică un sfînt profet ajungînd în rai, a văzut pe acolo, între altele și o grămadă de urechi
5 strînse la un loc.

6 - Ce înseamnă această grămadă de urechi? - a întreat profetul pe pázitorul raiului.

7 - Acestea sînt urechile oamenilor care au ascultat cu bucurie Cuvîntul lui Dumnezeu, dar
8 nu L-au făcut. Urechile care au ascultat cu bucurie Cuvîntul lui Dumnezeu, iată s-au mîntuit
9 și au ajuns în rai, dar stăpînii urechilor se chinuie acolo jos în focul iadului - a răspuns
10 pázitorul raiului.

11 Numai auzirea Cuvîntului lui Dumnezeu încă nu mîntuie. Cele auzite trebuie să străpungă
12 inima noastră (Fap. Ap. 2, 37) și să le primim și să le păstrăm în inima noastră
13 (Luca 1, 66), căci altcum le fură satana și nu aduc roade. Cel ce laudă cuvintele
14 Domnului și le împlinește, acesta este omul cel cuminte care și-a zidit casa pe stîncă
15 (Matei 7, 29). Mama mea și frații mei - zicea Isus - sînt cei ce aud Cuvîntul lui
16 Dumnezeu și Îl împlinesc (Luca 8, 21). Nu auzitorii legii, ci împlinatorii ei se vor mîntui
17 (Rom. 2, 13).

18 Cititorule! Ești tu un creștin numai cu urechile sau și cu faptele tale? Fă-ți singur socoata
19 aceasta!

20 2 - Albinele și fumul

21 Cînd stuparul vrea să ia mierea albinelor, sau vrea să le slăbească rezistența, le amețește
22 cu fum.

23 Așa face și diavolul. Cu fumul ispitelor și păcatelor îi amețește pe oameni; le slăbește
24 rezistența sufletească și pe urmă le fură mierea, le fură Împărăția lui Dumnezeu și mîntuirea
25 sufletului.

26 3 - Mama tîmpitului

27 Am cunoscut o mamă ce avea un copil tîmpit. Ajunsese copilul la 40 de ani și nu cunoștea
28 pe mamă-sa. Sărmana mamă, îl îngrijea așa cum își îngrijește o mamă odorul.

29 Într-o zi am afla-o plîngînd cu amar.

30 - Părinte dragă - îmi zicea femeia - mi se rupe inima de durere cînd mă gîndesc că 40 de
31 ani am îngrijit cu dragoste pruncul acesta și el nici măcar o dată nu mi-a zis: *mamă!*

32 Așa sînt și cei păcătoși, care nu țin seamă de dragostea Tatălui ceresc. Tatăl ceresc îi
33 îngrijește cu dragostea și iubirea unui părinte, dar păcătoșii, tîmpiți fiind de patimi și păcate
34 - nu cunosc iubirea Lui și nici nu vor s-o cunoască.

35 O viață întregă sînt împresurați de dragostea Tatălui ceresc și ei nu strigă nici măcar o
36 dată: Tată!

37 4 - Ce veste se mai aude în lume?

38 Un ostaș din Oastea Domnului se întorcea de la oraș. Cîțiva oameni îl întîmpinară cu
39 întrebarea:

40 - Ce noutăți se mai aud?... Ce vești se mai aud prin lume?...

41 - Am auzit o noutate mare - răspunse ostașul - am auzit că Isus Hristos a venit în lume
42 să ne mîntuiască pe noi cei păcătoși. O veste mare se aude în lume... se aude vestea scumpă
43 și dulce că atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît și pe Fiul Său Cel Unul Născut, L-a dat
44 ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică (Ioan 3, 16).

45 Cuminte răspuns!

46 **5 - Clopotele din New York**

47 Cei ce au fost în America, spun că New York-ul este un oraș cu un zgomot atât de
48 asurzitor, încât nu se aud clopotele bisericilor. Vuie clopotele, dar jos în stradă nu le aude
49 nimeni.

50 Așa e și zgomotul și vuietul acestei lumi deșarte. El asurzeste pe om să n-audă chemările
51 Domnului. Cei ce se lasă tîrîți de vuietul și huruitul lumii, nu mai aud chemările cerului...
52 uită de cele sufletești.

53 **6 - Cele trei priviri**

54 Un om evlavios fu întrebat odată, cum se face că el totdeauna își păstrează sîngele rece
55 cu toate necazurile ce le întîmpină în viață?

56 - Ei bine - răspuse el - să știi că totdeauna sînt cu cea mai mare băgare de seamă la ochii
57 mei, că tot răul din lume, ca și tot binele, pătrunde prin simțurile omului la inimă. Pentru
58 aceea în toate diminețile, înainte de a pleca la afaceri, fac următoarele trei lucruri:

59 Întîi privesc spre cer și îmi aduc aminte că acolo sus, eu am cea mai principală afacere
60 și înspre aceasta trebuie să mi se îndrepte ținta mea și toate silințele mele.

61 Al doilea, plec ochii la pămînt și mă gîndesc de ce puțin loc am nevoie pentru a-mi găsi
62 eu acolo mormîntul.

63 Al treilea, privesc de jur împrejur și mă gîndesc la marea mulțime de oameni, care au de
64 pătimit și mai rău decît mine.

65 În chipul acesta mă mîngîi de toate suferințele ce le îndur și trăiesc mulțumit în părtășie
66 cu Dumnezeu.

67 **7 - Bună dimineața soare!**

68 Un cercetător spune că a aflat prin centrul Africii niște triburi sălbatice cu credințe și
69 obiceiuri foarte ciudate.

70 Între altele - spune cercetătorul - am văzut cum dimineața, la răsăritul soarelui, șeful unui
71 trib se ridică pe o înălțime și salutînd răsăritul soarelui, zicea: Bună dimineața soare! Pe ziua
72 de azi, iată calea ce trebuie s-o faci: te vei ridica în sus, vei apuca la stînga, apoi la dreapta
73 și deseară te vei coborî acolo... (arătînd cu degetul).

74 În nepriceperea lor, șeful și tribul își închipuiau că soarele merge după sfatul și arătarea
75 lor.

76 Înapoiți oameni! Însă eu mă gîndesc: oare nu tot cam așa sînt și unii învățați și filozofi
77 de pe la noi, care își închipuie că lumea merge după legile și teoriile lor?

78 **8 - Domnul meu, adu-ți aminte că vei muri!...**

79 Filip, tatăl lui Alexandru Macedon, învățase pe servitorul său să-i spună în fiecare
80 dimineață cuvintele: Domnul meu, adu-ți aminte că ve muri! De asemenea, aceste vorbe
81 trebuia ca servitorul să i le spună în fiecare seară.

82 Iată un lucru care ne-ar putea fi de învățătură și nouă creștinilor, căci cei mai mulți
83 oameni așa trăiesc, ca și cînd n-ar mai muri niciodată.

84 Noi ne aducem aminte de moarte numai cînd ne doboară boala la pat și abia mai răsuflăm
85 sub greutatea ei.

86 Adu-ți aminte de moarte și în veac nu vei păcătui - zice înțeleptul Sirah.

87 **9 - Tată, eu nu te cred!**

88 Un copil răsfățat spunea tatălui său vorbele de mai sus:

89 - Tată, eu nu te cred!

90 Ce copil rău crescut! - șoptea lumea de primprejur.

91 - Așa grăiești mișelule? îi strigă indignat și tatăl său.

92 Însă indignarea tatălui n-avea temei. De ce? Pentru că și el era un necredincios... pentru
93 că era și el exact în aceeași situație față de Tatăl ceresc. Copilul spunea că nu crede în tatăl
94 său, iar tatăl de altă parte nu credea în Tatăl său Cel ceresc.

95 Oare cine era mai vinovat, copilul ori tatăl?

96 Necredinciosul este exact în situația unui copil ce spune că nu crede în tatăl său.

97 10 - Dumnezeu să-ți ajute!...

98 Un elev isprăvisise liceul și se pregătea a-și continua studiile într-un oraș mai mare.

99 La despărțire, bunică-sa îi spuse:

100 - Dumnezeu să-ți ajute - dragul meu nepot - să poți închide ușile!

101 - Ce uși, bunică dragă, doar n-o să mă fac portar, după ce am isprăvit cu liceul?

102 - Pe unde vei merge, bagă de seamă să-ți închizi mai întâi ușile urechilor tale. Să le
103 închizi față de toate șoaptele și ispitele satanei.

104 Să-ți închizi apoi ușile ochilor tăi. Să nu citești cărți rele, pline de otravă și să nu te duci
105 nicăieri unde inima ta se poate otrăvi cu priveliștea ochilor.

106 Să-ți închizi apoi și ușa gurii tale, ascultînd de sfatul psalmistului: Pune Doamne pază
107 gurii mele și ușa de îngădire buzelor mele, gîndindu-te neîncetat și la cuvintele
108 Mîntuitorului, că pentru orice cuvînt nefolositor omul va da seamă în Ziua Judecării
109 (Matei 12, 36).

110 Și mai presus de toate, dragul meu, să-ți închizi ușa inimii tale față de toate ispitele cele
111 rele. Să o lași deschisă numai pentru Domnul.

112 Așa făcînd, bine și fericire vei avea în viață!

113 11 - Rugăciunea unui judecător

114 Un judecător credincios se ruga astfel:

115 Prea Bunule Doamne și Dreptule Judecător!

116 Și eu sînt un biet judecător în această lume. Dacă însă și Tu Preabunule Doamne m-ai
117 judeca așa cum judec eu, după paragraful legii, apoi aș fi pierdut, pentru că plata păcatului
118 este moartea (Rom. 6, 23).

119 Tu însă Prea Bunule Doamne, ai două scaune de judecată: scaunul dreptății și scaunul
120 iertării, pe care ni l-a cîștigat Scumpul nostru Mîntuitor. De la scaunul dreptății - în fața cărui
121 mă vor tîrî păcatele mele - eu apelez la scaunul iertării și bunătății, pe care ni l-a cîștigat
122 Scumpul meu Mîntuitor cu Jertfa Lui cea sfîntă și scumpă.

123 12 - Coroana lui Diogene

124 Într-o zi, filozoful grec Diogene, vrînd să se apere de căldura soarelui, își puse pe cap o
125 coroană de frunze. Un trecător văzîndu-l, începu a striga după el în batjocură:

126 - Jos coroana, filozofule mîndru!... Coroana se cuvine să o poarte numai eroii care s-au
127 întors biruitori de pe cîmpurile de luptă...

128 Diogene ridică capul și privind țintă în ochii înfruntătorului, răspuse:

129 - Taci prostule! Află că eu am biruit dușmani cu mult mai cumpliți decît cei din cîmpul
130 de luptă; eu am biruit trufia, sărăcia și pe acea fiară cumplită ce se cheamă plăcerea
131 lumească...

132 Iată un minunat răspuns care ne poate fi de învățătură și nouă creștinilor de azi!

133 13 - Hoțule!

134 - Hoțule! Stai să-ți spun ceva! - strigă odată un credincios pe un om ce trăia în nepăsare
135 de cele sufletești.

136 - Ce-mi zici, - hoțule? - răspuse cel chemat - eu n-am furat nimic și-mi zici hoț!

137 - Ba ai furat, frate dragă și furi... timpul cel scump ce ți l-a dat Dumnezeu pentru

138 mîntuirea sufletului tău...

139 Doar nu cumva, și cu cititorule, ești un astfel de hoț?...

140 14 - O minciună cu tîlc

141 În limba germană este o carte vestită de minciuni: *Isprăvile vînătorului Mumchshausen*.

142 Între altele este și una cu tîlc sufletesc.

143 Odată - spune baronul vînător - dădusem într-o mlaștină. Toate încercările mele să scap
144 erau zadarnice. Mă cufundasem pînă la piept. Atunci îmi veni în gînd o idee. Cum aveam păr
145 lung, strînsei părul chică, mă prinsei cu tărie de el și mă trăsei afară din mlaștină...

146 Ce minciună patentă! Dar, vai, într-o astfel de minciună trăiesc atîția și atîția creștini.
147 Păcatul este o mlaștină grozavă. Toți cei ce apucă în mlaștina asta, se cufundă văzînd cu
148 ochii. Toate eforturile lor de a scăpa cu puterile proprii sînt zadarnice... sînt isprava
149 baronului, care s-a tras de cap ca să iasă din mlaștină.

150 Toți cei ce umblă să iasă din mlaștina păcatelor și patimilor rele cu vorbe ca acestea:
151 Vreau să mă las de aia și de aia... vreau să fiu stăpîn pe mine... - sînt curat în chipul baronului
152 care spunea că a scăpat din mlaștină trăgîndu-se de cap.

153 Din mlaștina păcatelor putem scăpa numai cu ajutorul Scumpului nostru Mîntuitor.

154 Într-o conferință pentru popor, am auzit pe un cărturar apelînd la voința oamenilor să se
155 lase de patima beției. Foarte bine. Numai cît, pe limba Evangheliei, asta înseamnă a învăța
156 pe oameni să se apuce de cap ca să iasă din mlaștina beției.

157 Toate sfaturile și conferințele *morale* n-ajung nimic, pînă cînd sosește Samariteanul Cel
158 Bun și Milostiv: Isus Mîntuitorul.

159 Oastea Domnului scoate sufletele din mlaștina păcatelor cu ajutorul Acestui Samaritean
160 Bun și Milostiv.

161 15 - Era numai aur!...

162 În țările răsăritului umblă o istorioară ce spune că doi călători rătăcind în pustiul
163 deșertului ajunseseră în primejdia de a muri de foame și de sete.

164 Deodată, în zare se ivește un palmier, iar lîngă el urmele unor foști popositori pe aci. O
165 traistă plină cu ceva rămăsese aci. O desfășuraseră repede în nădejdea că află în ea ceva
166 hrană. Dar, vai, în ea era numai aur, iar aurul nu le putea ajuta. Muriră lîngă el.

167 Așa se întîmplă și în pustiul acestei lumi. Lumea aceasta nu are nici o hrană pentru suflet.
168 E un deșert mare fără apă și fără pîine sufletească.

169 Vai, cete suflete mor de foame și de sete lîngă bogățiile și averile trecătoare.

170 16 - Și-a vîndut locul din rai

171 În decursul unui chef la cîrciumă, chefulorii începură să-și bată joc de cele sfinte.

172 - Cine-mi dă cinci lei - strigă unul - îi dau locul meu din rai.

173 - Hai să-l cumpăr eu - răspunse în batjocură altul. Dă mîna aici! Noroc de tîrg!

174 Cîrciumare, adă aldămaș!

175 Se rîse mult pe socoteala acestui tîrg, dar a doua zi dimineața, cel ce-și vînduse locul din
176 rai, întîrzie să se scoale. Fu aflat mort în pat.

177 Necredincioșilor! Nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit! (Gal. 6, 20).

178 17 - Tu trebuie să te întîlnești cîndva cu Dumnezeu

179 Adam a încercat să se ascundă din fața lui Dumnezeu? Oh! Ce nebunie! Dar această
180 nebunie o fac mulți, mulți oameni de azi. O fac toți cei ce stăruiesc în păcate și fărădelegi.

181 Ei nu vreau să dea față cu Dumnezeu; ei încearcă să se ascundă în fața Lui. Dar odată și odată
182 ei vor trebui să dea față cu El. Vor da față în Ziua cea mare a Judecării.

183 Ah! Ce teribilă întîlnire va fi aceasta! Dumnezeu și omul trebuie să se întîlnească. Să stăm

184 în fața Domnului cu inima zdrobită pentru păcatele noastre. Să ne întâlnim cu Dumnezeu în
185 Crucea și Jertfa Fiului Său. Din această întâlnire vine mîntuirea. Ferice de cei ce o fac!

186 **18 - Tu ești mai bun decît mine!**

187 Un necredincios aflase vaca vecinului său în iarba din grădina lui și o duse la primărie,
188 strigînd în gura mare că îl învață el să-și îngrijească vitele.

189 După cîteva zile vecinul, - care era un om credincios - află oile necredinciosului în
190 grădina lui și ducîndu-le acasă zise:

191 - Vecine dragă, ți-am aflat oile în grădina mea și ți le-am adus acasă. Să nu te superi
192 pentru asta, că lucruri de acestea se mai pot întîmpla fără voința noastră. Dar dacă se va mai
193 întîmpla, să fii liniștit că nu le voi lăsa să se piardă ci ți le voi aduce acasă.

194 - Tu ești mai bun decît mine - răspunse vecinul necredincios rușinat!

195 Dragostea credinciosului biruise.

196 **19 - Care ochi văd mai bine?**

197 Odată un om a întrebat pe un înțelept, care sînt ochii aceia care văd mai bine: cei negri
198 ori cei albaștri? Ai bărbaților sau ai femeilor? Ai oamenilor sau ai dobitoacelor?

199 - Ochii cei ce văd mai bine - a răspuns înțeleptul - sînt aceia ai clevetitorilor, pentru că
200 aceștia văd prin toate depărtările, văd lucrurile cele mai mărunte, ba încă văd atît de bine,
201 încît de cele mai multe ori, văd și ceea ce nu este...

202 **20 - Vaca în grădină**

203 O vacă intrase în grădina unui învățat și făcea pagubă mare. Învățatul își pusese ochelarii
204 pe nas și cerceta poarta cu de-amănuntul să afle cum și pe unde a intrat vaca. Între timp sosi
205 femeia; luă un băț și scoase vaca din grădină.

206 Cam așa și cu cele religioase.

207 Se predică mereu despre cum a intrat în lume păcatul strămoșesc, în loc să se pună apăsul
208 pe scoaterea păcatelor și fărădelegilor din grădina noastră cea sufletească.

209 Sistemele teologice de regulă cercetează cu de-amănuntul *porțile*, în loc să pună apăsul
210 pe spiritualizarea vieții, adică pe scoaterea vacii din grădină.

211 **21 - Pirul și păcatul**

212 Cinci fire de pir (iarbă cîinească), smulse de grădinar și aruncate peste gard, se duseseră
213 de aci încolo, pînă ajunseseră la o arătură. Se duseseră la stăpînul acesteia și ziseră:

214 - Sîntem niște sărmane alungate fără vină, îndură-te și lasă-ne să trăim și noi la marginea
215 ogorului dumitale, unde și așa nu crește nici un fir de grîu.

216 Omului i se făcu milă de goliciunea lor și le dete un locșor la piatra de hotar lîngă răzor
217 și se bucură că a putut face un lucru bun.

218 Firul însă se întinsese încetișor, tot mai departe și mai departe pe sub pămînt, pînă
219 străbătuse tot ogorul dintr-un cap la celălalt. După cîteva luni, cînd trimise omul secerătorii,
220 n-au găsit decît niște spice pipernicite. Firul străin umpluse întreg ogorul și supse toată hrana
221 necesară pentru buna dezvoltare a grîului.

222 Văzînd aceasta, stăpînul ogorului îi păru rău că s-a arătat milos față de pir.

223 Ca pirul pe locul de arătură, așa crește păcatul în inimă, îndată ce-i faci loc în ea!

224 **22 - Cînd cad frunzele**

225 Un vestitor al Evangheliei a asemănat căderea omului în păcat cu căderea frunzelor. Cînd
226 vine frigul - cînd vine ispita - omul își pierde frunzele și florile sufletești ce-l împodobesc.

227 Dar prin asta încă nu-și pierde puțința de a le recîștiga. Cînd vine primăvara cea
228 sufletească cu vîntul cel cald al Duhului Sfînt, omul își recapătă ce a pierdut. Aceasta este

229 întoarcerea la Dumnezeu, renașterea cea sufletească pe care a avut-o altădată.

230 Sînt apoi și alții în chipul brazilor, care nu pierd iarna frunzele, dar totuși primăvara fac
231 și aci o înmugurire nouă. Aceștia sînt cei care și-au păstrat credința și prin încercarea
232 ispitelor, Duhul Sfînt îi ajută și vine să le dea o putere nouă.

233 23 - Vine regele...

234 - Domnilor subofițeri, să vă păziți, să nu folosiți înjurăturile la exercițiul de azi, căci vine
235 regele - grăi odată un căpitan către subofițerii companiei.

236 - Bine ar fi domnule căpitan - răspuse un subofițer credincios - să nu le folosim
237 niciodată, pentru că Regele regilor e totdeauna de față cu noi!...

238 24 - Cînd Roma ardea

239 Cînd odinioară s-a aprins Roma, împăratul Nero cel nebun se delecta cîntînd din vioară.
240 Roma ardea iar el cînta.

241 Altădată cînd poporul murea de foame, a trimis corăbiile în Egipt, dar nu să aducă grîu
242 ci să aducă... nisip pentru arenele circurilor. Poporul murea de foame, iar Nero aducea... nisip.

243 Mare nebun și mari nebunii! Dar, vai, tot astfel de nebunii sufletești fac și cei ce trăiesc
244 în nepăsare de cele sufletești. Sodoma și Gomora lor s-a aprins... dar ei își văd de petreceri
245 și de păcate. Sufletul lor moare de foame și de sete, dar ei umblă după plăceri și desfătări
246 lumești. Ah! Ce nebunie este a trăi o astfel de viață!

247 25 - Vasul ce nu se umplea

248 Un bandit fioros, se duse la un pustnic și spunîndu-i că vrea să se lase de rele, îi ceru un
249 leac de mîntuire și de iertare a trecutului său.

250 - Du-te - îi zise pustnicul - ia un vas mare și îl umple cu apă. Cînd vasul se va umplea,
251 să știi că ești iertat.

252 Păcătosul se duse, luă un butoi și începu a-l umple cu apă. Dar vasul nu se mai umplea!
253 Oricît turna în el, nu se umplea.

254 Atunci păcătosul aplecîndu-se peste vas, începu a plînge cu amar zicînd:

255 - Oh, Dumnezeule, numai eu păcătosul nu sînt vrednic de iertare.

256 Și, o, minune, îndată ce căzură lacrimile în apă, vasul se umplu!...

257 Erau lacrimile căinței.

258 Scumpul meu frate! Poți face și tu multe, multe, pentru iertarea păcatelor, dar să știi că
259 *vasul* nu se umple, iertarea nu vine, pînă nu pică lacrimile căinței!

260 26 - Las toate averile mele...

261 Țarul cel mare al Rusiei, a murit în clipa cînd a început să-și scrie testamentul. Încărcat
262 cu putere lumească și cu o uriașă avere, nu-i venea să creadă că va putea muri așa curînd.

263 Pe urmă abia a putut scrie cuvintele: "Las toate averile mele..." și a murit. N-a mai putut
264 să spună cui le lasă!

265 27 - Schimbă-ți stăpînul!

266 Într-o seară pe uliță, am auzit doi servitori înțelegîndu-se astfel:

267 - Cum o mai duci?

268 - Foarte bine! De o săptămînă mi-am schimbat stăpînul. Am avut un stăpîn foarte rău: un
269 tiran mare. Acum am un stăpîn nou... mi-am schimbat stăpînul... am dat peste un stăpîn foarte
270 bun; să tot trăiești în slujba lui... schimbă-ți și tu stăpînul că și al tău e un om rău!...

271 Auzindu-i astfel înțelegîndu-se, m-am gîndit că așa e și în lumea noastră cea sufletească.
272 Cei mai mulți creștini slujesc la un stăpîn rău și tiran: la diavolul.

273 Ferice de acei ce părăsesc pe acest tiran și află pe Stăpînul Cel Bun și Îndurat, - pe

274 Domnul!

275 Dragă cititorule! Ia seama. Poate și tu ești în slujba stăpînului celui rău. Schimbă-ți
276 stăpînul! Schimbă-ți îndată stăpînul tău cel rău. Ieși din slujba diavolului și intră în slujba cea
277 dulce și mîntuitoare a Domnului!

278 28 - Bogatul și călătorul

279 Un biet călător sărac ceru sălaş în casa unui bogat zgîrcit.

280 - Mergi de aici - se răsti bogatul - căci doar casa mea nu-i un han la drumul mare pentru
281 călători.

282 - Îngăduie-mi te rog, răspunse săracul, să-ți pun trei întrebări, și-apoi voi pleca în drumul
283 meu.

284 - Cine a locuit aici înainte de d-ta?

285 - Tata.

286 - Dar înainte de dînsul?

287 - Bunicul.

288 - Și după d-ta, cine va locui aci?

289 - Fiul meu.

290 - Precum se vede - zise săracul - aci în casa asta nu e nimeni statornic. Se duc unii și vin
291 alții. Niște călători sînteți și dv. , iar casa asta e un han, în care ar trebui să primiți și pe cei
292 săraci.

293 Cuvintele săracului străpunseră inima bogatului zgîrcit. Din acea clipă n-a mai respins pe
294 săraci și s-a făcut un izvor de milă și milostenie pentru ei.

295 29 - Undiță fără rîmă

296 Într-un sat trăia odată un om ce înjura grozav. Înjura la toată vorba. Nicidecum nu voia
297 să se lase de acest grozav nărav urît și de suflet pierzător.

298 Într-o zi suduitorul ieși la pescuit. Într-un vas își luase rîme pentru undiță.

299 Un credincios care știa năravul lui cel rău, din întîmplare tocmai dase pe acolo.

300 - Bună ziua, omule al lui Dumnezeu, dar ce lucruri aici?

301 - Da, iacă, prind niște pește.

302 - Și ce ai în vasul ăsta de lîngă tine?

303 - Rîme pentru undiță.

304 Și de ce mai folosești treaba asta?

305 - Pentru că peștele nu vine la undița goală, trebuie să-l înșeli cu ceva mîncare, cu o rîmă.

306 - Apoi vezi, dragul meu - zise credinciosul - peștele este mai cuminte decît tine. El nu
307 sare la undița goală, dar tu, dragul meu, faci acest lucru!

308 - Cum așa?

309 - Păi de cîte ori înjuri, tu te arunci în undița diavolului fără să-ți dea diavolul nimic, fără
310 să dobîndești nimic. Cu sudalma nu cîștigi nimic... diavolul te prinde fără nici o rîmă. În

311 Numele Domnului, te rog dragul meu, nu mai înjura... nu-ți mai înjunghia sufletul de
312 bunăvoie.

313 Suduitorul s-a pus pe gînduri și de atunci s-a lăsat de sudalmă.

314 30 - O întrebare

315 Cum se face - se întrebă odată un om cuminte - că temnițele sînt totdeauna zăvorîte și
316 încuiate și totuși sînt pline de clienți, în vreme ce bisericile sînt totdeauna deschise și
317 descuiate - și totuși sînt goale?

318 31 - Zero - 000.000

319 În legătură cu aceste zerouri (nimicuri), numere ce înseamnă de 6 ori tot nimica. Iată ce

320 a pățit un om.

321 Un om se întîlni odată cu un filozof și începu a-i înșira laude despre femeia lui.

322 - Nevasta mea e frumoasă - zise omul. La asta înțeleptul scrisese pe hîrtie un 0 (zero).

323 - Nevasta mea e bogată - zise omul. Filozoful mai scrisese un 0, acum erau două 00-uri.

324 - Femeia mea e de neam mare - zise omul. Filozoful mai scrisese un zero.

325 - Femeia mea e cuminte - mai zise omul. Filozoful mai scrisese un 0.

326 - Femeia mea e harnică - zise omul. Filozoful mai scrisese un 0.

327 - Femeia mea e blîndă - zise omul. Filozoful mai scrisese un 0.

328 Acum erau 6 zerouri laolaltă, adică de 6 ori tot nimic.

329 Atunci omul mai adăugă:

330 - Femeia mea mai e o femeie cu frica lui Dumnezeu și cu purtări curate.

331 La asta filozoful scrisese numărul 1 înaintea celor 6 zerouri și acuma era 1.000.000. Prin
332 asta, cele 6 zerouri dintr-o dată căpătară preț și se făcură un milion.

333 Poate să aibă o femeie sau un om, oricît de multe și bune însușiri; ele n-ajung nimic dacă
334 nu stă în fruntea lor credința, urmată de faptele cele bune.

335 32 - Cei trei pași

336 Taina mîntuirii sufletești nu cere cine știe ce știință și filozofie mare. Eu am o adevărată
337 groază de sistemele teologice și filozofice. Taina mîntuirii are numai trei pași, trei pășiri
338 sufletești:

339 1 - Pasul prim: să ieșim noi înșine din lume (din duhul lumii).

340 2 - Pasul al 2-lea: să intrăm în Domnul Isus Hristos (să primim Jertfa Crucii Sale și să
341 trăim o viață cu El și Evanghelia Lui).

342 3 - Pasul al 3-lea: să intrăm în rai.

343 33 - Spițele roșii

344 Cînd omul se întoarce la Dumnezeu și se hotărăște pentru o viață nouă - fu întreat odată
345 un credincios - care daruri încep mai întîi a lucra în viața lui: credința sau căința, sau frica
346 de iad, sau nădejdea, sau harul lui Dumnezeu?...

347 - O, dragul meu - răspunse credinciosul - eu îți voi răspunde la această întrebare dacă îmi
348 vei spune și tu care din spițele roșii se mișcă mai întîi cînd pleacă la drum carul?

349 - Toate odată - răspunse omul.

350 - Precum spițele roșii pleacă toate deodată cînd carul se pornește la drum - așa e dragul
351 meu și cu întoarcerea la Dumnezeu!

352 Cînd Vîntul Duhului Sfînt suflă peste viața unui om, încep a se mișca deodată toate
353 spițele roșii. Toate darurile cerești și sufletești se pun în lucrare cînd un om se întoarce la
354 Dumnezeu și aleargă în brațele Tatălui Ceresc.

355 34 - Fă-ți o haină nouă!

356 Zilele trecute am fost la croitor cu o haină mai veche. Doream ca să o refac... să-i pună
357 ceva material nou ca să iasă o haină nouă.

358 Dar croitorul cercetînd mai de aproape haina, mi-a zis:

359 - Nu se face părinte să mai repari haina asta... ar fi o pagubă să băgăm material nou în
360 ea... mai bine fă-ți o haină nouă.

361 Îndemnul croitorului mi-a adus aminte de cuvintele Mîntuitorului: nimenea nu pune petic
362 nou la o haină veche (Marcu 2, 21).

363 Lucrul mîntuirii sufletești nu stă în a pune cîte un petic nou la o haină veche, a face cîte
364 o mică îmbunătățire la o viață păcătoasă, ci stă în a te îmbrăca în haina cea nouă, în omul cel
365 nou (Col. 3, 9-12).

366 Țin să spun cu acest prilej că și Oastea Domnului nu pune petic - nu predică numai

367 lăsarea de unele năravuri rele - ci predică o haină nouă, o viață nouă.

368 **35 - Stă în voia ta...**

369 Grecii cei vechi aveau un fel de vrăjitor cu numele Apolon, care stătea la Delfia într-o
370 ascunzătoare de unde răspundea la diferite întrebări.

371 Odată a mers la acest Apolon un oarecare viclean și amăgitor. În mâinile lui avea o pasăre
372 pe care o acoperise cu haina lui și ajungând în fața locului unde vorbea Apolon, l-a întrebat
373 să-i răspundă de este pasărea aceea vie sau moartă.

374 Omul acesta era viclean și avea de gând, de-i va răspunde că este vie, să o sugrume și să
375 o arate moartă și în acest chip să amăgească pe Apolon. Dar Apolon cunoscând vicleșugul lui,
376 i-a răspuns așa:

377 - Stă în voia ta omule, să arăți pasărea cum vei vrea: moartă sau vie.

378 O păsărică purtăm și noi, iubite cititorule, ascunsă sub hainele și lutul nostru. E sufletul
379 nostru; și stă în voia ta și a mea să avem această păsărică vie sau moartă, să avem un suflet
380 viu sau unul mort.

381 Dumnezeu ne-a dat ajutor și dar să putem ține vie această păsărică, dar de altă parte omul
382 are voie slobodă să o și omoare. Însă cel ce și-a omorât sufletul cu patimi și fărâdelegi, acela
383 va trebui să dea seama despre el în Ziua cea mare și înfricoșată a Judecății!

384 **36 - Apostolul Petru și cocoșul**

385 Despre apostolul Petru se spune că de câte ori auzea noaptea cocoșul cîntînd, se scula din
386 somn și se ruga cu lacrimi amare aducîndu-și aminte de căderea sa.

387 Noi de regulă zicem: și Petru apostolul a greșit... și psalmistul a greșit... pot eu să fiu mai
388 tare decît ei?

389 Foarte bine. Întrebarea este însă, îl urmăm noi pe apostolul Petru și în căință, ori numai
390 în păcătuire? El a păcătuit o singură dată și s-a căit o viață întreagă. Așa facem și noi?

391 **37 - Albul între negrii**

392 Africa e continentul popoarelor cu pieile negre. În special centrul Africii e curat negru.
393 Cînd europenii au pătruns prima dată pe acolo, negrii au rămas uimiți văzîndu-i. Nu mai
394 văzuseră niciodată oameni albi. Pentru ei era ceva extraordinar, era o minune acest lucru.
395 Pentru ei, oamenii cei adevărați, erau cei negri. Un om alb era pentru ei o batjocură, un lucru
396 de rîs. Pe cei dinții europeni, negrii i-au luat cu batjocuri, cu hule și cu pietre. Mai sînt și azi
397 încă prin Africa destule triburi de sălbatici care rîd și iau în batjocură pe europenii ce se duc
398 printre ei.

399 Cam așa stau lucrurile și între oamenii cei lumești și oamenii cei duhovnicești
400 (1 Cor. 2-11). Oamenii cei lumești nu pot suferi pe omul cel duhovnicesc. Rîd de el,
401 îl batjocoresc, îl prigonesc. De ce? Pentru că omul cel duhovnicesc n-are culoarea lor cea
402 sufletească. N-are viața lor și păcatele lor. Celor păcătoși li se pare că negrul lor e
403 creștinătatea cea adevărată întocmai cum negrilor din Africa li se pare că culoarea lor e
404 culoarea cea adevărată a oamenilor. De aci hulele, prigoanele și batjocurile ce le au cei ce
405 trăiesc o viață cu Domnul.

406 Fratele meu! Te plîngi de prigoane și batjocuri după ce te-ai întors la Dumnezeu și ai
407 intrat în Oastea Domnului? Nu te plînge, ci te bucură. Ar fi rău dacă nu le-ai avea. Prigoanele
408 sînt dovada despre albul sufletului tău. Din ce va spori acest alb, să știi fratele meu că tot mai
409 multe vei avea de suferit.

410 Toți cei ce vor să trăiască cu evlavie în Isus Hristos, vor fi prigoniți (2 Tim. 3, 12).
411 Așa a fost pe timpul Mîntuitorului, așa va fi pînă la sfîrșitul veacurilor.

412 **38 - Părinte Avraame!**

413 Un credincios visă odată că trecuse în viața cealaltă. Ajunsesse tocmai între hotarul dintre
414 rai și iad, dintre lumină și întuneric. Sus în lumina cea strălucitoare a raiului văzu pe părintele
415 Avraam. Un îndemn lăuntric îl făcu să întrebe:

416 - Părinte Avraame, cine sînt acolo, români, nemți, englezi, francezi, ruși, unguri, etc?

417 - Nici unii - răspunse glasul.

418 - Atunci poate că cei de acolo sînt ortodocși, sau catolici, sau protestanți, sau bapțiști, sau
419 adventiști, etc?

420 - Nici unii - răspunde iar glasul de sus.

421 - Atunci poate cei cu calendarul vechi sau cei cu stilul cel nou?

422 - Nici unii - răspunse glasul.

423 - Atunci dar cine sînt acolo?

424 - Aici - răspunse părintele Avraam - sînt numai copiii lui Dumnezeu. Sînt numai cei care
425 au trăit în lume o viață de copii ai lui Dumnezeu.

426 **39 - Eu slujesc Domnului!**

427 Trei oameni se întîlniră la marginea unui rîu mare, peste care aveau să treacă cu o luntre.
428 Dar cum luntrea era mică, nu se puteau sui în ea decît doi oameni și luntrașul.

429 Luntrașul îi pofti pe doi din ei să se suie în luntre.

430 - Eu slujesc la un ministru - zise unul din cei trei - și se sui în luntre.

431 - Eu slujesc la un general - zise al doilea - și se sui și el.

432 - Eu slujesc Domnului meu Isus Hristos - zise al treilea - mi se cuvine și mie loc.

433 - Ha! Ha! Răspunseră ceilalți, rîzînd și batjocorînd... rămîi tu aci cu Domnul tău.

434 Luntrea plecă cu cei trei, dar pe la mijlocul apei se scorni un vînt și răsturnîndu-se în
435 valuri se înecară cu toții.

436 Cel ce slujea Domnului a scăpat.

437 Domnul știe să apere și să păzească pe ai Săi, iar noi trebuie să-I fim recunoscători și să
438 ne încredem în El și El va lucra în viața noastră în chip minunat.

439 **40 - Aceasta am făcut pentru tine...**

440 Istoria păstrează următoarea întîmplare.

441 În anul 1819, un tînăr boier din Germania, făcea o excursie de plăcere prin munți. La o
442 răscruce de drum văzu o cruce cu Chipul lui Isus Cel Răstignit. Crucea avea de jur împrejur
443 următoarea scrisoare:

444 Aceasta am făcut pentru tine - dar tu ce faci pentru Mine?

445 Icoana și întrebarea ei îi străpunse inima, îi schimbase viața și tînărul cel iubitor de
446 plăceri deveni un vestitor al Domnului.

447 Mai tîrziu acest întors la Domnul, scrise și el întrebarea de mai sus pe o cruce din
448 apropierea unei cîrciumi. Peste un an, cîrciumarul era și el un întors la Domnul. Întrebarea
449 îi străpunse inima, încuiase cîrciuma și din vestitor al diavolului se făcuse un vestitor al
450 Domnului.

451 Fratele meu! Lasă întrebarea de mai sus să sape și în inima ta. Ce răspuns ai tu față de
452 această întrebare? Ce faci tu pentru Cel ce a suferit și a murit pentru tine?

453 **41 - Un răspuns potrivit - I**

454 La coborîrea dintr-un tren, un domn întrebă pe un slujbaș, care din întîmplare era
455 credincios.

456 - Ascultă domnule, ce s-ar întîmpla dacă s-ar rupe frîna și s-ar slobozi trenul la vale?

457 - Mai avem o frînă de rezervă și atunci o punem pe aceea în aplicare.

458 - Și dacă se rupe și aceea?

459 - Atunci slobozim frîna de apă.
460 - Și dacă nici aceea nu poate ajuta?
461 - Apoi, atunci, domnul meu, să știi că intrăm îndată în rai sau în iad, așa după cum au fost
462 purtările și traiul nostru!

463 **42 - Dumneata vorbești cu pereții!**

464 Unui învățat necredincios îi plăcea să ia peste picior pe cei credincioși.
465 - Ce-o mai fi și aia rugăciunea - îi zicea el unui credincios - a te ruga înseamnă a vorbi
466 cu văzduhul și cu vînturile.
467 Credinciosul tăcea.
468 Într-o zi află pe necredincios vorbind la telefon.
469 - Dar d-ta ce faci aici? Te-ai apucat să vorbești cu peretele?... D-ta vorbești cu pereții!...
470 - Ha!... Ha!... pe semne d-ta nici idee n-ai despre ce-i ăla telefon și despre cum se poate
471 vorbi la telefon!
472 - Ba am, dragul meu, dar am vorbit ca să-ți arat că întocmai așa și d-ta, nici idee n-ai
473 despre telefonul meu cel sufletesc prin care eu vorbesc cu Dumnezeu. Cînd eu ți-am zis că
474 vorbești cu pereții, erai gata să-mi spui că sînt un prost.
475 Dar în aceeași situație erai și d-ta cînd îmi spuneai că eu vorbesc cu văzduhul și cu
476 vînturile, cînd mă rog.
477 D-ta n-ai nici o idee despre legătura ce mi-o fac eu cu cerul, cu Dumnezeu prin rugăciune.
478 Dumnezeu să-ți ajute să poți vorbi și d-ta cîndva cu acest minunat telefon sufletesc!

479 **43 - Jocul a tăiat capul sf. Ioan Botezătorul**

480 Eu de cîte ori aud sau citesc despre petreceri împreunate cu joc (firește pînă la ziuă), mă
481 ia o groază gîndindu-mă că odinioară, jocul a tăiat capul sf. Ioan Botezătorul.
482 Duhul jocului este moartea (cea sufletească), și de multe ori și cea trupească. După jocul
483 de la balul lui Irod, a rămas un mort. Vai, ce de morți rămîn și azi după jocuri! După fiecare
484 petrecere împreunată cu dans pînă în zori, rămîn morți și răniți.
485 Jocul a tăiat capul lui Ioan. Jocul omoară și azi.

486 **44 - Un măcelar ducea un porc la abator**

487 Am văzut ieri un măcelar ducînd un porc la abator. Avea în buzunar cîteva boabe de
488 porumb pe care le arunca din cînd în cînd porcului și porcul mergea după el ca un mielușel
489 blînd.
490 Văzîndu-l, m-am gîndit în mine: iată așa duce și diavolul pe oameni la pieire sufletească.
491 Nu cu puterea ci cu înșelăciunea. Are și satana totdeauna o traistă plină cu grăunțe de pofte
492 și plăceri lumești pe care le scutură și le aruncă asupra celor pe care vrea să-i prindă în
493 cursele lui. Vai de cei ce pleacă după aceste grăunțe! Calea lor ajunge la *măcelăria*
494 diavolului, la pieire trupească și sufletească.

495 **45 - Ce dorești?**

496 - Ce dorești? - întrebă răstit un slujitor pe o biată femeie ce intrase în cancelarie cu ceva
497 problemă.
498 - Nimic - răspunse femeia.
499 - Cum așa, nimic? - întrebă slujitorul.
500 - Păi eu, sînt o femeie necăjită și am venit să găsesc un om în care locuiește Isus Hristos...
501 și să-l rog pe omul ăsta pentru asta și asta... Văd însă că am greșit numărul casei... aici
502 locuiește un om stăpînit de un duh rău...
503 Astfel grăind, femeia plecă să iasă afară.
504 - Stai, stai - îi zise slujbașul domolit - și ascultînd plîngerea femeii îi dete ajutorul cerut.

505 46 - Am închis calea cu spini...

506 De când eram și eu gospodar la țară, îmi aduc aminte că aveam un loc peste care oamenii
507 făceau cale scurtată (cale fără de lege). Am încercat în multe feluri să opresc această cale. Am
508 scris pe o tăbliță: Trecerea oprită!, dar oamenii au aruncat tabla cât colo. Am săpat un șanț,
509 dar oamenii trecură și peste el. Pe urmă, am plantat în calea oamenilor spini și umblarea a
510 încetat.

511 Eu văd azi un adânc înțeles în această cale oprită cu spini. Când omul apucă pe calea cea
512 fără de lege, pe calea răutăților, Domnul încearcă în multe feluri să-l oprească din acest drum
513 al pierzării. Cuvîntul lui Dumnezeu, Cuvîntul Evangheliei îi strigă omului: Oprește-te din
514 calea asta, oprește-te din calea fărădelegilor, - dar omul nici habar n-are de această oprire.

515 Domnul s-apucă și sapă atunci în calea omului o groapă, un necaz, dar omul sare peste
516 groapa asta; scapă de necaz și își vede de calea cea rea. Domnul sapă un șanț mai adânc,
517 adîncește necazul și încercarea, dar omul sare și peste acest șanț.

518 Pe urmă Domnul sădește în calea vieții omului spinii cei ascuțiți și statornici ai
519 suferințelor și durerilor. Cu asta îl oprește pe om din calea pierzării.

520 Mulțumescu-Ți Ție Doamne că ai umplut și calea mea cea rea cu spinii suferințelor.
521 Lasă-i să crească și să sporească să nu mai apuc pe calea cea rea a pierzării.

522 47 - O oală cu miere

523 Răsturnîndu-se o oală cu miere, năvăliră muștele asupra mierii, dar se împlîntară în ea și
524 se zbăteau neputincioase.

525 Luptîndu-se cu moartea, își ziseră:

526 - Vai, ce nebunie făcurăm! Pentru o gustare de dulceață ne-am dat viața.

527 Exact așa pățesc și cei ce aleargă la mierea diavolului. La plăcerile lumești. Își pierd viața
528 veșnică pentru o clipă de plăceri lumești trecătoare.

529 48 - Nu dedați cîinele!

530 Sf. Ioan Gură de Aur zice:

531 Diavolul este în chipul unui cîine flămînd ce așteaptă pe tot locul să i se arunce vreo coajă
532 de pîine, vreun os sau alte rămășițe de mîncare. De-i arunci ceva, el începe a se ține de tine;
533 el vine și mîine să-i arunci ceva.

534 Dar de nu-i dai nimic, de-l alungi cu ocări, el nu mai vine. El își caută norocul în altă
535 parte.

536 Așa e și diavolul. El așteaptă să-i arunci ceva. Îndată ce-i dai ceva, îndată ce te lași biruit
537 de ispită și păcat, diavolul se ține mereu de tine pînă ce pe urmă te mușcă de moarte. Dar
538 dacă nu-i dai nimic, dacă-l respingi strigîndu-i: cară-te de aici satano!... - el nu mai vine; el
539 se duce să-și caute norocul în altă parte.

540 Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi (Iacov 4, 7).

541 49 - Diavolul cel mai rău

542 Un sfînt părinte spune:

543 Diavolul nu este așa de rău și primejdios ca vorba: *nu este diavol!*

544 Diavolul înșală și omoară multe suflete tocmai cu această șoaptă de ispită: nu este
545 diavol... nu este iad...

546 50 - M-a întors la Domnul... o muscă

547 Istoria trezirii și mîntuirii sufletelor e plină cu fel de fel de întîmplări minunate.

548 Un întors la Domnul din Anglia spunea în gura mare că pe el l-a întors la Domnul... o
549 muscă. Cum așa? Iată cum răspundea el întrebărilor:

550 Eu eram un mare iubitor de muzică, dar în schimb uram Cuvîntul lui Dumnezeu și

551 lucrurile sufletești.

552 Odată am mers la biserică, dar nu să ascult slujba și predica ci să ascult corul și orga,
553 auzisem că se cîntă minunat acolo. Le-am ascultat cu plăcere, de mai multe ori, însă la
554 predică mă așezam în bancă și îmi înfundat urechile cu degetele să n-aud Cuvîntul lui
555 Dumnezeu.

556 Dar într-o duminică, cum stam așa cu urechile astupate, veni o muscă, se puse pe nasul
557 meu și fusei silit să destup urechile ca să alung musca.

558 Tocmai în clipa aceea, preotul rostea cuvintele: Cine are urechi de auzit să audă...

559 Aceste cuvinte mi-au străpuns inima... am văzut că împlinirea asta este un semn al
560 cerului de sus...

561 Am început să citesc Scriptura și să mă ocup cu cele sufletești și azi mulțumesc lui
562 Dumnezeu că am scăpat din orbia și surzenia cea sufletească... Și iată așa, pe mine m-a întors
563 la Domnul o muscă!

564 51 - Cele cinci degete ale păcătosului

565 Arabii au o istorioară despre cum folosesc păcătoșii cele 5 degete de la mîină, respectiv
566 despre cum se slujește diavolul de cele 5 degete ale păcătoșilor.

567 Cu două degete - spune istoria - diavolul îi acopere omului ochii să nu vadă lumina
568 Evangheliei și a mîntuirii.

569 Cu celelalte două îi astupă urechile să n-audă Cuvîntul lui Dumnezeu și chemările
570 mîntuirii.

571 Iar cu al cincilea deget satana îi pune lacăt pe gură și îi zice: vino după mine fără nici un
572 cuvînt de împotrivire!

573 52 - Un pui de vultur trăia cu găinile

574 Un lucru interesant am văzut într-un sat de sub poalele Munților Carpați. Un vîntător
575 prinsese un pui de vultur și îl domesticea. Domesticirea puiului de vultur ajunsese pînă acolo
576 că trăia împreună cu găinile. Rîcîia cu ele prin gunoaie și se culca împreună cu ele în cotețul
577 de găini. El își pierduse cu totul firea sa de pasăre zburătoare prin înălțimi pline de soare și
578 lumină...

579 Omul e făcut să trăiască o viață duhovnicească, o viață de înălțimi sufletești. Iar dacă ați
580 înviat împreună cu Isus Hristos - scrie ap. Pavel - umblați după lucrurile cele de sus, nu după
581 cele de jos... (Col. 3, 1-2). Mîntuitorul ne-a dat putere și ne-a dat aripi să ne ridicăm
582 spre înălțimile vieții duhovnicești ca să trăim o viață nouă în duh, o viață duhovnicească.

583 Însă cei mai mulți creștini și-au pierdut aceste aripi; au pierdut dorul și plăcerea de a se
584 înălța cu sufletul spre înălțimi pline de soare și lumină sufletească. Cei mai mulți creștini își
585 trăiesc viața afundîndu-se mereu în coaja pămîntului și rîcîind gunoiul păcatelor și patimilor
586 lumești.

587 Oare nu cumva trăiești și tu cititorule o astfel de viață cufundată cu totul în coaja
588 pămîntului și în gunoaiele patimilor și plăcerilor lumești?

589 53 - Unde să scape?

590 - Oare unde să mai scap de ostașii ăștia cu predicile și cîntările lor?... - întreba și se
591 tînguia într-un sat un mare necredincios.

592 - În iad - îi răspunse un trecător!

593 54 - E numele meu...

594 - Da tu ce te-ai apucat să citești în Biblie - zise un om către un ostaș din Oastea Domnului
595 - nu-i pentru tine cartea asta...

596 - Ba-i tocmai pentru mine - răspunse ostașul - căci uite stă scris numele meu în ea.

597 - Unde?

598 - Aici unde zice: Isus Hristos a venit în lume să mîntuiască pe cei păcătoși, dintre care
599 cel dintîi sînt eu (2 Tim. 1, 15).

600

601 55 - Dacă Biblia ar avea grai

602 Dacă Biblia ar avea grai, ea ar striga: oameni buni, eu sînt cartea lui Dumnezeu: citiți-mă!
603 Eu sînt descoperirea lui Dumnezeu: cercetați-mă! Eu sînt cartea vieții: iubiți-mă! Dumnezeu
604 este Autorul meu: cercetați-mă și veți afla în mine pe Dumnezeu: veți afla toate încercările
605 și lucrările ce le-a făcut dragostea lui Dumnezeu în decursul veacurilor pentru mîntuirea
606 voastră a păcătoșilor... veți afla în mine apa cea vie și mana cea cerească...

607 56 - Vorbește mai mult cu Dumnezeu...

608 Mai săptămîinile trecute o femeie mi se plîngea că nu poate aduce la Domnul și pe soțul
609 său. Îi vorbește mereu despre cele sufletești, dar el nu înțelege... nu se prinde nimic de el.

610 La necazul acesta - i-am răspuns eu - îți dau un sfat: vorbește cu soțul tău mai puțin
611 despre Dumnezeu și vorbește cu Dumnezeu mai mult despre soțul tău... roagă-te pentru el!

612 Femeia a ascultat și soțul său a început a se trezi pentru Domnul.

613 Mare lucru este rugăciunea pentru alții. Să o folosim neîncetat.

614 57 - O fetiță a făcut de rușine pe învățați

615 O ceată de învățați s-au strîns odată la o discuție despre Dumnezeire. Unii spuneau una,
616 alții alta și nu se puteau înțelege asupra întrebării, dacă este Dumnezeu și cum ar fi
617 Dumnezeu.

618 Unul din ei zicea: Nu este Dumnezeu; copilul cînd se naște n-are credință, numai părinții
619 i-o apasă cu de-a sila în ceara inimii sale.

620 Atunci un altul zise: să aducem aci un copil să vedem cum i s-a întipărit credința în ceara
621 inimii. Aduseră o fetiță și o întrebă, ce știe ea despre Dumnezeu și cum își închipuie ea pe
622 Dumnezeu.

623 Atunci fetița desfăcîndu-și pieptul astfel grăi: eu cred că Bunul Dumnezeu este atît de
624 mare încît nu-L poate cuprinde cerul și pămîntul, dar de altă parte este atît de mic încît încap
625 și aici, în inima mea...

626 Învățătorii rămaseră rușinați de acest minunat răspuns, și pricepură și ei că Dumnezeu nu
627 Se poate afla prin ocoșeli omenești, ci numai prin credință.

628 58 - Cele trei clase

629 În trei clase s-ar putea împărți creștinii de azi.

630 Întîi, clasa celor puțini, puțini, care L-au aflat pe Mîntuitorul și sînt fericiți și liniștiți.

631 A doua, clasa celor care-L caută pe Mîntuitorul și sînt încă neliniștiți.

632 A treia, clasa celor mulți, mulți, care nici nu-L caută, nici nu L-au aflat.

633 Cititorule: Tu, în care din aceste trei clase ești?

634 59 - Sînt pierdut...

635 Un păcătos trezit la cunoașterea stării sale păcătoase, se tînguia pe toate drumurile
636 strigînd:

637 - Sînt pierdut!... vai mie, păcătosului... sînt pierdut...

638 - Bucură-te că ești pierdut - îi zise un ostaș din Oastea Domnului.

639 - Cum așa, să mă bucur?

640 - Păi uite, dragul meu, ce scrie aici în Evanghelie: Fiul Omului a venit să mîntuiască pe
641 cel ce era pierdut... (Matei 18, 11). Tu ești, dragul meu, tocmai acel pierdut, pe care-l
642 caută Scumpul nostru Mîntuitor. Vino la El, primește-L în inima ta și vei fi mîntuit.

643 **60 - Cine este Dumnezeu?**

644 Un răsfățat de necredincios stăruia să i se spună cine este Dumnezeu, c-apoi va crede și
645 el.

646 - Eu am să-ți spun acest lucru - îi răspunse un credincios - dar mai întâi te rog să numeri
647 pînă la trei.

648 Necredinciosul începu a număra: 1, 2, 3...

649 - Stai, stai, - îl întrerupse credinciosul - n-ai început bine... începe cu numărul dinaintea
650 lui 1.

651 - Asta-i o nebunie - grăi necredinciosul - pentru că înaintea lui 1 nu mai este un alt număr.

652 - Vezi, dragă suflete - îi zise atunci cel credincios - așa o nebunie faci tu cînd ceri să și
653 se spună cine este Dumnezeu! El a fost mai înainte de a fi lumea. El este Făcătorul tuturor
654 lumilor văzute și nevăzute, știute și neștiute de noi. Lucrările Lui sînt mari și nemărginite.
655 Și mintea noastră mărginită nu poate cuprinde Ființa Lui.

656 Cît de mari sînt lucrările Tale Doamne și cît de adînci sînt gîndurile Tale
657 (Psalm 92, 5).

658 Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea Mîinilor Lui
659 (Psalm 19, 1).

660 **61 - Dracul modei**

661 O fată zi de zi își tot bătea la cap pe mamă-sa să-i facă o haină nouă după moda cea nouă
662 (cu picioarele goale).

663 Într-o zi, cînd fata iar începu, mama își ridică ochii și mîinile spre cer, în semn de
664 rugăciune și strigă cu glas tare:

665 Miluiește-mă Doamne Isuse, Fiul lui David, căci fiica mea rău se îndrăcește
666 (Matei 15, 22).

667 La strigătul acesta dracul modei părăsi pe fată; se rușină de cererea ei și din acel ceas nu
668 mai ceru haine scurte și păr tăiat.

669 **62 - Urma va alege**

670 Doi oameni se duseseră în pădure să taie lemne de clădit. Unul era un om credincios, cu
671 rîvnă pentru cele sufletești; celălalt era din mulțimea cea mare a necredincioșilor.

672 Doborînd un arbore, cel necredincios zise:

673 - Vezi frate dragă, așa e și cu viața noastră! Cînd vine moartea ne doboară jos și s-a gătat
674 cu noi, nimica s-alege de noi...

675 - O, fratele meu - răspunse credinciosul - nu-i adevărat că viața noastră se gată cu nimic
676 cînd vom muri. Vezi tu arborele acesta? L-am doborît jos, dar abia acum, după ce l-am tăiat,
677 se va vedea de ce treabă este bun.

678 Abia acum vom vedea de este sănătos și bun de clădit, ori este buturos și bun numai de
679 foc. Așa e și cu noi. Cînd va veni securea morții și ne va doborî, atunci se va vedea ce fel de
680 pomi sîntem! Sănătoși ori putrezi. Atunci se va vedea de sîntem de folos, ori de aruncat în
681 foc, în iad.

682 Iată securea stă la rădăcina pomilor (Matei 3, 10).

683 Cum se va afla pomul vieții tale, iubite cititorule în clipa morții?

684 **63 - O cheie ruginită**

685 Prin casele celor mai mulți creștini, se află cîte o cheie foarte ruginită, din cauză că nu
686 este folosită.

687 O cheie minunată este aceasta, dar o mănîncă rugina pentru că oamenii n-o folosesc!
688 Această cheie este rugăciunea. Ce cheie minunată este aceasta. Cu ajutorul ei putem descuia
689 camera tuturor bunătăților cerești. Cîți însă o folosesc?

690 **64 - Un răspuns potrivit și un sfârșit fioros**

691 Într-un orașel din Germania a avut loc mai anii trecuți, feroasa întâmplare de mai jos.
 692 O ceată de câțiva slujbași necredincioși își aflau plăcerea să ia în deșert pe Dumnezeu. În
 693 deosebi unul din ei întrecea orice margini în astfel de hule. Între ei era și un credincios care
 694 trebuia să sufere hulele lor.

695 Într-o zi se întâlniră la prânz. Hulitorul îl întâmpină pe cel credincios cu următoarea
 696 întrebare de batjocură:

697 - Ce mai face Fiul dulgherului din Nazaret? (adică Isus Hristos).

698 Hulitorii începură a râde, dar credinciosul răspunse liniștit:

699 - Află dragă prietene, că Fiul dulgherului din Nazaret, tocmai acum lucră la sicriul tău.

700 Hulitorii râseră mai departe, dar pe cel cu întrebarea acest răspuns neașteptat, îl străpunse
 701 ca un fulger la inimă. În cealaltă zi zăcea în pat, iar a treia zi prietenii îl petreceau la groapă
 702 în sicriu. Necredincioșii se speriară grozav de această întâmplare și de aci înainte nu mai luară
 703 în râs Numele Domnului.

704 **65 - Pentru rugăciune e prea mic...**

705 Niște părinți se delectau în sudalmele ce le rostea pruncul lor cel mai mic. În sudalma lui
 706 vedeau un semn de voinicie.

707 - Frumos mai știe sudui pruncul dv. - zice un trecător - dar de rugat se știe ruga?

708 - Pentru rugăciune e prea mic - răspunseră părinții.

709 Oare noi judecăm tot așa?...

710 **66 - Carul înghețat**

711 Am văzut astă iarnă niște oameni umblînd în fața unei case să pornească un car înghețat.
 712 Unul izbea roțile cu un topor umblînd să le miște. Dar roțile mai mult se stricau decît se
 713 dezghețau. Atunci ieși unul din casă cu o vadră cu apă caldă. O turnă peste roți și roțile îndată
 714 se dezghețară și carul porni la drum.

715 Așa și pe un om păcătos, îl poți porni pe drumul mîntuirii mai degrabă cu iubirea cea
 716 dulce a Evangheliei decît cu muștrări și vorbe aspre.

717 **67 - Fierul și focul**

718 Izbiți cu ciocanul un fier rece și-l prelucrați; e o trudă zadarnică. Fierul nu se supune. Dar
 719 îndată ce-l aruncați în foc, el se înmoaie și ciocanul poate săpa în el.

720 Așa e și cu inima omului păcătos. E un fier rece și tare. Predica, Cuvîntul lui Dumnezeu,
 721 nu prind în ea pînă nu vine în ajutor focul Duhului Sfînt.

722 **68 - Alexandru Macedon și piratul**

723 Alexandru Macedon, cuceritorul lumii, a prins odată un pirat.

724 - Cu ce drept bîntuiești tu mările? - l-a întrebat Alexandru.

725 - Cu același drept cu care bîntuiești tu lumea - a răspuns cu îndrăzneală piratul. Eu sînt
 726 un pirat și jefuiesc din cînd în cînd cîte o mică corabie, tu însă jefuiești și prădezi țări întregi;
 727 și cu toate astea mie îmi zice lumea hoț iar ție împărat.

728 În acest chip sînt și acei oameni de azi (părinți, învățători, slujbași, etc.), care țin să de
 729 altora muștrări și sfaturi pe care ei înșiși nu le țin.

730 **69 - Cei doi frați**

731 Trufia și căderea sînt doi frați, întocmai cum e somnul și moartea. De la somn pînă la
 732 moarte este numai un pas mic. Întocmai așa e și de la trufie pînă la cădere.

733 Cel căzut în trufie, zace într-un somn sufletească ce-i frate bun cu moartea cea sufletească.
 734 Și vai, ce de oameni dorm în acest somn! Pe cele mai multe suflete satana le pescuiește și azi

735 cu ispita trufiei.

736 **70 - Robul eliberat**

737 Pe timpul cînd prin Africa se făcea negoț de negri, un european ce cunoștea pe Domnul,
738 plăti prețul unui negru și declarîndu-l liber îi zise: de acum ești liber; poți face ce vrei și
739 merge unde vrei.

740 - O, nu - răspunse negrul eliberat - eu vreau să rămîn în slujba celui ce m-a răscumpărat.
741 Voi rămîne un servitor liber în slujba celui ce m-a răscumpărat cu dragostea lui.

742 Ce minunată icoană este aceasta pentru Jertfa Crucii. Domnul Isus ne-a răscumpărat și pe
743 noi din robia morții și pieirii sufletești, dar nu ca să ne facem de cap, ci să avem o libertate
744 pusă în slujba Lui... Să trăim o viață îngenuncheată la picioarele Crucii Celui ce ne-a
745 răscumpărat cu dragostea și Jertfa Lui cea scumpă.

746 **71 - Cele două locuințe**

747 Dumnezeu Își are două locuințe: cerul și inimile smerite și curate.

748 Diavolul își are și el tot două locuințe: iadul și inimile trufașe și necurate.

749 **72 - Mîinile cele mai lungi**

750 Într-o revistă științifică, un învățat a pus odată întrebarea, care dintre oameni și dintre
751 popoare ar avea mîinile cele mai lungi? S-au strîns multe răspunsuri.

752 Unii spuneau că negrii ar avea mîinile mai lungi, alții că popoarele din răsărit, alții că
753 hoții de buzunare.

754 Între răspunsuri a fost și unul care zicea așa:

755 - Eu cred că mîinile cele mai lungi le au oamenii care se roagă din toată inima lui
756 Dumnezeu, pentru că mîinile acestor oameni ajung pînă la cer și iau de acolo prin rugăciune
757 tot ce le trebuie. Astfel de mîini a avut spre pildă și Ilie prorocul, care și-a întins mîinile în
758 semn de rugăciune și a încuiat cerul și iarăși l-a descuiat, prin rugăciune.

759 Minunat răspuns! Să ne fie și nouă de învățătură!

760 **73 - Lumînarea se topește luminînd...**

761 Un prieten mă cam mustra zilele trecute, spunînd că prea îmi las viața să se topească în
762 munca ce o fac.

763 - O, dragul meu - i-am răspuns - eu îți dau toată dreptatea, dar mai întîi te rog să aprinzi
764 lumînarea aceasta.

765 - Foarte bine, iată am aprins-o; și ce vrei să spui cu acest lucru?

766 - Vreau să te rog să nu lași lumînarea să se topească; uite lumînarea se topește și asta-i
767 o pagubă mare.

768 - Păi asta-i o regulă; unde s-a mai văzut lumînare arzînd fără să se topească?

769 - Apoi dragul meu, așa e și cu noi cei ce am fost puși să lucrăm în ogorul Domnului.
770 Lumînarea trebuie pusă în sfeșnic și aprinsă ca să lumineze tuturor (Matei 5, 14). Dar
771 făcînd acest lucru ea se topește, căci unde s-a mai văzut vreo lumînare aprinsă, care ar strînge
772 seu sau grăsime? Sau unde s-a mai văzut o sare ce nu se topește după ce s-a băgat în bucate?
773 (Matei 5, 13).

774 O lumină poate fi cît de mare și mîndră, dacă nu arde și nu luminează, care este folosul
775 ei? Ea poate folosi numai luminînd.

776 Deci, lumînarea se topește luminînd!

777 **74 - Peștii cei vii și cei morți.**

778 Prin apele rîurilor ați văzut cum peștii cei vii înoată totdeauna împotriva apei și împotriva
779 valurilor. Numai peștii cei morți se duc cu apa în jos, adică îi duce cu ea în jos.

780 Așa, iubite cititorule, sînt și creștinii cei vii și adevărați. Creștinul cel adevărat trebuie
781 să înainteze totdeauna împotriva valurilor lumii acesteia. Numai creștinul cel mort se lasă dus
782 și tîrît de apele și păcatele lumii acesteia.

783 Tu cititorule, ce fel de creștin ești? Ești tu un creștin viu și adevărat, sau ești un creștin
784 mort?

785 75 - Aici este raiul meu!

786 Un scriitor și vestitor al Evangheliei, Betex, istorisește următoarele:

787 Înainte de asta cu zece ani, am cercetat un vechi prieten al meu. L-am aflat într-o
788 splendidă situație materială. Locuia într-un palat înconjurat de o grădină mare, ca un adevărat
789 paradis.

790 Am încercat să-i vorbesc despre cele sufletești, dar prietenul meu întrerupse vorbele mele
791 și le puse punct grăind sfidător:

792 - Dragul meu prieten, mie în zadar îmi vorbești despre astfel de lucruri. Raiul meu iată-l,
793 acesta este... aici e raiul meu (arătînd spre gospodărie).

794 Peste cinci l-am cercetat din nou, dar vai, ce schimbări grozave am aflat. Grădina era
795 dărăpănată, casele ruinate. Prietenul meu zăcea bolnav de ani de zile. Un copil al lui se
796 înecase. O fată încheiase o căsătorie nefericită.

797 Mai avea o singură fiică pe care am auzit-o astfel înțelegîndu-se cu tatăl său bolnav:

798 - Tată dragă, mă duc la oraș. Ce ai dori să-ți mai aduc?

799 - Un ștreang! - grăi tatăl chinuit de boală.

800 În decurs de 5 ani, raiul prietenului meu devenise un adevărat iad!

801 76 - De ce?

802 De ce sînt prin temnițe mai mulți bărbați decît femei? Această întrebare se ridică odată
803 într-o adunare.

804 - Pentru că la biserică sînt totdeauna mai multe femei decît bărbați - răspunse un om cu
805 minte!

806 77 - Testamentul lui Alexandru Macedon

807 Cînd era pe patul morții, Alexandru Macedon, a lăsat cu limbă de moarte să fie așezat în
808 sicriu cu mîinile afară.

809 - Vreau - a spus împăratul cel ce nu se săturase niciodată de prăzi și comori - să vadă
810 toată lumea că mă duc cu mîinile goale din această lume.

811 78 - Clopotele din Alpi

812 Pe vîrfurile cele mai înalte ale Munților Alpi, sînt așezate clopote, care la vreme de
813 furtună, încep ele singure a răsună, mișcate încoace și încolo de puterea furtunii. Aceste
814 clopote sînt așezate pentru turiști. Prin dangătul lor, ele dau de știre turiștilor rătăcitori că
815 acolo se află o casă de adăpost și scăpare. În puterea nopții și furtunii, ele parcă strigă: veniți
816 aici, scăpați aici!

817 Ce minunată icoană pentru viața noastră cea sufletească! Pe timp de furtună - pe timp de
818 încercări și necazuri - se poate auzi și în viața noastră glasul unui clopot mîntuitor: glasul
819 Scumpului nostru Mîntuitor.

820 Omul cel credincios tocmai în timpul cînd furtuna încercărilor e mai mare și întunericul
821 mai grozav - aude glasul Lui cel dulce; Veniți la Mine toți cei osteniți și Eu vă voi da odihnă
822 pentru sufletele voastre...

823 79 - De cînd am intrat în Oaste...

824 - Am auzit frate Gheorghe, că de cînd ai intrat în Oastea Domnului, ai părăsit toate

825 plăcerile vieții.

826 - Tocmai din contră, fratele meu, de când am intrat în Oaste, am aflat plăcerile și
827 desfătările cele mai adevărate. De când sînt n-am avut atîtea plăceri și desfătări ca acum.

828 Eu am pierdut numai nebuniile și prostiile cele de suflet pierzătoare.

829 80 - Pentru o smochină

830 Despre sf. Macarie din Egipt, spun viețile sfinților, că o viață întreagă a plîns și s-a
831 tînguit pentru o smochină ce o furase cînd era copil. De cîte ori își aducea aminte de această
832 smochină, plîngea cu amar.

833 Dar noi?...

834 81 - Pățania fierului și a pîrîului

835 E cunoscută pățania unui fier de plug, care n-a vrut să mai taie pămîntul, ci s-a pus la
836 odihnă în cămară. Dar în cămară l-a ros rugină și s-a ales nimica de el. Tot așa e și pățania
837 pîrîului, care și-a zis: Ce să mai alerg eu peste atîtea pietre și văgăuni? Hai să stau pe loc. Și
838 a stat pe loc, dar stînd pe loc, apele i s-au stricat și s-a făcut din pîrîul cu apa limpede, o baltă
839 urît mirositoare și plină de broaște.

840 Așa face și lenea cu omul. Munca curățește și înviorează trupul și sufletul omului. În
841 schimb lenea roade ca o rugină trupul și sufletul și face din viața omului o baltă stricată ce
842 se umple cu broaștele și șerpii scîrboaselor patimi și pofte rele. Din pățania fierului și a
843 pîrîului învățați-vă să fugiți de lene și de trîndăvie.

844 82 - Un răspuns potrivit - 2

845 - Unde locuiește Dumnezeu? - întrebă odată un necredincios, așa cam în batjocură pe un
846 credincios.

847 - Pretutindeni - răspuse credinciosul - afară de inima ta, căci dacă ar fi acolo, atunci nu
848 te-ai ocupa cu astfel de întrebări nebune!...

849 83 - Pățania unor necredincioși

850 Un plugar intră odată și el într-un restaurant și ceru de mîncare. Înainte de a mîncă,
851 plugarul, ca un creștin adevărat, se ridică și se rugă.

852 La asta niște domnișori ce erau cu mîncarea la masa vecină, începură a se înfunda de rîs
853 și unul îi zise așa în batjocură:

854 - Iacă noi, bădicule, mîncăm și fără să ne rugăm și încă nici unul nu ne-am înecat.

855 - Hei, hei, domnișorilor - răspuse plugarul - și eu am acasă 7 purcei și cum îi slobod din
856 coteț dau năvală la troacă, fără să se roage și încă nici unul din ei nu s-a înecat cu lăturile!...

857 84 - Eu nu cred decît ceea ce văd și înțeleg...

858 Un om credincios de la țară mergea pe drum alături de un domn necredincios. Tocmai
859 discutau despre lucrurile credinței. Credinciosul se trudea să-l scoată pe necredincios din
860 mlaștina necredinței, dar el se apăra cu îndîrjire, proptindu-se în vorbele:

861 - Dragul meu, eu sînt om cuminte, eu nu cred decît ceea ce văd și înțeleg.

862 Atunci credinciosul - luminat de Duhul Sfînt - se opri în loc și arătînd spre o livadă unde
863 păștea o vacă, o oaie și o gîscă, zise:

864 - Vezi d-ta vaca, oaia și gîsca, cum pasc la iarbă?

865 - Văd.

866 - Așa-i că toate trei pasc aceeași iarbă?

867 - Da, așa-i.

868 - Ei, acum să-mi spui d-ta de ce iarba ce o paște vaca se preface în lapte; iarba ce o paște
869 oaia se preface în lînă, iar iarba ce o paște gîsca se preface în pene?... eu demult văd acest

870 lucru și nu-l înțeleg, iar d-ta tot mereu îmi spui că nu crezi decât ceea ce vezi și înțelegi...
871 spune-mi te rog cum stăm cu lucrul acesta pe care-l vezi?
872 Necredinciosul rămase rușinat!

873 **85 - Aveți acasă porci?**

874 Un vestitor al Evangheliei vorbind despre curățenia vieții sufletești, își întrebă
875 ascultătorii:
876 - Aveți acasă porci?
877 - Avem.
878 - Dar o casă, așa curată, unde să primiți prietenii și oaspeții, aveți?
879 - Avem!
880 - D-apoi umblă porcii în casa asta?
881 - Ba...
882 - Ei bine, să știți că lucrul acesta se petrece în casa voastră cea sufletească.
883 Voi sînteți casa Duhului Sfînt - zice Scriptura (1 Cor. 3, 16). Dar în casa asta
884 băgați de seamă că umblă porcii patimilor urîte, ca beția, desfrînarea, zavistia și altele. Toți
885 cei ce trăiesc în patimi rele, aveți o casă a sufletului în care umblă porcii.

886 **86 - Pilda rea**

887 - Mamă dragă - zise un copil de 6 ani către mamă-sa - așa-i că după ce voi fi mare, nu
888 trebuie să mă mai rog, spunîndu-mi rugăciunile?
889 - Ba trebuie dragul mamei, căci toți oamenii cei buni se roagă. Numai oamenii cei răi nu
890 se roagă.
891 - D-apoi atunci tătucu de ce-i bun și nu se roagă?...
892 Să nu dăm și noi o astfel de pildă copiilor noștri!

893 **87 - Un răspuns potrivit - 3**

894 - Vreau să mă despart de femeie - grăi un om în fața tribunalului. Omul apucase cu
895 năravul beției și judecătorul știa acest lucru.
896 - Foarte bine - răspunse judecătorul - dar înainte de a trece la proces, te rog du-te acasă
897 și te desparte mai întîi de rachi... și apoi vino aici.
898 Bețivul s-a rușinat și de aci înainte nu s-a mai îmbătat.

899 **88 - Cum este făcută Crucea?**

900 Un adînc înțeles este chiar și în felul cum este făcută crucea.
901 O cruce de lemn e făcută din două brațe. Un braț e mai lung, mai lungăreț. Acest braț e
902 parcă o cale netedă, un drum deschis ce alunecă înainte. Celălalt braț - cel mai scurt - vine
903 și se pune de-a curmezișul peste brațul cel mai lung. Se pune ca și cînd ai închide calea cuiva,
904 ca și cînd l-ai opri pe cineva din drumul său.
905 Aici este taina cea mare a crucii. Ea înseamnă o oprire a noastră, a vieții noastre din calea
906 cea largă a păcatului. Ea trage o dungă peste toate planurile noastre lumești și peste gîndurile
907 noastre lumești. Crucea se pune de-a curmezișul în calea vieții noastre celei păcătoase... ea
908 înseamnă un hotar sufletesc... un hotar de oprire a unei vieți vechi și de începere a unei vieți
909 noi... ea înseamnă o schimbare din temelie a vieții.
910 Însă vai, puțini au aflat crucea în acest înțeles. Crucea celor mai mulți creștini are numai
911 un braț: are numai brațul cel lung: calea deschisă a lumii, a răutăților. Celălalt braț, cel cu
912 hotarul cel sufletesc și cu schimbarea din temelie a vieții lipsește.
913 Nu cumva o astfel de cruce este și crucea ta, iubite cititorule?

914 **89 - Caut un servitor!**

915 - Caut un servitor! - dete de știre un ostaș din Oastea Domnului.
916 - Și ce fel de servitor ți-ar trebui dumitale? - întrebă un tânăr ce voia să intre în slujbă.
917 - Mie, dragul meu - răspunse ostașul - îmi trebuie un servitor care să se teamă mai mult
918 de Dumnezeu decît de mine!...

919 **90 - Acul doctorului**

920 Cînd doctorul află pe cineva greu bolnav și amețit de boală, ia un ac și cu el împunge pe
921 cel bolnav. Dacă simte bolnavul împunsătura și se mișcă, atunci mai este nădejde de scăpare
922 și tămăduire, dar de nu simte bolnavul nimic, atunci e pierdută orice nădejde.
923 Așa sînt dragă cititorule și suferințele și necazurile ce ni le trimite Doctorul nostru Cel
924 sufletesc, Tatăl ceresc. De simți acul muștrărilor și suferințelor, atunci tu poți fi tămăduit și
925 mîntuit, dar dacă nu le simți, ești pierdut.

926 **91 - Vine preotul!...**

927 - Uite că vine preotul la noi... alergați repede și aduceți Biblia din cămară... căutați
928 ceaslovul de pe grindă... scoateți psaltirea din ladă... ștergeți-le de praf și le puneți pe masă,
929 să vadă părintele că noi sîntem buni credincioși!
930 Oare nu cam așa se întîmplă prin multe case creștine?

931 **92 - Am aprins! Am aprins!...**

932 De cînd eram preot la țară, îmi aduc aminte de o femeie care a venit, într-un post al
933 Paștilor, să se mărturisească. Numai ce a îngenuncheat, a început să plîngă strigînd:
934 - Am aprins, sfinte părinte, am aprins!... Mă cunosc greșită cu un păcat mare: am aprins!
935 - Și cine te-a îndemnat să pui foc în averea aproapelui tău?
936 - N-am umblat cu foc, părinte! Nu cu foc de acesta am aprins! Dar, cum spunei d-ta la
937 predică, am aprins cu clewetiri și minciuni pacea și înțelegerea dintre oameni...
938 Da, da, bine grăi femeia! Căci cel ce bagă zînzanie, clewetiri și minciuni între oameni,
939 după canoanele din Pravilă, face tot același păcat ca și cel ce ia un tăciune de foc și aprinde
940 casa vecinului său.
941 *Fericiți sînt cei făcători de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema*
942 (Matei 5, 9).

943 **93 - Vulpea și grădina cu poame**

944 Vulpea văzu odată o grădină încărcată de toate bunătățile. Dar grădina era apărată cu
945 ziduri înalte, pe care vulpea nu le putea sări.
946 Ce aş putea face să străbat în grădină? - se întreba vulpea. Umblînd de jur împrejurul
947 zidului, dădu peste o gaură în zid, dar gaura era prea îngustă să se poată strecura prin ea. Tot
948 gîndindu-se și judecîndu-se ce-i de făcut, vulpea își zise:
949 Știu ce voi face! Voi răbda foame cîteva zile, voi slăbi și voi încăpea prin gaură.
950 Zis și făcut. După trei zile de foame, vulpea se strecură prin gaură și, ajungînd la poame,
951 se ospătă din belșug. Dar, după cîteva zile, își aduse aminte că trebuie să iasă iar de aici, mai
952 ales că sosise vremea culesului. Însă aici, un alt necaz: se îngrășase de-a binelea și nu mai
953 încăpea pe gaură. Ce-i de făcut?
954 Nu-i alt mod să scap de aici - își zise vulpea necăjită - decît să mă pun iarăși pe foame
955 și răbdare, ca să slăbesc...
956 Răbdă iar trei zile și, slăbind se strecură afară. Cînd se văzu scăpată, uitîndu-se spre
957 grădina cu poame, zise:
958 Frumoasă mai ești tu grădină, și dulci sînt poamele tale, dar ce folos am avut eu de ele?
959 Cît am mîncat, atît am răbdat... Cum am intrat, așa am ieșit...
960 Ce istorioară plină de înțeles! Așa e și cu noi. Cum am intrat în lumea aceasta, așa vom

961 și ieși din ea. Nimic nu vom putea duce cu noi.

962 Lume, lume, dulci sînt poamele tale, dar ce folos ne rămîne nouă din ele?

963 **94 - Care aveți o țigară?**

964 Este atît de cunoscută această întrebare încît chiar și copii de 14-15 ani, cînd aud aceste
965 vorbe își bagă mîna în buzunare să scoată tabac.

966 Dar dacă acuma v-aș întreba: Care aveți o Biblie? Sau: Ce ați citit azi în Biblie? Cei mai
967 mulți la această întrebare ați rîde. Nu-i așa? Și e rău că-i așa, pentru că Biblia ar trebui să fie
968 pentru oameni ceea ce este astăzi tutunul și băutura. Plăcerea ce o au oamenii de azi pentru
969 tutun și băutură, ar trebui să o aibă și pentru Biblie, pentru frumusețile, pentru comorile,
970 plăcerile și foloasele sufletești ce le dă Biblia aceluia care citește în ea regulat, ci credința și
971 stăruință.

972 Un creștin fără Biblie este ca un soldat fără pușcă, ca un plugar fără plug și ca un călător
973 fără cale.

974 Ai tu cititorule Biblia în casa ta, și dacă o ai, citești tu regulat în ea?

975 **95 - Spărgătorii de piatră**

976 Un om spărgea piatră într-o stîncă și pentru că nu putea sta altfel, lucra aplecat în
977 genunchi.

978 Un vestitor al Evangheliei, trecînd pe acolo, zise:

979 - Ce bine ar fi să pot sparge și eu tot așa inima cea de piatră a ascultătorilor mei!

980 - Lucrați și dv. în genunchi - răspunse muncitorul - și atunci desigur veți avea reușită!...

981 **96 - Lumina din Bremen**

982 În orașul Bremen din Germania, s-a păstrat pînă în ziua de azi un vechi obicei, rămas din
983 vremile bătrîne.

984 Cînd orașul scoate la licitație, casa cutărui datornic, se aprinde o lumină și lîngă ea se
985 pune un ceas. Din clipa în care se strigă licitația, datornicul mai are timp 45 de secunde să
986 ceară iertare și să-și răscumpere casa, altcum dacă nu folosește aceste secunde, sfetnicul
987 orașului strigă: gata! Lumina se stinge și casa se vinde.

988 Întocmai așa e și viața noastră, dragă cititorule. E o mică lumină în decursul căreia trebuie
989 să ne răscumpărăm Împărăția lui Dumnezeu și mîntuirea sufletului, pe care l-am pierdut prin
990 păcat.

991 **97 - Ce cauți în ceas?**

992 Între niște meseriași de la oraș, veni odată vorba despre Dumnezeu. Între ei se afla și un
993 tăgăduitor de Dumnezeu.

994 - Dacă ar fi Dumnezeu - zicea acesta - atunci de ce nu L-a văzut sau nu-L vede cineva?

995 Încă nimeni nu poate spune că a văzut pe Dumnezeu...

996 Între cei prezenți era și o calfă de ceasornicar, care-și scoase ceasul și începu să se uite
997 cu încordare la el, ca și cînd ar căuta ceva...

998 - Dar tu ce cauți în ceas? Întrebă unul din cei de față.

999 - Caut, - răspunse ceasornicarul - pe cel ce a făcut ceasul acesta și nu-l găsesc... așa cum
1000 caută acest necredincios să vadă pe Dumnezeu, Făcătorul lumii...

1001 Necredinciosul înțelese lecția și se depărtă rușinat.

1002 **98 - Două grăunțe**

1003 Pe urma unui semănător, două grăunțe se înțelegeau astfel:

1004 Vezi tu surată - zise un grăunte rămas neacoperit de pămînt - pe tine te-a îngropat grapa
1005 semănătorului. Eu însă am scăpat neîngropat. Eu mă desfățez acum în lumina soarelui, iar tu

1006 zaci în groapă în întuneric...

1007 Dar în clipa când rosti aceste cuvinte, sosi o cioară și-l înghiți.

1008 Grăuntele cel îngropat, în schimb nu peste mult timp ieși afară într-un spic frumos de
1009 grâu.

1010 Doamne, mai bine ne ține îngropați în încercări decît să ne fure păsările cerului

1011 (Luca 8, 5).

1012 99 - Domnul meu mă vede

1013 Un ostaș din Oastea Domnului se nimerise la lucru cu un alt om, la un domn inginer.

1014 - Acum putem dormi puțin căci domnul e dus acasă și nu ne vede - grăi omul.

1015 - O, nu - răspunse ostașul - eu nu pot face acest lucru, pentru că Domnul meu e acasă și
1016 mă vede.

1017 Orice lucrați, să lucrați din toată inima ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni

1018 (Col. 2, 23).

1019 100 - Cele patru icoane

1020 Într-o veche biserică din Italia se află zugrăvite pe un perete 4 icoane.

1021 În prima se vede un chip de episcop învățînd, iar dedesubt cuvintele: eu vă învăț pe toți.

1022 În a doua se vede un chip de general, sub care scrie: eu vă apăr pe toți.

1023 În a treia se vede un chip de țăran, iar dedesubt e scris: eu vă hrănesc pe toți.

1024 În a patra se vede chipul diavolului, avînd dedesubtul lui scrise cuvintele: eu vă iau pe

1025 toți care nu vă faceți datoria!

1026 101 - Dacă hoții îți fură banii...

1027 Dacă hoții îți fură banii, încă tot mai e nădejde să-i poți afla.

1028 Dar când diavolul îți fură zilele vieții, îndemnîndu-te să le petreci în păcate, pe acestea
1029 nu le mai poți afla. Sînt zile pierdute pentru sufletul tău, pierdute pentru Împărăția lui
1030 Dumnezeu.

1031 Eu lăcrimez de cîte ori mă uit în lume și văd pe diavolul cum fură zilele și anii vieții
1032 oamenilor!

1033 102 - Icoana din Nurnberg

1034 În orașul Nurnberg din Germania, un credincios a săpat din lemn Chipul Mîntuitorului și
1035 a celor 12 apostoli. Chipurile stau în picioare. Sînt însă în așa fel făcute că îndată ce atingi
1036 și răstorni chipul Mîntuitorului, se răstoarnă toți apostolii. Dar, în schimb, poți răsturna pe
1037 toți apostolii - Domnul rămîne nemișcat.

1038 Domnul Isus este centrul vieții și mîntuirii noastre sufletești. Luați acest centru, și ați
1039 răsturnat totul. Lipsește acest centru, lipsește totul. Luați pe Domnul și Jertfa Lui din Biblie

1040 - și veți rămînea cu tunetele și fulgerele mîniei lui Dumnezeu pentru păcatele noastre.

1041 Luați pe Domnul din viața unui creștin adevărat, și i-ați luat toată puterea. Luați-i totul,

1042 dar lăsați-i pe Domnul, și n-a pierdut nimic.

1043 103 - Tată, oare a murit Dumnezeu?

1044 - Tată, oare a murit Dumnezeu? - întrebă odată pe tatăl său o fetiță ce mersese prima dată
1045 la școală.

1046 - Dumnezeu nu moare niciodată - răspunse tatăl - cine ți-a spus ție lucruri de acestea?

1047 - Apoi, dragă tată, învățătorul ne-a spus astăzi la școală că toți oamenii se roagă, și cînd
1048 se roagă vorbesc cu Dumnezeu. Pe tine nu te-am văzut niciodată vorbind cu Dumnezeu și de
1049 aceea credeam că a murit Dumnezeu...

1050 Tatăl rămase rușinat și din ziua aceea începu a se ruga.

1051 **104 - Odiseu și sirenele**

1052 Odiseu a fost un erou al vechilor greci. A luat și el parte la războiul de la Troia, unde
1053 grecii i-au bătut pe troieni, după un război de zece ani. După gloriosul război, Odiseu a plecat
1054 spre casă cu oamenii lui. În drumul lor, pe mare și uscat, au pribegit ani de zile, trecând prin
1055 fel de fel de primejdii.

1056 Între altele, au trecut și pe lângă primejdia cu insula sirenelor. Aceste sirene erau un fel
1057 de vîlve ale mărilor, niște zîne încîntătoare, care prin cîntecele lor vrăjite, ademeneau pe
1058 trecători, le furau voința, îi îmbătau cu un fel de beție dulce care îi făceau să sară în valurile
1059 mării, unde își aflau moartea și mormîntul.

1060 Ca să scape de primejdia aceasta, Odiseu a îmfundat cu ceară urechile oamenilor săi, iar
1061 pe sine s-a legat strîns de catargul corabiei. Luptătorii lui n-auzeau ademenirile sirenelor. El
1062 le auzea, dar era legat de barcă. În felul acesta au trecut teferi pe lângă insula cea vrăjită a
1063 morții.

1064 Un adînc înțeles creștinesc văd eu în această legendă. Un fel de insulă vrăjită a morții este
1065 și lumea aceasta cu *sirenele* ei: cu desfătările și amăgirile ei. Omul vîslește spre Patria
1066 Cerească, dar lumea îl amăgește cu *cîntările* și desfătările ei. Lumea îi fură omului voința,
1067 îi fură mintea, îl îmbată cu plăcerile ei și îl face să se arunce în valurile ei, în valurile pieirii
1068 sufletești și trupești.

1069 În fața ispitei, Odiseu s-a legat strîns de catargul corabiei.

1070 În fața ispitei, leagă-te și tu cu puterea Evangheliei! Leagă-te cu putere de catargul
1071 Evangheliei!

1072 În fața ispitei, oamenii lui Odiseu s-au făcut surzi, îmfundîndu-și urechile cu ceară.

1073 Mut și surd fă-te și tu față de lume și ispitele ei!

1074 Cîta vreme însă, în loc să faci așa, tu cauți parcă anume *sirenele*, pe la cîrciumi, petreceri,
1075 cinematografe și alte desfătări lumești - cum crezi, dragul meu, că ai putea birui ispita?

1076 Cîta vreme toate urechile tale, și cele de carne și cele din duh, sînt desfundate pentru
1077 lume, te miri că te biruie ispita și lumea?

1078 **105 - Argonauții și sirenele**

1079 Despre alți eroi - argonauții - tot din istoria vechilor greci, spune legenda că și ei au avut
1080 de lucru cu primejdia sirenelor, ca Odiseu. Ei s-au apărut însă într-un alt chip.

1081 Trecînd pe lângă insula cu cîntările vrăjite ale sirenelor, Iason, conducătorul argonauților,
1082 l-a pus pe vestitul cîntăreț Orfeus, să cînte din harfa sa. Iar Orfeus cu cîntările lui, le-a
1083 întrecut pe sirene. Cîntările lui vrăjite au acoperit glasul și cîntările sirenelor.

1084 De ciudă, sirenele, văzîndu-se bătute cu propria lor armă - cu cîntarea - au sărit în mare
1085 și s-au prefăcut în stînci.

1086 Odiseu le-a biruit pe sirene, legîndu-se pe el și astupînd urechile tovarășilor săi.

1087 Iason le-a bătut cu propria lor armă: cu cîntarea.

1088 Care din aceste două biruințe vă place mai mult?

1089 Mie îmi place mai mult biruința lui Iason.

1090 Să biruim lumea cu armele pe care le folosește ea. Cîntările lumii să fie copleșite de
1091 cîntările Domnului. Petrecerile lumii să fie copleșite și întrecute de petrecerile cele
1092 duhovnicești. Desfătările lumii să fie întrecute de desfătările și bucuriile cele duhovnicești.

1093 Oriunde cîntă lumea să cîntăm și noi! Oriunde își petrece lumea să petrecem și noi, dar
1094 așa ca petrecerile noastre în Domnul, să acopere și să întreacă petrecerile cele lumești.

1095 Cineva mă învinuia de ce i-am învățat pe ostașii Domnului să cînte pe drumuri și prin
1096 case?

1097 Pentru ca să facă ceea ce a făcut Iason: să biruie vuietul cel pierzător al lumii cu puterea
1098 și vraja cîntărilor și petrecerilor duhovnicești.

1099 Fraților ostași! Prin cîntările și petrecerile noastre, în stînci mute să le prefacem și noi pe

1100 toate sirenele cele de suflet pierzătoare din lumea aceasta.

1101 **106 - Fericirea lui Rotschild**

1102 - D-ta d-le Rothschild, trebuie că ești fericit, că ai de toate ce-ți dorește inima? - îl întrebă
1103 odată pe marele miliardar, un prieten de al lui.

1104 - Eu fericit? - răspunse Rothschild - păi uite tocmai acum am în mână o scrisoare, prin
1105 care cineva mă amenință cu moartea, de nu-i voi trimite la un loc anumit o mare sumă de
1106 bani.

1107 - Eu fericit, când locuința mea e păzită ziua și noaptea de 20 de polițiști secreți.

1108 - Eu fericit? Când nu mă pot duce unde vreau și nu mă pot mișca cum vreau... trăiesc ca
1109 un rob, păzit ziua și noaptea de polițiști.

1110 - Eu fericit? Când 10 secretari așteaptă mereu ordinele și instrucțiunile mele, cu privire
1111 la mersul întreprinderilor și nimeni nu mă poate înlocui.

1112 Încă odată se adeverește că fericirea nu stă în bogăție, ci în cunoașterea lui Dumnezeu.

1113 **107 - Departe-i iadul?**

1114 O întâmplare dintr-un orășel din Germania.

1115 Un necredincios îngîmfat plecase la o plimbare cu calul. Întîlnind pe preot în întrebă așa
1116 în batjocură:

1117 - Domnule pastor, am înțeles că d-ta te ocupi mult la biserică cu iadul... Te rog spune-mi,
1118 cât e de departe acest iad, căci vreau să zbor cu roibul meu pînă acolo?

1119 - Domnul să te apere de un astfel de drum - zise pastorul - trecînd pe lîngă hula
1120 necredinciosului.

1121 Pe la amiază, roibul sosi fără stăpîn. La o cotitură de drum, calul se împiedicase și
1122 izbindu-și stăpînul cu capul de niște bolovani, îl lăsă mort în drum. Ajunsese la ținta dorită:
1123 în iad!...

1124 **108 - Leac contra moliilor**

1125 O femeie bogată se plîngea că moliile îi fac rău în hainele ei cele scumpe.

1126 - Draga mea - îi răspunse o femeie - eu știu un leac minunat contra moliilor. Îl am acasă
1127 scris într-o carte bătrînă. După amiază am să ți-l scriu pe o hîrtie și ți-l trimit.

1128 Femeia cu moliile primi după amiază o scrisoare pe care era scrisă următoarea rețetă
1129 contra moliilor:

1130 Nu vă strîngeți comori pe pămînt, unde le mănîncă moliile și rugina, și unde le sapă și le
1131 fură hoții; ci strîngeți-vă comori în cer, unde nu le mănîncă moliile și rugina, și unde hoții
1132 nu le sapă, nici nu le fură. (Matei 6, 19-20).

1133 **109 - Păstorul și oaia cea neascultătoare**

1134 - Îmi tot vorbești despre un Dumnezeu Bun și iertător - zicea un om către un ostaș din
1135 Oastea Domnului - dar uită-te în lume că nu ne mai slăbesc loviturile și bătăile Lui.

1136 Ostașul răspunse foarte cuminte astfel:

1137 - Când o oaie iese din turmă și își face de cap, ce face păstorul? Fluieră după ea și o strigă
1138 pe nume: dar oaia n-ascultă. O amenință cu bățul, dar n-are grijă. Zvirle cu ceva după ea, dar
1139 oaia și mai mult se departă. Pe urmă trimite cîinele după ea, care o înhață, o supără și o
1140 mușcă. Abia după această supărare, oaia se întoarce înapoi.

1141 - Așa e frate dragă și cu noi. Domnul, Păstorul Cel Mare și Bun, a încercat multe chemări
1142 dulci, să ne întoarcem înapoi din răutăți, în turma Lui cea binecuvîntată. Dar noi n-am vrut
1143 să ne întoarcem. De aceea a trimis asupra noastră necazuri și urgii care ne împresoară și ne
1144 mușcă din greu, încercînd să ne întoarcă în turma Lui cea sfîntă.

1145 Vai de cei ce nici acum nu înțeleg și nu ascultă glasul și chemările Scumpului nostru

1146 Păstor!

1147 **110 - În piața de poame**

1148 În piața de poame am văzut zilele trecute niște copii săraci cerșind mere de la vânzători.
1149 Unii îi respingeau cu vorbe de ocară, alții le aruncau câte un măr mic, sau stricat pe jumătate,
1150 spunându-le să nu mai dea pe acolo.

1151 Un om a luat un măr, l-a tăiat cu un cuțit în 6 părți și l-a împărțit copiilor, spunându-le
1152 să nu mai vină altădată pe capul lui.

1153 Eu m-am gândit în mine, că Tatăl ceresc nu face așa cu copiii Lui. El nu Se supără, ci
1154 dimpotrivă Se bucură când copiii Lui cer de la El câte ceva. Când ne rugăm Lui și întindem
1155 spre El mîinile credinței - niciodată nu ieșim de la El rușinați!

1156 **111 - Alexandru Macedon și calul său Ducipal**

1157 Despre Alexandru Macedon istoriile povestesc multe fapte de vitejie. Între altele e și cea
1158 cu îmblînzirea lui Ducipal. Nimeni nu cuteza nici măcar să se apropie de acest mînz foarte
1159 rău și furios. Alexandru, un tînăr de 15 ani, îl scoase din grajd, puse șeaua pe el și
1160 încălecîndu-l, zbură peste un pîrîu adînc și larg de 16 coți.

1161 Viteaz mare a fost Alexandru Macedon și vitejii multe a făcut, dar, vai, în lupta cu
1162 pornirile cele rele a fost un slab și un slăbănog. Era stăpînit și biruit de multe patimi rele.
1163 Între acestea erau mai ales trei: lăcomia după bogății, băaturile și femeile.

1164 A murit în floarea vîrstei de 32 de ani, tocmai doborît de atîtea patimi rele pe care nu le-a
1165 putut înfrîna. Pe Ducipal cel furios l-a putut înfrîna, dar pornirile sale cele rele, ba. A biruit
1166 împărați și împărății, dar nu s-a putut birui pe sine însuși.

1167 Dar tu cititorule, cît ești de viteaz în lupta cu patimile tale?

1168 **112 - De cînd mătur și pe sub pat...**

1169 De cînd ai intrat în Oastea Domnului? - fu întrebata o servitoare ce se hotărîse și ea la o
1170 viață nouă pentru Domnul.

1171 - De cînd mătur și pe sub paturi - răspunse servitoarea - căci mai înainte lucram numai
1172 de mîntuială, acum însă lucrez ca pentru Domnul (Efes. 6, 5).

1173 **113 - Și-a mîntuit copilul**

1174 Un copil căzuse într-un rîu înfuriat și era amenințat să se înece. Oamenii strigau, dar
1175 nimeni nu sărea în apă ca să-l scape.

1176 - De ce nu sare nimeni să-l scape - strigă un om ce trecea pe alături - și sări el în apă.

1177 Cînd se apropie de copil, ce să vadă? Cel ce se îneca era copilul lui.

1178 Repede îl prinsese și îl scoase afară.

1179 Cel ce sare să mîntuie pe alții din valurile pierzării sufletești, își mîntuie și sufletul său.

1180 **114 - Diavolul în chip de arhanghel**

1181 Unui credincios i s-a arătat diavolul într-o noapte în chip de înger luminat și i-a zis:

1182 - Eu sînt arhanghelul Gavril și sînt trimis la tine să-ți aduc laudă pentru viața ta cea curată
1183 și ferită de păcat.

1184 Dar credinciosul simțind ispita, răspunse:

1185 - Sfinte arhanghele, ia seama că ai greșit adresa, vei fi trimis poate la un altul căci eu sînt
1186 un biet păcătos, sînt cel mai păcătos și ticălos om din lume...

1187 Diavolul scrișni din dinți și o rupse la fugă.

1188 **115 - Pericle și hulitorul**

1189 Pericle era un mare bărbat de stat și filozof din vechea Grecie.

1190 El fusese întâmpinat odată în târg de un om rău care îl petrecu pînă acasă în fel de fel de
1191 hule și batjocuri.

1192 Pericle tăcea.

1193 Când ajunse acasă, era spre seară, Pericle strigă pe un servitor și îi zise:

1194 - Uite s-a întunecat, ia o făclie și petreci pe omul acesta pînă acasă, ca nu cumva să cadă
1195 pe drum și să se lovească.

1196 Pericle era un păgîn și a dat o pildă frumoasă de iertare și răbdare. Oare cîți dintre
1197 creștinii de azi pot da astfel de pilde?

1198 116 - Osînditul și pîinea cu otravă

1199 În vremile de demult, pe unii din cei osîndiți la moarte, îi aștepta o moarte specială.

1200 Osînditul era băgat în temniță, unde i se dădeau 7 pînișoare pentru 7 zile. Una din aceste
1201 pîini era otrăvită. Bietul osîndit începea pîinile cu groază și cutremur de moarte. Nu știa din
1202 care îl pîndește otrava morții. Când dădea peste pîinea cea cu otravă, murea.

1203 Trecînd dintr-un an în altul, ce bine ar fi să ne gîndim puțin la înțelesul acestei judecăți.

1204 Și noi sîntem un fel de osîndiți la moarte. Toți sîntem osîndiți ca să murim. Ne apasă și pe
1205 noi aceeași osîndă ca pe cei din temnița osîndiților la moarte. Anii și zilele vieții noastre stau
1206 în fața noastră cu tot atîtea pîini și pînișoare de mîncat. În una din aceste pîini e pusă otrava
1207 morții. Asta e sigur. Nu știm însă în care. Poate să fie în pîinea zilei de mîine, sau de
1208 poimîine.

1209 Această osîndă teribilă ar trebui să ne umple și pe noi de groază, de cutremur și de
1210 pregătire sufletească pentru sfîrșitul vieții. Dar noi nici habar n-avem de acest lucru. Trăim
1211 așa ca și cînd n-am mai muri niciodată. Sau cel mult trăim cu înșelăciunea diavolului: Mai
1212 aveți vreme! Ah! Ce nebunie este a trăi o astfel de viață!

1213 Privegheați și stați gata că nu știți ziua și ceasul... Lucrați pînă este ziuă căci vine noaptea
1214 - vine moartea cînd nimeni nu mai poate lucra (Ioan (, 4).

1215 117 - Nu-i pentru tine Biblia!...

1216 - Nu-i pentru tine Biblia - zise odată un om către un ostaș din Oastea Domnului - eu am
1217 auzit pe unii din învățații noștri spunînd că Biblia-i otravă pentru cei neînvățați... de unde știi
1218 d-ta că-i miere ori otravă ceea ce citești în Biblie?

1219 - Dar d-ta - răspuse ostașul - cînd ceri la cîrciumă băutură îndulcită, de unde știi dacă
1220 crîșmarul a băgat în ea zahăr, ori ba?

1221 - Păi o gust și văd că-i dulce și-mi place.

1222 - Apoi așa fac și eu. Citesc Biblia și văd că-mi place... cuvintele ei sînt mai dulci decît
1223 mierea (Psalm 118, 103).

1224 - Și apoi, omule dragă, dacă ar fi otravă ceea ce citesc, apoi cum se face că de cînd citesc
1225 în Biblie, în loc să mă prăpădesc m-am lăsat de băut, de fumat, de sudalme și de alte
1226 răutăți?...

1227 Omul rămase să se dumirească cu învățații lui asupra acestei întrebări.

1228 118 - Puterea credinței

1229 În anul 1864, sora unui credincios vestitor al Evangheliei, Iosif Benson din Germania,
1230 căzu în ologie. Nu se putea mișca deloc.

1231 Fratele ei aduse încă trei credincioși și împreună cu bolnava, începură a se ruga cu putere,
1232 stăruind îndeosebi asupra cuvintelor Mîntuitorului: și iarăși vă zic vouă: dacă doi dintre voi
1233 se vor învoi pe pămînt să ceară un lucru oarecare, se va da lor de la Tatăl Meu, care este în
1234 ceruri (Matei 18, 19).

1235 După un timp, ca prin minune, bolnava se ridică pe picioarele ei și începu a umbla.

1236 Credința cea vie și tare face și azi minuni.

1237 **119 - Cel mai grozav vulcan**

1238 Groaznici mai sînt vulcanii cu erupțiile lor! Dar totuși cel mai groznic vulcan nu este
1239 nici Etna, nici Vezuviul, nici cel din Japonia, ci este altul: este inima și gura celui păcătos.

1240 Inima păcătosului este un vulcan în care clocotește zavistia, mînia, poftele cele rele și alte
1241 răutăți... iar gura lui este craterul prin care răsflă aceste răutăți. Prin acest crater, țînesc din
1242 adîncul vulcanului (inimii), fel de fel de răutăți înfricoșate. Căci din inimă ies gîndurile cele
1243 rele: uciderile, curviile, preacurviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele
1244 (Matei 15, 19). Din acest vulcan țînesc și flăcările cele înverșunate și înfricoșate ale
1245 înjurăturilor.

1246 Ah! Ce grozav este acest vulcan! El este mai grozav decît Etna și Vezuviul, pentru că
1247 acelea nu omoară suflete. Vulcanii cel mult omoară trupuri, dar inima și gura păcătoșilor este
1248 vulcanul cel rău care omoară și trupul și sufletul omului (Matei 10, 28). Oriunde este
1249 un astfel de *vulcan*, fugiți din preajma lui căci aruncă fum și pucioasă și alte materii
1250 otrăvitoare și stricătioase pentru suflet.

1251 Nu cumva, dragă cititorule, este și inima ta și gura ta un astfel de vulcan rău?

1252 **120 - Piatră, dobitoc și diavol**

1253 Zgîrcenia îl face pe om piatră.

1254 Poftele cele lumești îl fac pe om dobitoc.

1255 Mîndria și trufia îl fac pe om diavol.

1256 Vai de cei apucați în ghearele acestor patimi rele și de suflet pierzătoare!

1257 Mai trăim noi în astfel de patimi diavolești?

1258 **121 - Scăpat de zgîrcenie**

1259 Un ostaș din Oastea Domnului ne scrie:

1260 Înainte de a-L cunoaște pe Domnul, eram un mare zgîrcit. Nici nu voiam să aud de
1261 milostenie față de cei lipsiți. A treia zi după intrarea mea în Oaste, veni un cerșetor la casa
1262 mea. Intrați în cămară să-i tai o bucată de slănină. Dar hop, sări și satana cu ispita:

1263 - Taie pe aici - îmi șoptea el - că-i o vreme scumpă... ba stai, mută cuțitul mai pe dinafară
1264 că-i lipsă de porumb... ba mai bine ar fi să-i dai omului altceva că porcu-i prea scump...

1265 - Cară-te de aici - strigai eu - că de mă necăjești mult, să știi diavole, că m-apuc să tai
1266 ștreangul de la slănină și o împart toată la săraci!

1267 Diavolul fugi și de atunci nu mai simții ispita lui.

1268 **122 - Semnul bolii și greața de mîncare**

1269 Semnul cel mai bun al bolii e pierderea poftei de mîncare, e greața de mîncare, iar semnul
1270 tămăduirii e recăpătarea poftei de mîncare.

1271 Așa e și cu sănătatea cea sufletească. Credinciosul are poftă de mîncare duhovnicească.

1272 Nu poate trăi fără hrană sufletească. Dar păcatul nu poate suferi Cuvîntul lui Dumnezeu. Are
1273 greață de orice hrană sufletească. Nu-i trebuie, nu-i place, i-o respinge, în semn că suferă de

1274 o grea boală sufletească. Cei mai mulți păcătoși mor în această boală.

1275 **123 - Stăpînul meu e totdeauna acasă!**

1276 - Lumea ta e-acum, căci ți s-a dus stăpînul de acasă! - zise odată un om către un servitor
1277 care-L cunoștea pe Domnul.

1278 - O, dragul meu, - răspunse servitorul - Stăpînul meu nu S-a dus de-acasă! El e totdeauna
1279 acasă. Stăpînul meu este Domnul și tot ce lucrez, eu nu lucrez numai de ochii stăpînului, ci

1280 lucrez ca pentru Domnul (Col. 3, 23).

1281 **124 - Oglinda și urîțenia**

1282 Despre negrii de prin Africa se spun multe ciudățenii. Cînd europenii le-au arătat pentru
1283 prima dată oglinzile, s-au înspăimîntat privindu-se în ele. Nu le venea a crede că ar fi așa de
1284 urîți. Unii din ei s-au supărat pe oglinzi și le-au spart.

1285 Despre împărăteasa Elisabeta a Angliei și Maria Tereza a Austriei, istoria ne spune că
1286 după o boală grea de vărsat, au spart oglinzile de necaz văzîndu-se sluțite de boală.

1287 Sufletul este și el o regină frumoasă, de neam împărătesc. Dar din boala păcatului se
1288 urîțește, iar după ce se urîțește - întocmai ca și negrii și împărăteșele de mai sus - nu mai pot
1289 suferi oglinda Evangheliei și nici pe oamenii cei *frumoși* la suflet.

1290 Un suflet păcătos sparge oglinda, rupe Biblia, urăște biserica și pe credincioși,
1291 batjocorește Oastea Domnului, iubește întunericul și pe oamenii cei păcătoși.

1292 Ferește-ne Doamne - și ne tămăduiește - de boala cea grea a păcatului!

1293 125 - Socrate și darurile

1294 Despre filozoful Socrate se spune că odată la ziua numelui său, învățăceii și admiratorii
1295 lui i-au adus un fel de daruri scumpe. Pe urmă a venit un sărac și a zis:

1296 - Învățătorule, eu n-am avut daruri să-ți aduc; eu n-am avut altceva să-ți aduc decît pe
1297 mine însumi! Dispune de mine cum voiești!

1298 - Acesta-i darul cel mai scump - a zis atunci Socrate...

1299 Acesta este, fratele meu și darul cel mai scump pe care-l iubește și pe care-l așteaptă
1300 Scumpul nostru Învățător și Mîntuitor: o viață predată Lui, o viață trăită cu El și pusă cu totul
1301 în slujba Lui.

1302 126 - Am jurat credința...

1303 Cînd a fost M. S. regele aici la Sibiu, pe stradă, în învălmășagul de oameni ce aștepta
1304 sosirea regelui, am auzit pe cineva zicînd:

1305 - Eu am jurat credință la doi împărați din fosta Austro-Ungarie și la regele Ferdinand,
1306 Mihai și Carol al doilea...

1307 Eu m-am gîndit atunci în mine: cîți trăiesc fără să jure niciodată credință Împăratului
1308 împăraților și Regelui regilor: Isus Mîntuitorul!

1309 127 - Plîngea o servitoare

1310 - De ce plîngi Aniță? - fu întrebată o servitoare din casa unor domni de la oraș.

1311 - Eu plîng - răspunse servitoarea - pentru stăpîna mea văzînd-o cum se gătește și cum se
1312 vopsește ceasuri întregi ca să poată atrage pe alții în păcat.

1313 Apoi plîng pentru sufletul ei, dar plîng și pentru mine, gîndindu-mă cîtă vreme cheltuiește
1314 și cîtă stăruință pune stăpîna mea pentru lucrul diavolului și cît de puțin fac eu pentru sufletul
1315 meu și pentru lucrul Domnului!

1316 128 - Tunul din Edinburg

1317 Pe zidurile cetății din Edinburg, Germania, se află așezat un turn, care face slujba de ceas.
1318 Regulat și precis, la orele 12 din zi, turnul sloboade o bubuitură puternică ce se aude peste
1319 întreg orașul. În acele clipe pe străzile orașului se văd oameni îndreptîndu-și ceasurile. Turnul
1320 este și un regulator de ceasuri. Bubuitura lui este parcă și un aviz: Oameni buni, îndreptați-vă
1321 ceasurile!

1322 Eu mă gîndesc că și în lumea cea sufletească sînt multe astfel de tunuri, care vestesc
1323 timpul și mersul vieții. Biata noastră viață este un biet ceas ce umblă foarte neregulat. El
1324 trebuie mereu îndreptat după mersul soarelui: după ceasul care nu greșește niciodată, după
1325 soarele Evangheliei.

1326 Prin multe feluri de bubuituri strigă cerul de sus pe noi să ne îndreptăm ceasul... să ne
1327 îndreptăm viața după Evanghelie. Războiul cel mare, oare n-a fost și el o bubuitură puternică

1328 ce a răsunat peste toată lumea, strigînd pe oameni și popoare să-și îndrepte ceasul - viața -
1329 după Evanghelie?

1330 Și oare vremile noastre, pline de atîtea crize, greutăți și necazuri, nu sînt și ele o
1331 bubuitură cerească ce strigă pe noi: Oameni buni, îndreptați-vă ceasul vieții, îndreptați-vă
1332 viața!

1333 Dar lumea doarme în nepăsare de cele sufletești și pînă nu se va trezi, binele nu va veni.

1334 129 - Oile și mielul

1335 Cînd păstorul vrea să bage oile în staul și ele nu vreau, ce face? S-apucă și prinde un miel
1336 și-l bagă pe el înainte. Pe urma mielului, se bagă apoi și oile.

1337 Așa face și Domnul cu cei ce nu vreau să intre în staulul Lui. Sînt părinți învîrtoșați în
1338 păcate, dar cînd Domnul le ia cîte un miel - cînd le moare un copil, atunci se lasă de răutăți
1339 și intră în staulul Domnului.

1340 Însă cei mai mulți nici prin astfel de încercări nu se întorc la Domnul. Prin războiul cel
1341 mare, Domnul a luat atîția miei și totuși lumea nu s-a lăsat de răutăți.

1342 Dar cît - și în cîte feluri tot umblă Domnul să ne bage în staulul Lui și noi nu vrem.

1343 Să nu ne mai împotrivim chemării Domnului și să ascultăm de glasul Lui cel dulce și
1344 blînd, care ne cheamă și ne dorește să fim ai Lui și să ne trăim viața în staulul Lui.

1345 130 - Balul

1346 O fată tînără își făcea de cap cercetînd toate balurile și petrecerile, neascultînd de părinții
1347 ei, care o îndemneau să se lase de astfel de lucruri păcătoase și de suflet pierzătoare.

1348 Într-o iarnă își făcu o haină nouă de mătase, anume pentru balurile de la Crăciun și
1349 Bobotează. Dar cum haina era subțire, iar fata voia să fie fîloasă, se răci și căzu într-o boală
1350 de moarte.

1351 De la patul morții, văzîndu-și haina de bal, zicea suspinînd: iată acesta este prețul
1352 sufletului meu!

1353 131 - Tîrgurile cele rele din Biblie

1354 Despre trei tîrguri rele se vorbește în Biblie.

1355 Un tîrg rău a făcut Esau cînd și-a vîndut dreptul lui de întîi născut pentru un blid de linte.

1356 Un tîrg și mai grozav a făcut Iuda cînd L-a vîndut pe Mîntuitorul pentru 30 de arginți.

1357 O pildă de tîrg rău sînt și cuvintele Mîntuitorului: că ce folos va fi omului de va cîștiga
1358 lumea întregă, dar își va pierde sufletul său?

1359 Ne arată însă Evanghelia și un tîrg bun: omul care și-a cumpărat o țarină în care era
1360 ascunsă o comoară și negustorul care a cumpărat mîrgăritarul cel de preț

1361 (Matei 13, 44-46).

1362 132 - Reazemul credinței

1363 Doi bieți ologi se tîrau de-a lungul unui orașel, cu cîrjele lor. Niște copii răi s-apucă și
1364 le smulg cîrjele de sub brațe. Bieții oameni se prăbușiră în noroi. Și-au pierdut reazemul. Nu
1365 se mai pot ridica și nu mai pot înainta.

1366 Exact așa se întîmplă și cu cei ce-și pierd reazemul credinței. Sufletește și noi sîntem
1367 niște bieți ologi, care ne tîrîm pe drumul cel greu al acestei vieți, rezemîndu-ne în reazemul
1368 credinței. Ce am face fără aceste reazem ceresc? Desigur ne-am prăbuși în noroi.

1369 Și durere, oamenii tocmai aceste reazem l-au pierdut și îl pierd. Stricăciunile sufletești
1370 în care se tăvălește lumea de azi sînt tocmai semnul că oamenii au pierdut reazemul credinței
1371 și s-au prăbușit în noroi.

1372 Și trăim vremuri cumplite, cînd parcă iadul cu toate uneltele lui s-a pornit prin lume, să
1373 smulgă de sub brațele sufletești ale oamenilor reazemul credinței. În unele țări se dă pe față

1374 o luptă uriașă contra credinței. Și lupta se dă și pe la noi, în fel și fel de forme. Oare felul
1375 cum se face la noi școala, educația, politica, presa, etc., nu este un fel de luptă contra
1376 credinței? Nu sînt oare și la noi atîția profesori învățați care seamănă în sufletele elevilor
1377 otrava necredinței? Și oare felul de trai al politicienilor noștri - și al celor mai mulți cărturari
1378 - nu este și el un fel de strigare: nu este Dumnezeu!?!... Lumea e plină de luptători contra
1379 credinței, numai ea se face pe tăcute în toată lumea.

1380 Ce crimă mare fac cei care atacă credința! Și acestea sînt exact în necunoștința copiilor
1381 care au smuls cîrjele de sub brațele ologilor. Ateștii necredincioși smulg oamenilor reazemul
1382 credinței, reazemul vieții și îl fac să cadă în noroiul ticăloșiei și destrăbălărilor. Ce crimă
1383 mare!...

1384 133 - Sfîntul Macarie și diavolul

1385 Sfîntul Macarie se întorcea odată obosit de la munca zilei. Deodată îi apărură diavolul și
1386 îi zise:

1387 - Tot ce faci tu, sfinte Macarie, fac și eu. Tu postești, eu nu mănînc nimic. Tu veghezi,
1388 eu nu dorm deloc. Tu alergi după suflete, și eu tot așa. Numai ceva ai tu ceea ce nu pot avea
1389 și asta mă doare foarte.

1390 - Ce anume?

1391 - Smerenia! - strigă diavolul și dispăru rușinat.

1392 134 - Cheamă-l înapoi!

1393 Istoria păstrează multe pilde înfricoșate despre muștrările sufletești ce le au necredincioșii
1394 în clipele morții.

1395 - Cheamă-l înapoi!... Cheamă-l înapoi!... - striga un necredincios din Franța, pe patul
1396 morții.

1397 - Pe cine să-l chemăm înapoi? - întrebare a celui din jurul său.

1398 - Timpul - răspunse necredinciosul - și muri...

1399 În clipele morții, necredinciosul își văzuse scurgîndu-se ca un rîu, timpul vieții sale, trăite
1400 în zadar. Ar fi voit să întoarcă înapoi rîul vieții sale, dar era prea tîrziu... Timpul se
1401 scursesese...

1402 135 - Orbul și oglinda

1403 Unui orb în zadar îi arăta oglinda să se uite în ea. El nu se poate vedea în ea. În zadar îi
1404 spui: omule, uite cîte ești de murdar pe față. El nu se poate vedea.

1405 Așa e și cu orbia sufletească. Celui ce trăiește în păcat și în orbie sufletească, în zadar îi
1406 arăta oglinda Evangheliei. În zadar îi spui: omule, uite cît ești de murdar și păcătos. El nu se
1407 vede, pentru că este orb în cele sufletești.

1408 Ca să-și poată vedea starea grozavă în care se află, trebuie să i se deschidă mai întîi ochii
1409 cei sufletești; trebuie să-și recapete vederea cea sufletească; trebuie să scape de orbia cea
1410 sufletească, iar acest lucru îl poate face numai Isus, Doctorul Cel mare.

1411 Te sfătuiesc - zice Domnul - să cumperi de la Mine doctorie pentru ochi ca să-ți ungi
1412 ochii și să vezi (Apoc. 3, 17-18). De această doctorie au lipsă cei orbi cu sufletul. Ea
1413 se dă în dar tuturor celor care o cer cu credință și căință.

1414 Domnul Isus a deschis inima unei femei, Lidia, din cetatea Tiatirei, ca să asculte cuvintele
1415 lui Pavel (Fap. Ap. 16, 14). Domnul deschide și azi ochii acestor orbi sufletești să
1416 poată vedea lumina vieții.

1417 E plină lumea de azi de cei orbi cu sufletul. Toți cei care am scăpat de orbia cea
1418 sufletească, să ne rugăm să scape și ei. Să ne rugăm neîncetat să li se deschidă ochii, să se
1419 întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui satana, la Dumnezeu

1420 (Fap. Ap. 25, 18).

1421 **136 - Pustnicul și morții din cimitir**

1422 În vremile de demult - pe vremea pustnicilor și sfinților - un om ce dorea mîntuirea
1423 sufletului se duse la un pustnic și îl rugă zicînd:

1424 - Sfinte părinte, te rog spune-mi cum să înțeleg cuvintele ap. Pavel: În ce mă privește,
1425 departe de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu Crucea Domnului nostru Isus Hristos,
1426 prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume! (Gal. 6, 14).

1427 Și a zis pustnicul: du-te dragul meu la cimitir și ocărăște morții așa cum vei ști tu mai urît
1428 și pe urmă să vii iar la mine.

1429 Deci, ducîndu-se omul, începu a bate mormintele cu pietre strigînd: ocară vouă morților,
1430 mișeilor, păcătoșilor, putreziților, roșilor de viermi...

1431 Și întorcîndu-se omul, spuse pustnicului că a făcut întocmai ce-i spusese.

1432 - Și ce ți-au grăit morții cînd îi ocărai - întrebă pustnicul.

1433 - Nimic - răspunse omul.

1434 Și i-a zis pustnicul: Du-te din nou la cimitir și îi slăvește pe morți, așa cum vei ști tu mai
1435 frumos.

1436 Și ducîndu-se omul la cimitir începu a-i slăvi pe morți, zicînd: Slavă vouă morților, slavă
1437 vouă dreptilor, credincioșilor, sfinților...

1438 Și întorcîndu-se omul, i-a spus pustnicului că făcuse întocmai.

1439 - Și ce ți-au grăit morții cînd îi slăveai - întrebă pustnicul.

1440 - Nimic - răspunse omul.

1441 Și i-a zis lui pustnicul: Du-te acum dragul meu acasă și citește din nou cuvintele ap.
1442 Pavel, gîndindu-te necurmat la morții care au tăcut cînd tu îi ocărai sau îi slăveai. Dacă
1443 voiești să te mîntuiești, fă și tu așa... fă-te mort față de lume... nici ocările oamenilor, nici
1444 laudele lor să nu le socotești...

1445 Un creștin adevărat este mort față de lume, este mort față de ispitele ei, față de amăgirile
1446 ei, față de prigoanele ei.

1447 **137 - Carul sfîntului Ilie**

1448 - Nu s-a temut Ilie prorocul să se suie într-un car de foc? - întrebă odată un învățător pe
1449 elevii săi.

1450 - Nu s-a temut - răspunse copilul unui ostaș din Oastea Domnului - pentru că în acel car
1451 îl chemase Dumnezeu și Dumnezeu conducea carul.

1452 Potrivit răspuns, pe care noi trebuie să-l completăm. Sfîntul Ilie prorocul s-a suit la cer
1453 într-un car de foc. Oare nu este și lucrul acesta o icoană pentru școala suferințelor?

1454 Cele mai multe suflete se ridică spre cer cu carul cel de foc al suferințelor și încercărilor.

1455 Înfrișat este acest car la vedere, dar trebuie să ne suim în el cu toată încrederea, pentru că
1456 prin el, Domnul ne ridică la cer.

1457 **138 - Două mărturisiri**

1458 Eu mi-am recăpătat vederea și am început să văd, după ce am pierdut un ochi - spuse un
1459 suflet trecut prin școala suferințelor.

1460 Eu am început să umblu - spuse un altul - după ce am pierdut un picior.

1461 **139 - Te rog nu sudui pe tata!**

1462 Pe tren un om înjura grozav de cele sfinte. Un ostaș din Oastea Domnului se apropie de
1463 el zicîndu-i:

1464 - Te rog nu mai sudui pe tata!

1465 - Eu n-am nimic cu tatăl dumitale - răspunse suduitorul - nici pe d-ta nu te cunosc, și nici
1466 pe tata dumitale...

1467 - Ba da - răspunse ostașul - tu sudui mai mult decît pe tata - tu înjuri pe Tatăl meu Cel

1468 din cer... tu vatămi ceea ce eu am mai scump: pe Tatăl meu Cel ceresc... te rog să nu mai faci
1469 acest lucru... dacă d-ta nu crezi în Dumnezeu, atunci te rog să nu mai folosești deloc Numele
1470 Lui, căci prin asta ne vatămi pe noi care credem în El...

1471 Suduitorul rămase rușinat și încetă cu sudalma.

1472 Pe suduitori ar trebui să-i oprim noi înșine să nu mai suduie și ar trebui o lege aspră care
1473 să-i oprească de a mai vătăma pe Tatăl nostru Cel ceresc prin sudalmele lor spurcate.

1474 140 - Barca ce stătea pe loc

1475 După un chef, doi pescari se suiră în bărcile lor să plece în largul mării. Începură a vîsli
1476 cu lopețile, dar barca stătea pe loc. Cum erau beți, uitară să ridice ancora. Ei dădeau din
1477 lopeți și li se părea că înaintează, dar barca stătea priponită pe loc.

1478 Abia după o bucată de vreme, unul strigă:

1479 - Stai frate, că n-am ridicat ancora!

1480 Așa sînt și unii creștini, care cred că pot înainta în lucrul mîntuirii sufletești ținîndu-și
1481 anumite patimi și păcate.

1482 Ridică ancora fratele meu, lasă-te de patimile și năravurile cele rele! Altcum corabia
1483 mîntuirii tale stă pe loc oricît ai da tu cu lopețile.

1484 Și stă pe loc și oricît ar pleca vîntul cel ceresc al Duhului Sfînt.

1485 141 - Un sfat bun

1486 - Ce să fac cînd ispita certei intră în casa noastră? - a întreat odată o femeie căsătorită
1487 pe un credincios.

1488 - În clipele acelea - răspunse credinciosul - tu trebuie să fii mută, iar bărbatul tău să fie
1489 surd. De veți face așa, veți avea pace și liniște în casă.

1490 Începutul unei certe este ca slobozirea unor ape; de aceea, curmă certa înainte de a se
1491 înteteți (Prov. 17, 14).

1492 Este o cinste pentru un om să se ferească de certuri... (Prov. 20, 3).

1493 142 - Alexandru Macedon în lupta cu broaștele

1494 Despre Alexandru Macedon vechile alexandrii povestesc multe fapte de vitejie. Alexandru
1495 Macedon după ce a isprăvit cu Por, împăratul și cu ceilalți împărați, s-a războit și cu
1496 broaștele, cu furnicile și cu fel de fel de lighioane. O veche icoană îl arată războindu-se cu
1497 broaștele.

1498 Viteaz mare a fost Alexandru Macedon, dar vai, în cele sufletești a fost un slab și un
1499 slăbănog. Era stăpînit și biruit de patimi rele... A biruit o lume întreagă dar pe sine însuși și
1500 patimile cele rele nu le-a putut birui.

1501 S-a războit pînă și cu broaștele, dar n-a putut să se războiască și cu lighioanele cele
1502 sufletești. A fost biruit de ele și a murit în frageda vîrstă de 32 de ani.

1503 143 - Lacrimile ne apără sănătatea ochilor

1504 Un doctor învățat din Londra, A. Fleming, scrie că a aflat în lacrimile ochilor un fel de
1505 materie care are puterea să omoare microbii și murdăria ce intră în ochi. Această putere a
1506 lacrimilor, curăță mereu ochii și îi ține sănătoși. Dacă n-am avea lacrimile, ar fi toată lumea
1507 plină de orbi.

1508 La asta noi zicem că lacrimile au o putere și mai mare în cele sufletești. Ele nu curăță
1509 numai ochii sufletești... ne curăță mereu sufletul de păcate. Cel ce nu are lacrimi de căință,
1510 și-a pierdut vederea cea sufletească, este un orb cu sufletul.

1511 Cunoști tu cititorule această putere ce este în lacrimile căinței și le folosești pentru
1512 curățirea păcatelor tale?

1513 **144 - Izvorul ce nu îngheață**

1514 Sînt izvoare care îngheață și altele care nu îngheață. Izvoarele care au o adîncime de 50
1515 de metri, nu îngheață niciodată, oricît ar fi de mare gerul.

1516 Sînt creștini care *îngheață* pe timp de *ger* (ispite și încercări). Sînt însă alții care nu
1517 îngheață oricît de mare ar fi gerul. Aceștia sînt cei adînciți în Evanghelie, *pînă la 50 de metri*;
1518 iar adîncimea aceasta se află în adîncul inimii.

1519 **145 - Cînd copiii nu se pot înțelege**

1520 Ce dureros lucru este cînd copiii unor părinți nu se pot înțelege! Ce lucru de durere poate
1521 fi o casă, unde nu se mai gată cearta, zavistia și dezbinarea între frați!

1522 Ce inimă îndurerată trebuie să aibă un tată, cînd copiii lui trăiesc în ură și ceartă!

1523 Dacă pe un tată pămîntesc îl doare acest lucru, cît mai mult trebuie să-L doară pe Tatăl
1524 Cel ceresc, neînțelegerea, ura și zavistia dintre fiii Lui de pe pămînt?

1525 Vai ce păcat mare au față de Tatăl ceresc și față de sufletul lor, acei creștini care trăiesc
1526 în zavistii și ură.

1527 Cînd nu mai sînt lemne, focul se stinge; și cînd nu mai este nici un clevetitor, cearta se
1528 potolește (Prov. 26, 20).

1529 **146 - Cloșca și pușorii ei**

1530 Ce predică minunată ne poate fi cloșca cu pușorii ei! Scutul, apărarea și odihna pușorilor
1531 sînt aripile mamei. Cînd vine primejdia, cînd vine uliul, vrăjmașul cel mare, mama dă
1532 semnalul de alarmă. Strigătul aceste este un clo-clo special pe care numai pușorii îl înțeleg.
1533 E strigarea: veniți... veniți căci vine vrăjmașul... Puii scapă sub aripile mamei.

1534 Ce icoană minunată pentru noi! În fața vrăjmașului diavol, noi singuri sîntem mai slabi
1535 ca el. Sîntem niște pușori ce avem lipsă de scut și apărare, iar acest scut și apărare sînt
1536 aripile Domnului (Matei 23, 37).

1537 Cînd trăim o viață cu Domnul, El ne păzește și ne apără clipă de clipă. Cînd vine furtuna
1538 necazurilor, sau cînd vine vrăjmașul cu ispitele lui, Domnul ne cheamă sub aripile Lui
1539 ocrotitoare. Ne cheamă printr-un glas special pe care numai copiii lui Dumnezeu îl cunosc.

1540 Cloșca de multe ori e mai slabă decît uliul, dar vrăjmașul diavol fuge îngrozit cînd ne
1541 vede alergînd sub aripile Domnului, sub aripile Crucii.

1542 Cît de puțini sînt de aceștia! Așa era și pe vremea Mîntuitorului, de aceea Domnul Isus
1543 spunea: Ierusalime, Ierusalime, de cîte ori am voit să strîng pe copiii tăi, așa cum strînge
1544 găina puii sub aripi și n-ai vrut! Iată vi se lasă casa pustie (Matei 23, 37).

1545 Așa zicea Isus către iudei și așa ne zice și nouă astăzi. Ce sentință grozavă este aceasta!

1546 **147 - La poarta raiului**

1547 Un bărbat avea urîtul nărav de a cerceta duminica cîrciumile și a-și bate joc de cele
1548 sufletești. Cînd cineva îi spunea că nu e bine așa - omul răspundea:

1549 - Femeia merge regulat la biserică și se roagă și pentru mine. Ba încă - așa în glumă -
1550 omul spunea că el și soția lui unul sînt și prin urmare e destul dacă se roagă soția lui.

1551 Și se păgînea omul zi de zi.

1552 Într-o noapte, necredinciosul avu un vis fioros. Se făcea că murise el și soția lui. Amîndoi
1553 ajunseră la poarta raiului. Un înger deschise porțile și arătînd spre femeie zise: Intră.

1554 Pe urma ei păși și bărbatul să intre.

1555 - Stai, stai, suflete - îi zise îngerul: tu nu trebuie să intri... soția ta intră și pentru tine...
1556 ea ține și locul tău așa cum și pe pămînt a ținut locul tău la rugăciune...

1557 Astfel grăind, îngerul închise porțile.

1558 Îngrozit bărbatul dete să strige: ... și în clipa aceea se trezi tot tremurînd.

1559 Din clipa aceea s-a făcut om credincios și n-a mai pus pe soția sa să-i țină locul în

1560 lucrurile mîntuirii sufletești.

1561 **148 - Te rog, ăsta-i drumul?**

1562 Un om beat ce hălăduia pe străzile unui oraș, întrebă pe un trecător:

1563 - Te rog spune-mi ăsta-i drumul ce duce la tren?

1564 - O, nu - răspunse cel întrebat - drumul pe care mergi d-ta duce la spital și la cimitir.

1565 Va fi priceput oare beatul înțelesul răspunsului?

1566 **149 - Lumina arată praful**

1567 Este o mare deosebire între a vedea lucrurile în lumina lumii și între a vedea lucrurile în lumina lui Hristos.

1569 Închide-te în casă cînd afară e zi cu soare și lasă numai o gaură mică prin care să pătrundă razele soarelui. În casă e măturat frumos și ți se pare foarte curat, dar cînd pătrunde raza de lumină, ce să vezi? În lumina ei se vede un nor întreg de praf și necurățenie.

1572 Așa e fratele meu și cu omul ce nu se vede în lumina lui Hristos. I se pare că-i destul de curat. I se pare că-și face datoria de creștin.

1574 Zice omul: n-am omorît pe nimeni, n-am aprins, n-am furat... și se crede curat; dar vai, în lumina lui Hristos, viața noastră se vede altcum... se vede încărcată de păcate.

1576 De aci din punctul acesta - din cunoașterea păcatului - pleacă mîntuirea noastră.

1577 **150 - Magnetul cel mare**

1578 Odată niște prieteni ai lui Newton, un vestit învățat fizician și mare credincios, îl întrebă cum se împacă știința cu credința lui; îndeosebi cum se poate împăca știința lui cu învățătura despre învierea morților.

1581 Drept răspuns Newton luă un magnet puternic și îl apropie de o grămadă mare de praf de pămînt amestecat cu praf de metal.

1583 Magnetul începu îndată să atragă praful de metal. Firele de metal începură îndată a se alege din pămînt. Pămîntul rămase pe loc, iar metalul se strînsese grămadă pe marginea magnetului.

1586 - Iată vedeți - zise atunci Newton - magnetul meu strînge praful de metal amestecat în pămînt. Luați o bucată de fier, sfărîmați-o în pulbere, aruncați-o în pămînt sau în gunoi - și eu o scot de oriunde cu magnetul meu.

1589 Iar dacă magnetul meu poate face acest lucru, apoi dragii mei, trebuie să îngăduim că Dumnezeu Cel Atotputernic, Făcătorul cerului și al pămîntului va avea și El un magnet ceva și mai puternic cu care va strînge cenușa și praful oaselor noastre din țărîna pămîntului. Precum magnetul meu scoate și strînge pulberea de metal din pămînt, așa și învierea va scoate și va strînge oasele noastre din pămînt și Domnul le va reda viața.

1594 - Minunat răspuns!

1595 **151 - Cel mai scump loc**

1596 Într-o adunare s-a ridicat odată întrebarea despre care ar fi cel mai scump loc din lume.

1597 - Eu socot - a răspuns un credincios - că cel mai scump loc din lume ar fi acela despre care s-ar putea garanta că acolo nu locuiește Dumnezeu și judecata Lui. Acel loc ar fi asaltat de mulțimea necredincioșilor, care umblă să scape de sub ochii lui Dumnezeu și de Judecata Lui și ar fi plătit din greu cu aur și argint.

1601 Numai cît, un astfel de loc nicăieri nu se poate afla și nici cu toate comorile lumii nu s-ar putea cumpăra.

1603 **152 - Te împușc!**

1604 Pe vreme de furtună pe mare, un călător ce trecea în America, nu-și putea nicicum liniști

1605 soția.

1606 Atunci scoțînd revolverul din buzunar, îl îndreptă spre capul soției, zicînd:

1607 - Te împușc!

1608 Soția zîmbi.

1609 - Ce, tu zîmbești cînd revolverul îți stă în ceafă?

1610 - Păi cum să mă tem că mă vei împușca tu care ești soțul meu?

1611 - Apoi vezi, draga mea, în mine tu ai o încredere mai mare decît în Bunul Dumnezeu. În
1612 mine te încrezi, dar în dragostea și purtarea de grijă a Tatălui ceresc nu vrei să te încrezi!

1613 Femeia se rușină și își recăpătă liniștea.

1614 153 - Aveți acasă cîine?

1615 O femeie - cam rea de gură - ceru unui vestitor al Evangheliei ceva sfat și leac pentru
1616 înfrînarea limbii.

1617 - Aveți cîine acasă? - întrebă vestitorul.

1618 - Avem.

1619 - Și e rău cîinele?

1620 - Da, latră și mușcă.

1621 - Și ce faceți cu el?

1622 - Îl leg ca să nu muște și îl închid ca să nu latre.

1623 - Apoi, draga mea, fă și tu așa! Dumnezeu ți-a dat o limbă, dar ți-a dat și un gard de os,
1624 dinții - în care să o poți închide cînd vrea s-o ia razna... și ți-a dat Dumnezeu și o închizătoare
1625 pentru limbă: gura și o ușă cu care să o închizi: buzele cînd nu vrea să tacă.

1626 Leagă-ți limba de gardul dinților cînd vrea să muște și închide-o cu ușa buzelor cînd nu
1627 vrea să tacă...

1628 Femeia primi sfatul și de atunci avu pace și liniște în casă.

1629 154 - Zahăr de zece și sare de cinci!

1630 Mai zilele trecute am văzut un copilaș alergînd pe stradă și zicîndu-și mereu în sine
1631 cuvintele de mai sus.

1632 Îl trimisese tatăl său să cumpere zahăr și sare de la prăvălie, iar copilul repeta mereu
1633 însărcinarea ca să n-o uite... Tatăl i-o dăduse în grijă să n-o uite. Copilul parcă nu mai vedea
1634 pe nimeni și nu mai auzea nimic. Tot gîndul lui era strîns asupra însărcinării ce i-o dăduse
1635 tatăl lui.

1636 Ce bine ar fi dacă și noi, copiii lui Dumnezeu, am face așa și tot gîndul nostru și tot
1637 cugetul nostru să fie strîns asupra chemării cu care Tatăl ceresc ne-a trimis în lume! Ce bine
1638 ar fi dacă am trece prin această lume repetînd mereu spre pildă cuvintele Mîntuitorului:

1639 Și ce ar folosi unui om să cîștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un
1640 om în schimb pentru sufletul său? (Matei 16, 26).

1641 155 - Mă cunoști?

1642 Istoria ne-a lăsat o întîmplare cu mult înțeles sufletesc.

1643 Un rege bavarez, vînaș pasionat, se rătăci cu prilejul unei vînașori. Flămînd și obosit,
1644 dete peste casa unor țărani. Regele își tăinu numele vrînd să afle cam ce fel de supuși are.
1645 Fu însă foarte rece primit. Țăranii îi spuneau aproape pe față că n-au lipsă de astfel de
1646 vagabonzi.

1647 Abia și abia i se făcuse rost de ceva mîncare slabă și odihnă proastă.

1648 A doua zi regele întorcîndu-se la palat, se îmbracă în toate podoabele sale și trimise după
1649 țăranul ce-l găzduise. Conducînd în fața tronului, regele îl primi cu întrebarea:

1650 - Mă cunoști?

1651 Țăranul rămase uluit și rușinat. Regele din fața lui era călătorul pe care-l găzduise atît de

1652 prost.

1653 Așa e și cu noi.

1654 Isus Regele Cel ceresc ni Se înfățișează azi în chip umil și smerit. Bolnav am fost și M-ați
1655 căutat, în temniță am fost și ați venit la Mine, gol am fost și M-ați îmbrăcat, flămînd am fost
1656 și Mi-ați dat să mănînc... oricîte ați făcut unuia dintre acești mai micuți, Mie Mi-ați făcut
1657 (Matei cap. 25).

1658 Cunoaște-L-vor atunci și cei ce astăzi nu-L cunosc și se vor rușina, dar atunci va fi prea
1659 tîrziu!

1660 Ferice de cei ce-L cunosc pe Domnul, Îl iubesc și-I slujesc cu dragoste și credincioșie.

1661 156 - Mama revoltată

1662 O mamă își plîngea zi și noapte doi copii pe care-i pierduse pe neașteptate. În deznădejdea
1663 ei, avea chiar și cuvinte de revoltă sufletească.

1664 Într-o noapte avu un vis grozav. Se făcea că într-un oraș, se vestise că vor fi spînzurați
1665 doi ucigași feroși. O lume întreagă se strînsese la această priveriște. În mulțime era și ea,
1666 mama. Toți așteptau cu răsufierea oprită să vadă pe cei doi osîndiți. Iată-i!... dar în clipa în
1667 care-i văzu, mama scoase un strigăt de groază... cei doi osîndiți erau copiii ei, care crescuseră
1668 mari.

1669 Sub spaima acestui vis, mama se trezi din somn. Înțelese arătarea și mustrarea cerului de
1670 sus și din acea clipă nu și-a mai blestemat zilele și n-a mai întreat cerul de ce i-a luat
1671 copilașii!

1672 157 - Ateul bătut cu proba vieții

1673 Un vestitor al Evangheliei discutînd cu un tăgăduitor de Dumnezeu, în toiul discuției zise:
1674 - Dragul meu, discuția noastră e zadarnică. Tu nu ieși din ale tale și eu din ale mele. În
1675 felul ăsta nu ne putem dovedi unul pe altul. Eu țin la credință, tu la necredință.

1676 - Eu propun o altă cale de răfuire. Uite cum: Eu voi lua 12 oameni din tabăra mea, a celor
1677 ce cred în Dumnezeu, iar tu vei lua 12 oameni din tabăra ta, a celor ce nu cred în Dumnezeu.
1678 Și legîndu-i îi vom urmări îndeaproape cîteva săptămîni de zile, să vedem care din ei se
1679 poartă mai cinstit în viața și în faptele lor.

1680 La o săptămînă, ateul căzu bătut. La cei din tabăra lui nu le mai ajungeau cîrciumile,
1681 chefurile, scandalurile și alte fapte urîte. Unul din ei ajunsese în temniță, iar altul la spital.

1682 158 - Lîngă moartă s-au aflat patruzeci de chei

1683 Mai săptămînilor trecute, o doamnă din București, *din cea mai bună familie*, și-a pus
1684 capăt vieții.

1685 În cea mai bună familie era neînțelegere și nefericire. Raportul poliției spunea că lîngă
1686 moartă s-au aflat pistolul cu care își trăsese un glonț în cap și patruzeci de chei: cheile de la
1687 toate încăperile caselor.

1688 Lipsea însă o cheie, pe care, dacă ar fi avut-o sinucigașa, n-ar fi apucat calea lui Iuda:
1689 lipsea cheia credinței în Dumnezeu. Dacă ar fi citit în Biblie, ar fi aflat această cheie, pentru
1690 că Biblia este o carte plină de chei sufletești, care se potrivesc la orice împrejurări grele din
1691 viață. Nu este nici o stare sufletească pentru care să nu găsești în Biblie o cheie potrivită, care
1692 îți aduce mîngiere, întărire și scăpare. De ar fi avut cheie aceasta, n-ar fi apucat calea
1693 pierzării; și, desigur, nu devenea un *iad* nici casa în care n-a mai putut sta. Ce folos de chei
1694 și averi dacă nu-i credință în Dumnezeu?

1695 159 - Doisprezece ani...

1696 Un credincios luă din banii săi 100 de lei și îi puse la o parte în punga sa zicînd:

1697 Acești bani îi voi jertfi pentru scopuri de binefacere în clipa când, aflându-mă într-o
1698 adunare de oameni, nu voi auzi pe nimeni grăind de rău pe altul...

1699 Se spune că acel credincios a purtat acești bani timp de 12 ani și abia după 12 ani i-a
1700 putut cheltui!

1701 Ce păcat mare și urît sînt clevetirile!

1702 160 - Oglinda fermecată

1703 Doi tineri întorcîndu-se de la un târg, se înțelegeau astfel:

1704 - Ce ți-ai mai cumpărat de la târg?

1705 - O oglindă frumoasă cu douăzeci și cinci de lei.

1706 - O oglindă fermecată mi-am cumpărat și eu. Oglinda mea e vrăjită. În ea se vede tot
1707 lăuntru omului; în ea se văd toate cele dinăuntru ale omului, pînă departe, în adîncul inimii...

1708 - Glumești sau vorbești serios?

1709 - Nu glumesc. Poftim! Și tînărul scoase din buzunar cartea *Oglinda inimii omului*. Aceasta
1710 este oglinda cea vrăjită. Citește-o, și vei vedea în ea viața ta cea sufletească și mare folos vei
1711 avea din această vedere! Costă numai 25 de lei. E mai ieftină ca oglinda ta.

1712 Tînărul celălalt a luat-o, a citit-o și azi e un brav luptător în Oastea Domnului.

1713 161 - Wesley și bețivul

1714 În istoria vieții unui mare și vestit predicator din Anglia, Johan Wesley, am citit
1715 următoarea întîmplare:

1716 Odată mergînd Wesley pe stradă, îl întrebă un om beat:

1717 - Bună ziua d-le Wesley; ce nu mă cunoști? Și eu sînt unul din convertiții dumitale!

1718 - Da - răspunse Wesley, se și vede acest lucru; adevărat ai spus că ești convertit de mine,
1719 căci dacă ai fi fost convertit de Domnul n-ai fi ajuns în starea aceasta nenorocită!

1720 162 - Semnul unui copilaș

1721 Un copilaș de 3 ani, văzuse pe părinții lui rugîndu-se în genunchi cu mîinile întinse, ca
1722 și cînd ar cere de la cineva ceva. Din asta copilașul s-a învățat și el și de cîte ori îi trebuia
1723 ceva, își împreuna mînuțele în semn de rugăciune și îngîna cuvintele: Mamă, tată. Și era atîta
1724 duioșie în aceste mînuțe împreunate în semn de cerere, încît de piatră să fi fost cineva să nu
1725 le asculte.

1726 Ar putea oare refuza Tatăl ceresc pe un copilaș al Lui care se roagă cu credință și
1727 încredere?

1728 163 - O pildă din istorie

1729 Istoria păstrează mult grăitoare pildă de smerenie care urmează.

1730 Canut cel Mare, rege al Danemarcei și al Anglîteriei, temut în lupte, măreț în fapte și plin
1731 de înțelepciune, se plimba odată cu suita sa pe malul mării. Curtenii vorbeau despre faptele
1732 lui mărețe și despre domnia lui înțeleaptă.

1733 Atunci unul din ei zise cu glas tare:

1734 - O, tu stăpîne a două împărății, ce putere este oare în lume mai mare ca a ta?

1735 Regele nu răspunse nimic la aceasta. Ceru să i se aducă un scaun și se așeză pe malul
1736 mării privind cu nesaț refluxul apelor. Undele veneau din ce în ce mai aproape, iar atunci
1737 regele strigă:

1738 - O! Mare, tu nu știi că nu este putere mai mare ca a mea. Oprește-ți valurile, ca să nu
1739 atingă picioarele stăpînului tău.

1740 Dar marea nu voia să asculte. În curînd valurile ajunseră la picioarele regelui. Atunci
1741 regele se sculă zicînd:

1742 - Vedeți ce slabă este puterea mea în lume! Eu nu pot să fac valurile să mă asculte. Lăsați

1743 lauda și mărirea pentru Cel de sus fiindcă numai Lui I se cuvine lauda și slava, căci numai
1744 El Singur este Atotputernic și vrednic de laudă.
1745 Și din ziua aceea se spune că regele n-a mai pus coroana pe cap în semn de cinste, laudă
1746 și slavă lui Dumnezeu Cel Atotputernic.

1747 164 - În locul spinilor

1748 Este un lucru constatat: pe locul unde pământul s-a curățat de spini, acolo crește recolta
1749 cea mai bogată.
1750 Tot așa e și cu un ogor sufletesc unde mai înainte au fost spinii suferințelor. Acolo crește
1751 credința, nădejdea și dragostea față de Dumnezeu.

1752 165 - Dacă n-ar fi noaptea...

1753 Dacă n-ar fi noaptea, lumea și oamenii n-ar fi cunoscut cea mai măreață oglindă văzută
1754 a Dumnezeirii: cerul înstelat.
1755 Dacă n-ar fi noaptea, nu s-ar vedea lumea cea fermecată a cerului înstelat.
1756 Dacă n-ar fi noaptea suferințelor și încercărilor, poate cele mai multe suflete n-ar cunoaște
1757 pe Dumnezeu, puterea Lui, dragostea Lui și bunătatea Lui. În noaptea suferințelor vedem
1758 strălucind dragostea și bunătatea Bunului Dumnezeu.
1759 O, Doamne, mulțumescu-Ți că m-ai trimis și pe mine în noaptea aceasta ca să văd
1760 strălucind în toată măreția ei, dragostea Ta și bunătatea Ta. O Doamne, mai bine ține-mă pînă
1761 la sfîrșitul vieții mele în noaptea aceasta, ca să Te văd pe Tine, decît să scap de ea și să văd
1762 iar lumea și deșertăciunile ei.

1763 166 - Mișelule!

1764 - Mișelule! - astfel îl întâmpină odată un om pe un credincios din Oastea Domnului. Era
1765 supărat pe el că nu mai are tabac să-i dea să fumeze.
1766 - Da! Ai toată dreptatea - îi răspunse ostașul - eu sînt un adevărat mișel, căci uite și cartea
1767 cea sfîntă îmi spune acest lucru...
1768 Iar eu sînt sărac și mișel, Dumnezeule, ajută-mi (Psalm 70, 5).
1769 Deci, în fața lui Dumnezeu sînt un mișel și așa sîntem cu toții, fiindcă am nesocotit și
1770 înșelat de multe ori bunătatea și dragostea Bunului nostru Tată ceresc; numai că trebuie să
1771 recunoaștem cu toți acest lucru.

1772 167 - Mierea din Heraclea

1773 În ținutul Heraclea din Grecia, este o miere specială, cunoscută sub numele de mierea din
1774 Heraclea. Mierea aceasta la gustare este cu mult mai dulce decît mierea de la noi, dar în
1775 schimb după gustare ea produce mai întîi un fel de amețeață, apoi tulbură vederea și pe urmă
1776 lasă în gură pe mare amărăciune.
1777 Oare nu este tocmai așa și mierea plăcerilor și poftelor lumești? Ea amețește mai întîi
1778 simțurile omului, apoi îi întunecă mintea și judecata și pe urmă lasă o scîrbă și amărăciune.

1779 168 - Din viața albinelor

1780 Viața albinelor este plină de învățături sufletești.
1781 - Fiule - zice un sfînt părinte - te uiți la muntele desăvîrșirii creștine și văzîndu-l nespus
1782 de înalt suspini; Doamne, cum voi putea să-l urc? Curaj fiule, ai credință și nădejde în
1783 Dumnezeu! UITĂ-te la albine cînd își primesc întîia formă a lor, se numesc nimfe și nu sînt
1784 în stare nici să zboare nici peste flori, nici peste munți, nici peste dealuri ca să strîngă miere,
1785 ci, încetul cu încetul, hrănindu-se cu mierea cîștigată de mamele lor, micile nimfe capătă și
1786 ele aripi și încep să zboare, căutîndu-și singure hrana trebuincioasă, mierea.
1787 Așa e și cu începuturile credinței și mîntuirii noastre sufletești. Sîntem la început însă

1788 numai niște *nimfe*; dar nădăjduim că într-o zi vom fi adevărate albine și vom zbura din floare
 1789 în floare. Iar pînă atunci - și pînă la sfîrșit - să zburăm cu aripile credinței spre cer și să ne
 1790 hrănim mereu cu mierea Dumnezeieștilor învățători ale Cuvîntului lui Dumnezeu, Biblia.

1791 169 - Un orb scrie o carte despre... lumină

1792 Despre un învățat orb din Germania, am citit că s-a apucat să scrie o carte despre lumină
 1793 și culori. Despre cum a ieșit cartea n-am citit, dar desigur era mai competent să scrie o carte
 1794 despre întuneric.

1795 Oare nu sînt și azi atîția și atîția orbi duhovnicești care scriu cărți și țin predici și
 1796 conferințe despre... lumină?

1797 170 - Răzbunarea calului

1798 O veche legendă, spune că la început, calul era liber ca și celelalte animale sălbatice din
 1799 pădure.

1800 Dar într-o zi, calul avu o ceartă cu cerbul. În mînia lui și în dorul de a se răzbuna pe cerb,
 1801 calul ceru ajutorul omului.

1802 - Te ajut - răspunse omul - dar numai condiționat, dacă mă lași să-ți pun frîu în gură și
 1803 să te călăresc.

1804 - Fie - zise calul - numai să mă pot răzbuna pe cerb.

1805 Și astfel pentru o clipă de răzbunare, calul și-a pierdut libertatea și s-a făcut sluga și robul
 1806 omului.

1807 Întocmai așa e și cu răzbunarea omului. Pentru patima răzbunării, omul își pierde pacea,
 1808 liniștea și libertatea pe o viață întregă și se face sluga și robul diavolului.

1809 171 - Tată, în sus nu te-ai uitat!...

1810 Un tată se reîntorcea seara de la hotar cu pruncul său cel mai mic. Pe drum își puse gîndul
 1811 rău să fure niște fîn verde.

1812 Opri căruța, se dete jos și apropiindu-se de fîn, se uită pînditor în stînga și în dreapta -
 1813 așa cum se uită hoții cînd vreau să fure ceva - și apoi se aplecă să ia fînul.

1814 Dar pruncul de colo din căruță, neînțelegînd ce face tatăl său strigă:

1815 - Tată dragă, în sus nu te-ai uitat... uită-te și în sus!...

1816 Tatăl rămăsese rușinat și se lăsă de furat.

1817 O, de cîte păcate s-ar speria oamenii dacă s-ar uita în sus cînd le fac!

1818 172 - Grîul și pleava

1819 Un gospodar își vîntură grîul de pleavă. În vreme ce grăunțele îi cădeau la picioare, pleava
 1820 zbura în vînt. Și pleava batjocorea grăunțele ce cădeau, zicînd către ele: Ce moleșeală în voi,
 1821 ce lipsă de însuflețire! Pe cînd pe voi vă atrage pămîntul - noi zburăm.

1822 În chipul plevei ce zboară în vînt sînt și creștinii care n-au greutate sufletească în ei, dar
 1823 fac pe trușaii. Din trușie fac pe cinstiții și evlavioșii, în vreme ce vîntul ispitelor îi suflă în
 1824 toate părțile. Dar creștinii cei adevărați sînt grei ca grîul; în sufletul lor este o greutate de
 1825 credință și adîncire în Evanghelie.

1826 173 - De ce iubesc oamenii mai mult cele lumești

1827 Într-o duminică după amiază, într-un sat își ținea adunarea Oastea Domnului, nu departe
 1828 de un birt. Oamenii trăgeau cu grămada la birt, dar la Oaste abia cîte unul.

1829 În adunarea Oastei se ridică atunci întrebarea: De ce oamenii trag mai mult tot la cele
 1830 lumești, iar pentru cele sufletești n-au atragere și plăcere?

1831 Cei mai mulți ziceau: pentru că oamenii-s nesocotiți... nu-și dau seama ce fac... nu judecă
 1832 cu mintea...

1833 - O, nu aceasta este pricina - răspunse un ostaș bătrîn. Pricina cea adevărată este că cei
1834 mai mulți oameni sînt *oameni lumești*. De la un om lumesc nu poți aștepta să iubească cele
1835 duhovnicești. Pentru oamenii cei lumești *mîncarea* noastră de aici este o mîncare grea și
1836 neplăcută, ei n-o pot mistui. Să vă spun o pildă.

1837 Uite în dosul casei acesteia se află o livadă cu grădini pline de pomi și flori. Dacă eu am
1838 aci două păsări: o pasăre cîntătoare, sau un porumbel și un corb, și le dau drumul pe fereastră
1839 să zboare spre livadă, oare ce se va întîmpla? - Pasărea, sau porumbelul se va opri desigur
1840 în grădina cu pomi și va începe să cînte, parcă zicînd: ah, ce frumos și plăcut este aici!

1841 Dar corbul? Se va uita și el peste flori și grădini, dar - nevăzînd și nemirosind nici o
1842 mortăciune - va zbura mai departe, zicîndu-și: ah, ce urît este aici! Și nu se va opri decît
1843 acolo unde va afla ceva mortăciuni.

1844 Așa e dragii mei și cu oamenii.

1845 Cei mai mulți caută mortăciuni sufletești pentru că așa e firea lor.

1846 Pentru ca să caute grădini cu flori, pentru ca să vină la adunările noastre, trebuie să
1847 stăruim pe lîngă ei cu dragoste și răbdare să-și schimbe mai întîi firea cea lumească... să
1848 devină și ei niște oameni duhovnicești și apoi vor iubi și lucrurile cele duhovnicești.

1849 Cuminte și adevărată învățătură!

1850 174 - Spune-i să aștepte!

1851 Istoria păstrează următoarea întîmplare:

1852 Un prim ministru din Anglia își făcea rugăciunea obișnuită de dimineață. În decursul
1853 rugăciunii sosește tocmai regele și îl cheamă să-i comunice ceva urgent.

1854 Primul ministru trimise atunci pe servitorul său zicîndu-i:

1855 - Spune-i la maiestatea sa regele să aștepte puțin, căci tocmai acum vorbesc cu Regele
1856 regilor...

1857 Regele așteaptă și laudă pe sfetnicul său. Ce țară fericită cu astfel de cîrmuitori! Oare cîți
1858 dintre cîrmuitorii noștri vorbesc cu Regele regilor?...

1859 175 - Pușcăriașul iertat

1860 Un prinț vizită odată o pușcărie și întrebă pe fiecare pușcăriaș cu ce a greșit. Fiecare
1861 spunea că el e nevinovat și că stă pe nedrept în închisoare. Numai unul dintre ei zise că
1862 trebuia să i se dea o pedeapsă mai mare pentru fapta ce făcuse.

1863 Atunci prințul zise mai marelui închisorii:

1864 - Locul acestui om vinovat nu poate fi între acești oameni de treabă. El trebuie să plece
1865 de aici. Și dete poruncă să fie scos din închisoare.

1866 Așa face și Dumnezeu cu noi: El lasă în păcatele lor pe cei ce nu vor să-și recunoască
1867 greșelile și iartă pe cei ce se căiesc, recunoscîndu-și păcatul.

1868 176 - Cetatea apărată cu apă

1869 Într-un război ce l-au purtat spaniolii cu olandezii, pe la anul 1640, s-a petrecut o
1870 întîmplare cu mult înțeles sufletesc.

1871 Olandezii se apărau dintr-o cetate apărată și înconjurată cu canale, în care sloboziseră
1872 apele mării. Cetatea era apărată cu un uriaș brîu de apă. Spaniolii nu se puteau apropia de ea.
1873 Dar, fiind în timpul iernii, într-o noapte veni un ger aspru și apa începu a îngheța. Spaniolii
1874 se pregăteau să treacă peste podul de gheață. Cetatea își pierduse apărarea. Atunci cei din
1875 cetate începură a se ruga cu lacrimi fierbinți. Și o minune, noaptea veni un vînt cald, gheața
1876 se topi și cetatea scăpă.

1877 O, de-am înțelege că tot cam așa se întîmplă și cu cetatea vieții noastre. Sîntem și noi
1878 înconjurați și apărați de apele vieții, de apele credinței. Dar de cîte ori slăbește rugăciunea
1879 și privegherea noastră, apele îngheată, vrăjmașul diavol capătă drum și intră în cetatea

1880 sufletului nostru.

1881 Fratele meu! Ia seama, poate și tu ești o cetate cu apele înghețate. Roagă vântul cel cald
1882 al Duhului Sfânt să sufle peste ele, să le dezghețe și să le țină dezghețate.

1883 177 - Ce? Ai omorît pe cineva?

1884 - Ce te-a făcut să te pocăiești și să intri în Oastea Domnului? - îl întrebă cineva odată pe
1885 un ostaș din Oastea Domnului... că doar n-ai omorât pe nimeni să-ți canonești viața!

1886 - Ba am omorât - răspuse ostașul suspinând.

1887 - Cum? Pe cine-ai omorât?

1888 - Am omorât pe Fiul lui Dumnezeu (Evrei 6, 6), cu păcatele și fărădelegile mele!

1889 178 - Păstorul și ursul

1890 Un păstor ce-și pierduse vițelul cel mai frumos, se ruga zicînd:

1891 Doamne Dumnezeule, arată-mi pe hoțul vițelului meu și duminică la biserică Îți voi aduce
1892 mulțumire.

1893 Abia rosti această rugăciune și deodată apără hoțul din pădure: un urs mare și grozav.

1894 Atotputernice Dumnezeule - se rugă păstorul luînd-o la fugă - depărtează de aci pe acest
1895 hoț și Îți voi aduce mai multe mulțumiri.

1896 Să cerem în rugăciunile noastre mai ales cele bune și de folos sufletelor noastre căci altfel
1897 de cereri, dacă nu băgăm de seamă, pot fi spre răul nostru, împlinindu-se Cuvîntul Scripturii:

1898 Nu știți ce cereți!

1899

(Din pildele Episcopului Grigorie).

1900 179 - Diavolul vînător

1901 Într-o adunare a Oastei Domnului se puse odată întrebarea: Oare de ce tocmai oamenii cei
1902 credincioși, care vreau să trăiască așa cum scrie la Evanghelie, au cele mai multe încercări,
1903 împotriviri și neazuri. Iar de altă parte, păcătoșii au o viață liniștită.

1904 - Fraților - le răspuse un frate mai bătrîn - văzuta-ți voi un vînător de păsări?

1905 - Văzut!

1906 - Păi, aleargă el după păsările pe care le-a rănit și care au căzut din zbor?

1907 - Nu! Ci aleargă înainte să împuște altele. Pe cele rănite și pe cele moarte, le lasă în pace,
1908 știind bine că le are în mîna lui.

1909 Așa face, dragii mei, și diavolul, marele vînător de suflete. El aleargă mereu numai după
1910 păsările care zboară și trăiesc - după creștinii cei vii - pe ceilalți, pe cei răniți și morți cu
1911 sufletul - îi lasă în pace, știind bine că-i are în mîna lui.

1912 180 - Sfredelele diavolului

1913 Sînt multe feluri de sfredele. Iată, unele găuresc lemnul, altele piatra, altele pămîntul,
1914 altele metalul.

1915 Sînt de mare folos, dar pot fi și de mare pagubă. Cu un sfredel mic poți găuri și goli un
1916 butoi întreg. Cu un sfredel mic poți găuri și îneca o corabie întreagă.

1917 Astfel de sfredele sufletești are și diavolul. De corabia vieții noastre, de regulă satana se
1918 apropie cu un sfredel mic. Oare a zis Dumnezeu cu adevărat să nu mîncăți din toți pomii
1919 raiului? - l-a întrebat diavolul pe Adam în Grădina Edenului (Genesa 3, 10). Oare nu
1920 era și această întrebare un sfredel mic: sfredelul îndoielii?...

1921 - Oare, zău părinte, să fie rai și iad în cealaltă lume - m-a întrebat odată un om din popor.

1922 Oare nu era și această întrebare un sfredel cu care diavolul începuse a găuri corabia vieții
1923 întrebătorului? Diavolul atacă corabia vieții mai întîi cu sfredelul cel mic al îndoielii, iar dacă

1924 n-astupi această gaură - diavolul încearcă cu un sfredel mai mare, pînă cînd corabia vieții se
1925 scufundă. Și oare cel dintîi pahar de băutură nu este și el un mic sfredel al diavolului cu care

1926 scufundă pe om în ticăloșie și pierzare?

1927 Ah! Ce mișel mare-i diavolul și cât de puțin umblă oamenii să se ferească de mișeliile lui!

1928 **181 - Suduitorul și albina**

1929 Un suduitor, mușcat în față de o albină, înjura grozav și alerga în toate părțile după ceva
1930 leac.

1931 - Stai frate dragă, zise un credincios - stai să văd unde ți-a băgat albina acul... ți l-a înfipt
1932 în obraz. Albina a greșit: trebuia să ți-l înfigă în vârful limbii pentru ca să nu mai poți
1933 sudui!...

1934 Suduitorul rămase rușinat și se lăsă de această patimă urită.

1935 **182 - Dușmanul nostru cel mai mare**

1936 Într-o adunare creștină, un vestitor al Domnului puse odată întrebarea:

1937 - Cine-i dușmanul nostru cel mai mare?

1938 - Diavolul - răspunseră unii; de la el vine tot răul din lume.

1939 - Moartea - ziseră alții.

1940 - Dușmanul nostru cel mai mare - răspunse vestitorul Evangheliei - este păcatul, pentru
1941 că dacă n-ar fi păcatul, nici diavolul, nici moartea n-ar avea nici o putere. Și diavolul și
1942 moartea au intrat în lume prin păcat.

1943 **183 - Cîinele Domnului**

1944 Necazul, întristarea, suferința - sînt cîinele cel negru al lui Dumnezeu, care stă de pază
1945 lîngă turma oilor Sale. Cînd vreo oaie iese din turmă, Dumnezeu trimite cîinele s-o întoarcă
1946 înapoi. Din ce oaia este mai îndărătnică și mai neascultătoare, este și cîinele mai rău și mai
1947 supărător.

1948 Dacă cumva acest cîine este lîngă cineva din noi, o, nu vă luați la hartă cu el, ci alergați
1949 înapoi la turmă. Orice împotrivire contra lui e zadarnică și nu folosește la nimic. În zadar
1950 umblați să-l loviți și să scăpați de el. Veți putea scăpa de el numai întorcîndu-vă înapoi la
1951 turmă.

1952 Va veni o vreme cînd veți mulțumi lui Dumnezeu că v-a supărat acest cîine rău. Dar el
1953 v-a supărat spre binele și fericirea voastră veșnică.

1954 **184 - Fără plată**

1955 Dacă chemi pe cineva să-ți lucreze ceva, el îți va cere plată pentru timpul lucrat. Dacă l-ai
1956 chema pe cineva la lucru cu ziua spunînd că nu-i plătești nimic, s-ar indigna și uitîndu-se lung
1957 la tine, ar crede că glumești, sau că nu ești cu mintea la loc.

1958 Ei bine, cînd e vorba de a lucra pentru diavolul, lucrurile se schimbă. Diavolului îi slujesc
1959 și îi lucră oamenii fără nici o plată. Și încă nu numai cu ziua ci cu anul și cu mai mulți ani.
1960 Slujesc diavolului unii oameni o viață întreagă, fără nici o plată. Adică pardon! Are și
1961 diavolul o plată cu care-i răsplătește pe cei care-i slujesc: iadul și osînda cea veșnică.

1962 Ce lucru dureros, ce lucru grozav!

1963 **185 - Și Duhul S-a arătat în chip de porumbel**

1964 Ce dar mare este viața cea nouă. Ea este un dar al Duhului Sfînt.

1965 Unde sălășluiește El se face o mare schimbare, se face o schimbare din temelie în viața
1966 omului, așa cum s-ar schimba o pasăre răpitoare într-o pasăre cîntătoare... cum s-ar schimba
1967 un corb lacom și răpitor într-un porumbel curat și nevinovat. Acesta este omul cel nou, omul
1968 duhovnicesc (2 Cor. 3, 1).

1969 Dar oriunde se ivește un astfel de om, oriunde se ivește un astfel de porumbel el este
1970 alungat și persecutat de păsările ce-și păstrează firea lor cea veche, de oamenii cei lumești.

1971 Așa a fost pe timpul Mîntuitorului, așa va fi pînă la sfîrșitul veacurilor

1972 (Luca 21, 12; Ioan 15; Matei 10, 26). Toți cei ce voiesc să trăiască cu

1973 evlavie în Isus Hristos, vor fi persecutați (2 Tim. 3, 12).

1974 Fratele meu, te plîngi că ești prigonit și batjocorit, după ce te-ai hotărît pentru Domnul?

1975 Nu te plînge ci te bucură! Ar fi rău dacă n-ai fi prigonit. Prigoanele și batjocurile sînt semnul

1976 că în viața ta s-au ivit pete albe și pene albe. Și din ce vor spori penele albe să știi fratele

1977 meu, că vei avea mai mult de suferit.

1978 186 - Dă-mi mie ziua de azi!

1979 Cînd diavolul se apropie cu înșelătoriile și ispitele lui de om, cere un singur lucru:

1980 - Omule, - zice vicleanul - dă-mi mie ziua de azi!... Eu nu-ți cer altceva, decît ziua de azi,

1981 iar cea de mîine dă-I-o lui Dumnezeu! Ziua de azi e a mea, iar cea de mîine e a lui

1982 Dumnezeu!

1983 Așa grăiește înșelătorul și, vai, pe cîți creștini îi trage cu această înșelăciune în adîncul

1984 iadului!

1985 Diavolul cere ziua de azi, știind bine că pe cea de mîine omul o tot amîină... pînă cade fără

1986 de veste în mormînt.

1987 187 - Și-a furat grîul

1988 Doi țărani își treieraseră grîul într-o comună. Peste noapte își lăsară grîul la arie. Dar,

1989 unul dintre ei - un necredincios ce avea năravul hoției - își puse în gînd să fure noaptea din

1990 grîul celui alt.

1991 Spre a nu greși grămada din care avea să fure, se duse de cu seară și acoperi grîul

1992 vecinului său cu o pătură. Mai tîrziu, celălalt țaran dete și el pe la arie. Cînd își văzu grîul

1993 acoperit, își zise: uite ce om cinstit este vecinul meu. A acoperit grîul meu ca nu cumva să

1994 plouă; este însă de datoria mea ca să mut pătura pe grîul lui... Trebuie să-mi arat și eu

1995 dragostea ce i-o păstrez - și aceasta zicînd acoperi grîul vecinului său.

1996 Noaptea vecinul cel rău veni să fure, pipăi grîul cel acoperit și fură din el un sac mare.

1997 Dimineața află cu rușine că furase din grîul său. Își furase propriu său grîul.

1998 188 - Scrișnirea dinților

1999 Evanghelia vorbește despre scrișnirea dinților în iad. Cum se poate înțelege oare această

2000 scrișnire? În viața oamenilor, ei scrișnesc din dinți de mînie. Eu cred că o scrișnire a dinților

2001 de mînie va fi și cea din iad.

2002 Fiul va scrișni contra părintelui că nu i-a arătat calea cea bună. Fiica va scrișni contra

2003 mamei că i-a dat pildă rea. Prietenul va scrișni contra prietenului zicînd: tu m-ai adus aici...

2004 tu m-ai dus pe calea cea rea... de nu mă lăsam după tine, n-ajungeam aici...

2005 Părinții vor scrișni contra fiilor și fii contra părinților. Școlarii vor scrișni contra

2006 învățătorilor celor răi și păstoriții contra preoților celor slabi. Și peste toate, osîndiții vor

2007 scrișni de mînie contra lor înșiși, că au fost atît de orbi și de nebuni în viața ce au avut-o în

2008 lume.

2009 189 - Îngeri - diavoli

2010 Un păgîn din fundul Africii promise botezul și ardea de dorul de a vedea Europa, leagănul

2011 și patria creștină.

2012 În sfîrșit, dorința i s-a împlinit. Într-o duminică dimineața, sosi într-un oraș din Franța.

2013 Însoțitorul îl duse la o biserică. Fostul păgîn rămase foarte mișcat. Biserica plină cu oameni

2014 evlavioși i se păru un adevărat rai. Ieșind din biserică scrise în notesul său: Oamenii de aici

2015 sînt adevărați îngeri din cer; ... așa i-am văzut azi la biserică.

2016 După amiază, străinul dori să vadă orașul și dădu printr-o stradă mai lăturalnică. Dar aici

2017 ce să-ți vadă ochii? Petreceri, chefuri, beții, strigăte și urlete, în toate părțile.

2018 - Cine sînt oamenii aceștia? - întrebă străinul.

2019 - Sînt creștinii pe care i-ai văzut azi dimineață la biserică.

2020 - De necrezut! - strigă străinul și, luîndu-și notesul, scrise în el: Îngerii pe care i-am văzut
2021 înainte de amiază la biserică, după amiază erau draci fioroși. Oamenii de pe aici au două fețe:
2022 dimineața, la biserică, au o înfățișare de sfinți cuvioși, iar după amiază, o alta - de draci
2023 fioroși...

2024 Și, îngrozit de cele ce văzuse, fostul păgîn luă trenul și nu se mai opri pînă în fundul
2025 Africii.

2026 190 - Un răspuns potrivit - 4

2027 Sînt mulți oameni și creștini care se ocupă cu fel de fel de întrebări și cercetări absurde
2028 despre lucrurile și tainele Dumnezeirii.

2029 - Te rog să-mi spui - a întreat odată un astfel de întrebător pe Luther, întemeietorul
2030 Reformei - oare ce a lucrat Dumnezeu înainte de a face lumea și pe om?

2031 - Grea întrebare îmi pui, - răspunse Luther - dar totuși mă voi sili să-ți răspund. Știi ce
2032 a făcut Dumnezeu în acest timp? A stat într-o pădure uriașă, tăind și pregătind bețe zdravene
2033 pentru întrebători de felul acesta!...

2034 191 - Urme de lup

2035 Un domn discuta cu un țaran:

2036 - Nu este drac! - zicea domnul.

2037 - Ba este! - răspunse țaranul.

2038 - L-ai văzut?

2039 - Dar d-ta văzut-ai lup?

2040 - Nu.

2041 - Atunci de unde știi că este lup?

2042 - I-am văzut urma chiar și iarna asta.

2043 - Vezi, dragă domnule? - răspunse țaranul. Așa am aflat și eu că este drac, că i-am văzut
2044 urmele între oameni. Ori încotro mă uit, eu văd urmele lupului diavol (minciuna, fățarnicia,
2045 zavistia, trufia, vicleșugul, etc.) și după asta știu și cred că este drac. Diavolul este acela care
2046 îți șoptește dumitale și altora să nu credeți în el, ca să nu vedeți isprăvile lui. Uită-te bine,
2047 dragă domnule, că-i plină lumea de oameni pe care lupul diavol i-a mîncat așa de rău, că
2048 numai hainele au mai rămas de ei și de sufletul lor!

2049 192 - Bătutul coasei

2050 Cînd coasașul ia coasa și începe să o bată, coasa scoate un strigăt prelung. Parcă se vaită,
2051 parcă plînge sub loviturile ciocanului. Cîmpia se umple de vaietul ei.

2052 Așa ar trebui să facă și omul, cînd Domnul îl lovește cu ciocanul necazurilor și
2053 suferințelor: ar trebui să plîngă și să se roage cu lacrimi fierbinți.

2054 Vremile noastre ar trebui să fie pline de plîngere, de rugăciune și de căință, pentru că
2055 *ciocanele* ne izbesc neîncetat. Dar, vai! În loc de această plîngere, răsună crîșmele și păcatele.
2056 *Ca să-i treacă de necaz*, omul se îmbată cu alcool și cu desfătările lumii.

2057 193 - Adunarea orbilor

2058 Într-o adunare a orbilor, un profesor începu să țină o conferință despre *frumusețile*
2059 *naturii...* despre răsăritul soarelui, despre lucrul plugarilor, farmecul pădurilor... etc. Dar orbii
2060 începură a striga:

2061 - Ce ne îmbeți de cap cu astfel de minciuni?... Noi n-am văzut nimic din cele ce ne
2062 îndrugi!...

2063 Orbii tulburați începură a mișca bîtele și vorbitorul trebui să o ia la picior.
 2064 Cam așa stă și lumea necredincioșilor de azi și cumplita orbie sufletească de azi față de
 2065 lumina credinței.

2066 194 - Corbul lui Ilie.

2067 Într-o casă de oameni săraci și lipsiți, un copilaș auzi pe bunică-sa citind în istoria biblică
 2068 despre corbul ce aducea de mîncare lui Ilie prorocul.

2069 - Bunică dragă - zise copilul - să deschidem și noi ușa, să ne aducă și nouă ceva corbul.
 2070 Bunica încerca să-l lămurească pe copil, dar copilul nu și nu, ci să deschidem ușa.

2071 Bunica îi făcu pe voie și deschise ușa cu toate că era iarnă și frig. Tocmai atunci trecea
 2072 pe acolo părintele locului. Se miră văzînd ușa deschisă și întrebă asupra acestui lucru. Bunica
 2073 îi spuse cum stau lucrurile.

2074 - Vedeți cum lucrează credința și nădejdea în Dumnezeu - zise preotul - eu tocmai acum
 2075 mergeam să împart din lada bisericii niște ajutoare pentru oamenii săraci și lipsiți. Voi începe
 2076 dar de aici. Uite, *corbul* v-a adus și vouă ajutorul de care aveți nevoie. Și le dete o sumă de
 2077 bani să-și cumpere cele de lipsă pentru traiul vieții.

2078 Copilul a crezut și Dumnezeu a răspuns la credința lui. Credința face și azi minuni.
 2079 Dumnezeu răspunde și azi - răspunde negreșit - la credința noastră.

2080 Dacă am avea credință tare și vie, ne-ar sosi și nouă cîte un *corb* în toate lipsurile și
 2081 necazurile noastre trupești și sufletești.

2082 Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi
 2083 (Psalm 46, 1).

2084 195 - Întrebarea unui păgîn

2085 Un francez din Paris avea de servitor un negru adus de prin coloniile franceze. Izbucnind
 2086 o gripă rea în Paris, francezul făcu sfat cu familia să se retragă la țară spre a scăpa de gripă.

2087 Înțelegînd despre acest sfat, servitorul își luă îndrăzneala și întrebă:

2088 - Stăpîne, Dumnezeul dv. desigur locuiește la țară, de aceea fugiți de la oraș...

2089 Stăpînul creștin rămase rușinat în fața acestei întrebări ce tăia în puțina lui credință.

2090 Urmărit de această muștrare, nu plecă la țară, rămase în Paris și Dumnezeu îl apăra de gripă.

2091 196 - Legile lui Licurg

2092 Despre Licurg, un mare bărbat de stat al vechilor greci, spune istoria că nu îngăduia să
 2093 fie scrise legile.

2094 - Legile țării - spunea Licurg - nu trebuie scrise: fiecare cetățean trebuie să le aibă scrise
 2095 în inima sa.

2096 Așa ar trebui să fie și cu legile cerești. Fiecare creștin adevărat ar trebui să le aibă scrise
 2097 în inima lui. Sfaturi, regulamente, cărți tipărite pe hîrtie se află destule, dar întrebarea este
 2098 cîte din ele sînt scrise și în inima oamenilor, căci numai acelea au putere!

2099 Noi la Oastea Domnului n-avem regulamente speciale pentru că sîntem și noi de părerea
 2100 lui Licurg: ele trebuie să fie scrise în inima noastră.

2101 Păstrez Cuvîntul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta (Psalm 119).

2102 197 - Rugăciune de ploaie

2103 Într-o vreme de secetă mare, într-un sat se rînduise rugăciune de ploaie. Oamenii se
 2104 strînseseră cu mic cu mare la biserică. Între cei sosiți era și o femeie bătrînă, care venise cu
 2105 umbrela.

2106 Oamenii începură a zîmbi de umbrela femeii.

2107 - D-apoi d-ta mătușă - grăiră oamenii - ai și început să te temi de ploaie și încă nici n-am
 2108 început rugăciunea!...

2109 - Păi, dragii mei - răspunse bătrîna - eu am auzit că astăzi ne rugăm pentru ploaie și eu
2110 cred că Bunul Dumnezeu va asculta rugăciunea noastră și ne va da ploaie.

2111 Oamenii intrară în biserică, se rugară și pe cînd ieșeau se slobozi o ploaie binefăcătoare.

2112 Bătrîna își desfăcu umbrela și plecă spre casă grăind:

2113 - Ați rîs de umbrela mea, dar iată ea a fost un semn al credinței.

2114 Oamenii își aplecară capetele în semn de sfială și tăcură.

2115 198 - Sabia lui Damocles

2116 Acest Damocles era curteanul regelui Dionisie din Siracuza. Și era un om lingușitor, care
2117 nu-l mai slăbea pe rege din laude și fericiri.

2118 - Damocles - zise regele - dacă tu mă crezi atît de fericit, hai să-ți dau ție cîtva timp locul
2119 meu, să vezi cum te vei simți în el.

2120 Și fu așezat Damocles în scaunul regelui, îmbrăcat în haină regală. Servitorii îl serveau
2121 cu tot felul de băuturi și desfătări. Și se veselea Damocles. Dar, privind întîmplător în sus,
2122 ce să vadă? Un lucru de groază! Deasupra capului lui atîrna o sabie ascuțită, legată cu un
2123 singur păr de cal. Damocles s-a ridicat îngrozit să fugă și n-a voit să mai guste din băuturi
2124 și desfătări.

2125 Atunci regele i-a zis:

2126 - Ei, vezi, Damocles, care este fericirea mea? Griji și primejdii amenință clipă de clipă
2127 tronul meu și peste toate mă amenință și pe mine sabia morții, care mă poate răpune în orice
2128 clipă.

2129 Damocles a înțeles lecția. Să o înțelegem și noi: sabia morții ne pîndește și pe noi clipă
2130 de clipă. Să ne apărăm contra ei cu singurul lucru cu care ne putem apăra: Fiți totdeauna gata
2131 căci nu știți ziua și ceasul (Matei 24, 42-44).

2132 O, ce nebunie este a trăi în desfătări și păcate cînd sabia morții stă veșnic deasupra
2133 capului nostru!

2134 199 - Piatră, burete, fagure

2135 Darurile Evangheliei ni se dau pe o formă la toți creștinii. Însă oamenii le primesc și le
2136 redau în diferite forme. În privința asta, creștinii s-ar împărți în trei clase:

2137 În prima clasă sînt cei tari ca piatra. Nu dau nimic pînă nu-i izbești cu amnarul și atunci
2138 abia scapără cîteva scînteie de dragoste, de bunătate, etc.

2139 În clasa a doua sînt cei ca buretele. Trebuie să-i strîngi mereu și pe aceștia ca să dea
2140 prisosul lor cel sufletesc.

2141 În clasa a treia sînt cei ca fagurul de miere. Prisosul lor de dragoste, de milostenie, de
2142 bunătate se scurge și curge mereu de la sine ca o binecuvîntată miere sufletească.

2143 Tu, cititorule dragă, în care din aceste trei clase te afli?

2144 200 - Cel ce voia să împuște zeii din cer

2145 Istoria păstrează numele unui ofițer roman, Celatins - care într-o clipă de mînie (mai bine
2146 zis de nebunie), a dat ordin soldaților să tragă cu arcurile lor în zeii din cer.

2147 Soldații au ascultat ordinul și săgețile plecară în sus spre cer. Dar ce s-a întîmplat?
2148 Săgețile căzură pe urmă în capul arcașilor. Căpitanul și mai mulți soldați fură răniți de
2149 moarte.

2150 Un astfel de nebun este și suduitorul. O astfel de nebunie este și sudalma. Sudalma este
2151 o săgeată îndreptată împotriva lui Dumnezeu, dar această săgeată se întoarce în capul
2152 suduitorului și îi omoară sufletul.

2153 Suduitorul este nebunul care își omoară de bună voie sufletul.

2154 201 - Sarea nu suferă pămînt în ea

2155 Cercetînd ocnele de sare de la Ocna Sibiului, am văzut un lucru interesant. Bolovanii de
2156 sare scoși din adîncul pămîntului, erau plini de straturi de pămînt ce se scuturau mereu de pe
2157 ei.

2158 - Ce înseamnă acest pămînt ce iese din sare? - l-am întrebat pe ocnașul ce mă conducea
2159 prin ocna.

2160 - Asta e puterea sării - mi-a răspuns ocnașul. Sarea nu suferă pămîntul; se curăță de el,
2161 îl scoate afară din ea...

2162 Așa e și cu creștinul cel adevărat, despre care a zis Mîntuitorul că e o sare a pămîntului
2163 (Matei 5, 13). El nu suferă cele lumești, el se curăță mereu de *pămîntul* ce a apucat în
2164 el. Omul cel duhovnicesc nu suferă cele lumești, el le alungă, se curăță de ele cu puterea ce
2165 o are de la Duhul Sfînt.

2166 Un creștin ce suferă păcatul și lumeștile plăceri, este o sare ce și-a pierdut puterea
2167 (Marcu 9, 50).

2168 202 - Diavolul e de vină

2169 Un sfătos de necredincios crezu odată că l-a prins pe un credincios, punîndu-i următoarea
2170 întrebare:

2171 Dacă diavolul l-a înșelat pe Adam și el ne înșală și pe noi să păcătuim, apoi el, diavolul,
2172 trebuie pedepsit, căci nu sîntem noi de vină, ci el.

2173 - Foarte bine - răspuse credinciosul - dar dacă eu voi zice către d-ta: du-te omule și fură,
2174 bate, omoară, etc., și d-ta vei face ceea ce te sfătuiesc eu, oare ce se va întîmpla?

2175 - Păi mă vor înhăța jandarmii și legea.

2176 - Nu se poate, căci doar eu te-am sfătuit!

2177 - Da, dar legea nu vrea să știe de așa ceva.

2178 - Apoi vezi, dragul meu, așa e și cu ispitele și înșelăciunile diavolului. El ne sfătuiește
2179 numai să facem răul, dar stă în voia noastră, să-l facem ori ba. De-l facem, sîntem
2180 răspunzători și ne vom primi pe dreptul pedeapsa cerească.

2181 203 - Îți face prohodul trăind...

2182 Într-o veche mînăstire din Postdamo, Lituania, se păstrează pînă în ziua de azi, un vechi
2183 obicei.

2184 Sînt în această mînăstire vreo 40 de călugări. Între ei se află totdeauna și cîțiva așa numiți
2185 *morți*. După anumiți ani de călugărie și anumite cerințe, fiecare călugăr din această mînăstire
2186 are dreptul să-și facă prohodul, adică îngropăciunea și să fie considerat ca un fel de mort!...

2187 Pentru ziua aceea, călugărul își pregătește groapa în zidurile mînăstirii și își face sicriul.
2188 Face toate pregătirile pentru îngropăciune.

2189 Se strîng apoi călugării și începe prohodul. Mortul stă ingenuncheat în rugăciune în fața
2190 sicriului său. I se face prohodul după toată rînduiala, ca la orice mort.

2191 Din clipa aceea, călugărul respectiv e considerat ca mort. Nu mai rostește nici o vorbă.
2192 Nu mai vorbește cu nimeni decît în taină cu Dumnezeu, prin rugăciune. Cu ceilalți călugări
2193 se mai întîlnește numai pe timpul slujbelor. Pe haina cea neagră i se coase o cruce albă în
2194 semnul că e *mort*. Dar cînd, la timpul său, sosește vremea ca mortul să moară cu adevărat, nu
2195 i se mai face nici o slujbă. E așezat în sicriu și pus în mormîntul pe care-l astupă.

2196 Prin această îngropăciune călugării din Postdame voiesc să spună, într-un chip și mai
2197 vădit, că ei sînt morți față de lume.

2198 Obiceiul din mînăstirea din Lituania are un adînc înțeles și pentru noi. Îngropăciunea de
2199 acolo trebuie să se petreacă și în viața noastră. Firește, în înțeles duhovnicesc.

2200 Un creștin adevărat trebuie să fie un mort față de lume; trebuie să moară față de lume, față
2201 de desfătările și de păcatele ei. Cuvîntul lui Dumnezeu spune apăsător acest lucru prin gura
2202 Dumnezeiescului ap. Pavel: Socotiți-vă așadar morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu,

2203 în Isus Hristos, Domnul nostru (Rom. 6, 11; Gal. 6, 14).

2204 Îngropăciunea de la mînăstirea din Lituania să o luăm pe sufletul nostru, în special noi
2205 ostașii Domnului. Intrarea în Oaste și legămîntul Oastei trebuie să fie și pentru noi o astfel
2206 de îngropăciune duhovnicească. Un ostaș adevărat e numai acela care a murit și moare mereu
2207 față de lume și față de păcat.

2208 În ziua legămîntului, fiecare ostaș trebuie să audă cu urechile cele duhovnicești
2209 cîntîndu-i-se prohodul muririi lui față de lume. Și să trăiască mai departe, pînă la sfîrșit, ca
2210 un mort față de lume; ca un mort față de chemările ei, față de ispitele ei, față de batjocurile
2211 ei.

2212 204 - Ce poate face rugăciunea

2213 Un bețiv își făcea foite de țigări din Noul Testament, pe care i-l dăduse un ostaș din
2214 Oastea Domnului. Bețivul își bătea joc în acest chip de Cuvîntul lui Dumnezeu și de
2215 încercările ostașului de a-i vorbi despre Dumnezeu. Ostașul însă se ruga mereu pentru
2216 întoarcerea lui la Dumnezeu cu lacrimi fierbinți și pentru mîntuirea lui.

2217 Odată s-a întîmplat că țigara bețivului se tot stingea și nu ardea. Desfăcînd mucul țigării
2218 a mai aflat pe hîrtia de pe el, vorbele acestea care nu apucaseră încă a arde: Care va fi
2219 sfîrșitul celor ce nu ascultă de Evanghelie? (1 Petru 5, 7).

2220 Această întrebare îi străpunsese inima. Nu mai putea scăpa de ea. Orice făcea, ori încotro
2221 se ducea, nu mai putea scăpa de această întrebare teribilă: Care va fi sfîrșitul celor ce nu
2222 ascultă de Evanghelie?

2223 Peste cîteva săptămîni căzu biruit la picioarele Crucii. Rugăciunea ostașului n-a fost
2224 zadarnică. Să ne rugăm neîncetat pentru cei căzuți în ghearele diavolului, în păcate și
2225 destrăbălări.

2226 205 - Greutatea baloanelor

2227 Baloanele care se ridică în văzduh iau cu ele și saci cu nisip, pe care îi aruncă mereu în
2228 jos, ca să se poată înălța cît mai sus. Același lucru îl cere și postul: să lepădăm îmbuibarea
2229 de mîncăruri și băuturi care ne trag spre pămînt, spre păcat. Numai aruncînd această greutate
2230 ne putem înălța spre cele sufletești.

2231 206 - Cum se face?

2232 - Cum se face că tu nu te cerți niciodată cu soția ta? - fu întrebat odată un ostaș al
2233 Domnului.

2234 - Pentru că - răspunse ostașul - la acea vreme de ispită, eu sînt surd, iar femeia e mută și
2235 așa stăm pînă ce trece ispita... și nu ne-am certat niciodată. Cînd am avut ceva supărare,
2236 repede ne-am împăcat în Domnul înainte de a ajunge diavolul între noi.

2237 207 - Creștini cu numele

2238 Un ofițer de la cazarmă istorisea:

2239 Eram la un regiment cu recruți ce veniseră numai de cîteva zile. Într-o dimineață mă pun
2240 să aleg pe cei care cunosc ceva meserie.

2241 Îmi așez soldații în rînd și încep cu cei ce se pricep la rotărit.

2242 - Rotarii să pășească înainte! - strig eu.

2243 Cîțiva feciori pășesc înainte.

2244 Îl întreb pe cel dintîi: dar tu, băiete, unde ai învățat rotăritul?

2245 - Să trăiți d-le căpitan, eu nu-s rotar... mă cheamă numai Ioan Rotaru, dar de cîndu-s eu
2246 n-am lucrat la roți.

2247 Ofițerul făcuse haz de această întîmplare. Eu însă văd în ea un tîlc creștinesc. Și pe cei
2248 mai mulți oameni azi îi cheamă numai creștini, dar pentru Hristos și sufletul lor lucră tot atît

2249 de mult cît spunea Rotarul din militarie că a lucrat la roți.

2250 Poartă creștinii nume frumoase de sfinți, dar faptele lor sînt fapte urîte de păgîni. Creștini
2251 cu numele, păgîni cu faptele.

2252 208 - Raiul lui Mohamed

2253 Mohamed, profetul musulmanilor, ca să cîștige cît mai mulți aderenți, a predicat un rai
2254 plin de plăceri lumești.

2255 Un așa fel de rai le-ar plăcea și creștinilor noștri de azi.

2256 ... Un om îmi spunea odată că ar intra în Oastea Domnului dacă i-ar lăsa pipa, sudalmele
2257 mărunte și... cîte doi deți de rachiu pe zi.

2258 Cuvîntul Domnului spune cum trebuie să venim la El:

2259 Intrați pe poarta cea strîmtă, căci largă este poarta, lată este calea, care duce la pierzare
2260 și mulți sînt cei ce umblă pe ea.

2261 Dar strîmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sînt cei ce-o află
2262 (Matei 7, 13-14).

2263 209 - Lumea sau eu?

2264 Un ostaș din Oastea Domnului ne scrie:

2265 De cînd am intrat în Oaste mi se pare că trăiesc o viață nouă într-o lume nouă. Nu știu,
2266 eu m-am schimbat, ori lumea s-a schimbat?...

2267 - Și una și alta - i-am răspuns eu - acesta este semnul nașterii din nou cînd ți se schimbă
2268 felul de a vedea lumea și odată cu asta se schimbă și lumea de a te vedea pe tine. Te vezi pe
2269 tine și vezi lumea într-o lumină nouă. Iar acest lucru îl face darul și harul Duhului Sfînt.

2270 210 - Cea mai mare nenorocire

2271 Un rege din Persia a întrebat odată pe trei din cei mai înțelepți oameni din țara lui:

2272 - Care-i nenorocirea cea mai mare din această lume?

2273 Cel dintîi a zis: Bătrînețea-i cea mai mare nenorocire.

2274 Al doilea a zis: Sărăcia și boala e cea mai mare nenorocire.

2275 Iar al treilea a grăit: Cea mai mare nenorocire este să ai moartea în față și să știi că ți-ai
2276 cheltuit viața în ticăloșii și te așteaptă osînda veșnică. Asta-i cea mai mare nenorocire dintre
2277 toate.

2278 - Tu ai dreptate - răspuse regele.

2279 Să ne ferim de o astfel de nenorocire!

2280 211 - Dar ceilalți?

2281 Un copil de 8 ani, trecînd cu mamă-sa prin cimitir, citea pe crucile morților: Aici
2282 odihnește în Domnul N. N. ; Aici își așteaptă învierea în Domnul A. T. ; și alte cuvinte
2283 frumoase ce se scriu pe crucile mormintelor.

2284 - Mămică dragă, întrebă pe urmă copilul, acum arată-mi unde sînt îngropați și oamenii cei
2285 răi care suduie și se bat - despre care tu mi-ai spus că nu se duc în cer - pentru că aici văd
2286 îngropați numai oameni de cei buni?

2287 O întrebare de copil, dar cu mult înțeles era aceasta. Oare ce-i va fi răspuns mama?

2288 212 - Făclia lui Alexandru Macedon

2289 Despre Alexandru Macedon, spune istoria că de cîte ori cucerea vreo cetate, se oprea cu
2290 oștirea în fața porții cetății și aprindea o făclie.

2291 Cetății i se da termen să se predea în timpul cît ardea lumina făcliei. Dacă se preda în
2292 acest timp, cetatea era iertată; altcum era trecută prin foc și sabie.

2293 O cetate sufletească este și viața noastră. Domnul Dumnezeu - Împăratul Cel ceresc -

2294 aşteaptă o viață întreagă ca omul să se predea Lui și să-L primească pe El în cetatea inimii
2295 sale. Omul trebuie să-L primească pe Domnul pînă cînd arde lumina, adică pînă cînd se află
2296 în viață și pînă cînd Domnul îl îmbie cu lumina vieții. Toți cei ce nu se predau Domnului pînă
2297 ține arderea luminii - adică pînă cînd sînt în viață - să știe că li s-a stins orice nădejde și orice
2298 scăpare: li s-a stins lumina vieții și vor fi trecuți în ziua de apoi, prin foc și sabie.

2299 Dragă cititorule! Trezește-te, îngrozește-te! Din lumina vieții tale poate că nu mai este
2300 decît un muc. Ca mîine vei muri și tu și nu L-ai primit încă pe Domnul în cetatea inimii tale.
2301 Primește-L îndată ca să ai iertarea Lui și viața veșnică, altcum te aşteaptă întunericul și
2302 osînda cea veșnică.

2303 Lucrați pînă este ziuă, căci vine noaptea cînd nimeni nu mai poate lucra (Ioan 9, 4).

2304 213 - Lampa bețivului

2305 Un bețiv întorcîndu-se noaptea tîrziu acasă, află lampa arzînd. În beția lui văzînd două
2306 lămpi în loc de una, își zice: la ce ard două lumini?... Una trebuie stinsă...

2307 Ce s-a întîmplat e ușor de aflat. Bețivul stinse lampa și rămase la întuneric. Întorcîndu-se
2308 mînios, se împiedică, căzu cu capul peste cuptor și a treia zi muri.

2309 Așa pătesc bețivii și în cele sufletești. Bețivul își stinge el însuși lumina vieții, lumina
2310 sufletului.

2311 Bețivul de mai sus se amăgea că are două lămpi. Așa se amăgesc toți bețivii și păcătoșii
2312 închipuindu-și că mai au vreme să se întoarcă la Dumnezeu.

2313 Dar tocmai prin nebunia asta își sting ei înșiși lumina vieții.

2314 214 - Cel ce nu-și închide oile noaptea

2315 Și Ioan întrebă pe Domnul zicînd:

2316 - Spune-mi despre sfînta duminică!

2317 Și Domnul zise:

2318 - Ascultă Ioane drepte: duminica este Domnul și Domnul este duminica; cel ce cinstește
2319 duminica, cinstit va fi de Domnul înaintea îngerilor și a oamenilor. Dumnezeu binecuvîntează
2320 casa și lucrurile celui ce, cu toți ai săi, cinstește duminica.

2321 Și Ioan zise:

2322 - Dacă un om postește și se roagă în cele șase zile, dar nu cinstește sfînta duminică, ce
2323 va pătimi?

2324 - Ascultă Ioane drepte! Dacă un om paște oile sale toată ziua, dar noaptea nu le închide,
2325 ce i-a folosit? Așa va fi și cu omul care se roagă și postește, dar sfînta duminică nu o păzește.

2326 Și tot cel ce zice că iubește pe Dumnezeu și nu păzește sfînta duminică, mincinos este...

2327 215 - Berbecul cel negru

2328 De cînd eram copil și păzeam oile tatălui meu care era plugar la munte, îmi aduc aminte
2329 de un lucru în care văd și azi un adînc înțeles sufletesc.

2330 În turma oilor mele aveam un berbec negru și mereu aveam necaz cu el. Berbecul era
2331 veșnic în fruntea oilor și le ducea totdeauna spre locuri oprite: în holde, în locuri unde era
2332 gălbează, etc. Cu carnea lui berbecul rupea și garduri și intra cu oile prin grădini. Iar biete
2333 oi blînde, dar nepricepute, se țineau morțiș pe urmele berbecului.

2334 - Mînce-te lupii! Îi strigam necăjit berbecului și aruncam după el cu pietre și zburături.

2335 Aveam o mare mînie pe acest berbec și nu odată îi strigam: hoțule de berbec, tu ești
2336 păstorul oilor, ori eu?...

2337 Oile ascultau mai mult de berbecul cel negru decît de mine, păstorul lor.

2338 Au trecut mulți ani de atunci, dar îmi dau seama că tot cu berbecul cel negru am de furcă
2339 și azi, numai cît pe berbecul acesta îl cheamă diavolul.

2340 Diavolul este berbecul cel negru care rătăcește turma lui Hristos și o duce totdeauna spre

2341 locuri oprite - și vai, sînt atîtea și atîtea oi care ascultă de acest mișel de berbec.

2342 Oile Mele ascultă glasul Meu și vin după Mine, - zicea Isus (Ioan 10, 3-4), dar vai,

2343 sînt atîtea și atîtea oi care ascultă de berbecul cel negru.

2344 Domnul m-a făcut și pe mine un păstor sufletesc și strig neîncetat cu Oastea Domnului

2345 de ani de zile, pe oile Domnului, să nu mai asculte de berbecul cel negru.

2346 Cu berbecul cel negru am avut de lucru în copilărie, cu el am de lucru și acum.

2347 216 - Hoțul și binoclul

2348 La o judecătorie de la țară s-a dezbătut un caz foarte interesant.

2349 Un om e acuzat că a furat lemne din pădurea unui proprietar de pădure. Hoțul nu
2350 recunoștea și tăgăduia cu putere știind că nu l-a văzut nimeni.

2351 - Cu ce poți dovedi pe acuzat că ți-a furat lemnele, pentru că el nu recunoaște aceasta -

2352 întrebă judecătorul pe acuzator.

2353 Acuzatorul scoase atunci din buzunar un binoclu și zise:

2354 - D-le judecător, e adevărat că eu nu l-am prins pe omul acesta furînd lemne, fiindcă eu

2355 eram departe de pădure, dar l-am văzut cu binoclul acesta. M-am uitat cu atenție și am văzut

2356 anume tot cum a furat lemnele. Apoi am chemat și pe vecinul meu, l-am invitat să se uite și

2357 el prin binoclu și a văzut și el pe acuzat cum fura lemnele. Iată vecinul este aci și poate

2358 adevărați acest lucru.

2359 În baza acestei mărturii, omul a fost pedepsit.

2360 Ce adînc înțeles sufletesc este în această întîmplare!

2361 Hoții cred că nu-i vede nimeni cînd fură, dar Tatăl ceresc îi vede totdeauna prin binoclul

2362 Său ceresc, pentru că El este Atotvăzător.

2363 217 - Libertatea păcătosului

2364 Cînd peștele ajunge în plasa de pescuit, el se crede liber și umblă încoace și încolo și el

2365 ar simți cursa numai dacă ar încerca să scape. El însă se zbate să scape numai în clipa cînd

2366 plasa se ridică din apă. Dar atunci e prea tîrziu.

2367 Așa e și păcătosul. El e prins în plasa păcatului. El trăiește și încă e viu... el se crede

2368 liber... el ar simți cursa și robia păcatului numai dacă ar încerca libertatea cea adevărată a

2369 sufletului, a vieții sufletești. Însă el nici habar nu are de această libertate... el se crede liber

2370 și slobod... abia în clipele morții bagă de seamă că e prins în plasa păcatului... abia atunci

2371 începe a se zvîrcoli cumplit ca să scape, dar atunci e prea tîrziu...

2372 Ia seama dragă cititorule, poate și tu ești prins în plasa păcatului și a morții sufletești. Ieși

2373 îndată din ea. Primește-L îndată pe Isus Mîntuitorul ca să scapi iarăși în marea vieții, în

2374 oceanul cel nemărginit al iubirii Sale și al vieții veșnice.

2375 218 - Hainele de biserică

2376 Un credincios, dezbrăcîndu-se de hainele cu care fusese la biserică, se rugă astfel:

2377 Doamne, Dumnezeule, fie ca cele ce am auzit la biserică, să nu fie ca aceste haine de

2378 biserică, pe care le dezbrac cum ies din biserică; ci să rămîină săpate în inima mea și în

2379 decursul săptămîinii.

2380 219 - Un oraș liber

2381 În anul 1875, așa numiții liber cugetători au fondat în Noul Mexic din America, un oraș

2382 așa numit, liber.

2383 Celor ce se așezară aci și celor ce veneau să se așeze - li se vesti că în acest oraș al

2384 libertății depline, nu este nici religie, nici lege, nici biserici, nici școli, nici duminici, nici

2385 sărbători, nici praznice... fiecare are o libertate deplină a trăi cum vrea.

2386 Care a fost urmarea?

2387 În decurs de câțiva ani, oamenii de acolo se dobitociseră cu totul. Crimele, bețiile, hoțiile
2388 și toate păcatele se înmulțiră în chip înspăimântător. Patruzeci la sută dintre oameni trebuiră
2389 să-și vîndă averile la licitație și să plece în altă parte.

2390 Peste 50 de ani orașul era o ruină mare de ziduri și de suflete.

2391 Oare cu libertatea sufletească de azi, nu va păți și omenirea de azi tot așa?

2392 220 - Un testament mult grăitor

2393 Un credincios avusese să sufere o viață întreagă de pe urma unui vecin necredincios și
2394 rău. Nu trecea de la Domnul o singură zi, fără să nu sufere.

2395 Pe patul de moarte, credinciosul lăsă cu testament vecinului său, care-l necăjea, o sumă
2396 de 2.000 de lei.

2397 - Cum faci acest lucru? - se întrebară mirați cei ai casei și martorii testamentari.

2398 - Pentru că - răspuse credinciosul - vecinul meu tocmai prin necazurile ce mi le-a făcut,
2399 mi-a întărit mereu virtutea răbdării și m-a făcut să mă rog neîncetat și să stau o viață întreagă
2400 sub scutul și aripile Domnului.

2401 Să ne fie și nouă de învățătură acest mult grăitor testament.

2402 221 - Gheizerele: o icoană a rugăciunii

2403 Una din minunile naturii sînt și așa numitele gheizere de prin America. Sînt niște mici
2404 vulcani din care țîșnesc coloane de apă fierbinte.

2405 Explicația acestor gheizere e simplă. În adîncul pămîntului sînt goluri cu stînci fierbinți
2406 și apă. Apa se înfierbîntă de la stînci, fierbe, face aburi, iar aburii o împing afară și o silesc
2407 să-și caute răsufare. Gheizerul este deci o răsufare a fierbințelii, a căldurii din adîncul
2408 pămîntului. El răsufală de 2-3 ori pe zi.

2409 Rugăciunea cea adevărată trebuie să porceadă în chipul gheizerului. Ea trebuie să iasă din
2410 adîncul sufletului nostru. În adîncul nostru trebuie să fie o inimă fierbinte, un prisos, o
2411 căldură, un foc, un duh. Cînd ai prisosul acesta, el începe a fierbe; el își caută o răsufare și
2412 această răsufare este rugăciunea. Această răsufare aruncă afară coloana de apă fierbinte...
2413 aruncă lacrimi fierbinți de căință... Această răsufare îți dă și cuvintele potrivite cu care să
2414 te rogi.

2415 Rugăciunea cea mîntuitoare aceasta este: Cînd lăuntrul tău fierbe, clocotește și pe urmă
2416 țîșnește din el - ca dintr-un gheizer sufletesc - lacrimile cele fierbinți ale căinței.

2417 Sufletul rugăciunii este căldura, este prisosul, este focul Duhului Sfînt. Duhule Sfinte,
2418 învață-ne și ne ajută să ne rugăm cu putere!

2419 222 - Bătrînul și stelele

2420 Despre un bătrîn am auzit că la bătrînețe, slăbindu-i vederea, zicea către cei din jurul lui:

2421 - Cum s-a mai schimbat lumea, dragii mei; cînd eram eu mai tînăr, cerul era încărcat cu
2422 stele, dar acum și stelele de pe cer s-au împuținat!...

2423 În zadar îi spuneau oamenii că stele sînt tot atîtea, numai vederea lui a slăbit - bătrînul
2424 ținea sus și tare că s-au împuținat stelele.

2425 În chipul acesta sînt și cei care își închipuie că ei văd și ei sînt sănătoși cu ochii cei
2426 sufletești. În zadar le spui că ochii lor au slăbit; ei stăruie în păcatele lor. Astfel de orbi sînt
2427 mai greu de tămăduit decît cei orbi de tot. Despre Isus nu ne spune nici o Evanghelie că ar
2428 fi tămăduit pe vreunul din fariseii și cărturarii cei orbi cu sufletul.

2429 223 - Eu nu vînd zile

2430 Istoria păstrează următoarea întîmplare:

2431 Un bancher din Anglia se îmbolnăvi pe neașteptate de o boală infecțioasă: anghia la gît.

2432 Toate încercările medicului de a-l scăpa fură zadarnice. Sosirea morții era o chestie doar de

2433 cîteva ceasuri.

2434 - Domnule medic - zise atunci bolnavul - mai lungește-mi viața pînă dimineată și îți voi

2435 200.000 de lire sterline (cea ce face cîteva milioane de lei: o liră sterlină face 800 de lei).

2436 - O, dragul meu - răspunse atunci medicul - eu nu vînd zile, ci numai medicamente! Zile

2437 poate da numai Tatăl ceresc!

2438 224 - Pomul cu roade - e bătut...

2439 Ați văzut ce pățește pomul cel încărcat cu roade? Copii neastîmpărați cînd văd un pom

2440 încărcat cu poame, zvîrlu în el cu pietre și cu lemne. Și pomul ce face? El tace; el nu se

2441 plînge; el nu dă cu pietrele înapoi, ci în locul pietrelor, el lasă să cadă la picioarele lor poame

2442 dulci și plăcute. El nu se răzbună cu pietre, ci cu dărnicia roadelor. El dă fără nici un murmur,

2443 toate bunurile ce i le-a dăruit Dumnezeu.

2444 Iubiților creștini și ostași din Oastea Domnului, toți care aveți rîvnă pentru mîntuirea

2445 de-aproapelui! Nu vă descurajați cînd sînteți batjocoriți și prigoniți. Pietrele cu care sînteți

2446 loviți de bîrfele și batjocurile oamenilor, sînt cea mai bună dovadă despre rodnicia vieții

2447 voastre... sînt cea mai bună dovadă că pomul vieții voastre este încărcat de roadă. Într-un pom

2448 fără roadă, nu zvîrle nimeni cu pietre.

2449 Dacă sînteți prigoniți și disprețuiți, rugați-vă pentru mîntuirea celor ce vă prigonesc și

2450 batjocoresc. Celor ce dau în voi cu batjocuri, cu prigoane și pâlmi, voi dați-le să guste din

2451 rodul iubirii voastre, ascultînd cuvintele Scumpului nostru Mîntuitor: Iubiți pe vrăjmașii

2452 voștri, binecuvîntați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru

2453 cei ce vă asupresc (Matei 5, 44).

2454 În chipul acesta veți putea duce multe suflete la Mîntuitorul și la mîntuire.

2455 225 - Cele două calendare

2456 În viața noastră cea sufletească, în lucrurile mîntuirii noastre, avem un calendar, respectiv

2457 două calendare, cu cîte o singură zi. Unul este calendarul lui Dumnezeu și în el este scris:

2458 Astăzi.

2459 Celălalt e calendarul diavolului și e scris în el: Mîine.

2460 *Astăzi* e calendarul lui Dumnezeu.

2461 *Mîine* e calendarul diavolului.

2462 Astăzi de veți auzi glasul Meu - zice Domnul - nu vă împietriți inimile voastre

2463 (Evrei 3, 7). Dumnezeu hotărăște o zi: *Astăzi*, zicînd prin prorocul David: Astăzi dacă

2464 auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile (Evrei 4, 7; Psalm 95, 7). Întoarceți-vă

2465 la Dumnezeu astăzi căci ca mîine puteți fi în mormînt și în iad.

2466 Dar de altă parte, calendarul diavolului zice: Lăsați lucrurile acestea pe mîine... mai aveți

2467 vreme pentru lucrurile acestea... acum sînteți prea tineri... colo la bătrînețe... Și cu astfel de

2468 șoapte îl tot amăgește diavolul pe om pînă îl atrage în pămînt și în iad.

2469 226 - Praful și focul

2470 Inima omului celui lumesc este ca o magazie încărcată cu praf de pușcă. Îndată ce se

2471 apropie focul ispitelor de o astfel de magazie, se întîmplă o explozie, se face un păcat.

2472 Păcătosul nu poate rezista păcatului.

2473 Dar omul cel duhovnicesc este ferit de astfel de explozii. Inima lui e curățită de materii

2474 inflamabile. El se aprinde numai pentru Domnul și pentru cele sufletești.

2475 227 - Ce cauți aici?

2476 Într-o duminică, pe vreme de furtună cu tunete și trăsnete, niște chefuitori petreceau la

2477 birt cu strigăte, cu beții și înjurături.

2478 Pe ușă intră fără veste, un credincios, uitîndu-se în toate părțile.

2479 - Ce cauți aici? - întrebare chefuitorii furioși.

2480 - Păi, să mă iertați, dar tocmai acum trăsni undeva prin apropiere și eu credeam că a
2481 trăsni aici, că tare gălăgie se mai aude!...

2482 228 - Porumbeii din Veneția

2483 Veneția e orașul porumbeilor. Cei mai mulți se află în jurul bisericii din Piața San Marco.
2484 Și lucru interesant. De câte ori sună la amiază clopotul cel mare al bisericii, porumbeii se
2485 strâng cu miile de prin oraș în turlele bisericii.

2486 Uite ce lucru minunat - a exclamat un străin - la chemarea clopotului, porumbeii se strâng
2487 la biserică de parcă-ar fi niște creștini evlavioși... ei ascultă chemarea clopotelor mai mult
2488 decât oamenii...

2489 - Stai, stai - a răspuns un localnic - strângerea porumbeilor când trage clopotul de amiază,
2490 are un alt tâlc. Atunci li se dă porumbeilor de mâncare... ei se strâng la biserică nu numai
2491 pentru chemarea clopotelor, ci și pentru că știu că atunci li se dă de mâncare.

2492 Ne plîngem mereu că s-au golit bisericile... că clopotul răsună în zadar... Vor fi ele multe
2493 pricini pentru acest lucru... desigur că s-a stricat și poporul, dar desigur că o pricină e și aceea
2494 că în multe locuri, pe lângă chemarea clopotelor, oamenilor nu li se dă hrană duhovnicească...
2495 nu se predică cu putere Cuvîntul lui Dumnezeu. Oriunde glasul clopotelor cheamă pe oameni
2496 spre a li se da mâncare duhovnicească - bisericile sînt pline.

2497 229 - Orbul și lumînarea

2498 Într-o noapte foarte întunecoasă, un om mergea pe un drum avînd un ulcior plin cu apă
2499 și ținînd în mînă o lumînare aprinsă. Un tînăr îngîmfat care-l întîlni, fu mirat văzînd pe acest
2500 orb ce-și lumina calea cu o lumînare.

2501 - Nărod mai ești, îi zise el, la ce-ți folosește această lumînare? Noaptea și ziua,
2502 întunericul și lumina nu-ți sînt aceleași lucruri pentru tine?

2503 - Ba da - îi răspunse orbul - dar eu nu aduc această lumînare pentru mine, ci pentru un
2504 îngîmfat ca tine, pentru ca să nu mă lovești să-mi spargi ulciorul!...

2505 230 - Gaura morții

2506 Un om bogat, un boier, își făcuse casă nouă și frumoasă. La intrarea în casa cea nouă,
2507 boierul a ținut să facă un ospăț de bucurie prietenilor și cunoscuților săi.

2508 Ca de obicei, la masă prietenii s-au gratulat cu multe vorbe frumoase și laude măgulitoare.
2509 Dar pe sfîrșite s-a ridicat unul din coada mesei și a vorbit așa:

2510 - Frumos lucru ai făcut aci prietene. Zidirea a ieșit cu bine în toate cele, dar uite a rămas
2511 o gaură în casa ta cea nouă. Să astupi și această gaură dacă vrei să fii pe deplin fericit!

2512 - Ce gaură? - întrebă stăpînul mirat.

2513 - Gaura prin care va intra moartea după tine și prin care te va scoate din casa ta cea nouă
2514 - răspunse prietenul.

2515 Creștine, cititorule! De locuiești într-un bordei sau palat, adu-ți aminte că gaura morții
2516 stă totdeauna deschisă în bordeiul tău sau în palatul tău.

2517 Privegheați și stați gata că nu știți ziua și ceasul cînd moartea va intra prin ea ca să vă
2518 ducă înaintea Dreptului Judecător.

2519 231 - Cînd vrei să usuci o baltă

2520 Cînd vrei să usuci o baltă sau un loc apăsător, te apuci mai întîi să astupi toate izvoarele
2521 din care se adapă baltă sau locul cel apăsător. Ar fi un lucru în zadar să te apuci să scurgi o
2522 baltă, înainte de a astupa izvoarele care o alimentează.

2523 Ei, apoi, fă și în cele sufletești tot așa! Vrei să începi o viață nouă, cu un duh nou? Vrei
2524 să prefaci mlaștina vieții tale celei păcătoase într-o grădină a Domnului? Apucă-te și oprește

2525 mai întâi izvorul păcatului.

2526 A aștepta darurile Duhului Sfânt să umple viața ta fără să oprești izvorul răutăților - este
2527 o așteptare zadarnică!

2528 232 - Lumina nu vorbește

2529 Mult s-a discutat în lume întrebarea: e mai tare predica graiului viu, sau predica
2530 faptelor?... și totdeauna a biruit predica faptelor, că e mai tare decât toate predicile din lume.
2531 Poate avea cineva darul de a vorbi ca un înger din cer, dacă predica lui nu e întărită și de
2532 faptele vieții lui - e numai un chimval răsunător. Și iarăși un altul n-are dar de a vorbi
2533 frumos, sau chiar deloc și totuși viața lui și faptele lui sînt cea mai puternică predică.

2534 Acest adevăr îl întărește și lumina. Lumina luminează tăcînd. Lumina nu vorbește și totuși
2535 ce slujbă minunată face! Vorba împreunată cu fapta e cea mai tare predică din lume.

2536 Apostolii și creștinii cei dintîi au cucerit lumea prin predica și pilda vieții lor, ascultînd
2537 de cuvintele Mîntuitorului:

2538 Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzînd ei faptele voastre cele bune,
2539 să mărească pe Tatăl vostru Cel din cer (Matei 5, 16).

2540 233 - Ceasurile trec...

2541 Pe ceasul unei biserici din Franța sînt scrise cuvintele următoare:

2542 Ceasurile trec și se socotesc.

2543 De fiecare ceas și de fiecare minut, va trebui să dăm seamă în Ziua Judecării de apoi.

2544 234 - Smochinele din Grecia

2545 Despre Xerxes, regele Persiei - spune istoria - că gustînd o smochină din țara Greciei, atît
2546 de mult i-a plăcut dulceața și gustul ei, încît s-a jurat că nu va mai mîncea decît smochine
2547 grecești. A pornit cu război contra Greciei și a cucerit-o.

2548 Ce istorie plină de un adînc înțeles pentru noi, creștinii! Împărăția lui Dumnezeu este o
2549 nespusă dulceață sufletească. Cel ce a gustat din această dulceață, face totul ca să cîștige
2550 patria cerească.

2551 Ce istorie plină de înțeles și pentru noi ostașii Domnului! Bunul Dumnezeu ne-a
2552 învrednicit și pe noi să gustăm din dulceața unei vieți trăite cu Domnul... să gustăm din
2553 dulceața Împărăției lui Dumnezeu. Ca și odinioară Xerxes, trebuie să purtăm și noi război
2554 sufletesc pentru dobîndirea patriei cerești, de unde ne-a venit acest picur de dulceață. Am
2555 făcut și noi un legămînt să ne luptăm și să nu ne lăsăm pînă nu vom cuceri țara cea dulce:
2556 Canaanul cel ceresc.

2557 Împărăția lui Dumnezeu nu se cîștigă de frica iadului ci se cîștigă gustînd încă din lumea
2558 aceasta o mică *smochină* din dulceața ei și apoi, cuprins de această dulceață - să trăiești o
2559 viață nouă pentru cucerirea ei.

2560 235 - Casa cinstită

2561 Un om cinstit și cu frica lui Dumnezeu, avea o casă în așa fel construită încît vecinii și
2562 trecătorii puteau vedea tot ce se petrece în casă.

2563 Un prieten al său, inginer de felul lui, îi spuse într-o zi:

2564 - Dacă îmi dai cîteva mii de lei, îți repar casa în așa fel încît să nu mai poată vedea
2565 nimeni în ea.

2566 Omul cinstit răspunse atunci:

2567 - Dragul meu, eu îți dau cîteva mii de lei, dacă mi-o faci să poată vedea în ea toată lumea
2568 de aci și de pe întreg pămîntul!

2569 236 - O istorioară din țările răsăritului

2570 Cică odată un om ieșea la marginea mării și află acolo un săculeț plin cu niște pietricele
2571 negre și mărunte. Ce să fie aceste pietricele? - se întrebă omul pipăindu-le în mână... și cum
2572 mergea pe marginea mării începu a azvîrli în păsările ce zburau pe deasupra apelor. Pe cînd
2573 ajunsese acasă, mai avea numai o singură pietricică. O aruncă, așa din curiozitate, în foc să
2574 vadă ce fel de material ar fi. Cînd colo, o Dumnezeule, piatra era cel mai curat diamant.
2575 Alergă repede la mare să afle pe celelalte. Dar era prea tîrziu; el le aruncă în adîncul mării.

2576 Un adînc înțeles sufletesc este pentru noi această istorioară. Timpul cel trecător ni s-a dat
2577 nouă de la Bunul Dumnezeu ca o comoară prețioasă, să cîștigăm cu el veșnicia. Fiecare an
2578 din viața omului, fiecare lună, fiecare zi, fiecare ceas și fiecare clipă este o comoară pe care
2579 trebuie să o folosim pentru dobîndirea mîntuirii sufletului și a vieții veșnice.

2580 Însă vai, cît de puțini știi prețui și folosi această comoară! Cei mai mulți creștini -
2581 întocmai ca omul din istorioară - își aruncă comoara anilor și zilele vieții în marea
2582 deșertăciunilor acestei lumi.

2583 Anii și zilele ce le trăiesc cei mai mulți creștini sînt comori pierdute pentru suflet,
2584 pierdute pentru Împărăția lui Dumnezeu. Vor vedea pe urmă și aceștia nebunia pe care au
2585 făcut-o, dar atunci va fi prea tîrziu, prea tîrziu...

2586 237 - Crucea suferințelor

2587 O femeie credincioasă suferea foarte mult din partea soțului ei necredincios. Un frate
2588 ostaș îi duse - spre mîngîiere - o Biblie și îi arătă să citească în ea despre răstignirea și
2589 patimile Domnului Isus, zicîndu-i: De cîte ori citești în Biblie roagă-te cu nădejde Celui
2590 răstignit pe Crucea să te scape de necazuri.

2591 - Cum? - răspunse sora - tu frate îmi pui în față pe Isus Cel Răstignit pe Cruce pentru
2592 mine și ceri de la mine ca eu să mă pogor de pe crucea suferințelor mele?... El să rămînă pe
2593 Cruce și eu să mă pogor de pe cruce?... El să rămînă pe Cruce și eu să scap de pe Cruce?...
2594 O, nu, aceasta nu se poate... eu mă voi ruga mereu Celui răstignit pe Cruce să mă ajute
2595 neîncetat cu darul Lui să stau și eu neîncetat răstignită împreună cu El ca să trăiesc cu El și
2596 pentru El (Gal. 2, 20).

2597 238 - Ce este aurul?

2598 O gazetă engleză a pus odată cititorilor săi întrebarea: Ce este aurul? Pentru răspunsul cel
2599 mai bun, s-a pus un premiu de cîteva mii de lei. Răspunsul celui premiat a fost acesta:

2600 Aurul este un pașaport universal (bun pentru toate țările din lume). Poți deschide cu el
2601 toate granițele și toate ușile. Poți intra cu el oriunde. Dar nu poți intra cu el în rai. Ușa raiului
2602 n-o poți descuia cu aurul.

2603 Cu aurul poți descuia orice, dar Împărăția lui Dumnezeu și mîntuirea sufletului n-o poți
2604 cumpăra.

2605 Produce aurul orice: case, haine, scumpeturi, prieteni, etc. Un singur lucru nu poate
2606 produce: pace, bucurie și fericire adevărată.

2607 239 - Voia să aprindă florile din rai și să stingă focul din iad

2608 În vremile de demult, pe străzile Damascului, se ivi o femeie, purtînd într-o mînă o făclie
2609 aprinsă iar în cealaltă un ulcior cu apă.

2610 Femeia străbătea străzile orașului spunînd că vrea să aprindă florile din rai și să stingă
2611 focul din iad! Lumea se îngrămădise în jurul ei și șoptea că a înnebunit. Dar femeia răspundea
2612 cu îndrăzneală:

2613 - Eu nu-s nebună, ci prin asta, vreau să spun tuturor creștinilor că raiul nu trebuie dorit
2614 numai pentru frumusețile lui și nici pentru frica de focul iadului, ci trebuie dorit pentru
2615 dragostea lui Dumnezeu și dorul nostru arzător de a fi cu Dumnezeu. Iubiți pe Dumnezeu din
2616 tot sufletul vostru și veți intra în rai încă din viața aceasta!

2617 Eu Însumi sînt plata cea mare - zice Domnul (Gen . 15, 1) .

2618 Tot așa e și cu iadul. Pedepșa cea mare a iadului nu e focul, ci osînda de a pierde pentru
2619 totdeauna pe Dumnezeu. Toate pedepșele iadului sînt nimica față de pierderea lui Dumnezeu.
2620 Iadul - zice sf. Ioan Gură de Aur - nu-l face focul, nici întunericul, nici putoarea, nici
2621 strigătele, ci pedeapsa care face iadul să fie iad, este durerea celui osîndit că a pierdut pe
2622 Dumnezeu.

2623 240 - Idolul era plin de bani

2624 Un misionar predica Evanghelia la păgîni. Unul dintre ei primise Evanghelia, dar nu se
2625 îndura să-și spargă idolul la care se închinase o viață întreagă. Încă tot mai credea că fără idol
2626 i-ar merge rău.

2627 - Iubitul meu! Sparge idolul! - îl îndemna mereu misionarul... să nu-ți pară rău de el... și
2628 vei afla o mare comoară.

2629 Într-o bună zi, omul se hotărî: luă toporul și sparse idolul. Și, o minune, idolul era plin
2630 de bani. Strămoșii lui băgaseră o comoară în el. Nimicirea idolului descoperi această comoară
2631 și omul trăi mai departe fericit.

2632 Dragul meu, poate ai și tu un idol, sau mai mulți, la care te închini: idoli de plăceri și de
2633 patimi rele. Și îți închipui că n-o să poți trăi fără acești idoli, la care te-ai închinat o viață
2634 întreagă. Dar te înșeli, iubitul meu. Sparge îndată acești idoli și vei avea o comoară nebănuită,
2635 vei afla comoara Împărăției lui Dumnezeu... vei afla odihna și fericirea unei vieți trăită cu
2636 Domnul.

2637 241 - Un răspuns potrivit - 5

2638 Într-o duminică, niște oameni, ascultînd cuvîntările și citirile din adunarea ostașilor din
2639 Oastea Domnului, ziseră la sfîrșit:

2640 - O, ce mult ne-au plăcut aceste învățături și cît de mult ne-au întărit sufletele!...

2641 - Vom vedea în decursul săptămîinii - răspunse un ostaș - cît de mult v-au întărit!

2642 În traiul și viața omului se poate vedea cît este de tare în cele sufletești.

2643 242 - Scaieții din Australia

2644 Cînd au intrat mai întîi englezii în Australia și au luat-o în stăpînirea lor, au aflat acolo
2645 cîmpii întinse și mănoase. Nici un fir de scaiete sau mălură nu pătrunsese încă în pămîntul
2646 Australiei.

2647 Despre țara englezilor se știe că e țara scaieților, în special Scoția. Pe un englez scoțian
2648 așezat în Australia, îl ajunsese dorul după scaieții din patria lui. Scrisese acasă în Scoția la
2649 părinți să-i trimită cîteva fire de sămînță de scaieți, să-i semene și să-i aibă lîngă casă ca pe
2650 o amintire aducătoare aminte de patria lui.

2651 Sămînța sosi, englezul o semănă, vremea o spori, vîntul o purtă și din această sămînță se
2652 umplu pe urmă Australia întreagă de scaieți.

2653 Ca scaieții din Australia, întocmai așa de repede se răspîndește neghina diavolului, cînd
2654 îi faci loc în *Australia* inimii tale.

2655 Ca scaieții din Australia, așa crește și păcatul, și răul cînd îi faci loc în sufletul tău.

2656 243 - Într-o fabrică de oglinzi

2657 Mai anii trecuți am fost într-o fabrică de oglinzi. Erau în lucrare fel de fel de oglinzi,
2658 unele mai mari, altele mai mici. Dar lucru ciudat, în nici una nu se vedea încă chipul omului.
2659 De ce? Pentru că oglinzile nu erau încă smălțuite pe dos cu smalț roșu (din socitor și plumb
2660 se face smalț roșu cu care se ung oglinzile pe dos).

2661 Se spune mereu că lumea aceasta văzută este o oglindă minunată în care putem vedea
2662 Dumnezeirea. Da! Așa este. Numai cît nici această oglindă nu e încă gata. Numai din oglinda

2663 lumii văzute, omul n-ar fi putut cunoaște niciodată Dumnezeirea în toată măreția și plinătatea
2664 ei. Îi lipsea și acestei oglinzi smalțul cel roșu. Sîngele vărsat pe Crucea Golgotei este smalțul
2665 cel roșu cu care s-a uns această oglindă a lumii celei văzute ca să putem vedea în ea
2666 Dumnezeirea în toată măreția ei.

2667 Golgota, Întruparea Fiului lui Dumnezeu, este oglinda cea minunată prin care putem vedea
2668 deplin pe Dumnezeu, iar de altă parte ne putem vedea și pe noi înșine, păcatele noastre și
2669 dragostea cu care ne-a iubit și ne iubește Dumnezeu.

2670 Fără oglinda aceasta, fără Întruparea Fiului, noi n-am putea cunoaște deplin dragostea și
2671 bunătatea cea nemărginită a Tatălui ceresc, care, atît de mult ne-a iubit, încît și pe Unul
2672 Născut Fiul Său L-a dat, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică
2673 (Ioan 3, 16).

2674 244 - Cu capul în sus

2675 Dintre toate viețuitoarele pămîntului, singur omul a fost făcut cu privirea întoarsă în sus,
2676 spre cer, spre Făcătorul său. Toate celelalte viețuitoare se uită spre pămînt.

2677 Este și faptul acesta o predică ce ne arată că patria noastră cea adevărată este cerul... să
2678 ne ridicăm cu sufletul spre cer, spre Dumnezeu!

2679 245 - Argus cel ce avea o sută de ochi

2680 O veghe legendă din istoria vechilor greci spune despre un uriaș cu numele Argus. Acest
2681 Argus avea 100 de ochi, dar niciodată nu dormea decît cu doi ochi: cu ceilalți 98 priveghea
2682 neîncetat, fiindcă avea foarte mulți dușmani.

2683 Mult au încercat dușmanii lui să-l răpună, dar n-au putut căci el stătea mereu de veghe.
2684 Atunci zeul Apollo, un mare dușman al lui, făcu un alt plan de răpunere. S-apropie de uriaș
2685 cu o muzică dezmierdătoare și începu să-i cînte cîntece de desfătare. Uriașul începu să asculte
2686 cu plăcere cîntecele și încetul cu încetul, ochii lui începură să adoarmă. Pe lîngă cei doi ochi,
2687 se mai închiseră doi, și-apoi încă doi... pînă ce, peste cîteva săptămîni, Argus dormea cu 98
2688 de ochi și priveghea numai cu doi. Zeul stăruia înainte cu cîntecele pînă ce pe urmă, Argus
2689 adormi cu toți ochii. Atunci Apollo scoase sabia și îi tăie capul.

2690 Ce istorie plină de înțeles pentru noi creștinii! Isus Mîntuitorul ne-a lăsat ca un fel de
2691 testament, cuvintele: Privegheați, vă zic vouă și iar privegheați (Marcu 18, 37), căci
2692 satana umblă ca un leu căutînd pe cine să înghită.

2693 Un creștin adevărat trebuie să fie - așa cum era Argus - plin de ochi sufletești, căci lumea
2694 e plină de ispite și de vrăjmași.

2695 Iar satana lucrează din greu să fure privegherea noastră cea sufletească, cu cîntecul
2696 îmbătător al dezmierdărilor și desfătărilor lumești.

2697 Să luăm pe sufletul nostru această istorie și noi ostașii Domnului. Să ne rugăm și să
2698 priveghem neîncetat căci satana umblă mai ales după noi să ne adoarmă iarăși cu desfătările
2699 acestei lumi.

2700 Ferice de cei ce priveghează (Luca 12, 37).

2701 Între aceștia ești și tu?...

2702 246 - Bogatul și pădurea

2703 - *O întîmplare adevărată* -

2704 O delegație de oameni săraci dintr-o parohie săracă, se prezentară la un om bogat, care
2705 avea și păduri, să-i ceară lemn gratuit pentru clădirea bisericii.

2706 - Domnule, uite am venit la d-ta pentru asta... și asta... vrem să facem și noi o biserică și
2707 am avea lipsă de ceva lemne. Și dacă Bunul Dumnezeu te-a dăruit cu o pădure așa de
2708 frumoasă, te rugăm să ne ajuți cu ceva lemne... noi sîntem trimișii oamenilor din sat și te
2709 rugăm pentru asta...

2710 - Nu vă dau nimic - răspunse aspru bogatul... pădurea se ține cu cheltuieli mari... și apoi,
2711 nu-i vreme acum de pomeni.

2712 La acest răspuns se desprinsese dintre oameni un moș cărunt. Cu glas blajin el zise:

2713 - Dragă domnule, dacă nu vrei să ne dai nimic, noi ne vom duce. Bunul Dumnezeu poate
2714 ne va da dintr-un alt loc. Dar înainte de a pleca, eu vreau să te întreb o vorbă: Care-i bradul
2715 d-tale din pădurea asta?

2716 - Ce brad? - răspunse bogatul... toată pădurea-i a mea.

2717 - Va fi, dar când vei pleca din lumea aceasta, vei lua cu d-ta numai un brad; ba încă nici
2718 acela întreg, ci numai patru scînduri cît îți va trebui pentru sicriu... și cu aceste vorbe plecară.

2719 Era către seară. Ce s-a întîmplat în noaptea aceea nu se știe. Dar dimineața, oamenii din
2720 satul cu rugarea primiseră înștiințarea din partea bogatului, că pot veni să-și ia gratuit din
2721 pădure tot lemnul ce le trebuie pentru biserică.

2722 247 - Punctul pe i

2723 Dacă din cuvîntul i, iei punctul pus pe el, nu mai poți citi cuvîntul. Punctul pus pe litera
2724 i este un punct mic; îl poate face și un prunc mic, dar el își are prețul lui.

2725 Dacă din cuvîntul Hristos, iei punctul pus pe i, nu mai poți citi cuvîntul Hristos. Așa se
2726 întîmplă și când încerci să strecuri păcatele. Ți se par unele mărunte, dar ele răstoarnă
2727 mîntuirea.

2728 Dacă din cuvintele ce le vorbim luăm vocalele, ele nu se mai pot citi. Spre pildă dacă din
2729 cuvîntul Hristos, iei vocalele i și o, rămîn literele Hrsts, care nu se mai pot citi, oricît ți-ai
2730 toca gura. Tot așa, dacă din cuvîntul creștin, iei vocalele e și i, rămîn literele crștn, care nu
2731 se pot citi pentru că vocalele dau viață și grai cuvintelor.

2732 Creștinismul de azi este un creștinism fără vocale, pentru că lipsește din el miezul, viața.
2733 Au rămas din el numai consoanele - găocile - care nu se pot citi. Cuvîntul creștin - în
2734 înțelesul cel larg de azi - ar trebui, după dreptate, să se scrie crștn - căci atît a mai rămas din
2735 creștinătatea celor ce trăiesc în pace cu toate relele și păcatele de azi.

2736 Deci, război tuturor păcatelor!

2737 248 - Nemulțumitul

2738 Într-un an Dumnezeu dăduse o roadă la cartofi cum rar se mai văzuse: unul ca unul mari
2739 și frumoși.

2740 Dar un om de colo, suspină:

2741 - Uite ce necaz veni pe capul meu! Nu s-au făcut cartofii cei mărunți... Ce dau eu acum
2742 la porci?

2743 Așa e omul cel cu credința slabă: veșnic nemulțumit și nemulțumitor Bunului Dumnezeu.

2744 249 - Iarba seitică

2745 Prin multe țări din Asia cea caldă, crește o iarbă așa numită iarba seitică. Are această
2746 iarbă o însușire deosebită. E atît de dulce încît dacă o pui în gură, nu mai simți nici foamea
2747 nici setea.

2748 Așa e și mana cea cerească pe care Domnul Dumnezeu o dă spre gustare celor credincioși.
2749 Cine a gustat din dulceața aceasta și a aflat că Bun este Domnul, cine a gustat Cuvîntul lui
2750 Dumnezeu și a aflat că acest cuvînt e mai dulce decît mierea (Psalm 118, 103) - acela
2751 nu mai simte foamea și setea după gusturile și desfătările cele lumești.

2752 250 - Cei doi prieteni

2753 Un înțelept din vechime avea un prieten cu care se certă într-o zi. Prietenul îi zise:

2754 - Să mor eu dacă nu mă voi răzbuna pe tine!

2755 Înțeleptul surîzînd îi răspunse:

- 2756 - Și eu să mor dacă nu mă împac cu tine.
2757 Amîndoi se priviră cu dragoste și se împăcară.
2758 ... Dumnezeu ne-a chemat ca să trăim în pace... (1 Cor. 7, 15).

2759 **251 - Marea e sărată dar peștii nu**

- 2760 Apele mării sînt sărate, grozav de sărate și cu toate astea, peștii din ele nu sînt sărați.
2761 Trăiesc o viață întreagă în apă sărată și totuși ei nu au un gust sărat.
2762 Așa e și creștinul cel adevărat. Trăiește în lume, dar nu se dă după duhul acestei lumi, ci
2763 cum zice Mîntuitorul: voi în lume sînteți, dar nu sînteți din lume (Ioan 17, 11). În duhul
2764 care stăpînește această lume, un creștin adevărat își păstrează firea lui cea duhovnicească. O
2765 viață întreagă trăiește în lume, dar nu se dă după modelele lumii, ci își trăiește viața lui cea
2766 duhovnicească.
2767 Așa faci și tu cititorule?

2768 **252 - Pămîntul și ploaia**

- 2769 Pămîntul absoarbe ploaia ce cade de sus, dar iarăși o sloboade în formă de izvoare și
2770 fîntîni binecuvîntate. Noi însă sîntem pămîntul cel rău, care soarbe neîncetat mila cerului de
2771 sus, dar în loc de apă vie, slobozim afară izvoare de ură, de otravă și de păcat.
2772 Toată firea cea necuvîntătoare dă înapoi darul cerului de sus. Ogoarele dau pîinea cea
2773 bună din darul cerului de sus, pomii ne dau poamele, numai omul cel făcut după Chipul și
2774 Asemănarea lui Dumnezeu, numai omul cel ce soarbe neîncetat iertarea, bunătatea, mila și
2775 iubirea cerească, în loc de dragoste și alte roade bune, dă ură, zavistie, otravă și venin
2776 suflesc. Ne muștră și firea cea necuvîntătoare!...

2777 **253 - Mă tot mir...**

- 2778 - Mă tot mir de tine, cum mai poți suferi atîtea batjocuri și prigoane? - fu întreat odată
2779 un ostaș al Domnului, care avea foarte mult de suferit din partea lumii.
2780 - Eu mă mir de altceva - răspunse ostașul - tot mă mir mereu cum mai pot purta bucuria
2781 cea mare a renașterii mele la o viață nouă!...

2782 **254 - Strigați!**

- 2783 O ceată de copii se jucau la marginea mării. Unul din ei înaintînd prea adînc în mare,
2784 ajunsese în primejdie să se înece.
2785 Copiii erau prea slabi pentru a sări să-l salveze. Făcură însă altceva. Strigară cu glas tare
2786 după ajutor. La strigătul lor, alergară îndată oamenii și salvară îndată pe cel primejdut.
2787 Scumpul meu frate din Oastea Domnului! Poate și tu ești prea slab pentru a sări să-i scapi
2788 pe cei ce se îneacă în valurile pieirii sufletești!
2789 Poți însă face altceva. Strigă măcar. Roagă-te pentru el. Strigă după ajutorul
2790 Mîntuitorului. Strigați neîncetat - rugați-vă neîncetat pentru mîntuirea celor căzuți în valurile
2791 pieirii sufletești.

2792 **255 - De cine se teme un necredincios**

- 2793 Un vestit tăgăduitor de Dumnezeu, spunea odată în gura mare că nu se teme de toate
2794 argumentele teologice și filozofice despre existența lui Dumnezeu și stă în fața tuturor
2795 neclintit cu necredința în Dumnezeu.
2796 De un singur lucru mă tem și mă face adeseori să șovăiesc în necredința mea. Am în casa
2797 mea o servitoare care mă slujește cu o credință și ascultare cum n-am mai văzut la alții. Odată
2798 am întreat-o, de ce-mi slujește cu atîta rîvnă, iar ea mi-a zis că mă slujește ca pe Domnul
2799 ei... și asta mă pune pe gînduri.
2800 Pentru cei necredincioși, viața și purtările noastre sînt cele mai grăitoare dovezi despre

2801 existența lui Dumnezeu.

2802 256 - Am folosit genunchii

2803 Cineva întrebă pe un ostaș din Oastea Domnului ce a făcut el de s-a lăsat de beții,
2804 sudalme și alte rele de suflet pierzătoare.

2805 - Am folosit genunchii - răspunse ostașul - m-am rugat și mă rog neîncetat lui Dumnezeu
2806 să mă țină pînă la sfîrșit în credință, nădejde și dragoste creștină.

2807 257 - Spicul cel plin și cel gol

2808 Despre spicul cel plin și despre cel gol este o cunoscută asemănare în învățătura
2809 religioasă. Spicul cel plin este icoana celor smeriți și încărcăți de fapte bune, iar spicul cel
2810 gol este icoana celor trufași și îngîmfați, lipsiți de greutatea faptelor bune.

2811 Dar în afară de aceasta, sf. Ioan Gură de Aur mai are o învățătură despre spicele cele pline
2812 și despre spicele cele goale.

2813 Pe spicul cel plin - zicea sf. Ioan Gură de Aur - soarele îl coace, iar pe cel gol în usucă.

2814 Darul lui Dumnezeu ajută celui credincios să coacă roduri vrednice de pocăință și de
2815 mîntuire, dar celui păcătos, acest dar îi va fi - în Ziua Judecării - spre mustrare și spre
2816 uscare... spre pieire veșnică.

2817 258 - Greutatea păcatului

2818 Învățații au aflat că stratul de aer, atmosfera, ne apasă cu 15.000 kg. Pe fiecare om trebuie
2819 să ni-l închipuim purtînd în spate o greutate de 15.000 kg. O greutate uriașă, enormă. Noi însă
2820 nu simțim această greutate în timp ce trăim în aer și aerul ne apasă din toate părțile.

2821 Așa e și cu păcatul. Păcătoșii nu simt greutatea păcatului pentru că trăiesc în păcat.
2822 Peștele din mare nu simte greutatea valurilor pentru că trăiește în apă. Păcătosul nu simte
2823 greutatea păcatului pentru că trăiește în păcat și s-a dedat cu el.

2824 Dar sufletul simte această greutate și n-are liniște din pricina ei. Dacă l-am întreba cu
2825 psalmistul: Suflete al meu, de ce ești mîhnit și de ce te tulburi? (Psalm 41, 6) - el ne-ar
2826 răspunde: Pentru că mă strivește greutatea păcatului!

2827 De greutatea aceasta putem scăpa numai aruncînd-o la picioarele Crucii Scumpului nostru
2828 Mîntuitor.

2829 259 - Cerșetorul care fură al șaptelea leu

2830 Cine nu cinstește ziua Domnului, e la fel ca un cerșetor care, mergînd în calea sa de
2831 cerșetorie, întîlnește pe un om milostiv ce are șapte lei în punga sa. Omul cel milostiv îi dă
2832 cerșetorului șase lei și își lasă numai unul, dar cerșetorul se face obraznic și sare la om și îi
2833 fură și leul al șaptelea.

2834 Așa și Dumnezeu Cel milostiv dă omului șase zile pentru grijile și lucrările sale, dar omul
2835 sare să fure și ziua a șaptea, care este ziua Domnului.

2836 260 - Alexandru Macedon și Arabia

2837 Despre Alexandru Macedon se spune că a descoperit Arabia într-un chip ciudat. Plecase
2838 marele viteaz cu oștirea pe apă, spre răsărit, pentru a cuceri țări noi și popoare noi. Săptămîni
2839 de zile înaintară în largul mării, fără însă să dea de pămînt. Un fel de descurajare îl cuprinse.
2840 Dar în a 28-a zi, începu să sufle dinspre răsărit un vînt dulce și plăcut mirositor.

2841 - Curaj soldați! - strigă atunci Alexandru. Vîntul acesta atît de plăcut mirositor nu poate
2842 să vină decît de pe întinsul unei țări bogate și fericite.

2843 Alexandru Macedon avea dreptate. În curînd se ivi pămîntul Arabiei.

2844 Așa sîntem și noi în călătoria spre țara noastră cea veșnică. Călătorind în marea acestei
2845 vieți trecătoare, un creștin adevărat simte vîntul cel dulce ce vine dinspre patria cea cerească.

2846 În viața credincioșilor sînt clipe binecuvîntate cînd suflă vîntul cel dulce, vîntul cel sfînt al
2847 materiei cerești. În viforul ispitelor și necazurilor acestei vieți, ne vine vîntul cel mîngîietor,
2848 vîntul cel întăritor, care ne spune că ne așteaptă dincolo țara cea dulce unde pomii înfloresc
2849 de 12 ori pe an!

2850 261 - Și boul tău...

2851 - Te-ai întors la Dumnezeu? - zicea un vestit vestitor al Evangheliei - apoi despre lucrul
2852 acesta nu trebuie să știi numai tu, ci trebuie să știe și soția ta, copiii tăi, slugile tale, vecinii
2853 tăi, etc. Adică să te porți față de ei ca un adevărat întors la Dumnezeu.

2854 Despre lucrul acesta trebuie să știe chiar și boul tău, calul tău, vaca ta, animalele tale. Să
2855 te porți față de ele cu milă și dragoste. Prin purtările tale trebuie să arăți că ești cu adevărat
2856 un întors la Dumnezeu.

2857 Prin purtările noastre să arătăm și noi că sîntem cu adevărat ostași ai Domnului.

2858 262 - Lemnele și focul

2859 Lemnele ce ard în foc ne pot fi și ele o predică minunată.

2860 De ce ard lemnele cînd le aprindem? Învățații au aflat că lemnele cînd ard nu fac altceva
2861 decît dau înapoi căldura ce au sorbit-o din razele și căldura soarelui. Focul nu este așadar
2862 altceva decît o căldură a soarelui pe care lemnele au sorbit-o în ele și cînd le aprindem ne-o
2863 dau nouă.

2864 În această asemănare trebuie să fim și noi față de iubirea Tatălui ceresc. Soarele și izvorul
2865 iubirii noastre este Dumnezeu și Jertfa cea sfîntă a Fiului Său. Iubirea ce o primim neîncetat
2866 de la acest izvor, trebuie să o dăm și noi mai departe, așa cum lemnele dau căldura primită
2867 de la soare, mai departe.

2868 O, ce lucru fiores se vede însă aici! Lemnele cele neînsuflețite ne dau nouă căldura
2869 primită de la soare. Noi însă nu dăm nimic din ceea ce primim de la Soarele Cel ceresc - Isus.

2870 Sorbim căldură și lumină din cer, dar noi dăm mai departe ură și otravă.

2871 263 - Socrate și Alcibiade

2872 Alcibiade, un mare bărbat de stat al vechilor greci, se lăudă odată cu averile sale în fața
2873 lui Socrate, filozoful.

2874 - În patria mea, Atica - se lăuda Alcibiade - am atîtea și atîtea averi.

2875 Atunci Socrate luînd o hartă a țării, zise:

2876 - Te rog, prietene, arată-mi aci pe harta țării, unde e averea ta - și cît e de mare. Alcibiade
2877 rămase rușinat: moșia lui era ceva invizibil pe harta țării, atît de mică era!

2878 Și cînd te gîndești cît de mulți țin oamenii la un picur de pămînt, în loc să-și cîștige avere
2879 cerească.

2880 264 - Ascuțișul coasei

2881 De cînd eram la țară, îmi aduc aminte de un cosaș care purta cu el psaltirea în vremea
2882 coasei și citea în ea de cîte ori avea puțin răgaz. Ceilalți îi ziceau:

2883 - Dar tu ce te încurci cu cartea asta și cu cititul ei acum în vremea lucrului?

2884 El însă le răspundea foarte cuminte:

2885 - Dar voi de ce vă pierdeți vremea cu ascuțișul și cu baterea coasei, acum în vremea
2886 lucrului?

2887 Rugăciunea trebuie să meargă mîna în mîna cu munca, și munca cu rugăciunea.
2888 Rugăciunea ajută munca omului. Cel ce crede că își pierde vremea rugîndu-se, e tocmai ca
2889 un cosaș care nu-și asculte și nu-și bate coasa ca să cruțe vremea. Vai de sporul ce-l face un
2890 asemenea cosaș și un asemenea creștin!

2891 **265 - De ce s-a spânzurat un zgîrcit?**

2892 O revistă din Anglia scrie că într-un orășel de acolo, un faimos zgîrcit s-a spânzurat din
2893 cauza unui vis: Visase că întreaga avere și-o împărțise săracilor.

2894 Sculîndu-se buimăcit de grozăvia acestui vis, și-a luat un ștreang și s-a spânzurat.

2895 Iată ce-i în stare să facă diavolul cu ajutorul zgîrceniei!

2896 Zgîrcenia este un beteșug greu și de suflet pierzător.

2897 **266 - Cum se învață omenia?**

2898 Un țăran de omenie avea 5 copii, care toți erau cu purtări frumoase și erau iubiți din
2899 această pricină, de tot satul.

2900 Un vecin îl întrebă într-o zi:

2901 - Cum ai făcut de ai copii așa de buni? Țăranul răspunse:

2902 - Foarte ușor: pe cel dintîi l-am învățat eu să se supună sfaturilor mele. Cel de al doilea
2903 a învățat de la cel dintîi. Al treilea de la cei doi dinainte - și așa mai încolo pînă la cel din
2904 urmă. Iar eu - grăi gospodarul - am învățat așa de la tata.

2905 Ce pildă frumoasă de trăire în familie!

2906 **267 - Scara lui Iacov**

2907 Biblia ne spune că Iacov a văzut în vis o scară lungă ce lega cerul cu pămîntul și suiau
2908 pe ea îngerii cerului. Un vis frumos care închipuie legătura noastră cu cerul, cu Dumnezeu.

2909 Dar, să băgăm de seamă, căci dedesubt de scara asta este și o altă scară ce duce în jos la
2910 iad: iar pe scara asta se suie și se coboară îngerii iadului.

2911 Îngerii cerului umblă să-l lege pe om cu cerul, cu Dumnezeu - îngerii iadului umblă să-l
2912 lege pe om cu iadul, cu diavolul.

2913 Atîrnă de voința omului pe care să-l asculte. Tu, dragă cititorule, pe care îl ascuți?

2914 În viața noastră se amestecă puterile cerului și ispitele iadului. Să le ascultăm pe cele
2915 cerești!

2916 **268 - O gramatică nouă**

2917 În gramatica ce se învață în școli, declinarea numelor personale începe cu *eu*, urmează
2918 apoi *tu* și pe urmă *el* - adică eu, tu, el.

2919 Însă în școala Evangheliei, această gramatică se schimbă tocmai invers. Mai întîi vine *El*,
2920 adică Domnul, urmează apoi *tu*, adică aproapele și pe urmă de tot vine *eu*, adică persoana
2921 mea. Adică în loc de *eu, tu, el*, un creștin declină: *el, tu, eu*.

2922 Un creștin care nu folosește această gramatică e numai un creștin de nume.

2923 **269 - Ateul rușinat**

2924 Un vestit filozof francez, care era însă un ateu, în ura lui față de Evanghelie a întemeiat
2925 o religie nouă, omenească, pe care a numit-o *Filantropia* (iubirea de oameni).

2926 - Cum stai cu credincioșii noii religii? - l-a întrebat peste cîtva timp un prieten al lui, care
2927 era credincios.

2928 - Aș sta bine - a răspuns ateu - dar, vezi, oamenii aștia nu se pot dezbăra de superstiția
2929 Evangheliei.

2930 - Dacă vrei să ai credincioși cît nisipul mării - îi zise prietenul - eu îți dau un sfat.

2931 - Și anume ce sfat?

2932 - Du-te dragul meu prin țară, vindecă bolile, dă vedere orbilor, îndreaptă picioarele
2933 ologilor și învie morții! Ia apoi o cruce grea în spate, suie-te cu ea pe un deal înalt și te
2934 răstignește pe dînsa!... Astfel făcînd, mulțime de credincioși vei avea!

2935 Ateul a înțeles lecția și se depăetă rușinat...

2936 **270 - Lenea-i dăscălița diavolului**

2937 De omul cel leneș se apropie nu numai sărăcia și lipsa, ci se apropie și diavolul cu
2938 patimile și ispitele lui. Roagă-te și lucrează! - ziceau strămoșii noștri. De cel ce se roagă și
2939 lucrează, satana nu se poate apropia.

2940 Lenea și trîndăvia sînt cuibul cel cald în care satana își așează patimile și ispitele lui.
2941 Unde-s lene și trîndăvie mai multă, acolo sînt și purtările mai stricate. La orașe, lumea e mai
2942 stricată, fiindcă acolo trăiesc cei mai mulți trîntori, care n-au altă credință decît pîntecele și
2943 poftetele. Și la sate, iarna, răsună crîșmele și păcatele mai tare ca vara, din pricină că oamenii
2944 n-au de lucru.

2945 Creștinilor! Lenea-i dăscălița diavolului, precum zice Scriptura că multe răutăți a învățat
2946 pe oameni lenea (Înțel. Sirah 33, 32). Feriți-vă de ea!

2947 **271 - Toate uneltele ies din lovituri**

2948 Ați observat desigur că orice obiect, orice unealtă, iese din lovituri, iese dintr-un fel de
2949 suferință.

2950 Spre pildă cîte lovituri nu primește fierul pînă ce iese din el o sapă, un fier de plug, un
2951 lanț sau o altă unealtă folositoare. Cîte lovituri de ciocan nu primește pînă și cuiul cel mic
2952 pînă ce iese din el un lucru de folos.

2953 Cîte lovituri primește și lemnul, pînă se face din el o ușă, un scaun, etc.

2954 Cu cît un obiect e mai prețios, cu atîta au fost mai multe loviturile din care a ieșit.

2955 Pe calea aceasta sînt și creștinii cei adevărați. Creștinii cei vii și adevărați ies și ei din
2956 lovituri: ies din focul și cuptorul suferințelor.

2957 Toți creștinii cei adevărați trec prin lovituri și suferințe ca să devină uneltele Domnului.

2958 Vasele cele alese ale Domnului, de regulă ies din focul suferințelor.

2959 **272 - Douăzeci de limbi**

2960 Într-un ziar citesc despre un om ce se lăuda că vorbește perfect 20 de limbi.

2961 Va fi. Dar, vai, cu aceasta el n-a rezolvat prea mare lucru, dacă nu cunoaște și limba
2962 Canaanului, limba Duhului Sfînt. El nu cunoaște limba ce s-a vorbit la praznicul
2963 Cincizecimii.

2964 **273 - Întrebarea unui copil**

2965 Un bogat necredincios se îmbolnăvi pe neașteptate de o boală grea de moarte. Cum nu mai
2966 era vreme să-și facă testamentul, chemă la patul său pe femeia sa și pe copiii săi și începu a
2967 le spune:

2968 - Dragii mei, eu plec în cealaltă lume; vă las cu limbă de moarte casa asta și moșia și
2969 toată averea mea...

2970 - Tăticule dragă - îl întrerupse copilașul său cel mai mic, care nu pricepea de ce este vorba
2971 - acolo unde te duci ai tu altă casă?

2972 Întrebarea copilașului străpunse inima muribundului. În clipa aceea își văzu zădărnicia
2973 vieții și osînda ce-l aștepta. Dar acum era prea tîrziu, prea tîrziu...

2974 Peste cîteva clipe își dete sufletul și plecă într-o lume, unde n-avea casă, nici moșie.

2975 Noi cum stăm în această privință?

2976 **274 - Cartea vieții mele**

2977 Cartea vieții mele are numai trei foi - spunea un renumit vestitor al Evangheliei.

2978 Foaia primă e neagră ca tăciunele. Aci sînt scrise toate păcatele și fărădelegile mele, tot
2979 trecutul meu cel păcătos.

2980 Foaia a doua e roșie ca sîngele. Aci este Sîngele Mielului care mă curăță de orice păcat
2981 (1 Ioan 1, 7). Aci e Sîngele Mielului care a spălat trecutul meu cel păcătos. Era o

2982 vreme cînd încercam să șterg *cu guma* foaia cea neagră. Ce lucru zadarnic!

2983 Foaia a treia e albă ca zăpada. Aceasta e starea ce mi-o dă Sîngele Mielului. Sîngele Lui

2984 îmi dă putere să trăiesc în *alb*. În Sîngele Lui îmi curăț mereu haina sufletului meu

2985 (Apoc. 7, 14). În haina aceasta, albită cu Sîngele Lui, mă voi prezenta în Ziua Judecării

2986 (Apoc. 7, 13).

2987 275 - Pe crucea unui mormînt

2988 - Cîți bani ai? - fu întrebat odată un bogat.

2989 - Cincizeci de mii - răspunse bogatul.

2990 - Se poate, un om ca d-ta să ai numai atîția bani?

2991 - Da, se poate, pentru că pe aceștia i-am dat pentru ajutorarea bolnavilor, săracilor și

2992 pentru alte scopuri de binefacere... Pe ceilalți pe care îi am, îi pot pierde pînă mîne

2993 dimineață... dar pe cei 50.000 nu-i mai pot pierde...

2994 Cînd a murit, acest bogat - care ajunsese să vadă prețul cel adevărat al averii - a lăsat să

2995 i se scrie pe crucea mormîntului, următoarele mult grăitoare cuvinte:

2996 Ce am dat am cîștigat - ce n-am dat, am pierdut!

2997 276 - Predica unei oarbe

2998 Undeva am citit că o femeie și-a pierdut vederea la 40 de ani. Oamenii o deplîngeau, dar

2999 ea le răspundea:

3000 - O, dragii mei, eu nu sînt de plîns. Eu am fost o femeie cufundată în toate fărădelegile

3001 și păcatele... Domnul mi-a trimis această orbie ca să mă scoată din adîncul pierzării... Eu am

3002 trăit pînă acum în cel mai adînc întuneric... am trăit în cea mai grozavă orbie sufletească...

3003 eu abia acum văd, după ce am orbit încep să văd... abia acum încep să văd rosturile vieții

3004 mele... eu mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a închis ochii cei trupești și mi-a deschis ochii cei

3005 sufletești ca să văd trecutul meu; să văd pierzarea mea și să văd pe Scumpul meu Mîntuitor

3006 și mîntuirea mea...

3007 O, dragii mei, nu mă plîngeți pe mine, ci plîngeți pe cei ce au ochi, dar nu văd pierzarea

3008 în care trăiesc...

3009 Minunată predică și plină de învățătură pentru cei care au ochi dar nu văd!

3010 277 - Cînd un orb se împiedică de tine...

3011 Cînd un orb se împiedică de tine, ar fi o nebunie să te superi pe el, sau să-l ocărăști,

3012 pentru că el e un biet orb ce nu vede și trebuie compătimit, înțeles și ajutat chiar.

3013 Ei, apoi, iubitul meu frate, fă așa și în cele sufletești. Cînd un om lumesc, cînd un om

3014 orbit de patimi și păcate se împiedică de tine cu batjocuri și ocări - ar fi o nebunie să te superi

3015 pe el, pentru că el este un biet vrednic de plîns, sărac, orb și gol (Apoc. 3, 17).

3016 În loc să te superi pe el și să-l ocărăști, trebuie să-l compătimesti; trebuie să-ți fie milă

3017 de el și să te rogi pentru ca el să afle pe Cel ce îi poate da doctorie pentru ochi ca să-și ungă

3018 ochii și să vadă (Apoc. 3, 18).

3019 278 - Albinele și hoiturile

3020 Albinele fug de orice fel de hoituri și de orice fel de lucruri urît mirositoare. Ele iubesc

3021 numai mirosul cel curat al florilor în vreme ce atîția și atîția creștini petrec lîngă hoiturile și

3022 mortăciunile cele sufletești.

3023 279 - Hai să ne certăm!

3024 Doi copii își ziseră: Hai să ne certăm așa cum am văzut că se ceartă părinții noștri. Uite,

3025 luăm o piatră și o punem între noi. Tu zici că-i a ta, eu zic că-i a mea. Bun!

3026 - Piatra-i a mea.

3027 - Ba-i a mea.
3028 - Ba să mă ierți că-i a mea.
3029 - Apoi dacă-i a ta, ia-o și du-ți-o acasă.
3030 - Stai, stai că nu-i bine. Spune și tu mai departe că piatra-i a ta.
3031 - De ce să zic așa, dacă tu zici că-i a ta?
3032 Mai încercară din nou copiii, dar nu se putură certa. N-aveau în inima lor *materialul* de
3033 ceartă ce-l aveau părinții lor. Iar materialul acesta totdeauna îl furnizează diavolul.

3034 280 - S-au temut că se vindecă

3035 Istoria păstrează o mult grăitoare întâmplare. Pe la anul 1754, se făcea în Franța o mare
3036 procesiune cu moaștele făcătoare de minuni ale unui sfânt. Mulțime mare de popor se strînse
3037 cu acest prilej. Veniseră și o mulțime de bolnavi și cerșetori.
3038 Doi ologi cerșeau la un capăt de drum.
3039 - Să aveți credință tare - le ziseră trecătorii - în curînd vor trece pe aci moaștele sfîntului
3040 și de veți avea credință vă veți tămădui...
3041 - Frate - se înțeleseseră atunci ologii - de noi nu va fi bine cu moaștele alea... s-ar putea
3042 să ne tămăduim... și atunci cine ne va mai da nouă bani... va trebui să ne apucăm iarși de
3043 lucru... hai să o ștergem de aici!...
3044 Și cei doi ologi o șterseră repede din calea moaștelor, ca nu cumva să-i ajungă tămăduirea.
3045 Exact așa se întâmplă și cu oamenii de azi. Nu le trebuie oamenilor o sănătate care să-i
3046 despartă de patimile și năravurile cele rele.
3047 Într-un sat, s-au luat oamenii cu huiduieli și cu bătăi după doi ostași din Oastea
3048 Domnului, care merseseră să le vestească pe Domnul și mîntuirea.
3049 - Ați auzit oameni buni, ce grăiesc nebunii ăștia, cică trebuie să ne lăsăm de băuturi, de
3050 fumat, de petreceri și de alte datini în care au trăit moșii și strămoșii noștri...
3051 Atît de mult s-au dedat oamenii cu beteșugul păcatelor că nu le mai trebuie sănătate
3052 sufletească.

3053 281 - Banul ca slugă

3054 Banul e bun și folositor, dar numai pînă cînd este sluga noastră, adică face ceea ce îi
3055 poruncim noi și ascultă de noi.
3056 Dar îndată ce banul se face el stăpîn asupra noastră și ne poruncește el, atunci nu mai e
3057 bun: a intrat satana în el; s-a făcut unealta diavolului.
3058 Să băgăm de seamă neîncetat ca banii noștri să nu ne fie un idol și o unealtă a diavolului.
3059 Puneți comoara ta în poruncile Celui Preaînalt și mai mult va folosi ție decît banii. Pierde
3060 banii pentru cel sărac și necăjit ca să nu ruginească sub piatră, spre pierzarea ta... zice
3061 înțeleptul Sirah la cap. 29, 13-14.
3062 Cel ce iubește banii nu se va îndrepta... Mulți au căzut pentru bani și înaintea lor le-a fost
3063 pieirea. Privegherea banilor topește trupul și grija lor strică somnul
3064 (Înțeleptul Sirah 31, 5-6).

3065 282 - Oare departe-i iadul?

3066 Un necredincios mergînd cu carul în pădure, voind să-și bată joc de credința unui om
3067 evlavios, îl întrebă:
3068 - Auzi frate, oare departe-i iadul? C-aș vrea să ajung pe la amiază acolo și tu cu cărțile
3069 tale trebuie să știi și acest lucru.
3070 - Domnul să te ferească de calea asta - îi zise credinciosul.
3071 Batjocoritorul se duse în pădure, s-apucă să taie un fag, care căzu peste el și-l omorî.
3072 Exact la amiază, la orele 12 - ajunsese în iad.
3073 Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul aceea va și secera

3074 (Gal. 6, 7).

3075 **283 - Prețul bancnotei**

3076 Un slab de credință îl tot bătea la cap pe un credincios, spunând că el nu poate crede cum
3077 pâinea și vinul se prefac - prin Taina Împărtășirii - în Trupul și Sângele Domnului.

3078 Atunci credinciosul îi zice:

3079 - Te rog aprinde un chibrit!

3080 - Iată, l-am aprins.

3081 Credinciosul scoase din buzunar o bancnotă de o mie de lei și i-o întinse, zicându-i:

3082 - Te rog aprinde acum hîrtia aceasta!

3083 - Cum? Să aprind o hîrtie de o mie de lei?... Asta nu se poate! Hîrtia aceasta este o hîrtie
3084 de mare preț!...

3085 - Ei, vezi dragul meu? - zise credinciosul. Hîrtia aceasta este o hîrtie ca orice hîrtie; nu
3086 valorează în sine nici doi bani; tu însă crezi în prețul ce-i scris pe ea, dar nu vrei să crezi în
3087 prețul cel neprețuit ce-l are pâinea și vinul din Sfînta Cuminecătură! Și acolo este o simplă
3088 pâine și un simplu vin, dar ele capătă prin Taina Sfîntei Împărtășiri, un preț neprețuit, iar
3089 acest preț l-a scris pe ele Însuși Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos, cînd a
3090 binecuvîntat pâinea și vinul, zicînd: Luați, mîncăți, aceste este Trupul Meu!... Beți dintru
3091 acesta toți, acesta este Sângele Meu!... Aceasta să faceți spre amintirea Mea!

3092 (Luca 22, 19-20).

3093 Potrivit răspuns! Cu adevărat, cred oamenii în atîtea și atîtea lucruri lumești, dar în cele
3094 sufletești diavolul îi îndeamnă să se îndoiască și să nu creadă!

3095 **284 - Nu vă temeți, voi călătoriți cu împăratul!**

3096 Istoria a păstrat următoarea întîmplare:

3097 În anul 1869, o corabie venind dinspre Africa, se lupta greu cu furtuna. Între călători era
3098 și împăratul Olandei. Călătorii erau în mare spaimă și fierbere. Atunci împăratul ieșind din
3099 cabina lui a strigat:

3100 - Nu vă temeți; voi călătoriți cu împăratul!

3101 Firește călătorii își vor fi zis: împăratul se poate prea ușor prăpădi și el împreună cu noi
3102 - dar totuși cuvintele și prezența împăratului i-au îmbărbătat.

3103 Noi însă avem un împărat care ne poate da o siguranță deplină în furtunile acestei vieți.
3104 În orice furtună ar ajunge corabia vieții noastre, toți cei credincioși auzim glasul Lui: Nu vă
3105 temeți; voi călătoriți cu Împăratul... iată Eu sînt cu voi pînă la sfîrșitul veacurilor

3106 (Matei 28, 20).

3107 În corabia vieții noastre, noi avem un Împărat care poate porunci vînturilor și furtunilor
3108 să tacă (Luca 8, 24).

3109 În călătoria spre Canaan, noi ostașii Domnului avem un Împărat, al cărui glas trebuie să-L
3110 auzim neîncetat: Nu vă temeți: voi călătoriți cu Împăratul cerului și al pămîntului, care în
3111 același timp este și Împăratul vostru!

3112 Ce siguranță, ce liniște și ce bucurie poate fi aceasta!

3113 **285 - Dă-mi cartea!...**

3114 Un învățat zăcînd bolnav în pat, strigă pe fiul său:

3115 - Fiule, dă-mi cartea!

3116 - Ce carte să-ți dau tată? - răspuse fiul deschizînd biblioteca.

3117 - Fiule - grăi tatăl - nu este decît o singură carte: Biblia! Ea este cartea cărților, pe ea să
3118 mi-o dai. Numai ea mă mai poate ajuta în aceste clipe grele de boală!

3119 **286 - Zăpada și Judecata de Apoi**

3120 Când ninge din greu și zăpada acopere pământul, toate capătă o haină la fel. Nu se mai
3121 cunoaște unde a fost ogorul sau țelina, grădina sau grămada de gunoi, pământul lucrat sau
3122 nelucrat...

3123 Nu se mai cunosc nici pomii. Sînt pe o formă cu toții. Și cei uscați și cei verzi, și cei
3124 sălbatici și cei roditori. Zăpada le-a făcut pe toate la fel.

3125 Dar cînd vine primăvara și se topește zăpada, atunci toate deosebirile ies la iveală. Atunci
3126 se vede unde a fost grădina și unde a fost gunoiul. Unde a fost pomul cel verde și unde a fost
3127 cel uscat.

3128 Așa e și cu viața noastră. Ea e acoperită acum. Dar în Ziua Judecării se va descoperi și
3129 fiecare se va vedea așa cum a fost în viața lui.

3130 287 - Măgarule!

3131 - Măgarule! Te apuci tu să înveți pe oameni din Scripturi!... Da în ce fel de școală ai
3132 învățat, mă prostule, de te-ai făcut dascăl?...

3133 Astfel îi vorbi un om ce se ținea învățat mare unui ostaș din Oastea Domnului, care îi
3134 îndemna pe oameni să se întoarcă la Dumnezeu.

3135 - O, dragul meu, - i-a răspuns ostașul - eu, adevărat că n-am nici o școală și învățatură
3136 mai mare, dar, uite aci în Biblie îmi spune într-un loc că Dumnezeu a vorbit către Balaam
3137 printr-un măgar (Numeri 22, 28), iar eu m-am gândit în mine că dacă Dumnezeu S-a
3138 folosit de un măgar prin care să vorbească și încă unui proroc ca Balaam - de ce n-aș grăi și
3139 eu către oameni să se întoarcă la Dumnezeu.

3140 Ocăritorul rămase rușinat.

3141 288 - Scorpionul ca leac

3142 Scorpionul în sine este otrăvitor și mușcătura lui otrăvește. Dar dacă e prins și băgat în
3143 untdelemn, devine leac tocmai pentru mușcătura lui. Otrava din el se face leac vindecător.

3144 Tot așa este și cu leacul contra șerpilor veninoși: se face leac din veninul șerpilor
3145 veninoși!

3146 Întocmai așa e și cu păcatul. Păcatul în sine este otravă; o otravă de moarte, dar stropit
3147 cu lacrimile căinței și mărturisit - această otravă devine un fel de leac de vindecare și de
3148 mîntuire sufletească.

3149 Păcatul nemărturisit este otravă de moarte, dar păcatul stropit cu lacrimile căinței și
3150 mărturisit, se prefacă în mîntuire sufletească.

3151 289 - Ține-te bine!

3152 Un păcătos ajuns pe patul de moarte, era cuprins de o mare spaimă și groază. Un prieten
3153 stătea lîngă el și îl întărea cu vorbele:

3154 - Nu te teme... ține-te bine!

3155 - Tocmai asta aș vrea și eu - răspunse muribundul - să mă pot ținea de ceva, dar n-am de
3156 ce mă ținea!

3157 Se simțea sărmanul lipsit de orice reazem sufletesc.

3158 În ceasurile morții, nu este, dragă cititorule, decît un singur reazem: Isus Mîntuitorul și
3159 viața cea trăită cu El. Ai tu acest reazem?

3160 290 - Pasărea ce și-a pierdut aripile

3161 Pentru o pasăre nu există o nenorocire mai mare decît să-și piardă aripile. Când și-a
3162 pierdut aripile și-a pierdut viața. E totdeauna gata de a fi omorîta fie de oameni, fie de
3163 animale. Am văzut odată un șarpe cum a prins o pasăre ce nu mai putea zbura.

3164 Așa e și un creștin ce și-a pierdut aripile rugăciunii. Șarpele diavol, îl prinde în ispitele
3165 lui și îl omoară cu înlesnire.

3166 291 - **Își ardeau ochii**

3167 Mahomedanii au și ei un fel de Ierusalim al lor: orașul Meca din Arabia. În locul acesta
3168 spun ei că Mahomed, profetul lor, s-a ridicat la cer. La locul acesta mahomedanii din toată
3169 lumea fac pelerinaj întocmai ca la Ierusalimul nostru.

3170 În vremile de demult, era între mahomedani un obicei grozav, în legătură cu pelerinajul
3171 din acest loc. Unii din pelerini, după ce - luptînd cu mari pericole și greutatea - ajungeau să
3172 vadă locul sfînt, în clipele despărțirii de acest loc, își ardeau ochii ca să orbească, zicîndu-și
3173 în sinea lor:

3174 Alah (dumnezeul lor) - ziceau ei - ne-a ajutat să vedem acest loc sfînt; de acum noi nu
3175 trebuie să mai vedem deșertăciunile acesti lumi; ne ardem ochii pentru ca în gîndul nostru să
3176 nu mai vedem nimic altceva decît locul cel sfînt și pe Mohamed profetul nostru...

3177 Grozav obicei! Desigur, Bunul Dumnezeu nu cere de la noi un astfel de lucru grozav. Îl
3178 cere însă în înțeles sufletesc. După ce L-ai aflat pe Mîntuitorul și mîntuirea, trebuie să fii și
3179 tu un orb față de lumea aceasta și lumeștile ei priveliști și deșertăciuni. Să-L vezi neîncetat
3180 în gîndul tău, cu ochii tăi cei sufletești, numai pe Mîntuitorul și Ierusalimul cel ceresc.

3181 292 - **Pe ușa unei biserici**

3182 Pe ușa unei vechi biserici din Italia se află scrise următoarele vorbe:

3183 Un Singur Dumnezeu am - dacă El e vrăjmașul meu, oare cine mă va mîntui?

3184 Un singur suflet am - dacă-l voi pierde și pe el, ce-mi mai rămîne?...

3185 Cititorule! Ești tu împăcat cu Dumnezeu, sau prin păcatele tale L-ai făcut vrăjmașul tău?

3186 Ai primit tu Jertfa Crucii lui Isus care te împacă cu Dumnezeu, sau stăruiești în nepăsare de
3187 sufletul tău și de mîntuirea Lui?

3188 293 - **Romanus sum - eu sînt roman**

3189 Pe timpul împărăției romanilor, cuvintele *Romanus sum* - eu sînt roman, erau cuvinte de
3190 mare preț, cunoscute și respectate în lumea întreagă.

3191 Un cetățean roman, oriunde ar fi fost în uriașa împărăție romană, avea drepturi și puteri
3192 deosebite. Era destul să zică cineva: *civis romanus sum* - eu sînt cetățean roman - pentru ca
3193 toată lumea să se dea la o parte și să scape de orice asuprire sau nedreptate.

3194 Chiar și apostolul Pavel s-a folosit de acest drept cînd a cerut să fie dus la Roma și
3195 judecat după legile romane (Fap. Ap. 16, 37).

3196 Ce bine ar fi dacă creștinii ar avea această parolă: *cristianum sum* - eu sînt creștin. Și ce
3197 bine ar fi dacă această parolă ar avea putere, cum era la romani... dacă în fața tuturor
3198 încercărilor și ispitelor ce vin de la diavolul și de la lume, creștinismul s-ar apăra cu parola
3199 *eu sînt creștin*... eu sînt un cetățean al Împărăției cerești!...

3200 Cîți sînt însă de aceștia? Cîți?

3201 Să ne fie de învățătură și nouă ostașilor Domnului această istorioară. În fața tuturor
3202 încercărilor și ispitelor, noi să ne apărăm zicînd: eu sînt un ostaș al Domnului. În aceste
3203 cuvinte trebuie să fie o putere cu care să biruim lumea și iadul.

3204 294 - **Sărăcia și oaia**

3205 O poveste spune că sărăcia a intrat în casa oii și a vrut să stea jos. Vru să se așeze în
3206 colțul drept al casei, dar acolo dădu peste mielul oii. Merse repede și se așeză în colțul stîng,
3207 dar acolo se afla găleata cu lapte. Vru atunci să meargă spre al treilea colț, dar acolo se făcea
3208 brînză și se alegea untul. De data aceasta sărăcia vru să se așeze în al patrulea colț, dar acolo
3209 dădu peste lîna oii, care aștepta să fie lucrată.

3210 Așa că sărăcia, neavînd unde să se așeze, fugi rușinată dintr-o casă atît de harnică și
3211 îmbelșugată.

3212 Să fim niște lucrători harnici în via Domnului și vom avea belșug de pace și

3213 binecuvîntare.

3214 **295 - Nu-i de vină soarele...**

3215 Sînt atîtea și atîtea case și locuințe în care este mai mult întuneric decît lumină. Dar
3216 pentru acest lucru nu-i de vină soarele, ci îi de vină casa care nu primește lumina lui.

3217 Sînt atîtea și atîtea suflete pline de întuneric sufletesc; sînt atîția oameni care trăiesc în
3218 întuneric sufletesc, dar pentru asta nu poate fi de vină Bunul Dumnezeu, ci e de vină omul.

3219 Dumnezeu, în marea Lui bunătate și dragoste ce a avut-o față de noi oamenii, a trimis pe
3220 Fiul Său în lume, ca o Lumină a lumii. Lumina lui Hristos luminează tuturor. Nu-i de vină
3221 lumina, ci-s de vină sufletele și oamenii, care urăsc lumina și fug de ea (Ioan 3, 20).

3222 Cuvîntul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea
3223 (Psalm 119, 105).

3224 Fă să răsără peste noi lumina Feței Tale Doamne! (Psalm 4, 6).

3225 **296 - Pierde cineva un cal?...**

3226 Pierde cineva un cal, un cîine chiar, - cu cîtă stăruință nu-l caută în toate părțile!

3227 Pierde însă omul Împărăția lui Dumnezeu? El doarme, rîde, glumește mai departe.

3228 E de mirat că toți se rușinează dacă în treburile lumești sînt numiți neglijenți, dar sînt
3229 atîția și atîția care nu se rușinează a-și neglija lucrul mîntuirii sufletului.

3230 *(Din cuvintele sf. Ioan Gură de Aur).*

3231 **297 - Revărsarea Nilului**

3232 Revărsarea Nilului din Egipt e cunoscută. O țară întregă, întregul Egipt, cu un popor de
3233 milioane de oameni, trăiește din revărsarea Nilului. Fără această revărsare, întreg Egiptul ar
3234 fi o pustietate de nisip, ca și Sahara.

3235 Așa e și viața noastră cea sufletească. Ea trăiește din revărsarea darului și harului Duhului
3236 Sfînt. Fără această revărsare, viața noastră cea sufletească este o pustietate a păcatului.

3237 **298 - Viespile și mierea**

3238 Un învățat german a studiat viața viespilor și a aflat un lucru interesant. Cînd o viespe
3239 află vreun fagure de miere, sau altfel de dulceață, nu s-apucă să mănînce numai singură, ci
3240 face pe crainicul. Se duce și dă de veste și altor viespi și le cheamă la înfruptare.

3241 Să facem și noi măcar atît cît fac aceste ființe sălbatice. Toți cei ce am aflat dulceața
3242 Evangheliei, să vestim și altora această dulceață. Să strigăm pe toate drumurile cît de dulce
3243 este o viață trăită cu Domnul și să chemăm și pe alții să guste din ea.

3244 **299 - Albinele și cimbrul**

3245 Cimbrul are un suc foarte amar și cu toate acestea albinele scot miere și din acest suc.
3246 Este în firea lor ca amarul să-l prefacă în dulce, în miere.

3247 Despre creștinii care trăiesc Evanghelia, lumea zice: Vai, cum se cunoaște cutare și
3248 cutare, nu mai bea, nu mai fumează, nu mai iese în lume, s-a lăsat de toate plăcerile... asta
3249 nu-i viață ci canon și osîndă.

3250 Sărmanii! Ei nu știu că cei ce trăiesc Evanghelia, tocmai din aceste lucruri amare, scot
3251 dulceața și mierea sufletească.

3252 **300 - Cele trei locuri**

3253 Un vestit misionar, într-o adunare, și-a început predica astfel:

3254 Eu L-am aflat pe Domnul în cartea aceasta. Dumnezeu locuiește în cartea aceasta. Dar
3255 numai singur acest lucru nu mă poate mîntui.

3256 Dumnezeu locuiește azi în inima mea. Eu sînt - trebuie să fiu - o casă a lui Dumnezeu

3257 (1 Cor. 2, 16).

3258 Isus Hristos a venit în lume să mîntuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintîi sînt eu (1
3259 Tim. 1, 15).

3260 Sîngele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat

3261 (1 Ioan 1, 7).

3262 Și pe lîngă asta, eu cred că Dumnezeu locuiește în cer, unde îmi pregătește și mic loc, ca
3263 unde este El să fiu și eu (Ioan 14, 1-14).

3264 301 - Dar pe Isus Îl cunoști?

3265 Un credincios ajunsese în ceasul morții. Cei din jurul patului, îl întrebau pe rînd:

3266 - Soțule dragă, mă cunoști? Sînt soția ta!...

3267 - Tată dragă, mă cunoști? Sînt fiul tău!...

3268 - Socrule dragă, mă cunoști? Sînt ginerele tău!...

3269 - Vecine dragă, mă cunoști? Sînt vecinul tău!...

3270 Dar la toate întrebările muribundul arăta nepăsare și necunoaștere. Nu mai cunoștea pe
3271 nimeni.

3272 Atunci un credincios se aplecă spre el și-l întrebă cu glas dulce:

3273 - Dar pe Domnul Isus Îl cunoști?

3274 Atunci cel ce murea, își deschise privirea larg, se uită în sus ca și cînd ar vedea pe cineva
3275 cunoscut și cu glas stins grăi:

3276 - Isuse! Isuse! Și cu aceste cuvinte trecu în cealaltă lume.

3277 Pe nimeni n-a cunoscut în clipele morții, dar pe Isus L-a cunoscut.

3278 Învrednicește-mă și pe mine Doamne, să Te cunosc pînă în clipele cele din urmă cînd voi
3279 încredința sufletul meu în mîinile Tale!

3280 302 - Traista împărțită în două

3281 Despre un cioban se spune că pleca totdeauna cu oile avînd o traistă împărțită în două.

3282 Într-o parte își punea merindea, iar în cealaltă Biblia. Adică și merinde trupească și merinde
3283 duhovnicească.

3284 Odată un domn dînd în excursie pe acolo și aflîndu-l citind în Biblie, îl întrebă pentru ce
3285 citește în cartea asta.

3286 - Pentru că sînt singur - răspunse ciobanul.

3287 - Și parcă nu ești tot singur și dacă citești?

3288 - Nu! Căci citind în cartea asta stau de vorbă cu apostolii și prorocii; stau de vorbă cu

3289 Însuși Dumnezeu și mă simt atît de fericit într-o astfel de societate!

3290 303 - Struțul, găina și vulturul

3291 Trei păsări zburătoare: struțul, găina și vulturul. Dar cîtă deosebire în zborul lor!

3292 Struțul are aripi dar nu zboară niciodată cu ele pe sus. Le folosește numai ca să-și
3293 sporească mersul.

3294 Găina zboară și ea dar numai din cînd în cînd și numai zboruri mici și scurte. Zboară
3295 peste garduri.

3296 Pe cînd vulturul zboară veșnic la înălțime. Îi place înălțimea cerului. Cu aripile sale se
3297 ridică mereu spre înălțimea cerului.

3298 Așa sînt și rugăciunile oamenilor. Sînt oameni - în chipul struțului - care nu folosesc
3299 niciodată aripile rugăciunii. Au aripi dar nu zboară. Cu aripile rugăciunii nu se ridică
3300 niciodată spre cer, spre Dumnezeu. Nu cunosc măreția desprinderii noastre de pămînt prin
3301 zborul rugăciunii.

3302 Sînt unii apoi - în chipul găinii - care folosesc din cînd în cînd aripile rugăciunii. Fac însă
3303 numai zboruri mici și scurte. Se roagă fără să se desprindă prea mult de pămînt. Se roagă din

3304 obicei fără să se ridice din lume, fără să iasă din lume.

3305 Cei care se roagă cu adevărat sînt în chipul vulturului. Se roagă cu putere. Cînd își desfac

3306 aripile se desprind cu totul de pămînt și se ridică în slăvile cerești. Le place - ca vulturului

3307 - măreția înălțării spre cele cerești. Cu aripile rugăciunii, ies mereu din lume și se ridică în

3308 slăvile unde lumea și pămîntul nu îi mai pot urmări.

3309 Așa te rogi tu? Cum te rogi tu?

3310 304 - Rugăciunea buzelor

3311 Un credincios din cei ce trăiesc Evanghelia, se întîlni în calea sa cu un om de la țară.

3312 Intrînd în vorbă despre cele sufletești, credinciosul observă îndată că are de lucru cu un

3313 creștin din cei ce cu buzele Îl cinstesc pe Dumnezeu, dar cu inima și faptele lor sînt departe

3314 de El.

3315 - Te știi d-ta ruga cum trebuie? - îl întrebă credinciosul.

3316 - Păi cum să nu mă știu, că doar îmi fac rugăciunile regulat, în fiecare seară și dimineață.

3317 - Foarte bine, hai să facem acum o probă! Eu îți dau duminică calul acesta pe care

3318 călăresc, dacă d-ta vei rosti un Tatăl nostru, cufunîndu-te cu totul în rugăciune... nimic să nu

3319 vezi și să n-auzi în timpul cînd vorbești cu Dumnezeu prin această rugăciune.

3320 - Foarte bine!

3321 Omul începu a zice Tatăl nostru. În timpul acesta credinciosul se coborî de pe cal și

3322 s-apucă să ia șeaua de pe el.

3323 - Stai, stai, strigă cel ce se ruga, întrerupînd rugăciunea, nu lua șeaua de pe cal; calul

3324 trebuie să mi-l dai cu șeauă cu tot...

3325 - Ba nu ți-l dau nicicum, căci iată cum te rogi tu lui Dumnezeu; te rogi numai cu buzele,

3326 dar cu inima și mintea umbli după șeaua calului meu...

3327 Oare cîți dintre creștini nu se roagă tot așa!

3328 305 - Trăiască regele!

3329 Un soldat grav rănit în război, îl rugă pe un ofițer să-i scrie cea din urmă carte fiului său

3330 de acasă. Scrisoarea se încheia cu cuvintele:

3331 *Fiul meu, fii credincios pînă la moarte regelui! Acesta-i ultimul meu cuvînt!*

3332 Înduioșat de această scrisoare, ofițerul o trimise regelui - care la rîndu-i fiind și el mișcat

3333 - plecă îndată să-l afle pe soldatul rănit.

3334 Soldatul era în agonie. Apropiindu-se regele de el, soldatul mai avut atîta putere să zică

3335 încet:

3336 - Trăiască regele!... Și cu aceste cuvinte își dete sfîrșitul.

3337 Regele i-a pus pe cap cununa de lauri; i-a încărcat pieptul cu medalii; i-a închis pleoapele

3338 și l-a sărutat, zicînd:

3339 - Soldați ca aceștia sînt puterea coroanei și împărăției mele!

3340 Cu o astfel de credință, trebuie să luptăm și noi ostașii Domnului în lupta împotriva
3341 păcatelor, împotriva vrăjmașului diavol și pentru mîntuire.

3342 Scumpul meu frate ostaș! Fii credincios pînă la moarte și Domnul îți va cununa vieții de

3343 veci (Apoc. 2, 10). Să luptăm cu credință pînă la sfîrșitul vieții noastre și Regele nostru

3344 Cel ceresc ne va răsplăti cu cununa vieții veșnice.

3345 306 - Primejdie de moarte

3346 Fetița unui slujbaș, acar la căile ferate, căruia îi cam plăcea băutura, întrebă pe tatăl său:

3347 - Tăticule dragă, ce înseamnă steagul cel roșu pe care îl duci la slujbă?

3348 - Primejdie de moarte! - răspunse tatăl.

3349 În cealaltă zi dimineața, cei ai casei văzură un lucru de mirare. Pe sticla de rachiu ce o

3350 avea acarul era împlîntat steagul cel roșu.

3351 - Primejdie de moarte - strigă fetița, căci ea făcuse acest lucru pe ascuns.
 3352 Tatăl înțelese lecția, se rușină și din acea zi se lăsă de spurcata de băutură.

3353 307 - Elefantul furios și mielul

3354 Elefantul este un animal uriaș, cu o putere uriașă. Pe spatele lui poate purta care întregi
 3355 de povară, iar cu trompa lui îl poate arunca pe om ca pe o minge.

3356 Cît de grozav trebuie să fie un astfel de animal cînd se înfurie! Și cît de primejdios!

3357 Și totuși un elefant furios se poate domoli foarte ușor. Cînd se înfurie, stăpînul lui îi arată
 3358 un miel. La vederea unui mielușel - oricît de furios ar fi elefantul - îndată își pierde furia și
 3359 se domolește.

3360 Ce pildă minunată ne poate fi nouă creștinilor acest lucru! Și noi avem clipe de mînie. E
 3361 în sîngele nostru acest rău. Dar avem și noi un leac pentru acest rău. Avem și noi un Mielușel
 3362 spre care privind, îndată putem pierde - și trebuie să pierdem - orice furie și mînie. Acesta
 3363 e Mielul lui Dumnezeu care a fost junghiat și a murit pentru noi și mîntuirea noastră.

3364 De cîte ori ne fură ispita mîniei, să privim spre Cel care ca un Miel Nevinovat spre
 3365 junghiere S-a adus (Isaia 53, 10). Un creștin adevărat nu cunoaște mînia. O pierde
 3366 îndată ce privește la Mielul Cel ceresc.

3367 308 - Cuvîntul cel mai lung

3368 Într-o adunare, un om credincios a pus odată întrebarea: Care este cuvîntul cel mai lung?
 3369 Nimeni n-a putut da un răspuns corect.

3370 Atunci întrebătorul a răspuns el zicînd: Cuvîntul cel mai lung e vorba *veșnicie*, pentru că
 3371 nu se mai găte niciodată.

3372 A mai pus apoi iar o întrebare: Care e cuvîntul cel mai scurt? Răspunsul l-a dat tot el
 3373 zicînd: Cuvîntul cel mai scurt e vorba *acum*, pentru că îndată ce ai rostit-o, nu mai este, s-a
 3374 dus...

3375 Am pus aceste întrebări - a zis mai departe întrebătorul - să vă gîndiți și dv. că acum e
 3376 timpul să cîștigăm veșnicia. Viața noastră e acest acum, care ține cît o scînteie. Dar veșnicia
 3377 rămîne pentru totdeauna.

3378 Astăzi de veți auzi glasul Meu, nu vă împietriți inimile voastre (Evrei 3, 11). Însă
 3379 diavolul șoptește mereu omului, vorba: mîine, mîine...

3380 Vai celor ce ascultă de șoapta satanei!

3381 309 - Nimicuri de-astea

3382 De cînd eram preot la țară, îmi aduc aminte că cei mai mulți creștini spuneau că păcate
 3383 mari n-au făcut, *ci iacă nimicuri de-astea...*

3384 Greșită părere! Căci tocmai din nimicuri, din lucrurile cele mici și mărunte ies adesea cele
 3385 mari. Praful de pușcă - spre pildă - este foarte mărunț, dar, vai ce grozave pustiiri poate face.
 3386 O scînteie este foarte mică, dar poate aprinde sate și orașe întregi. Picurii de ploaie sînt foarte
 3387 mici, dar pot îneca sate și orașe întregi. O sămînță de pir poate umplea și îneca un ogor
 3388 întreg.

3389 O mică minciună, o vorbă nesocotită, etc. pot face cele mai grozave pustiiri sufletești.

3390 310 - Te plîngi că ești sărac?

3391 Un om nemulțumit se plîngea pe toate drumurile că pe el l-a lăsat Dumnezeu prea sărac.
 3392 Și cîrtea împotriva Bunului Dumnezeu.

3393 Un bătrîn auzindu-l, se apropie de el, îi apucă mîna dreaptă și-i zise:

3394 - Ai vrea să ți se taie mîna asta pentru o mie de galbeni?

3395 - Nu! Negreșit că nu!

3396 - Dar mîna stîngă?

3397 - Nici!
3398 - Ai vrea să-ți dai ochii pentru zece mii de galbeni?
3399 - Ferească Dumnezeu! Nu mi-aș da un ochi pentru nimic în lume!
3400 - Ei vezi, - răspuse bătrînul - ce bogății ți-a dat Dumnezeu? Și tu cîrtești împotriva Lui,
3401 în loc să-I mulțumești?
3402 Nemulțumitul înțelese lecția și din clipa aceea n-a mai cîrtit împotriva Bunului
3403 Dumnezeu.
3404 *După Tolstoi.*

3405 **311 - Setea și sănătatea**

3406 Sănătatea trupului o poți cunoaște și după sete.
3407 Cînd ești sănătos, bei apa la termenele ei și nu poștești mai mult decît ți-e lipsa. Dar cînd
3408 ești bolnav, nu te mai saturezi de apă. Din ce bei, tot mai mult ai bea.
3409 Tot așa poți cunoaște și sufletul tău de s-a încuibat în el boala lăcomiei sau ba. Dacă ești
3410 mulțumit cu cît îți dă Dumnezeu și cu lucrul mîinilor tale, sufletul tău este sănătos și ferit de
3411 boala lăcomiei. Dar dacă niciodată nu mai ești îndestulat cu cît ai, ci tot mai mult și mai mult
3412 poștești, atunci sufletul tău este bolnav de boala și setea lăcomiei.

3413 **312 - Ai fost prizonier? - Da, la satana!...**

3414 Mă tot întreabă oamenii de prin alte comune:
3415 - Dar nu cumva ești venit din Rusia? Ai fost prizonier?
3416 Iar eu le răspund:
3417 - Da, am fost prizonier la satana.
3418 - Cum măi, la satana?
3419 - Păi așa, căci eu, prin sfîntul botez, de mic, eram un fiu al lui Hristos. Dar crescînd cu
3420 anii, satana tot s-a războit cu mine prin fel de fel de arme ca: beția, curvia, sudalme, furturi,
3421 jocuri, cîntece de-ale lui și altele, și apoi m-a biruit căci n-am făcut voia Domnului, ci a lui
3422 satana. Și m-a dus departe, departe, tocmai în țara pierzării și am stat 25 de ani prizonier la
3423 el. Și-apoi, prin mila lui Hristos, am fugit de la el. Mi-a rupt Domnul lanțurile cu care eram
3424 legat. Și de atunci caut să tot fug de el, făcînd voia Domnului, ca nu cumva să mă ia prins;
3425 căci umblă ca un leu răcnind, căutînd pe cine să înghită.
3426 *Trimisă de Vasile Banielevici, ostaș în Oastea Domnului, Marginea - Bucovina.*

3427 **313 - Predica faptelor**

3428 Un vestitor al Evangheliei, englezul Gordon, mergînd în India să predice Evanghelia, a
3429 intrat în tîrg cu un indian, să-l angajeze ca servitor.
3430 - M-aș angaja bucuros - a răspuns indianul - dar mă tem că vrei să mă faci creștin.
3431 - O, despre asta să n-ai nici o frică - răspuse Gordon. Iată, îți făgăduiesc acum, înainte,
3432 că n-am să-ți vorbesc nimic despre Isus Hristos.
3433 Gordon și-a ținut cuvîntul, dar după un an, servitorul a căzut la picioarele lui zicînd:
3434 - Iubite stăpîne, te-ai ținut de cuvînt! Nu mi-ai vorbit nimic despre Isus Hristos, dar m-ai
3435 cîștigat prin dragostea ce mi-ai arătat-o și prin faptele ce le-am văzut că le faci. Doresc și eu
3436 să mă fac creștin!
3437 Minunată predică este predica faptelor sau predica întărită cu fapta. O predică fără fapte
3438 nu are nici o putere. Să predicăm și noi, cu viața și cu faptele noastre!

3439 **314 - Cele șapte fete ale diavolului**

3440 O veche poveste din popor spune că diavolul și-aduse aminte într-o zi să se însoare și el,
3441 să-și ia o muiere și să facă cu ea fete, pe care să le mărite, iar pe ginerii lui să-i ducă cu el

3442 în pustie.

3443 Așa se apucă diavolul și își luă muiere pe *nedreptatea*, cu care născu șapte fetișcane.

3444 La cea dintâi îi puse numele *trufia* și o mărită după oamenii cei răi.

3445 A doua fu *pizma* și o mărită după oamenii de la sate.

3446 A treia fu *înșelăciunea* și o mărită după negustori.

3447 A patra fu *zgîrcenia* și o mărită după cei bogătani.

3448 A cincea fu *fățarnicia* și o mărită după fețele bisericesti.

3449 A șasea fu *înălțarea* și o trimise în muieri.

3450 A șaptea fu *desfrînarea* și pe asta nu vru să o mărite; ci o ține în casă și îmbie cu ea pe

3451 tot omul.

3452

Luată din foaia Duminica ortodoxă.

3453 315 - Ariciul și iepurele

3454 Un arici rugă pe un iepure să-l găzduiască puțin în cuibul său.

3455 - Fii bun, lasă-mă puțin în cuibul tău - zise ariciul - căci sînt cam bolnav și îți voi fi
3456 recunoscător.

3457 Iepurele se învoi, dar pe urmă ce s-a întîmplat? Ariciul a început să-l împungă pe iepure
3458 cu acele lui și l-a tot împuns și depărtat, pînă l-a scos afară cu totul.

3459 Așa se întîmplă și în lumea noastră cea sufletească.

3460 Cînd lăsăm păcatul să intre în inima și viața noastră, el omoară, rînd pe rînd, toate
3461 simțurile cele sufletești ale omului, pînă cînd, în sfîrșit, rămîne el singur stăpîn și tiran.

3462 Uitați-vă la cei bețivi, zgîrciți, desfrînați, etc. - și veți vedea că așa este!

3463 316 - Oglinda Evangheliei

3464 Un chinez a fost odată întrebat de citise el Evanghelia lui Hristos.

3465 - N-am citit-o - răspuse chinezul - dar am văzut-o.

3466 - Și cum ai văzut-o?

3467 - Am cunoscut - zise chinezul - un om de-al nostru care era groaza oamenilor; un mare
3468 tiran și asupritor. Însă de cînd s-a încreștinat, el este blînd ca o oaie; e bun și milostiv de
3469 parcă-i altul. Eu n-am citit Evanghelia lui Hristos, dar am văzut-o și cred că este bună.

3470 Viața unui creștin adevărat este o oglindă în care cei păcătoși pot vedea puterea
3471 Evangheliei.

3472 În acest înțeles scria și ap. Pavel: Voi sînteți o epistolă deschisă a lui Hristos, scrisă de
3473 noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului Celui Viu, nu pe table de
3474 piatră, ci pe niște table care sînt inimi de carne (2 Cor. 3, 3).

3475 Este și viața ta cititorule, o astfel de *epistolă* a lui Hristos?

3476 317 - Cum se roagă o ostașă a Domnului

3477 Mulți cred că a te ruga înseamnă a spune seara și dimineața în galop cîte un Tatăl nostru,
3478 și a arunca cîteva cruci la repezeală. Dar a te ruga înseamnă a trăi o viață de neîncetată
3479 rugăciune, vorbire cu Dumnezeu. O ostașă îmi spunea că se roagă și lucrînd.

3480 Cînd se trezește din somn zice: Doamne Dumnezeule, trezește-mă și din somnul cel
3481 sufletesc, așa cum m-am trezit din somnul acesta trupesc.

3482 Cînd se spală: Isuse Mîntuitorule, spală-mă și mă curăță cu preasfînt Sîngele Tău, așa cum
3483 mă spăl eu cu apa aceasta curată.

3484 Cînd se îmbracă: Și mă îmbracă cu haina cea nouă a dreptății ca să pot intra și eu la
3485 nuntă; nu cumva să rămîn afară ca cel ce n-avea haină de nuntă.

3486 Cînd face focul: Și mă aprinde cu focul Duhului Sfînt precum aprind și eu focul acesta...
3487 ca să ardă în mine neîncetat focul dragostei creștine.

3488 Cînd mătură casa: Și curăță Mîntuitorule sufletul meu, de toate necurățiile, așa cum curăț

3489 eu casa aceasta...

3490 Frumoasă rugăciune! Un creștin adevărat se roagă și lucrînd. Se roagă neîncetat, în tot

3491 locul, oriunde și în toată vremea.

3492 Așa te rogi și tu?

3493 318 - Pe o cruce

3494 Un credincios a lăsat să i se scrie pe crucea mormîntului, următoarele cuvinte:

3495 Am trăit ca să mor și am murit ca să trăiesc.

3496 Trăiești și tu cititorule o astfel de viață, ca la moarte să ți se poată scrie pe crucea din

3497 cimitir aceste mult grăitoare cuvinte?

3498 319 - Răspunsul diavolului

3499 Undeva prin viețile sfinților, am citit următoarea istorisire:

3500 Într-o strînsură de oameni, se afla un om îndrăcit. Atunci, un pustnic apropiindu-se de cel
3501 îndrăcit, întrebă pe diavolul din el:

3502 - Diavole, de cîtă vreme ești în iad?

3503 - De ieri - răspuse diavolul.

3504 - Cum se poate așa ceva - fu iarăși întreat diavolul - căci doar tu ești osîndit și aruncat

3505 în iad încă înainte de facerea lumii?

3506 El însă răspuse din nou:

3507 - De ieri, de ieri.

3508 Lumea se înfricoșă la auzul acestui răspuns. Diavolul predica despre fiorul veșniciei.

3509 - Și cîtă vreme va mai trebui să stai în iad? - îl întrebă iarăși pustnicul.

3510 - Totdeauna, totdeauna! - răspuse diavolul, cu un fel de suspin.

3511 Spaima celor de față a fost atît de mare, încît o mulțime de oameni apucară din acel ceas

3512 pe calea mîntuirii, părăsind pe diavolul și lucrurile lui.

3513 320 - Acum prăpădească-se lumea!

3514 De cînd eram la țară îmi aduc aminte de un om care plecase la hotar cu trăsura și cu un

3515 prunc. Pe drum caii s-au speriat, apucînd spre o prăpastie. Bietul om a sărit din căruță la

3516 vreme și și-a scăpat și copilul teafăr. Cînd s-a văzut cu copilul scăpat - a strigat: Acum se

3517 poate prăpădi căruța și caii... acum prăpădească-se lumea...

3518 Așa e și cu mîntuirea sufletului. Prăpădească-se toată lumea cu toate plăcerile și

3519 desfătările ei - numai să ne vedem sufletul scăpat. Însă creștinii de azi judecă tocmai întors:

3520 umblă să-și dobîndească lumea, prăpădindu-și sufletul, uitînd cuvintele Mîntuitorului: Ce

3521 folos va avea omul de va cîștiga lumea întregă dar își va pierde sufletul său?

3522 (Luca 9, 25).

3523 321 - Cînd omul își caută o mireasă

3524 Cînd omul își caută o mireasă, e lucru știut că are multe pretenții. Îi trebuie o mireasă care

3525 să fie frumoasă, să fie bogată, să fie sănătoasă, să fie din familie bună, să aibă purtări curate,

3526 etc. Adică cît mai multă zestre materială și sufletească.

3527 Dar cînd Mirele Cel ceresc (Isus Hristos) Își caută o *mireasă* (mîntuirea unui suflet),

3528 lucrurile se petrec tocmai întors. Mirele Cel ceresc Își caută o mireasă săracă, urîță, bolnavă,

3529 necurată chiar în virtutea cuvintelor Lui: că n-am venit să chem pe cei drepți la pocăință, ci

3530 pe păcătoși pentru că cei sănătoși n-au trebuință de doctor ci cei bolnavi (Matei 9, 13).

3531 Dar, după această logodnă sfîntă, Mirele Cel ceresc îndată Își îmbogățește mireasa. O

3532 îmbracă în haină albă, o înfrumusețează și o încarcă cu zestre scumpă.

3533 Dragă cititorule! O astfel de *mireasă* a Mirelui ceresc trebuie să fii și tu. Și să știi iubitul

3534 meu, că Mirele nu-și cere nici o altă zestre decît păcatele tale și lacrimile tale. Zestrea pe

3535 care o cere Mirele Cel ceresc de la noi este zestrea cu care Magdalena sta la picioarele
3536 Domnului: căința noastră și lacrimile noastre. Dar în schimb, odată logodiți cu Mirele Cel
3537 ceresc, El ne dă o zestre mai de preț decît toate bogățiile acestei lumi.

3538 Și să nu uităm nici de zestrea ce li s-a cerut celor 10 fecioare în noaptea nunții: candelile
3539 noastre să fie veșnic aprinse cu untdelemnul rugăciunii și privegherii.

3540 322 - Păsări într-un muzeu

3541 Mai zilele trecute am cercetat un muzeu cu fel de fel de animale și păsări umplute.

3542 În secția păsărilor ți se părea că ești într-un codru. Uite vulturul cu aripile întinse, stînd
3543 parcă gata să zboare. Uite mierla cu ciocul deschis, gata să cînte, lebăda parcă plutește pe apă,
3544 iar cocostîrcul parcă pîndește o broască. În toate părțile, fel de fel de păsări, ce stau parcă
3545 gata, gata să-și ia zborul.

3546 Dar, vai, lumea aceasta de păsări, era o lume moartă; păsările aveau numai chip de viață,
3547 dar aieva erau moarte; nu era viață în ele, erau umplute cu paie.

3548 Eu m-am gîndit în mine, că așa sînt și creștinii fără darul și harul de viață dătător al
3549 Duhului Sfînt. Țin oamenii anumite datini, poartă nume frumoase de sfinți, dar în faptele lor
3550 sînt păgîni; cu viața cea sufletească sînt un fel de morți, pentru că nu este duh în gura lor, în
3551 inima lor și în viața lor.

3552 323 - Pilda cea rea

3553 Un preot mai tînăr, prea la modă cu lumea cea modernă, fu chemat la un tînăr grav
3554 bolnav, care se ruinase trupește și sufletește prin traiul său ușuratic.

3555 - Cum ai ajuns în halul acesta - îl întrebă preotul.

3556 Tînărul îi răspunse:

3557 - Să fiu sincer, și d-ta porți vina la aceasta...

3558 - Cum se poate? - zise preotul indignat - oare n-ai auzit în predicile mele numai lucruri
3559 bune?...

3560 - Adevărat - răspunse tînărul, dar eu te-am văzut pe d-ta mergînd pe la petreceri și pe la
3561 cinematografe și de aci încolo începusem a le cerceta și eu cît mai des. Dar nu m-am mulțumit
3562 numai cu atît ci mă simțeam atras din ce în ce mai mult spre aceste locuri de petrecere, și așa
3563 am căzut tot mai mult în mocirlă și în păcat.

3564 Atunci simți preotul cît de adevărate sînt cuvintele ap. Pavel: Feriți-vă de orice se pare
3565 rău! (1 Tes. 5, 22).

3566 (Din pildele episcopului Grigorie de la Arad).

3567 324 - Cele două cizme

3568 Din timpul marelui război, de pe frontul italian, un ofițer îmi spunea o întîmplare cu mult
3569 înțeles sufletesc.

3570 Oștile austro-ungare stăteau într-un loc față în față cu oștile italiene; între ele fiind numai
3571 o mică distanță.

3572 Soldații austro-ungari se gîndiră să facă o glumă de batjocură la adresa italienilor. Cum
3573 Italia pe hartă are forma unei cizme, soldații luară o cizmă și umplînd-o cu fel de fel de
3574 murdării, o aruncară în tranșeele italienilor.

3575 La asta, italienii ripostară cu un răspuns foarte potrivit și frumos. Luînd și ei o cizmă
3576 nouă, o umplură de portocale, smochine, lămîi și alte bunătăți care se fac în țara cea dulce
3577 a Italiei. Legară apoi de cizmă o hîrtie pe care au scris: Fiecare dă ce poate și ce are - și o
3578 aruncară în tranșeele austro-ungare, de unde li se aruncase batjocura.

3579 Își poate închipui oricine ce efect a avut acest potrivit răspuns. Batjocoritorii rămăseseră
3580 jenați și rușinați. Și desigur n-au mai aruncat cu murdării în tranșeele italienilor.

3581 Pilda italienilor ne poate fi de învățătură și nouă tuturor creștinilor. Ce bine ar fi dacă și

3582 creștinii tot așa ar răspunde la batjocurile și hulele ce vin asupra lor! Când li se aruncă câte
3583 o *cizmă* de batjocuri și hule, ei să răspundă cu altă *cizmă* plină de roadele cele dulci ale
3584 dragostei și iertării creștine, dându-li-se și prin asta celorlalți să înțeleagă că fiecare dă ce are
3585 și ce poate. În acest înțeles zicea și Mîntuitorul să aruncăm cu pîine, ca răspuns celor ce
3586 aruncă după noi cu pietre.

3587 Aceasta nu e numai o răbdare, ci e și o biruință a Evangheliei. Pe cel rău doar cu nimic
3588 nu-l poți aduce la Mîntuitorul decît aruncînd după el - ca un răspuns la gunoaietele lui - cu
3589 pîinea cea dulce a dragostei Evanghelice.

3590 Să luăm pe sufletul nostru acest lucru și noi ostașii Domnului. Cizma italienilor să o
3591 folosim și noi pe tot locul.

3592 325 - Sfatul lupilor

3593 Cică odată lupii au ținut sfat mare despre cum să atace pe vrăjmașii lor, pe cîini.

3594 Spre acest scop au ales dintre ei un lup spion, care să iasă mai întîi printre cîini să afle
3595 și să aducă știri cît de tari sînt vrăjmașii lor.

3596 Reîntorcîndu-se lupul spion din misiunea sa - toată gloata lupilor aștepta cu gura căscată
3597 ce le va spune trimisul lor. În atenția încordată a tuturor lupilor, cel întors grăi astfel:

3598 - Fraților! Am umblat cu bine pe unde m-ați trimis. Cuvîntul meu cel dintîi este: nu vă
3599 temeți! Vrăjmașii noștri cîinii, nici pe departe nu sînt așa de tari cum credeam noi. E
3600 adevărat; pe unde am umblat, am văzut mulțime mare de cîini, dar am băgat de seamă că din
3601 cîinii aceștia numai cei ce stau legați sînt pentru noi primejdioși. Însă mai mulți dintre cîini
3602 erau din cei nelegați și umblau haimana.

3603 Apoi am băgat de seamă că între cîini sînt o mulțime de soiuri; nici nu le-am putut
3604 însemna pe toate, dar cele mai multe soiuri sînt cîini de cei care mai mult latră decît mușcă.

3605 A treia, vă spun un lucru de o bucurie și mai mare. Am băgat de seamă cum cîinii se
3606 înfășeau și se mușcau mai mult unii pe alții decît să umble după lupi. Ei se urăsc unul pe altul
3607 din toată inima și ori de câte ori pot se mușcă unii pe alții. Ei își ascult parcă dinții mai mult
3608 unii contra altora, decît contra noastră.

3609 Astfel grăi trimisul lupilor, iar gloata erumpea în strigarea de bucurie strigînd: Trăiască!

3610 Sfatul lupilor cică ar fi sfatul diavolilor, iar vrăjmașii lor cîinii, cică ar fi creștinii, care
3611 însă nu prezintă nici o primejdie pentru lupii diavoli, deoarece nu stau legați în poruncile
3612 Evangheliei, ci umbla haimana după poftetele lor... mai mult latră decît mușcă... și pe lîngă
3613 asta, mai mult se înfașcă și se mușcă unii pe alții decît să-l muște pe diavolul... Își ascult dinții
3614 mai mult unii contra altora decît contra lupilor diavoli.

3615 326 - Și-a uitat copilul în foc.

3616 Într-un sat bîntuit de foc, s-a întîmplat că o femeie și-a tot cărat ce avea prin casă, iar
3617 copilul din leagăn l-a uitat în casa ce ardea. S-a grăbit să-și scoată mai întîi banii, hainele,
3618 vasele și alte celea, dar copilul și l-a uitat și pe cînd și-a adus aminte de el era prea tîrziu.

3619 Întocmai așa fac cei mai mulți creștini și cu sufletul lor. Tot aleargă omul în sus și în jos,
3620 tot hurducă, tot strînge, dar sufletul și-l uită și îl lasă în focul păcatelor și a pieirii veșnice.
3621 Cei mai mulți numai pe patul de moarte se trezesc că și-au uitat sufletul, dar atunci e prea
3622 tîrziu.

3623 Cititorule! Nu cumva ți-ai uitat și tu sufletul în focul păcatelor?

3624 327 - Caprele răsuflă prin urechi?

3625 Pe timpul vechilor greci, a fost o aprigă discuție între doi învățați: Alcmeon și Aristot.

3626 - Caprele - zice Alcmeon - nu răsuflă prin nări, ci prin urechi.

3627 - Minciună - răspunse Aristot - caprele răsuflă și ele, ca celelalte animale prin nări.

3628 Un sfînt părinte de pe acele vremuri a intervenit în discuția aceasta zicînd:

3629 - De are dreptate Alcmeon sau Aristot, eu nu știu; un lucru însă îl știu cu siguranță: inima
3630 noastră a creștinilor răsuflă prin urechi.

3631 Prin urechi pătrunde în suflet vestirea Evangheliei: Credința vine prin auz

3632 (Rom. 10, 17). Prin urechi aspiră omul chemările cele cerești.

3633 Dar tot prin urechi pătrund în suflet și cele rele. Prin urechi aspiră înăuntru omul în inimă
3634 vorbele rele. Să luăm aminte! Inima noastră răsuflă prin urechi; toate vorbele cele deșarte și
3635 murdare rănesc și îmbolnăvesc inima.

3636 Să ferim urechile noastre de orice cuvânt ce nu place lui Dumnezeu.

3637 328 - Pilda unui surdo-mut.

3638 Un surdo-mut cerceta regulat biserica și asculta predica. Cineva îl întrebă de ce face acest
3639 lucru că el n-aude și nu înțelege nimic.

3640 Surdo-mutul răspunse foarte cuminte așa:

3641 Deși sînt surd, eu pot asculta și auzi cu inima Cuvîntul lui Dumnezeu. Inima mea aude
3642 și ascultă Cuvîntul lui Dumnezeu.

3643 Deși sînt mut, eu pot vorbi cu Dumnezeu prin rugăciunea inimii mele.

3644 Și a treia oară: eu dau prin aceasta o pildă bună altor oameni sănătoși, care în loc de
3645 biserică, se duc duminica pe la cîrciumă, prin tîrguri și după alte treburi pămîntești.

3646 Noi ce pildă bună dăm, pentru ca oamenii să-L poată cunoaște pe Dumnezeu?

3647 329- Și ție îți cîntă un cocoș

3648 De frica unei slujnice s-a lepădat Petru apostolul de Mîntuitorul. Iar din acest somn al
3649 lepădării l-a deșteptat un cocoș.

3650 Cînd a cîntat cocoșul, și-a adus aminte Petru de cuvintele Domnului și plîngînd cu amar
3651 s-a căit și a fost iertat (Matei 36, 69-75).

3652 Ia seama, iubite cititorule, că și ție îți cîntă un cocoș. Și ție și mie. De cîte ori ne lepădăm
3653 de Mîntuitorul și Îl tăgăduim prin faptele noastre - ne cîntă și nouă cîte un cocoș.

3654 Știi tu care este acest cocoș? Este conștiința noastră; este glasul cel dinăuntru nostru,
3655 care ne mustră pentru lepădările noastre.

3656 Acesta este cocoșul care-l făcea pe David să se întrebe: suflete al meu, de ce ești mîhnit
3657 și de ce te tulburi? (Psalm 41, 1).

3658 Ai săvîrșit păcatul? Mai curînd, ori mai tîrziu, cocoșul acesta îți va cînta. Poate cînd nici
3659 nu gîndești, cocoșul va începe să-ți cînte.

3660 Cocoșul începe să cînte în puterea nopții. În puterea nopții fărădelegilor tale, va începe
3661 să-ți cînte acest cocoș. Și orice ai face, orice-ai isprăvi, de glasul lui nu vei putea scăpa.
3662 Cocoșul acesta nu tace. El tace numai cu o singură condiție: să plîngi cu amar ca Petru și să
3663 te întorci plîngînd în brațele Domnului.

3664 Ferice de cei care se trezesc la cîntatul acestui cocoș și plîngîndu-și trecutul, ei apucă o
3665 viață nouă!

3666 330 - Minunea cu sîmburii de migdale

3667 Sîmburii de migdale au o însușire specială. O adevărată minune în lumea plantelor.

3668 Iei un sîmbure de migdal; desfăci frumos într-o parte coaja de pe el, scrii pe sîmburele
3669 gol un cuvînt, potrivești apoi coaja la loc strîngînd-o bine de tot și sădești apoi sîmburele în
3670 pămînt. Știți ce se întîmplă atunci? Cînd din sîmburele acesta va crește un migdal, pe toți
3671 sîmburii din roadele lui se va afla cuvîntul ce l-ai scris pe migdala semănată.

3672 Un grădinar a scris pe sîmburele semănat cuvîntul *Isus* și pe toate migdalele ieșite din
3673 pom, era scris cuvîntul *Isus*.

3674 Hotărît, aceasta este o minune din lumea plantelor. Dar această minune se petrece și în
3675 lumea cea sufletească.

3676 Când într-o inimă de om *scrii* cuvîntul *Isus*, cînd Domnul Isus trăiește în inima ta, atunci
3677 toate faptele tale poartă pecetea Lui. Scrieți în inimile voastre cuvîntul Isus, căci oricine Îl
3678 are pe Isus în inima lui, Îl are după aceea și în toate faptele lui.

3679 Inima Lui este sîmburele faptelor noastre. Fiule, dă-Mi inima ta - zice Domnul.

3680 Mirele Isus din Cîntarea Cîntărilor, se adresează sufletului zicîndu-i: pune-mă ca o pecete
3681 pe brațul tău.

3682 Când Domnul Isus va trăi în inima ta, atunci - ca un migdal din sîmburele Lui - El va trăi
3683 și Se va arăta și în toate faptele tale. Se va arăta și în ochii tăi, în gura ta, în mîinile tale, în
3684 vorbele tale, în gîndurile tale. Atunci vei putea zice și tu ca apostolul Pavel: nu mai trăiesc
3685 eu, ci Hristos trăiește în mine.

3686 Scrieți și în inima copiilor voștri cuvîntul *Isus*, pentru ca în viața lor să iasă rodul
3687 mîntuirii sufletești.

3688 331 - Cine umblă să șadă pe două scaune...

3689 Cîta înțelepciune a pus poporul nostru în vorba: Cine umblă să șadă pe două scaune,
3690 rămîne pe jos... cine șade în două luntii, cade în Dunăre...

3691 Vorba poporului vrea să spună că pe unul ce vrea să șadă pe două scaune deodată, se
3692 răstoarnă și cade jos. Și mai vrea să spună această vorbă că omul trebuie să fie totdeauna
3693 hotărît: ori - ori; ori cu una, ori cu alta. Dibuirea nu e bună. Cel ce aleargă după doi iepuri,
3694 pe urmă rămîne fără nici unul.

3695 Ce bine ar fi dacă și în viața cea sufletească ar pătrunde această înțelepciune a poporului.
3696 Însă în viața cea sufletească vedem tocmai cele două scaune. Mulțimea cea mare a creștinilor,
3697 umblă să șadă deodată pe două scaune: și pe scaunul lumii și pe scaunul Domnului... și cu
3698 lumea și cu Dumnezeu... și cu Hristos și cu veliar, cu toate că Evanghelia spune răsplată că
3699 nu puteți sluji la doi domni (Matei 6, 24). Cine vrea să fie prieten cu lumea, se face
3700 vrăjmaș cu Dumnezeu (Iacov 4, 4).

3701 Lucrul acesta nu e de rîs ci este un strigăt de primejdie către cei ce șed cu sufletul pe două
3702 scaune... către cei ce nu sînt nici reci, nici calzi... către cei ce cred că pot sluji și lui
3703 Dumnezeu și diavolului... pot bea și din paharul Domnului și din paharul dracilor
3704 (1 Cor. 10, 21).

3705 Sfirșitul unei astfel de vieți, este osînda veșnică.

3706 332 - Calea ce duce la oraș

3707 Așa merge vorba: Calea ce duce la Cluj, la Sibiu, la București, etc., dar de fapt, calea nu
3708 duce pe nimeni, ci omul trebuie să meargă pe ea.

3709 Așa e și cu mîntuirea cea sufletească. Calea ce duce la mîntuire poate fi arătată precis
3710 pînă în cele mai mici amănunte, dar ea nu duce pe nimeni la mîntuire, pînă ce omul nu apucă
3711 a păși pe ea!

3712 333 - Pata de cerneală

3713 Pe cînd copilul meu era prunc mic, îmi aduc aminte că îi făcusem niște hăinuțe albe. Din
3714 greșeală copilul le-a stropit cu un picur de cerneală. Ca să-și spele greșeala, s-a apucat să
3715 frece pata cu apă. Dar pata în loc să se șteargă, tot mai mare se făcea. La început fusese cît
3716 un bob de mazăre și iată acum e cît un măr. Și din ce o freca, tot mai mare se făcea.

3717 Văzînd că toate eforturile lui sînt zadarnice, el vine și cade în brațele mele plîngîndu-și
3718 greșeala.

3719 Exact așa se petrece și cu *petele* păcatelor noastre. Toate eforturile noastre să le spălăm
3720 prin puterile proprii... prin, *vreau să mă las de aia și aia...* sînt eforturi zadarnice.

3721 Sînt eforturi care toate se gată cu, *am încercat, dar nu pot*. A încerca să speli aceste pete
3722 cu puterile proprii este tot atît cît a face nimic. Este o încercare zadarnică.

3723 Petele păcatelor noastre se pot spăla numai prin Sângele Crucii de pe Golgota. Cu petele
 3724 păcatelor noastre, trebuie să cădem plîngînd în brațele Domnului, căci numai Sângele Lui ne
 3725 curățește de orice păcat (1 Ioan 1, 7).

3726 334 - Predica unui mort

3727 În cartea unui vestit misionar citesc:

3728 Zilele trecute am auzit o predică. Dar vai, cel ce predica era mort. Nu era duh în gura lui.
 3729 N-a vorbit nimic despre Mîntuitorul, nici despre mîntuire. Și-a spus păreri și teoriile despre
 3730 diferite chestiuni sociale și atîta tot.

3731 Cel ce predica era un mort; predica lui era moartă și cei ce-l ascultau, la fel erau niște
 3732 morți. Ce putea folosi o astfel de predică? Numai cînd Duhul Sfînt vorbește prin gura
 3733 predicatorilor se trezesc sufletele.

3734 335 - Eu nu pot sluji la zece stăpîni!

3735 De cînd eram prunc în casa părinților mei, îmi aduc aminte de o întîmplare, în care azi
 3736 văd un adînc înțeleș sufletesc.

3737 Avea tata o slugă foarte bună și harnică. Dar într-o bună dimineață îl văd numai că spune
 3738 foarte îndîrjit și hotărît: În casa asta poruncește toată lumea... eu nu pot sluji la zece stăpîni...
 3739 eu m-am băgat slugă numai la un stăpîn... unde poruncește toată lumea, eu nu mai pot sluji...

3740 Sluga era indignat. Și poate avea dreptate. Eu însă mă gîndesc azi: oare în cele sufletești
 3741 ascultă sluga noastră numai de un stăpîn? Că așa a zis Domnul: Nu puteți sluji la doi domni
 3742 (Matei 6, 24).

3743 Așa-i omul, se indignează cînd e vorba să-i poruncească mai mulți stăpîni, dar în cele
 3744 sufletești nu se indignează. Îi poruncesc cîte 10 stăpîni (patimile cele rele) și ascultă de toți
 3745 ca o slugă bună și umilită.

3746 Ce lucru dureros!

3747 336 - Crucea dinaintea numelui

3748 Un împărat al Franței, Ludovic al 12-lea, după ce și-a ocupat tronul, a făcut o listă a
 3749 tuturor vrăjmașilor pe care știa că îi are în țara lui. Înaintea numelui fiecăruia a pus cîte o
 3750 cruce. Auzind dușmanii despre aceasta, au fugit și s-au ascuns, în credința că semnul crucii
 3751 dinaintea numelui înseamnă că vor fi toți omorîți. Dar împăratul le-a trimis vorbă să stea
 3752 liniștiți în țară, pentru că crucea ce a pus-o lîngă numele lor înseamnă iertarea lor.

3753 Cititorule! Ești și tu un păcătos? Te-a pus și pe tine păcatul în vrăjmășie cu Împăratul
 3754 Hristos și acum te temi de pedeapsa Lui? Nu te teme! Privește sus, la Crucea lui Isus! Crucea
 3755 Lui înseamnă iertarea ta și a păcatelor tale. Oricît de păcătos ai fi, Împăratul Hristos vrea să
 3756 te ierte și te cheamă înapoi în *Țara Lui*, dacă te-ai hotărît pentru căință, pentru îndreptare,
 3757 pentru Împărăția Lui.

3758 337 - Măgarul lui Buridan

3759 De la un vestit filozof grec, Aristotel, a rămas o snoavă despre un măgar, care slobozit
 3760 fiind din grajd între două grămezi de nutreț, nu se putea hotărî din care să mănînce. Și atît
 3761 a tot dibuit între cele două grămezi, pînă ce a murit de foame.

3762 Un scriitor englez - Buridan - a prelucrat pe larg într-o carte întregă această snoavă,
 3763 arătînd prin ea chipul și tipul oamenilor nehotărîți. De aici a rămas vorba de *Măgarul lui*
 3764 *Buridan*, - de cîte ori e vorba de oameni nehotărîți.

3765 Acum firește, istorioara lui Aristotel a fost făcută ca orice snoavă, din închipuire. Căci
 3766 oricît de nepriceput ar fi un dobitoc, tot nu moare de foame între două grămezi de nutreț, ci
 3767 se repede îndată la una din ele.

3768 Însă vai, această snoavă se petrece aieva cînd e vorba de viața noastră cea sufletească.

3769 Așa zice Domnul: iată Eu pun în fața voastră calea vieții și blestemul: alegeți!
3770 (Ier. 21, 8; Deut. 30, 19). Însă omul nepriceput, ce face în fața acestei telegrame
3771 cerești? Stă mereu nehotărît la hotarul îndoielii. Și de Dumnezeu ar asculta, și de lume nu s-ar
3772 lăsa. Și cu Dumnezeu s-ar pune bine, dar nici de diavolul nu s-ar strica. Și dibuie mereu între
3773 bine și rău, între mîntuire și pieire pînă ce sosește moartea!

3774 Au trecut 5 ani de cînd un creștin îmi tot spunea că vrea să vină la Oastea Domnului, să
3775 se lase de răutăți și să înceapă o viață nouă. Dar nu se hotărî, sau mai bine zis, nu se îndură
3776 să o rupă cu lumea și cu păcatele.

3777 Cum zice cîntarea Oastei:

3778 *Să intri-n Oaste nu-ndrăznești*
3779 *la gura lumii te gîndești*
3780 *și-apoi nu te-ai prea-ndura*
3781 *nici păcatele-a lăsa*
3782 *două lumi se bat în tine*
3783 *una vrea, alta te ține.*

3784 Și omul, de regulă, ascultă de lumea care-l ține în moarte și în păcat.

3785 Mîntuirea este o hotărîre categorică: ori cu Dumnezeu, ori cu lumea (Iacov 4, 4),
3786 ori cu Hristos, ori cu veliar, ori cu lumea, ori cu întunericul.

3787 Să răsune neîncetat în urechile noastre cuvintele Domnului: Pun în fața voastră moartea
3788 și viața: Alegeți!

3789 338 - Ce bucurie nu vom avea în cer?

3790 Într-o adunare de credincioși, puse odată cineva întrebarea: Ce bucurie nu vom avea în
3791 cer?

3792 Întrebarea trezi mirarea tuturor. Toți se întrebau: s-ar putea să fie o bucurie pe care să n-o
3793 avem în cerul tuturor bucuriilor?

3794 - Da! - răspunse cel cu întrebarea. Aci pe pămînt, noi avem o bucurie pe care în cer n-o
3795 putem avea: bucuria de a aduce un suflet pierdut la Mîntuitorul și la mîntuire!

3796 Cu adevărat, bucuria de a vedea un suflet ce mort era și a înviat... bucuria de a auzi un
3797 suflet strigînd: orb am fost și acum văd... bucuria de a mîntui un suflet de la moarte este
3798 doar cea mai mare și cea mai scumpă bucurie de care ne putem învrednici aici pe pămînt.

3799 Ferice de cei ce cunosc această bucurie și se ostenesc să guste din ea!

3800 339 - Duhul Sfînt și Biserica

3801 Toate slujbele, toate tainele, toate lucrările din biserică, sînt lucrarea Duhului Sfînt.

3802 Fără Duhul Sfînt - zicea un sfînt părinte - nu este nici biserică, nici preot, nici taină, nici
3803 slujbă, nici predică.

3804 Nu vă plîngeți că vă lipsesc bani pentru biserică. Toate acestea nu sînt de disprețuit, dar
3805 ceea ce ne lipsește mai înainte de toate este Duhul Sfînt.

3806 Dacă înainte de a muri, aș mai putea rosti o rugăciune, aceasta ar fi:

3807 Doamne, trimite creștinătății Tale pe pămînt oameni plini de Duhul Sfînt... Doamne,
3808 trimite tuturor bisericilor Tale, oameni plini de Duhul Sfînt!...

3809 340 - Ascultarea în biserică

3810 La o biserică slujeau doi preoți. În fiecare duminică ei predica Cuvîntul lui Dumnezeu.

3811 Unul din preoți voind în predica lui să facă legătura cu predica celui alt preot din
3812 duminica trecută, îl întrebă pe crîsnicul despre ce a vorbit părintele în duminica trecută?

3813 - Să mă iertați - răspunse crîsnicul - dar eu eram atunci încurcat cu cădelnița că se

3814 stinseseră cărbunii din ea și nu-mi aduc aminte... voi întreba însă pe cantorul.

3815 Dar cantorul nu-și aducea nici el aminte, pentru că pe vremea aceea, a predicii, căutase
3816 prin tipic glasul și rînduiala duminicii viitoare.

3817 Crîsnicul îl întrebă pe episcopul, dar nici episcopul nu-și aducea aminte pentru că pe
3818 timpul predicii își făcuse socoteala banilor strînși cu tasul.

3819 Disperat, crîsnicul se sui sus la cor, la domnul învățător, dar nici aci nu se ferici. Pe
3820 timpul predicii, învățătorul ieșise afară să tragă o țigară...

3821 Bietul crîsnic, ce era să facă? Să se întoarcă la părintele fără nici un răspuns? Ar fi fost
3822 prea, prea, ca o biserică întregă să nu știe ce a predicat părintele în duminica trecută. Se
3823 gîndi una bună și deschizînd ușa altarului zise încet, șoptind:

3824 - Părinte, am aflat; în duminica trecută, părintele celălalt a vorbit... despre Dumnezeu.

3825 O întîmplare de rîs ar fi aceasta, dacă n-ar fi în ea un dureros adevăr. În cîte biserici se
3826 rostește Cuvîntul lui Dumnezeu cu foc și înțelegere - și cîți Îl ascultă cu foc și înțelegere?

3827 341 - De ce te duci la biserică?

3828 - De ce te duci la biserică? Te poți ruga și acasă!

3829 - Dar d-ta de ce te duci la crîsmă? Poți bea și acasă!

3830 - Pentru că la crîsmă băutura-i mai bună.

3831 - Apoi, vezi, tocmai de aceea mă duc și eu la biserică pentru că acolo-i rugăciunea mai
3832 bună și mai dulce decît acasă.

3833 342 - Metrul cel sufletesc

3834 Viața cea creștinească își are și ea o măsură a ei; un *metru* al ei. Dar *metrul* acesta pune
3835 întrebarea: Cît de aproape ești tu de Isus Mîntuitorul?

3836 De la distanța aceasta atîrnă puterea vieții noastre creștinești.

3837 Lozinca vieții noastre trebuie să fie: Mai aproape de Domnul, mai aproape de El... Mai
3838 lîngă Domnul meu, mai lîngă El.

3839 343 - Cuiul lui Pepelea

3840 O snoavă din popor vorbește despre pățania unui om care și-a cumpărat o casă de la un
3841 oarecare Pepelea. Acest Pepelea și-a vîndut casa cu o mică condiție: să mai aibă în ea un cui
3842 al lui. Căci zicea el: Casa mea e de la părinți și de amintire, vreau să mai am în ea măcar un
3843 cui.

3844 - Un mic cui? Cu ce mă poate păgubi? - își zise cumpărătorul; și făcură contractul.

3845 O bucată de timp omul nu se simți stingherit pentru acest cui. Pepelea venea numai din
3846 cînd în cînd să-și vadă cuiul, spunînd că l-a ajuns dorul de părinți. De la o vreme însă, începu
3847 a veni tot mai des. Mai tîrziu, începu a bate și noaptea pe la ușa omului, spunînd că l-a ajuns
3848 dorul, ba de tată-său, ba de mamă-sa, ba de moșu-său.

3849 - Păi bine Pepelea, dar tot noaptea te-apucă dorul de părinți și-mi tulburi somnul?

3850 - Ce te privește pe d-ta? - răspundea Pepelea, dînd cearta între ei. Cuiul e al meu și fac
3851 ce vreau cu el!... Uite, am venit să-mi pun pălăria în ea!... Și voi mai veni!...

3852 Și de atunci, în fiecare noapte Pepelea venea și de cîte trei ori, să-și pună pălăria în cui.
3853 Pe bietul cumpărător îl apucase groaza. Pepelea îi tulbura nopțile și somnul.

3854 Pe urmă Pepelea se apucă și agăță în cuiul lui o traistă plină cu murdării. Casa s-a umplut
3855 de miros greu și bietul cumpărător fu silit să fugă afară.

3856 Cuiul lui Pepelea i-a pricinuit omului atîta necaz încît pe urmă și-a păsărit de bună voie
3857 casa cumpărată și de necaz, nu peste mult timp a și murit. Astfel, pentru un cui, omul și-a
3858 pierdut liniștea, casa și viața. Iar Pepelea, cu un cui, a răpit casa altuia.

3859 De atunci a rămas vorba: Să te ferești de cui străin în casa ta! Oamenii folosesc această
3860 vorbă numai în înțelese lumesc, dar ea are și un înțelese duhovnicesc. În snoava cu cuiul lui

3861 Pepelea este un adînc înțeles duhovnicesc. Așa-i păcatul, ca și cuiul lui Pepelea. Îi lași numai
3862 un pic de loc, îi lași numai un *cuiuț* în casa sufletului tău și pe urmă el îți răpește casa,
3863 sufletul și mîntuirea.

3864 Acest cui al lui Pepelea e arătat în Biblie, acolo unde a zis Mîntuitorul că nici o cirtă și
3865 nici o iotă nu trebuie lăsate din Legea Domnului (Luca 16, 17); căci îndată ce ai lăsat
3866 cirta, se clatină Legea.

3867 Snoava cu cuiul lui Pepelea are un înțeles deosebit și pentru Oastea Domnului și pentru
3868 ostașii Domnului. A intra în Oastea Domnului înseamnă a-ți schimba casa sufletului. Satan
3869 pusese stăpînire pe această casă. El se făcuse stăpînul și proprietarul ei. Iar acum tu, intrînd
3870 în Oastea Domnului, îți predai casa unui nou stăpîn: Domnului Isus. Însă Pepelea-diavolul
3871 tocmai aici pîndește și stăruiește: să-i mai lași un *cui* în casa ce fusese a lui. Căci nu mai
3872 poate de dorul acestei case...

3873 Cînd te întorci la Dumnezeu și intri în Oastea Domnului, Pepelea-diavolul pîndește și
3874 stăruiește să-ți mai lași o mică patimă, să-ți mai lași un mic păcat, care ți-a fost drag. Și dacă
3875 nu bagi de seamă și primești *cuiul* acesta, pe urmă ai pierdut casa, ți-ai pierdut ostășia, ți-ai
3876 pierdut mîntuirea. Ți le-ai pierdut, tocmai pentru că satana se folosește de acest *cui* pentru
3877 a te cerceta zi și noapte. Iar Domnul Isus nu poate petrece acolo unde și satana are cui și
3878 intrare. Și Duhul Sfînt, la fel, fuge din casa unde intră mirosul cel urît al patimilor și
3879 păcatelor.

3880 Iubiți frați ostași, să luăm aminte! Cuiul lui Pepelea, mai ales în ostășia noastră, își
3881 pîndește intrarea și strecurarea. Pepelea-diavolul e mulțumit dacă se poate strecura în ostășia
3882 noastră cu cîte un *cui*. Eu am cunoscut un ostaș care, la intrarea în Oaste, își mai lăsase un
3883 *cui*: păhărelul de rachiu. Iar satana a început a veni să-și pună pălăria în acest cui, care era
3884 al lui. Pe urmă, acest Pepelea a adus și putoarea desfrînării, iar ostașul și-a pierdut ostășia și
3885 mîntuirea.

3886 Deci nici un *cui*, iubiții mei frați, în ostășia noastră! Căci în acest cui își agață diavolul,
3887 mai întîi *pălăria*, apoi chepeneagul (haină lungă și largă, care acoperă tot corpul), și pe urmă
3888 aduce și murdăria patimilor, scoțîndu-ne din casa mîntuirii.

3889 Să grijim fraților, căci au început a se ivi și ostași *cu cui*! Să nu jucăm duminica, ci să
3890 jucăm luna sau marțea! - s-a predicat la o adunare a Oastei. Adică, să mutăm *cuiul lui*
3891 *Pepelea* de pe un perete pe altul, căci odată slobozit diavolul să-și pună pălăria în acest cui,
3892 altul va zice: Ba putem juca și duminica, după amiază, după ce se gată cu biserica și
3893 Liturghia, căci atunci nu-i păcat! Iar altul va adăuga: Putem să și bem, dar nu cu litra, ci cu
3894 *cuiul*, cu păhărelul. Iar după ce diavolul și-a pus pălăria de trei ori în acest cui, omul îi mai
3895 bate lui Pepelea încă trei cuie, căci așa merge vorba: cui cu cui se scoate afară.

3896 Să ne ferim iubiți frați, să nu ajungem niște astfel de ostași *cu cui*, sau cum s-ar zice mai
3897 pe scurt, niște *ostași cu-cu-ieți*!

3898 Fratele meu! Nu cumva mai ai și tu un cui al lui Pepelea în casa ostășiei tale? Izbește-l
3899 îndată și-l scoate din viața ta, căci pe urmă cu acest cui îți răpește diavolul casa mîntuirii!

3900 Frații mei! Tăria Oastei, viața Oastei și biruința Oastei sînt tocmai parola: Nici un cui în
3901 casa și ostășia noastră! Afară cu orice cui din Oastea și viața noastră! Afară cu toate păcatele
3902 din viața și purtările noastre! Nici o cirtă și nici o iotă să nu cedăm din Legea Domnului!

3903 Cuiul! Cuiul! Iată, asta-i singura primejdie care poate amenința și omorî Oastea
3904 Domnului! Să nu ne temem de cei ce ne pot sparge adunările! Să nu ne temem de cei ce ne
3905 pot duce pe la jandarmerie! Să nu ne temem de cei ce ne pot bate și încuia în temniță! Ci să
3906 ne temem de cuiul lui Pepelea! Să ne temem de strecurarea păcatului în viața și ostășia
3907 noastră! Să ne temem de cel ce poate omorî sufletul și duhul Oastei noastre: de păcat!

3908 Deci, frații mei, strajă pînă la sfîrșit, la hotarul acesta! Război tuturor păcatelor!

3910 Viața noastră este o călătorie spre cer, asemănătoare unui tren ce stă totdeauna gata de
 3911 plecare spre veșnicie. Noi trebuie să fim gata permanent, căci nu știm ziua, ceasul și minutul
 3912 când pleacă acest tren. Dar diavolul, mișelul cel mare, scrie pe furiș, pe acest tren
 3913 înșelăciunea: *Mai aveți vreme!* Vai de cei care ascultă de această înșelăciune! Când moartea
 3914 va striga: *Gata!* - cei mai mulți oameni nu sînt gata; ei scăpă trenul vieții de veci, pentru că
 3915 au ascultat de înșelăciunea diavolului.

3916 În ziua plecării spre veșnicie, toți aceștia vor păți ca și oamenii din chipul de alături, care
 3917 întîrziind, au pierdut trenul vieții de veci, pentru că au ascultat de *informația* diavolului.
 3918 Acum după ce i-a înșelat, diavolul rîde de pierzarea lor.

3919 - Aici pe tren era scris: *Mai aveți vreme!* - spun revoltați cei întîrziați.

3920 - Asta era scrie pentru înșelarea voastră! - le răspunde satana rîzînd.

3921 Păcăliții văd acum înșelăciunea, dar e prea tîrziu, e prea tîrziu... Au scăpat trenul vieții
 3922 de veci. Mîntuirea lor e pierdută.

3923 Ah! Eu mă îngrozesc gîndindu-mă că în fiecare zi, atîtea și atîtea suflete scapă acest tren,
 3924 ascultînd înșelăciunea diavolului că mai au vreme pentru cele sufletești...

3925 Cum stai tu, dragă cititorule, față de înșelăciunea satanei?

3926 345 - Scară sau aripi

3927 Credința și mîntuirea sînt mai mult o chestie de aripi, de inimă, de însuflețire - decît o
 3928 scară, de știință omenească.

3929 Cu argumente, numai cu argumente pentru existența lui Dumnezeu, nu-l vei putea cîștiga
 3930 definitiv pe nimeni pentru Împărăția lui Dumnezeu. Cînd crezi că l-ai cîștigat cu *scara*, atunci
 3931 scara se prăbușește.

3932 Pentru lucrul acesta se cer aripi; se cere rîvnă, însuflețire, jertfă. Se cer aripile
 3933 porumbelului din Praznicul Cincizecimii.

3934 A încerca să atingi cerul numai cu *scara*, înseamnă a pierde mîntuirea ta și a altuia.

3935 Cuvintele: crede și nu cerceta, pe înțelesul lor cel adevărat înseamnă: folosește aripile și
 3936 nu scara.

3937 E adevărat că Iacov a văzut în vis o scară ce lega cerul cu pămîntul, numai cît, cei ce
 3938 suiau și coborau pe scara aceasta, aveau aripi.

3939 Sundar Sing spune într-un loc că a fugit dintr-o școală de înalte studii teologice pentru
 3940 că școala avea numai *scări*, iar lui îi trebuiau aripi.

3941 Sînt așa de puțini misionarii cei adevărați, pentru că azi se folosesc mai mult *scările*,
 3942 decît *aripile!*

3943 346 - Cîștigul necurat

3944 O femeie ce vindea lapte la oraș și căzuse în ispita de a-l spori cu apă, se întorcea din oraș
 3945 spre casă cu o năframă nouă, cumpărată de la prăvălie.

3946 În drum spre casă, o ajunse o furtună și trecînd peste un pod, vîntul îi smulse năframa de
 3947 pe cap și i-o aruncă în apă.

3948 Oamenii umblau s-o prindă, dar femeia privind de pe pod cum o duce apa, le zise:

3949 - Lăsați-o dragii mei să meargă, căci din apă a ieșit și apa o și duce.

3950 De cîștigurile cele necurate totdeauna s-alege nimica. Și totuși atîția oameni umblă după
 3951 cîștiguri necurate.

3952 347 - Între cădere și cădere

3953 Porumbelul cînd se murdărește, aleargă repede la apă și se spală. El nu poate suferi
 3954 murdăria și necurătenia. Nu-i place de ea.

3955 Pe o oaie de o bagi într-un noroi, într-o mocirlă, umblă în toate părțile să fugă, să scape
 3956 de acolo.

3957 Dar porcul cînd ajunge în noroi, se tăvăleşte și se lăfăiește în el cu plăcere. Asta-i lumea
3958 lui și plăcerea lui.

3959 O așa deosebire este între căderea celor credincioși. Și credinciosul are clipe de cădere;
3960 și el se murdărește cîteodată, dar el aleargă îndată la apă ca porumbelul. Își spală îndată
3961 păcatul prin lacrimi de căință și prin Sîngele Domnului.

3962 Dar cînd cade necredinciosul, el se simte bine în mocirlă: el se tăvăleşte și se lăfăiește ca
3963 porcul în noroiul patimilor și păcatelor. Asta-i lumea lui de plăcere!

3964 348 - Pilda păunului

3965 Păunul cu penele sale mîndre, e pilda obișnuită a trufiei. Și totuși nu este tocmai așa.

3966 Păunul - spune un cunoscător al vieții lui - se uită cu un fel de trufie la penele sale, dar
3967 îndată după aceasta caută în jos și privindu-și picioarele negre și urîte, rămîne umilit de
3968 rușine.

3969 Oricîte daruri ai avea, iubite cititorule, de la Domnul de sus - avere, înțelepciune,
3970 sănătate, daruri sufletești, etc. - uită-te mereu în jos la neputințele și slăbiciunile tale și vei
3971 scăpa de ispita trufiei!

3972 349 - Rothschild și medicul

3973 Despre marele miliardar Rothschild, am citit un lucru interesant. Medicul lui de casă îl
3974 cercetează în fiecare zi, iar Rothschild i-a făcut un fel de plată interesantă.

3975 În fiecare zi medicul își afla plata de zi pe masa lui Rothschild. Dar aceasta numai pînă
3976 cînd Rothschild era sănătos și n-avea lipsă de el. Îndată ce Rothschild se îmbolnăvea, medicul
3977 nu mai primea nici un fel de plată pînă nu se făcea sănătos.

3978 Adică Rothschild își plătea medicul pentru sănătate și nu pentru boală.

3979 Noi însă, cu Doctorul nostru Cel sufleteș facem tocmai contra. Îl plătim cu recunoștință,
3980 cu mulțumiri, cu rugăciuni și îndreptarea purtărilor numai pe vreme de boală și necaz, dar
3981 pînă cînd ni-i bine, habar n-avem să-I plătim pentru darurile de care ne învrednicește. Plătim
3982 boala dar nu plătim sănătatea.

3983 Și nu e bine așa!

3984 350 - Ați băgat de seamă?

3985 Ați băgat de seamă că Biblia este o predică vie chiar și înainte de a o deschide și a citi
3986 în ea?

3987 Căci cum este scrisă Biblia? E legată în negru, marginile dinăuntru ei sînt roșii, iar
3988 înăuntru e albă.

3989 Luînd în mînă această Biblie, un ostaș ar putea predica astfel:

3990 Dragii mei! Această Biblie, această carte a lui Dumnezeu, îmi arată mîntuirea chiar și
3991 înainte de a o deschide și a citi în ea. Neagră este cartea aceasta pe dinafară. Așa era și viața
3992 mea înainte de a-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu. Iar pe Dumnezeu L-am cunoscut prin
3993 roșul acesta de pe marginile dinăuntru ale cărții. Prin roșul acesta îmi amintesc de Sîngele
3994 Crucii, care ne curățește de orice păcat... am ajuns alb la mîntuire... la o viață nouă cu
3995 Domnul (1 Ioan 1, 7).

3996 351 - S-a mîntuit mîntuind pe altul

3997 O istorioară din viața lui Sundar Sing.

3998 Treceam odată într-o iarnă - spune Sundar Sing - prin Munții Tibetului. Era un viscol
3999 puternic și un ger grozav. Calea era tot mai grea. Simțeam că puterile îmi scad. Mă biruie
4000 frigul și înghețul.

4001 La o răspîntie, văd un om căzut în zăpadă. E aproape înghețat și mort. Mă aplec spre el.
4002 E un tibetan. Îmi dă să înțeleg că orice încercare pentru salvarea lui e zadarnică. Dar eu nu

4003 pot să-l las aici! Îl ridic în spate și plec cu el la drum. Povara e grea, dar sub greutatea ei,
 4004 simțeam că mă încălzesc. Eram aproape înghețat de frig și acum, iată mă năpădesc sudorile.
 4005 M-am încălzit, iar căldura mea o simte și cel din spatele meu. Am devenit un fel de cuptor
 4006 pentru el. Era aproape mort, iar acum îl simt că se mișcă și dă semne de viață. Nu mai puteam
 4007 de bucuria unui pierdut. Această bucurie îmi dă puteri noi. Pășesc cu bărbăție prin zăpadă și
 4008 viscol. În zare se ivește un sat. Sîntem mîntuiți amîndoi, unul prin altul. Tibetanul ar fi pierit
 4009 fără ajutorul meu, dar și eu aș fi pierit fără el. Purtîndu-l în spate, m-am încălzit și l-am
 4010 încălzit și pe el. M-am mîntuit mîntuind pe altul.

4011 Ce mult spunătoare este această întîmplare! Să o luăm și noi pe sufletul nostru. O taină
 4012 a mîntuirii sufletești, aceasta este: să te mîntui mîntuind pe altul.

4013 Creștinii de azi sînt un fel de *reci*, tocmai pentru că nu se încălzesc, încălzind pe alții.
 4014 Creștinii noștri sînt atît de slabi, tocmai pentru că nu se întăresc, întărind pe alții.

4015 Și sînt atît de săraci creștinii de azi tocmai fiindcă nu se îmbogățesc, îmbogățind pe alții.

4016 Să nu uităm nici noi ostașii Domnului, porunca aceasta: să ne mîntuim, mîntuind pe alții...
 4017 să ne încălzim, încălzind pe alții!

4018 352 - Cu cît vinzi copilul?

4019 Așa fu întrebată odată mama unui singur copil.

4020 - Cu toți banii din lume nu-mi poți răscumpăra copilul - răspuse mama.

4021 Și cînd ne gîndim că Dumnezeu a jertfit pe Unul Născut Fiul Său pentru mîntuirea noastră
 4022 (Ioan 3, 16). Și Fiul S-a jertfit de bună voie pentru mîntuirea noastră.

4023 Ce dragoste mare e aceasta! Cîți însă o primesc și se mîntuiesc prin ea?

4024 353 - Dintr-o piatră, a făcut un tată

4025 Undeva am citit o poveste din țările răsăritului. Un biet copilaș orfan se rătăcise în pustie.
 4026 Plin de groază umbla să scape de pieire. În depărtare iată se ivește un chip de om, dar cînd
 4027 se apropie văzu că acel chip era o statuie de piatră. Un urlet furios de animal sălbatic se auzi
 4028 în apropiere. Atunci copilul cuprinzînd cu brațele sale chipul de piatră, strigă din tot sufletul
 4029 său: Tată dragă, scapă-mă! Și o minune, piatra căpătă viață, chipul se făcu tată, care-și sărută
 4030 copilul și-l scăpă de la pieire.

4031 Prin credința sa, copilul din poveste, a făcut tată dintr-o piatră. Cu noi însă se pare că
 4032 povestea e invers. Noi avem un Tată ceresc Viu și nespus de Bun, care tot strigă pe noi și ne
 4033 cheamă la El. Însă noi, se pare că sîntem de piatră: nu-L vedem, nu-L auzim, nu-L ascultăm.
 4034 Aceasta pentru că nu-L iubim - și nu-L iubim pentru că nu avem credință, numai de formă,
 4035 nu avem o credință vie.

4036 Ca și copilul din pustie, s-alergăm la El și să scăpăm la El în pustia acestei vieți plină cu
 4037 urletele feroase ale patimilor și ispitelor pierzătoare de suflet.

4038 354 - Un concurs de fericire

4039 O lecție bună s-a gîndit să dea zgîrciților, un creștin din America, în următoarea formă:
 4040 Într-o bună dimineață, lipi pe poarta grădinii sale, următoarea înștiințare:

4041 Grădina aceasta va fi dăruită aceluia care este deplin fericit!

4042 Un bogat zgîrcit citind înștiințarea, se grăbi să se prezinte în nădejdea că, el fiind bogat
 4043 și fericit, o va cîștiga.

4044 - Ești fericit? - îl întrebă proprietarul grădinii.

4045 - Da. Sînt fericit.

4046 - Nu-i adevărat, căci dacă ai fi fericit n-ai mai avea nici o dorință și n-ai mai umbla după
 4047 grădini!...

4048 355 - Într-un teatru din Germania

4049 O întâmplare dintr-un teatru din Germania.

4050 Se juca un teatru de rîs și de petrecere și teatrul era plin de lume. Dar afară într-o parte
4051 teatrul luase foc. Atunci unul din artiști a început a striga: foc! foc!

4052 Dar lumea credea că aceste vorbe se țin și ele de glumele teatrului și artistul vrea să facă
4053 o glumă mare ca să rîdă apoi de spaima publicului.

4054 A strigat și directorul că arde teatrul, dar lumea rîdea înainte.

4055 Abia cînd s-au ivit flăcările, lumea a început a fugi îngrozită. Dar atunci era prea tîrziu.
4056 Aproape toți s-au prăpădit în foc.

4057 Cam așa se întâmplă și în viața oamenilor. Pentru cei mai mulți viața aceasta e un teatru
4058 de rîs și de petreceri și cînd le spui să iasă din focul răutăților, din focul pieirii sufletești, te
4059 rîd și te batjocoresc. Abia pe patul morții văd focul pieirii sufletești, dar atunci e prea tîrziu...
4060 e prea tîrziu!

4061 Cuvîntul Domnului ne spune: Astăzi dacă auziți glasul Domnului, să nu vă împietriți
4062 inimile, ca odinioară cei din pustie... (Evrei 4).

4063 356 - Cumpărați-vă Testamente!

4064 Un frate ostaș scria mai anul trecut:

4065 Într-un sat am îmbiat oamenilor Noul Testament. Dar oamenii nici habar n-aveau ce carte
4066 e aceasta.

4067 - Cu cel fel de testamente umbli d-ta?... Las' că testamentul ni-l face notarul cînd om fi
4068 la bătrînețe - grăi unul.

4069 - Las' că n-avem averi pentru testamente - adause altul.

4070 Dar eu zisei: dragii mei! Testamentul acesta e un altfel de testament făcut gata pe care
4071 citindu-l cu luare aminte, veți moșteni averi mari și vă veți face toți bogați și fericiți. Spun
4072 acest lucru din pățania mea.

4073 Eu eram un om sărac și prăpădit, dar prin testamentul acesta m-am făcut bogat și fericit.
4074 Încercați și vedeți că așa este. Cumpărați-vă acest Testament și peste un an voi veni iar aci
4075 să vă întreb de v-am mințit ori ba.

4076 Ostașul vîndu cîteva Testamente, iar peste un an, 5 inși îl sărutară la intrarea în sat,
4077 mulțumindu-i că i-a ajutat să afle o bogăție nebănuită. Doi din ei scăpaseră de beție și acum
4078 erau adevărați bogați și fericiți. Agoniseala lor n-a mai mers în buzunarul cîrciumarilor, ci
4079 în gospodăria familiei aducîndu-le bună starea și fericirea în familie.

4080 357 - Mie nu mi-e frică de Dumnezeu!

4081 - Mie nu mi-e frică de Dumnezeu - spunea odată un ostaș al Domnului într-o strînsură de
4082 oameni.

4083 - Ce grăiești omule? - îl întrebă lumea mirată, cum poți grăi astfel de vorbe?

4084 - O, da, răspuse ostașul hotărît - mie nu mi-e frică de Dumnezeu... mi-a fost frică odată,
4085 dar acum nu-mi mai este frică pentru că este scris în Biblie: Căci Dumnezeu nu ne-a dat un
4086 duh de frică, ci de dragoste (2 Tim. 1, 7; Rom. 8, 5).

4087 Dragostea scoate afară frica. Eu de cînd Îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu, Îl iubesc din
4088 tot sufletul meu și caut să fac voia Lui nu din frică, ci din dragoste. Știu că Dumnezeu este
4089 Bun și mă iubește cu o iubire veșnică și atunci n-am de ce să-mi fie frică de El.

4090 Cuminte răspuns!

4091 358 - Oglinda de la Iacov 1, 23

4092 În epistola lui Iacov se află o oglindă. O cunoaștem cu toții. Iat-o:

4093 Căci dacă ascultă cineva Cuvîntul și nu-L împlinește cu fapta, seamănă cu un om, care-și
4094 privește fața într-o oglindă; și după ce s-a privit, pleacă și uită cum era (Iacov 1, 23).

4095 Fiecare din noi să ne uităm în oglinda aceasta. Căci oricît de înaintați am fi în lucrul

4096 mîntuirii sufletești, tot mai avem destule pete care ni se arată în oglinda de mai sus.

4097 Întrebarea este însă: căutăm noi să ne spălăm după ce ne-am văzut în oglinda aceasta? Ori
4098 rămînem numai cu privirea?

4099 O, ce de creștini sînt în chipul privitorului din oglinda de la Iacov 1, 23! Își văd păcatele
4100 și scăderile, dar nu se lasă de ele.

4101 Spre pildă, o predică mișcătoare este o oglindă în care te vezi așa cum ești. Sfînta
4102 Scriptură este o oglindă cerească, în care citind te vezi cum așa ești. O carte, o foaie
4103 religioasă este și ea o oglindă care îți arată păcatul. Spre pildă cartea cu *Oglinda inimii*
4104 *omului*, are 20 de oglinzi în care fiecare om își poate vedea apriat starea lui cea sufletească.

4105 Însă întrebarea este: cîți se spală după ce s-au văzut în aceste oglinzi spirituale? Ce folos
4106 de cel ce plînge sub puterea Cuvîntului lui Dumnezeu, dacă nu se și îndreaptă?

4107 Ce folos de cel ce se uită zilnic în oglinda Bibliei, în oglinda Cuvîntului lui Dumnezeu,
4108 dacă nu și împlinește acest Cuvînt?

4109 Privirea noastră în oglinda de la Iacov 1, 23, trebuie să fie totdeauna însoțită cu
4110 rugăciunea psalmistului:

4111 Spăla-mă-vei și mai vîrtos decît zăpada mă voi albi... inimă curată zidește în mine
4112 Dumnezeule și duh drept înnoiește în cele dinăuntru ale mele (Psalm 50).

4113 359 - Un ogor lucrat duminica

4114 Un boier necredincios de la țară, voind să abată pe oameni de a nu lucra duminica și
4115 sărbătorile - alege un ogor mare pe care-l lucra numai duminica.

4116 Avu o recoltă bună.

4117 - Vedeți - zise el batjocoritor către țărani - am lucrat numai duminica - și ce recoltă bună
4118 am avut!

4119 Dar pe urmă ce s-a întîmplat? Un lucru mic din care a ieșit o pagubă mare. Pruncii
4120 boierului jucîndu-se cu o pisică, îi legară de coadă niște fișii de hîrtie și ca să rîdă și mai mult
4121 de spaima mîței, deteră foc hîrtiei și au dat drumul mîței spre hotar.

4122 Dar pisica - în loc de hotar, sări repede să se ascundă între grămezile de grîu. Într-o clipă
4123 recolta grămădită pentru treierat, luă foc. Toate încercările de stingere fură zadarnice și scrum
4124 și fum se alege din toată recolta boierului.

4125 Și recolta strînsă în Ziua Domnului a fost bună de... foc...

4126 Un așa fel de spor au toți cei ce rîvnesc să lucreze în Ziua Domnului.

4127 360 - Cum să descuiem inimile?

4128 Mare necaz cînd nu găsești cheia potrivită de la ceva. Stai în fața unei uși și nu poți face
4129 nimic.

4130 Așa e și cu inima noastră. De atîtea ori e și ea încuiată și nu găsim cheia cea potrivită
4131 pentru descuierea ei. Această cheie se află în mîna Domnului. El nu greșește niciodată cheia.
4132 Întrebarea este însă: Îl lăsăm noi să ne deschidă inima și să intre în ea?

4133 Pe cei care L-au primit pe Domnul - pe aceștia El îi folosește pentru a descuia prin ei și
4134 inima altora. Dar nu e ușor acest lucru. Oamenii sînt de diferite firi. Trebuie să încerci multe
4135 chei pînă afli pe cea potrivită. Îți trebuie răbdare, multă răbdare. Dar mai presus de toate,
4136 pentru a descuia inimi pentru Domnul îți trebuie dragoste. Cu muștrări grele și vorbe aspre,
4137 niciodată nu poți descuia inimi. Cu lovituri de ciocan și cu tunetele și fulgerele amenințărilor
4138 pentru păcat - cu greu vei putea descuia vreo inimă.

4139 Pentru lucrul acesta, folosește cheia dragostei. Iubește-l din tot sufletul tău pe cel căzut
4140 și fă-l să simtă dragostea ta de a-l aduce la Domnul.

4141 Iubire, iubire, iubire - împreună cu răbdare, cu îndelungă răbdare și cu smerenie și
4142 stăruință - iată cheia care se potrivește la orice inimă încuiată.

4143 **361 - Uscăturile pădurii și uscăturile dintre oameni**

4144 O vorbă veche spune că nu-i pădure fără uscături. Precum nu este pădure fără uscături,
4145 întocmai așa și între oameni: nu pot fi toți buni, ci trebuie să fie și răi. Și pădurea de oameni
4146 își are uscăturile ei.

4147 Foarte bine, numai cât este o deosebire enormă între uscăturile pădurii și între uscăturile
4148 dintre oameni.

4149 Uitați-vă bine ce se petrece în pădure. Toți arborii pădurii, cu mic cu mare, năzuiesc spre
4150 soare, spre lumină, ca să poată înverzi și trăi. În pădure se dă o adevărată luptă pentru soare,
4151 pentru lumină, pentru viață. Uscăturile pădurii le formează acei care au căzut în această luptă:
4152 cei care n-au putut răzbi la lumină. Uitați-vă la bradul sau la fagul cel mic, care s-a uscat
4153 neavînd lumină în desișul pădurii. Ei s-au stins suspinînd după lumină. Ei au murit cerșind
4154 parcă un picur de lumină.

4155 Însă cu uscăturile dintre oameni se petrece tocmai contrariul. Domnul Isus a venit în lume
4156 ca un Soare al dreptății: ca o lumină a lumii, a vieții. Cîți însă doresc după această lumină?
4157 Iar osînda aceasta este, că Lumina în lume a venit, dar oamenii iubesc mai mult întunericul
4158 decît lumina, pentru că faptele lor sînt rele. Căci oricine făptuiește răul, urăște lumina și nu
4159 vine la lumină pentru ca faptele lui să nu fie mustrate (Ioan 3, 19-20).

4160 Uscăturile pădurii se sting pentru că n-au lumină, uscăturile dintre oameni se sting și mor
4161 pentru că urăsc lumina și fug de lumina lui Hristos.

4162 Vai, ce predică grozavă se poate vedea într-o pădure. Toți arborii doresc și se apleacă spre
4163 soare, spre lumină, numai omul, cea mai aleasă făptură dorește întunericul. Toate plantele se
4164 luptă pentru soare și lumină, numai omul se trage tot spre întuneric.

4165 Mai încet dară cu vorba: nu-i pădure fără uscături, căci este o uriașă deosebire între
4166 uscăturile pădurii și între uscăturile dintre oameni!

4167 **362 - Ce nu poți cumpăra cu bani!**

4168 Oare poți cumpăra orice cu bani?

4169 Poți cumpăra mîncare, dar nu poți cumpăra și pofta de mîncare.

4170 Poți cumpăra perne moi, dar nu și somnul.

4171 Poți cumpăra medicamente, dar nu și sănătatea.

4172 Poți cumpăra multe cărți, nu însă și minte.

4173 Poți cîștiga mulți prieteni, nu însă și credința și prietenia lor statornică.

4174 Poți cumpăra multe desfătări, nu însă și fericirea adevărată.

4175 Poți cumpăra cu bani multe desfătări și lucruri lumești, dar nu poți cumpăra cu ei

4176 Împărăția lui Dumnezeu și mîntuirea sufletului tău!

4177 **363 - Învățat mare...**

4178 - *O convorbire auzită într-un sat, absolut autentică* -

4179 - Ai fost duminică la biserică?

4180 - Am fost.

4181 - Cine a spus predica?

4182 - A predicat un domn profesor venit de la oraș să țină o conferință pentru popor. Trebuie
4183 să fie un învățat mare că n-am priceput nimic din ceea ce a spus...

4184 Mîntuitorul și apostolii au vorbit pe înțelesul poporului, în forma cea mai simplă să fie
4185 înțeleasă de toți. Ei au spus adîncul înțelepciunii și adevărul vieții.

4186 **364 - Un răspuns fioros**

4187 Un învățator se întîlni odată pe drum cu un copil ce nu ieșise încă printre oameni și la
4188 școală.

4189 - Al cui ești tu, - îl întrebă învățatorul.

4190 - Al dracului - răspunse copilul.

4191 Învățătorul rămase uimit de acest răspuns și întrebă mai departe:

4192 - Cum te cheamă?

4193 - Satana!

4194 - De unde vii?

4195 - Din iad - răspunse copilul.

4196 Învățătorul cercetă mai departe pe urmele acestui răspuns și pe urmă află următoarele
4197 lămuriri:

4198 Mama copilului se certa foarte des cu tatăl lui care era bețiv și îi zicea:

4199 - Ce-i drace, ai venit iar beat pe capul meu? La asta, tata răspundea cu înjurături și
4200 amenințări. În astă vreme copilul fugea plîngînd în brațele mamei, iar mama îl alunga zicînd:

4201 - Fugi satano, nu mă mai necăji și tu, că destul de necăjită-s eu de cînd trăiesc în acest
4202 iad de casă!

4203 Din asta a auzit copilul și a învățat că pe tatăl îl cheamă dracu, pe el satana și ei trăiesc
4204 în iad.

4205 Încă și din această istorioară se poate vedea ce groaznice urmări are pentru un copil
4206 creșterea ce o vede și o aude în casa părintească.

4207 365 - Animalele ascultă chemarea omului

4208 Un câine aleargă de departe cînd îl cheamă stăpînul lui.

4209 Oaia aleargă îndată cînd aude glasul păstorului ei.

4210 Tot așa și caii, boii, vacile, cunosc și ascultă glasul stăpînului lor.

4211 Numai omul cel făcut după Chipul și asemănarea lui Dumnezeu nu cunoaște și n-ascultă
4212 glasul și chemarea Făcătorului său. Vai ce grozav lucru este acesta!

4213 Și, vai, ce lucru și mai grozav este, cînd ne gîndim că omul ascultă vocea și voia
4214 diavolului. Pe Dumnezeu nu vrea să-L asculte, dar pe diavolul îndată îl ascultă și face voia
4215 lui.

4216 366 - Bufnița vede numai noaptea

4217 Bufnița e un admirabil chip al orbiei sufletești. Ea are ochi mari, luminoși, curați, dar
4218 vede cu ei numai noaptea. Lumina zilei pentru ea este întuneric, iar întunericul este lumină.

4219 Bufnița urăște lumina; ea nu poate suferi lumina; pe ea o supără lumina. Ea iubește
4220 întunericul; puterea ei de mișcare este întunericul.

4221 Așa sînt și cei orbiți de patimi și fărădelegi: niște orbi cu sufletul. Pentru ei întunericul
4222 este lumină, iar lumina întuneric (Isaia 5, 20). Ei n-au ochi și vedere pentru cele
4223 sufletești. Ochi au dar nu văd.

4224 Bufnița e și chipul diavolului. Ea are putere numai la întuneric. Așa e și diavolul. El are
4225 putere numai la întuneric și numai asupra celor ce umblă în întuneric.

4226 Eu sînt Lumina lumii - zicea Isus - cel ce vine după Mine nu va umbla în întuneric ci va
4227 avea lumina vieții (Ioan 8, 12). Iar de altă parte, despre satana se spune că stăpînește
4228 în întunericul acestei lumi (Efes. 6, 12). Adică, vedeți, sînt două lumi: o lume de
4229 lumină sufletească și alta de întuneric sufletesc. Cei ce trăiesc în lumina și în lumea cea
4230 sufletească a Mîntuitorului, n-au nici o teamă de diavolul. Diavolul are putere numai asupra
4231 celor ce trăiesc în întuneric.

4232 Vai de păsările ce zboară și umblă noaptea prin întuneric. Bufnița se ospătează din carnea
4233 lor. Vai de cei ce umblă în întunericul păcatelor!

4234 Ferice de fiii luminii, vai de fiii întunericului (Efes. 5, 8). Tu, cititorule, între care
4235 ești?

4236 367 - Umbra măgarului

4237 Un predicator se silea odată să trezească în popor dragostea și rîvna pentru lucrul
4238 mîntuirii sufletești. Însă la rîvna lui, poporul răspundea cu căscături și semne de plictiseală.

4239 Atunci predicatorul începu în mijlocul predicii o poveste.

4240 Cică odată un călător a închiriat de la un cioban un măgar. Pe drum fiind cald călătorul
4241 făcu popas și neavînd alt loc se adăposti la umbra măgarului.

4242 - N-ai drept să folosești umbra măgarului meu - zise atunci ciobanul. Eu ți-am arendat
4243 numai măgarul, nu însă și umbra lui. Umbra e a mea... Din vorbă în vorbă, lucrul ajunsese
4244 la ceartă și pe urmă la judecată. Lumea se umplu de faima acestui proces; toți așteptau cu
4245 gura căscată să vadă ce se va alege.

4246 Cu gura căscată așteptau și ascultătorii predicatorului să audă ce s-a întîmplat cu umbra
4247 măgarului. Povestea îi trezise din somnul nepăsării. Însă predicatorul deodată se opri în loc
4248 cu povestea și continuă cu predica. Treaba asta îi neliniști pe oameni. Ei așteptau să audă ce
4249 s-a întîmplat cu umbra măgarului. Atunci predicatorul le zise:

4250 - Vedeti dragii mei, o poveste mincinoasă v-a trezit din somn; o ascultați cu încordare,
4251 dar Cuvîntul lui Dumnezeu nu-L ascultați... umbra unui măgar vă interesează mai mult decît
4252 Împărăția lui Dumnezeu și mîntuirea sufletului vostru...

4253 Este aceasta o istorie ce se întîmplă și în zilele noastre. Ascultă oamenii și citesc cu drag
4254 tot felul de minciuni și lucruri lumești, dar cînd e vorba de cele sufletești, le vine somnul, le
4255 vine silă și nepăsare!

4256 368 - Puterea rugăciunii

4257 O întîmplare din istorie.

4258 În anul 1812, Napoleon cel mare, năvăli în Rusia cu peste o jumătate de milion de soldați.
4259 O spaimă mare cuprinsese poporul rus.

4260 Atunci se ridică la Moscova un vestit preot credincios, adună popor mult și făcu o
4261 rugăciune în care, printre altele, zicea:

4262 Doamne Dumnezeul oștirilor. Tu cela ce ai cufundat pe Faraon și l-ai umilit pe
4263 Nebucadonosor, privește Doamne spre trufia acestui om care se numește Napoleon... biruința
4264 vine de la Tine Doamne, de la brațul Tău cel înalt... noi ne punem sub scutul aripilor Tale...
4265 ocrotește-ne Doamne și ne apără...

4266 Un sol s-a prezentat în fața lui Napoleon raportîndu-i că la Moscova se fac rugăciuni
4267 contra lui.

4268 - Păi cu rugăciunile mă voi bate eu? - răspunse Napoleon cu îngîmfare... între mine și
4269 Rusia nu rugăciunile vor decide, ci baionetele... voi năvăli în Moscova cu cele 500.000 de
4270 baionete și voi face de rușine rugăciunile lor...

4271 Dar pe urmă ce s-a întîmplat? Războiul a ieșit prost. Pe Napoleon l-a prins în Rusia o
4272 iarnă cumplită. A trebuit să se retragă cu un dezastru cumplit. Din 500.000 de oameni, a ajuns
4273 în Franța numai cu 50.000. Ceilalți au rămas prin pustiurile înviscolite ale Rusiei.

4274 Rugăciunea a biruit trufia. Și o va birui totdeauna.

4275 Să nu uităm: neamurile - ca și oamenii - se ridică prin smerenie și cad prin trufie.

4276 369 - Ce sădește unul smulge celălalt

4277 Doi soți aveau o grădină, pe care o semănaseră cu tot felul de legume. Mai rămăsese un
4278 colț mic nesemănat.

4279 - Hai să seamăn aci ceva fără știrea bărbatului - își zise femeia - să-i fac o surpriză. Dar
4280 tot așa gîndi și bărbatul: să semene și el ceva fără știrea soției. Nevasta a semănat flori, iar
4281 bărbatul mac. Cînd a răsărit macul, nevasta a alergat și l-a smuls așteptînd să răsară florile
4282 ei. Cînd au răsărit florile, le-a smuls bărbatul, așteptînd să răsară macul lui, așa că pe urmă
4283 n-a mai răsărit nimic.

4284 Așa fac unii părinți - foarte mulți - și cînd e vorba de creșterea copiilor. Ce seamănă unul,

4285 smulge celălalt și astfel nu răsare nimic.

4286 Așa se întâmplă și când, peste tot copilul n-are creștere bună în casă. În acest caz e
4287 zadarnică munca ce o face biserica și școala. Ce seamănă preotul și dascălul în inima
4288 copilului, smulge creșterea cea rea ce o are copilul în familie.

4289 Inima copilului e ca un ogor neșemănat. A părinților este în primul rând înfricoșata
4290 răspundere despre ce fel de sămânță seamănă în acest pământ, și a lor este răspunderea despre
4291 cum au ajutat să crească sămânța ce au semănat-o în acest pământ biserica și școala.

4292 370 - Litera legii - 1

4293 Episcopul catolic Otto din Bayaux, lupta în bătălia de la Hastings cu bățul, în loc de
4294 sabie. El își închipuia că neîntrebuințind sabia se va conforma regulilor bisericești, care
4295 opreau pe clerici să poarte sabie.

4296 E vorba despre luptele confesionale, ce se dădeau în vremile de demult prin Nordul
4297 Europei. În acele lupte, episcopul de mai sus, folosea în loc de sabie, bâta, ca să nu cadă sub
4298 judecata cuvintelor Mîntuitorului: Petre, bagă-ți sabia în teacă, căci oricine scoate sabia, de
4299 sabie va muri.

4300 Așa e litera legii. În loc de sabie, folosește bățul, parcă nu e totuna că cineva este omorît
4301 cu sabia sau cu bățul!

4302 371 - Creștinii cei de azi

4303 Despre creștinii cei dintîi - creștinii cei de aur - spune istoria că odată, au dat peste
4304 adunarea lor niște dregători păgîni și luîndu-le Noul Testament, i-au amenințat că le vor arde
4305 toate cărțile acestea, să nu mai rămînă nici una din ele.

4306 - Poftim, aruncați-le în foc! - răspunseră creștinii. Noi n-am pierdut cu asta nimic, căci
4307 știm pe de rost întreg Noul Testament și îl vom putea scrie din nou.

4308 Fericite vremuri erau atunci când creștinii știau pe de rost Noul Testament și cumplite
4309 vremuri sînt azi, când cei mai mulți creștini nici măcar nu au văzut Noul Testament!

4310 372 - Grădina cu merele acre

4311 Un om își apără grădina de copii și de furtuni într-un chip ciudat. Pe laturi, pusese tot
4312 meri cu mere acre și rele, însă înăuntru erau mere minunate la gust.

4313 Cam așa se întâmplă și cu oamenii, când e vorba de Evanghelia Mîntuitorului și de o viață
4314 trăită cu El. Grădina e dulceața și bucuria ce le dă viața trăită cu Domnul și Evanghelia Lui.
4315 Însă această minunată grădină are, la început, când intri în ea, și cîteva mere acre: lepădarea
4316 de sine, lepădarea de poftele și plăcerile și năravurile acestei lumi. Dar aceste mere acre țin
4317 numai o clipă, pînă intri în grădină, într-o viață trăită cu Domnul. Când ai intrat în această
4318 viață și ai gustat din ea, atunci îndată simți o dulceață, o bucurie, o pace și o fericire pe care
4319 nu le-ai avut și nu le-ai cunoscut. Cei mai mulți nu intră în această viață, pentru că nu cunosc
4320 dulceața și bucuria ce sînt înăuntru ei; cunosc numai merele acre ce sînt pe lături, la intrare.

4321 Tu cititorule, ai intrat în viață și ai gustat din dulceața și bucuria unei vieți trăite clipă de
4322 clipă cu Domnul?

4323 373 - Albinele și păianjenii

4324 Păianjenii sînt mari dușmani ai albinelor. Când pătrund în coșnița lor, e adevărat că nu le
4325 omoară, dar strică mierea lor și prin pînzele lor încurcă lucrarea albinelor și le sparge
4326 căsnicia. De aceea albinele se luptă cu îndîrjire contra păianjenilor.

4327 În chipul păianjenilor sînt și păcatele cele mărunte. Ele nu omoară sufletul dintr-o dată,
4328 ci încetul cu încetul, stricînd puterile sufletului. Când acești păianjeni au intrat în sufletul
4329 nostru, să-i dăm îndată afară, căci dacă-i vom lăsa să-și facă locuință în inima noastră, în
4330 curînd vom vedea mierea noastră pierdută și stupul conștiinței noastre distrus.

4331 **374 - O întâmplare din război**

4332 Un prieten, care a făcut războiul, îmi spunea că în două rînduri li s-a întîmplat prin Galiția
4333 să se războiască noaptea - din greșeală - cu alți soldați de-ai lor, de prin alte unități. Toată
4334 noaptea s-a dat o luptă crîncenă, cu vuiet de război, cu morți și răniți.

4335 Abia dimineața cînd răsări soarele și s-a făcut ziuă - a fost observată cumplita greșeală.

4336 În întunericul nopții și al pădurilor de brad, se războiau frații.

4337 O întâmplare cu adînc înțeles sufletesc este aceasta. Oare nu sînt în situația asta grozavă
4338 și creștinii de azi, care se războiesc unii contra altora în noaptea zavistiei și urii dintre
4339 frați?... Oare nu sînt în situația asta și popoarele creștine din Europa, de la care au plecat și
4340 pleacă toate războaiele cele mari, de se miră popoarele păgîne de noi?... Oare nu sînt în
4341 situația asta chiar și religiile și confesiunile creștine, care se războiesc și ele și se urăsc unele
4342 pe altele?

4343 O noapte grozavă, cu lupte între frați, este viața creștinătății de azi. Pînă cînd dăinuie
4344 această noapte, în zadar cîntăm la Crăciun: Răsărit-a lumii lumina cunoștinței. Lumina
4345 cunoștinței și Soarele dreptății nu se văd în viața noastră.

4346 Însă, odată și odată totuși va răsări soarele și se va face ziuă. Vedeau-vor atunci cei vii și
4347 cei morți cumplita greșeală în care au trăit.

4348 **375 - Numai cîrpaci...**

4349 În veacul al 17-lea, a trăit în Anglia un predicator vestit: Wesley. Prin puterea credinței
4350 și cu dar de sus, dintr-un simplu pantofar, devenise un vestitor vestit.

4351 Odată predicînd el, cineva din public șoptea mereu cu răutate: ăsta a fost un pantofar...
4352 cizmarul face pe popa...

4353 - Cineva șoptește mereu că eu am fost pantofar - grăi Wesley întrerupîndu-și predica - țin
4354 însă să vă spun că nu e adevărat... minciună! eu n-am fost pantofar... am fost numai un biet
4355 cîrpaciu.

4356 Smerenia alesului Domnului a astupat gura hulitorului.

4357 **376 - Trei minuni**

4358 Un vestit misionar spunea: Trei minuni am văzut în lumea asta:

4359 Prima. Am văzut oameni care au fel de fel de talanți de la Bunul Dumnezeu: averi, bani,
4360 știință, învățătură, dar de a cînta frumos, de a scrie și vorbi frumos și altele multe - dar pentru
4361 Domnul și pentru sufletul lor nu folosesc nimic din acești talanți (îi folosesc pentru slujba
4362 diavolului).

4363 A doua. Am văzut oameni care parcă n-au nici o putere și nici un dar deosebit, dar rămîi
4364 uimit ce lucruri minunate pot face pentru lucrul Domnului și pentru biruința Evangheliei.

4365 A treia minune sînt eu însumi, care eram un negustor de robi și de femei stricate, vindeam
4366 oameni pentru cîștigul meu și al diavolului. Din acest vînzător și omorîtor de suflete, Domnul
4367 a făcut un negustor de suflete.

4368 **377 - Ursul și mierea cea fierbinte**

4369 La serbarea unui prinț german din veacurile trecute, pentru amuzarea oaspeților, s-a adus
4370 un urs, căruia i s-a dat drumul în mijlocul unei curți, unde era un vas mare plin cu miere
4371 fierbinte.

4372 Cum ursul se prăpădește după miere - îndată ce i s-a dat drumul, se repezi cu botul în vas,
4373 opărindu-se amarnic. Urlînd de durere, se retrase la marginea curții. Dar nu peste mult,
4374 lăcomia îl duse iar la oală. Și iar se arse din nou și iar se retrase. Și iar veni, și iar fugi. Și
4375 tot așa făcu pînă ce pe urmă înghiți toată mierea și muri pe loc.

4376 Exact așa face și creștinul de literă. Cînd se arde cu mierea desfătărilor lumești - se
4377 retrage în căință. Dar lăcomia îl duce iar la păcat. Și după ce se arde din nou, iar se căiește

4378 din nou. Și iar se arde și iar se căiește. Și tot așa se arde și se căiește, dar de miere nu se lasă
4379 pînă ce moare în păcat și în pieire sufletească.

4380 Ce folos că ne spovedim regulat și păcătuim regulat? Ce folos de căință dacă facem tot
4381 aceleași urîciuni? Ce folos de căință dacă nu ne lăsăm de miere?

4382 O căință fără îndreptare este un lucru foarte plăcut diavolului. De ursul cu mierea fierbinte
4383 rîdea prințul cu oamenii lui. De creștinul ce se arde mereu și păcătuiește mereu, rîde prințul
4384 întunericului cu ceata diavolilor lui.

4385 A te căi cu adevărat, înseamnă a o rupe cu lumea și cu păcatele. Înseamnă a muri față de
4386 lume și față de păcat (Rom. cap. 6; Gal. 6, 14). Iar aceasta o poate face numai cel
4387 ce s-a suit la Golgota: cel ce a aflat cu adevărat Jertfa Scumpului nostru Mîntuitor.

4388 378 - Asta nu mă privește pe mine...

4389 Astă vară m-am întîlnit cu un ostaș ce-mi arăta o tăietură dintr-o gazetă, unde se vorbea
4390 despre Oastea Domnului.

4391 - Asta nu mă privește pe mine - i-am răspuns.

4392 - Cum așa? - a întreat ostașul mirîndu-se - căci doar uite, aci e vorba despre un atac
4393 contra Oastei Domnului!

4394 - Tocmai pentru asta nu mă privește - i-am răspuns eu - fiindcă e vorba despre un atac
4395 contra Oastei Domnului... e vorba despre Oastea Domnului și nu despre o Oaste a lui Trifa.
4396 Atacul acesta deci nu mă privește pe mine, ci pe Proprietarul Oastei; căci doar de aia se
4397 cheamă Oastea Domnului, ca să știe toată lumea că Stăpînul și Proprietarul acestei Oști, este
4398 Domnul și nu un om - Trifa. Așadar, dacă este vorba despre un atac contra Oastei Domnului
4399 - apoi asta Îl privește pe Proprietarul Oastei și nu pe noi... asta-i grija Lui să Se aperse cum
4400 va ști El.

4401 Noi, ostașii Domnului, trebuie să ne învățăm a încredința mai mult - a încredința cu totul
4402 - mișcarea noastră în grija Domnului căci a Lui este. Pe noi n-ar trebui să ne tulbure nici un
4403 atac și nici o critică. Noi n-ar trebui să răspundem la criticile și atacurile ce ni se aduc. Asta-i
4404 grija Domnului.

4405 Noi ne apărăm ca să întărim pe cei slabi, pe cei ce se clatină în fața atacurilor.

4406 379 - Duhul Sfînt *vistierul*

4407 Despre Duhul Sfînt se spune că este *vistierul bunătaților*, adică vistierul ceresc. El este
4408 încredințat cu casa, el cu cezarul. El face plata bunătaților cerești.

4409 Golgota ne-a deschis credit la banca cea mare a dragostei lui Dumnezeu: Golgota ne-a
4410 făcut *cambiul*.

4411 Prin Duhul Sfînt ni se plătește suma, valoarea cambiului. Se cere însă și din partea noastră
4412 petiția cuvenită; trebuie să cerem prin rugăciune și căință aceste daruri ale bunătaților, iar
4413 după ce am primit talanții, darurile ce ni s-au dat, să-i folosim cinstit negustorind cu ei pentru
4414 împărăția lui Dumnezeu și mîntuirea sufletelor.

4415 380 - Cînd cade un cal

4416 Zilele trecute am văzut un cal ce căzuse pe lunecușul străzii. Mulțime de oameni se
4417 strînseseră în jurul animalului căzut și toți ajutau la ridicarea lui. Un lucru frumos este acesta.
4418 Cînd cade un dobitoc toți ajută la ridicarea lui.

4419 Eu însă m-am gîndit în mine: ce bine ar fi dacă s-ar petrece lucrul acesta și între oameni!
4420 Ce bine ar fi dacă oamenii ar sări să ajute și pe semenul lor ce cade. Căci și omul cade în
4421 atîtea și atîtea feluri. Cade trupește și sufletește. E plină lumea de oameni căzuți, dar cine sare
4422 în ajutorul lor?

4423 Cîți dintre ei nu s-ar putea ridica dacă s-ar apropia cineva de ei cu Cuvîntul Cel dulce al
4424 Evangheliei; cu ajutor sufletesc și trupesc. Cîți căzuți nu se află prin spitale, temnițe, etc.

4425 Cine merge să-i ridice? Cîți căzuți nu s-ar putea ridica mergînd la ei cu ajutor sufletesc și
4426 trupesc?

4427 Unde sîntem, unde am ajuns de la fericitele timpuri apostolice, cînd creștinii erau una și
4428 trăiau într-o familie, ajutîndu-se și întărindu-se unii pe alții? (Fap. Ap. cap. 4).

4429 Unde sîntem de la cuvintele ap. Pavel: Voi sînteți trupul lui Hristos și fiecare în parte
4430 mădularele Lui... și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu El...

4431 (1 Cor. 12, 26), adică dacă un membru, dacă un frate al vostru suferă, ajutați-l și
4432 tămăduiți-l căci altcum întreg trupul vostru suferă...

4433 Vai, cît ne-am depărtat și aci de Evanghelie!

4434 Cînd cade un om, azi sar zece să-l ajute a cădea mai adînc și alți douăzeci sar să-l
4435 împiedice de a se ridica. Cînd înființezi o Oaste a Domnului anume pentru ridicarea celor
4436 căzuți, te rîde lumea, te batjocorește, te critică, ba încă te face și sectar.

4437 Vai, ce vremuri cumplite trăim!

4438 381 - M. Sa Regele la fabrica de hîrtie

4439 Mai în primăvară M. Sa Regele a vizitat fabrica de hîrtie din Bușteni. Din acest prilej, am
4440 citit un amănunt cu un adînc înțeles sufletesc.

4441 Între altele M. Sa Regele s-a interesat din ce fel de material se fabrică hîrtia cea mai bună.

4442 I s-a arătat o grămadă de zdrențe murdare.

4443 - Din zdrențele acestea iese hîrtia cea fină? Posibil acest lucru?

4444 - Da maiestate! Hîrtia cea mai fină se face din zdrențe.

4445 A doua zi M. Sa Regele a primit o seamă de daruri din partea fabricii, între care era și un
4446 pachet cu hîrtii fine pentru cancelaria regală, pe care era imprimată coroana regală.

4447 Hîrțiile erau făcute din zdrențele pe care le văzuse regele.

4448 Ce predică minunată văd eu în acest amănunt! Așa sîntem și noi. Niște zdrențe murdare.

4449 Oricît de buni am crede că sîntem - în fața Crucii toate faptele noastre sînt niște cîrpe
4450 murdare.

4451 Dar lucrurile se schimbă complet după ce zdreanța noastră - viața noastră - trece prin
4452 fabrica Golgotei. Din păcatele noastre ca roșeala de vor fi, ca zăpada le voi albi

4453 (Isaia 1, 18). Din zdrențele noastre, din cîrpele noastre cele murdare, Golgota face o

4454 pînză nouă, curată, o hîrtie albă și curată pe care Isus Regele Cel Mare Își imprimă coroana

4455 Sa Regală.

4456 382 - Răspunsul lui Dumnezeu

4457 Pe la anul 1778, a murit la Paris, în Franța, Voltaire, mare scriitor și gînditor francez.

4458 El a fost unul dintre cei mai mari hulitori ai lui Dumnezeu. A scris cărți întregi pline de
4459 hule la adresa lui Dumnezeu. În special era un înverșunat dușman al Bibliei.

4460 Lumea - zicea el - e încă proastă, de aceea mai crede încă și mai citește această carte de
4461 basme și minciuni, dar eu sînt sigur - profetea Voltaire - că peste 50 de ani, nu se va mai găsi
4462 nici o Biblie. Lumea se va deștepta și această carte de minciuni va dispărea.

4463 Știți cum a răspuns Dumnezeu la această hulă? În casa unde a scris Voltaire hulele lui și
4464 profeția lui cea mincinoasă, astăzi se află o tipografie care tipărește Bibliei.

4465 Un adevărat și minunat răspuns al lui Dumnezeu. Azi Biblia nu numai că n-a dispărut, ci
4466 ea e cea mai răspîndită și mai citită carte de pe pămînt.

4467 Cu adevărat, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!

4468 383 - Scutură pomul

4469 Cînd îți trebuie toamna poame, scuturi pomul. Dacă pomul nu îngăduie la prima
4470 scuturătură, îl scuturi a doua oară mai tare și îl scuturi și a treia oară și mai tare pînă cînd

4471 cedează și cad poamele.

4472 Fă așa și cu rugăciunea. Stăruie în rugăciune cu credință și stăruință pînă vei primi
4473 roadele darurilor cerești.

4474 **384 - Desculțul nemulțumit**

4475 Despre un om sărac și lipsit se spune că a plecat odată la biserică desculț pentru a se
4476 plînge Bunului Dumnezeu de sărăcie.

4477 Cînd a ajuns în fața bisericii, văzu cu groază doi cerșetori, dintre care unul n-avea
4478 picioare.

4479 **385 - L-a adus la mîntuire... o hulă**

4480 Într-o crîsmă se aflau mai mulți oameni. Între pahare ajunge vorba despre Oastea
4481 Domnului. Cîrciumarul de colo e gata cu hule:

4482 - Să știți fraților că Oastea-i lucrul dracului! Oamenii ăia se strîng noaptele și fac slujbă
4483 diavolului cu fel de fel de destrăbălări.

4484 - Ei, asta îmi trebuia mie! - grăi un bețiv... de cînd tot căutăm eu pe cineva care face voia
4485 diavolului... să știți că am să mă duc și eu în adunarea lor!

4486 Bețivul își ținu vorba. În seara următoare se duse la adunarea Oastei, în credința că va afla
4487 acolo slujba diavolului. Rămase însă surprins și uimit de ceea ce îi văzură ochii și îi auziră
4488 urechile.

4489 Cuvîntările, cîntările, rugăciunile și lacrimile ostașilor îi săgetară inima. Peste cîteva
4490 săptămîni era un schimbat.

4491 Cîrciumarul pierduse un client. Tocmai prin hula lui, un suflet pierdut Îl aflase pe Domnul
4492 și mîntuirea.

4493 **386 - Ferecatul morii**

4494 De cînd eram preot la țară, îmi aduc aminte că plecînd într-o dimineață prin sat, văd un
4495 morar ferecînd roata morii.

4496 - Nene Nicolae, de ce bați piatra aceea... Nu ți-e milă să o bați cu ciocanul?...

4497 - Păi trebuie să o bat, cinstite părinte, căci s-a tocit și nu mai macină bucatele cum
4498 trebuie.

4499 Eu vorbeam atunci așa în glumă cu morarul Nicolae. Azi însă mă gîndesc că un adînc
4500 înțeles sufletesc se află în ferecatul morii.

4501 Din cînd în cînd moara vieții noastre trebuie ferecată cu ciocanul încercărilor și
4502 suferințelor pentru ca să dea făină de cîință și întoarcere la Dumnezeu.

4503 Mă gîndesc în special la viața mea. Aflînd că sînt suferind, ostașii Domnului s-au întristat.

4504 - O, nu vă întristați, iubiiții mei frați, poate și suferința mea este un ferecat de moară.

4505 Poate că Domnul a voit să ferece moara din nou, ca să dea făină mai bună pentru Oastea
4506 Domnului.

4507 **387 - Stătea să înjure soarele**

4508 O servitoare stătea să înjure soarele, pentru că în timpul cînd mătura, razele soarelui
4509 pătrundeau pe fereastră și în lumina lor casa se vedea plină de praf.

4510 Oare nu tot așa fac și cei ce stau să înjure, cînd te apropii de ei cu lumina Evangheliei?

4511 În lumina Evangheliei, oamenii își văd scăderile și se supără în loc să și le recunoască
4512 înaintea lui Dumnezeu, să se întoarcă la El și să fie vii.

4513 **388 - Stătea în căruță cu sacul în spate**

4514 - Ascultă omul lui Dumnezeu: fii bun ia-mă în căruță căci uite duc în spate sacul acesta
4515 greu și încărcat!...

4516 - Bucuros, dar uite și căruța mea e din greu încărcată... dar, fie, uite aci în colț un locșor...

4517 suie-te sus!

4518 Plecînd cu căruța, la un răstimp căruțașul observă cu mirare că cel suit stă cu sacul în
4519 spate.

4520 - Ce faci omule? Pune sacul jos! Ce stai cu el în spate?

4521 - Păi, spuneai că duci greu în căruță și eu credeam să țin sacul în spate să nu fie prea greu.

4522 La țară am auzit această snoavă. De va fi adevărată sau ba, nu știu. Știu însă că în cele
4523 sufletești mulți creștini sînt la fel cu cel ce stă în căruță cu greutatea în spate. Nu își știu
4524 arunca sarcina păcatelor la picioarele Crucii Celui Răstignit și Înviat pentru noi și mîntuirea
4525 noastră.

4526 De cînd eram preot la țară îmi aduc aminte că venise la mine un creștin cu o greutate
4527 sufletească pe care o dusesese la 9 duhovnici. Și probabil și de la mine, a plecat tot cu ea în
4528 spate!

4529 389 - Perna copilului

4530 Un copilaș asculta pe mamă-sa citind în Noul Testament despre viața Mîntuitorului;
4531 Vulpile au vizuine și păsările cerului cuiburi, dar Fiul omului n-are unde să-Și plece capul
4532 (Luca 9, 58). Copilașul înduioșîndu-se zise:

4533 - Mămico, Îi dau eu perna mea să Se culce pe ea!...

4534 Frumoasă mărturisire de la un copil mic. Îmbia și el, micuțul, ceea ce credea că are mai
4535 bun: pernuța lui de la cap.

4536 Fratele meu! Domnul caută și azi locuri unde să-Și plece capul. Domnul cere și de la tine
4537 un loc unde să-Și plece capul. Domnul caută și în viața ta un loc unde să-Și plece capul.

4538 Scumpul meu frate! Dă-i inima ta! Acesta este locul de odihnă al Domnului și pe acesta
4539 ni-l cere El cînd spune: Fiule, dă-Mi inima ta! (Prov. 23, 26).

4540 390 - Cum a descoperit Columb America?

4541 America a fost descoperită de spaniolul Columb. Această descoperire este plină de un
4542 adînc înțeles sufletesc.

4543 Columb s-a frămîntat o viață întregă cu gîndul și credința că înspre apus de patria sa, în
4544 largul apelor mării, trebuie să mai fie o lume nouă.

4545 În cumpăna acestei credințe a pus totul: și-a pus averea pentru construirea de bărci... și-a
4546 pus tihna vieții... și-a pus viața...

4547 Primele încercări n-au dat însă rezultat. Columb s-a întors fără să fi aflat lumea cea nouă.
4548 Lumea rîdea de el ca de unul ce și-a mîncat banii și averea, visînd o lume nouă.

4549 Dar în sfîrșit, după lungi și mari greutăți, bărcile lui Columb descălecase pe țărmul
4550 lumii celei noi. Istoria ne spune că în clipele descălecării, Columb - un om credincios - a
4551 coborît cu oamenii lui din bărci, ținînd în mîini steaguri religioase, iar cînd a atins pămîntul,
4552 Columb a îngenuncheat zicînd: În Numele Domnului și Mîntuitorului meu Isus Hristos, te iau
4553 în stăpînire, noua mea patrie!

4554 Așa e și cu patria noastră cea cerească. Ca și Columb, trebuie să trăim și noi o viață
4555 întregă frămîntați de credința și de dorul că sus în cer noi avem o patrie nouă, o lume nouă,
4556 pe care trebuie să o cucerim și să o dobîndim. Columb a pus în cumpănă totul pentru
4557 dobîndirea lumii celei noi. Așa trebuie să facem și noi. Avere, bani, tihnă, desfătări, plăceri
4558 trecătoare... totul trebuie să jertfim pentru patria cea cerească.

4559 Iar lupta aceasta o purtăm în Numele lui Isus Cel Răstignit pe Cruce, care ne dă garanția
4560 și siguranța că lupta noastră se va găta cu biruință: vom intra pe urmă în țara făgăduinței.

4561 Scumpii mei frați ostași! Și noi sîntem într-o luptă grea pentru patria noastră cea cerească,
4562 cea veșnică. Dar ce fericiți vom fi în clipa cînd, după o viață întregă de lupte și suferințe,
4563 vom descăleca și noi pe țărmul Patriei cerești. În acele clipe vom zice și noi ca și Columb:
4564 În Numele Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos, te luăm în primire, scumpa noastră

4565 Patrie!...

4566 Ajută-ne Doamne să ne întîlnim cu toții acolo!

4567 391 - Cămila își tulbură apa

4568 Când am fost la Ierusalim, în țara cămilei, am văzut un nărav ciudat ce-l are cămila. Când
4569 ajunge la vreo apă limpede, o tulbură îndată și apoi bea din ea. Am căutat să aflu ce înseamnă
4570 aceasta și am aflat că acest lucru îl face cămila fiindcă... își vede în oglinda apei chipul ei urît
4571 și neplăcîndu-i această urîciune, s-apucă îndată să tulbure apa.

4572 În chipul cămilei sînt și oamenii cei păcătoși. Ei nu sufăr oglinda Evangheliei pentru că
4573 în ea își văd urîciunea vieții lor. Păcătoșii nu sufăr nici pe cei credincioși pentru că și viața
4574 credincioșilor este o oglindă curată, în care păcătoșii își văd urîciunea vieții lor și a faptelor
4575 lor. Din această pricină păcătoșii au batjocorit și prigonit și vor prigoni totdeauna pe cei
4576 drepti și credincioși, ca să se împlinescă cuvintele Mîntuitorului: Dacă pe Mine M-au urît
4577 și pe voi vă vor urî... fericiți veți fi cînd vă vor ocărî pe voi și vă vor prigoni...

4578 392 - Corabia lui Noe și măgarul

4579 Într-o strînsură de oameni, se vorbea ceva în legătură cu potopul și corabia lui Noe,
4580 discutîndu-se cele ce scria calendarul foii Lumina Satelor din anul 1929, despre Corabia lui
4581 Noe și cutremurul din Balcani.

4582 Un tînăr ce umblase prin școli și se ținea învățat mare, lua în batjocură cele scrise în
4583 Biblie despre corabia lui Noe.

4584 - Eu - zicea tînărul - ca om de școală și carte, nu mai pot crede azi în astfel de basme...
4585 cum oare ar fi putut încăpea toate dobitoacele într-o barcă lungă de 300 de coți și lată de 50
4586 de coți?... și pe deasupra și mîncare pentru ele... să creadă cine poate astfel de basme!

4587 Atunci ridicîndu-se un bătrîn credincios, grăi astfel:

4588 - Dragii mei, eu am auzit o istorie pe care o povestea moșul meu și spunea că a auzit-o
4589 și el de la alți bătrîni.

4590 Cică atunci cînd începuseră ploile potopului, Noe a poruncit dobitoacelor să intre în
4591 corabie. A strigat pe cămila de la sud; cămilă, intră în corabie și cămila îndată a intrat. Strigă
4592 pe ursul de la nord: ursule, intră în corabie, și ursul a intrat îndată. A strigat pe elefant și
4593 elefantul a intrat îndată.

4594 Mai tîrziu iată vine și măgarul. Noe îi strigă și lui: măgarule intră în corabie. Dar măgarul
4595 s-a oprit cu mirare la ușa corăbiei zicînd:

4596 - Ce înseamnă această barcă?... uite e numai de 300 de coți de lungă și de 50 de lată și
4597 Noe vrea să ne strîngă aci în ea pe toate dobitoacele; ba încă și mîncare să ne pună! Cămila,
4598 ursul și elefantul și celelalte animale au intrat pentru că sînt dobitoace mai proaste și nu-și
4599 dau seama de ce fac... însă eu, care am studiat prin școli și am învățatură multă, nu pot să
4600 cred într-un astfel de lucru imposibil... astfel judecîndu-se măgarul zăbovea să intre în
4601 corabie.

4602 Atunci ridicîndu-se Noe îl strigă:

4603 - Măgarule, aici nu-i vreme de ocoșelile tale; marș înăuntru. Și aplecîndu-l de urechi îi
4604 trase una bună mai lovindu-l și peste spate cu un băț. Și a intrat măgarul în corabie și a avut
4605 și el loc cu toate dobitoacele.

4606 - Te rog să nu mă vatămi - grăi atunci tînărul nostru cel învățat între rîsetele oamenilor
4607 - și de atunci nu s-a mai apucat să combată cele spuse în Biblie.

4608 393 - Uitați-vă într-un furnicar

4609 Uitați-vă vara într-un furnicar și veți vedea un lucru de adînc înțeles sufletesc.

4610 Furnicile scot neîncetat afară la soare larvele, adică ouăle, din care vor învia noile furnici.
4611 Iar cînd vine ploaia și vremea rea, le bagă iarăși cu grabă înăuntru.

4612 De ce fac furnicile acest lucru? Pentru că fără căldura soarelui, ouăle n-ar putea căpăta
4613 viață. Așadar, furnicile fac un fel de misionarism. Ele ajută învierea furnicilor din ouă.

4614 O, de am face și noi acest misionarism!... Fiecare creștin adevărat, fiecare ostaș al
4615 Domnului, trebuie să fie o furnică harnică, ce trage neîncetat, la lumina și căldura
4616 Evangheliei, pe cei ce dorm în larva păcatelor. Fiecare trebuie să ajute învierea la o viață
4617 nouă, a celor copleșiți în păcate și răutăți.

4618 Privind misionarismul ce-l fac furnicile, să ne îngrozim gândindu-ne la cei ce trag pe de
4619 aproapele la întuneric, în loc să-l scoată afară la soarele și căldura Evangheliei.

4620 394 - Tunul și focul

4621 Ce armă grozavă este tunul! Dar ca să-i iei puterea nu trebuie să-l spargi, nu trebuie să-l
4622 distrugi. E de-ajuns un lucru foarte mic. E destul dacă astupi cu o bucată de lemn gaura unde
4623 intră cocoșul tunului și aprinde praful de pușcă. Astupînd gaura aceasta, rupi contactul tunului
4624 cu focul și prin asta, de ar fi tunul oricît de grozav la vedere, n-are nici o putere... și-a pierdut
4625 puterea de a împușca.

4626 Așa e și cu tunurile cele sufletești. În războiul cel sfînt al mîntuirii sufletelor, diavolul
4627 nu umblă să distrugă tunurile. Nu umblă să-l facă pe om tăgăduitor de Dumnezeu. Îi lasă toată
4628 armătura ce o are: îi lasă numele de sfînt ce-l poartă, îi lasă credința așa cum o are, îi lasă
4629 datinile creștinești ce le ține, etc.

4630 Dar, s-apucă diavolul, mișelul, și astupă gura prin care scînteia cerească pătrunde în inima
4631 omului și aprinde focul cel ceresc. Într-un astfel de tun, cu gura astupată, focul cel ceresc nu
4632 se mai poate aprinde - iar diavolul e deplin mulțumit cu acest lucru. Pentru împărăția lui,
4633 astfel de tunuri nu prezintă absolut nici o primejdie. Pentru fronturile diavolului numai un
4634 creștin aprins de focul Duhului Sfînt prezintă primejdie.

4635 Cei mai mulți creștini sînt niște tunuri încuiate care și-au pierdut puterea de a împușca.
4636 Nu cumva și tu cititorule ești un astfel de tun?...

4637 395 - Trăiască împăratul!

4638 Despre soldații lui Napoleon - spune istoria - că țineau la el cu o dragoste extraordinară.
4639 Pe cîmpul de luptă de la Konigretz, s-au văzut soldați muribunzi, care ridicîndu-și capul cu
4640 ultimele rezerve de viață, strigau: Trăiască împăratul!

4641 Un greu rănit fiind dus la spital să i se extragă un glonț din piept, în ultimul timp medicii
4642 căutînd glonțul prin piept, el le-a zis: căutați mai adînc domnilor medici și îl veți afla pe
4643 împăratul. Adică voia să spună că îl purta pe împăratul în inima lui.

4644 O astfel de dragoste trebuie să avem și noi ostașii Domnului și toți creștinii cei luptători
4645 față de Împăratul nostru Hristos. Pentru dragostea Lui trebuie să fim gata oricînd a pune în
4646 cumpănă și jertfa vieții noastre. Pînă la ultima răsufare trebuie să luptăm pentru El și
4647 Împărăția Lui.

4648 Taina biruințelor lui Napoleon și a tuturor marilor comandanți a fost dragostea, a fost
4649 legătura sufletească dintre împărat și luptătorii lui.

4650 Aceasta este și taina biruinței noastre sufletești: legătura noastră de dragoste, de alipire
4651 și de încredere nemărginită în Domnul Hristos, Marele nostru Împărat și Conducător.

4652 396 - Apa și moara

4653 Cînd roata morii n-are apă, stau pe loc toate roțile și stă pe loc întreaga moară. Moara
4654 întregă parcă e un om fără viață, un om mort. Dar cînd roata cea mare primește apă, moara
4655 îndată capătă viață și mișcare.

4656 Așa e și cu viața noastră. Inima e roata cea mare a vieții noastre. Cînd roata aceasta capătă
4657 apă... cînd peste roata aceasta sosește revărsarea apelor vii ale Duhului Sfînt, moara vieții
4658 noastre e plină de viață și mișcare.

4659 Dar cînd lipsește această apă, viața noastră este o moară ce stă pe loc, o moară pustie.

4660 397 - Dorințele și rugăciunea

4661 Dorințele noastre sînt niște copii ologi - zice un sfînt părinte - rugăciunea le dă picioare
4662 să umble.

4663 Dorințele noastre sînt sacul cel gol - rugăciunea umple sacul cu grîu și cu făină.

4664 Dorințele sînt norii - rugăciunea face să picure ploaia cea binecuvîntată.

4665 398 - Fără băț la drum...

4666 Într-o cale, fie și mai scurtă, omul nu pleacă fără băț la drum, fără ceva obiect de apărare.
4667 E în firea omului acest lucru. Că îți poate ieși în cale atare cîine și te află cu mîinile goale.

4668 Dar în calea vieții, pleacă omul fără nici o apărare. Nici măcar toiagul rugăciunii nu-l ia.

4669 Nu e apoi mirare că cei dintîi cîini ai ispitelor îl află fără apărare și îl mușcă amarnic...

4670 399 - Cînd te rogi

4671 Cînd te rogi, ia cu tine pe 3 aleși ai Domnului.

4672 Ia-l mai întîi pe Petru apostolul, roagă-te cu credința lui.

4673 Ia-l apoi pe Iacov: roagă-te cu stăruința lui Iacov din Biblie, care s-a luptat cu Dumnezeu
4674 și nu s-a lăsat pînă n-a fost binecuvîntat (Genesa 32, 26).

4675 Și ia-l pe Ioan evanghelistul, ca să poți trăi viața lui, care este o viață contopită în
4676 sfințenia și dragostea lui Dumnezeu.

4677 400 - Cei ce locuiau pe un vulcan

4678 În Japonia, țara vulcanilor și a cutremurelor s-a întîmplat că un vulcan, încetul cu încetul
4679 s-a stins de tot. Un om și-a luat îndrăzneala și s-a așezat cu casa tocmai sus, unde fusese gura
4680 vulcanului. După el, altul și altul.

4681 N-a trecut mult și un sat întreg s-a înfiripat pe locul unde vulcanul mai înainte scuipa foc
4682 și cenușă. Anii trecură și oamenii uitară pe ce fel de loc stau. Deveniră niște oameni vestiți
4683 de răi, bețivi, suduitori, desfrînați, etc. Își băteau joc de chemările mîntuirii.

4684 Dar ce s-a întîmplat? Într-o noapte tocmai cînd satul avea petrecere și joc și chef,
4685 pămîntul începu a bubui. Vulcanul își deschise gura și într-o clipită satul și oamenii se
4686 cufundară în adîncul pierzării.

4687 Așa va fi și sfîrșitul celor ce trăiesc în răutăți și nepăsare de cele sufletești. Viața lor se
4688 gată printr-o prăbușire în focul pieirii veșnice.

4689 O, cum nu se gîndesc oamenii că și noi locuim pe un astfel de vulcan. În zilele noastre
4690 plouă cenușă vulcanică, o arătare că Dumnezeu într-o clipeală ne poate pierde. Și totuși
4691 oamenii nu se înspăimîntă și de răutăți nu se lasă.

4692 401 - Treizeci de mii de adrese greșite

4693 Într-o predică despre rugăciune, pastorul din Davos - Elveția, spunea:

4694 La poșta din Zurich s-a făcut o statistică ce arată că numai acolo sosesc anual 30.000 de
4695 scrisori, care nu se pot înmîna, fiind adresate greșit. Toată solia acestor scrisori se pierde pe
4696 nimic, fiind adresate greșit.

4697 Întocmai așa sînt și multe, multe rugăciuni. Ele n-ajung la destinație fiind adresate greșit.
4698 Căci și rugăciunile sînt un fel de scrisori adresate cerului de sus. Dar, după atîtea din ele nu
4699 vine nici un răspuns, ele fiind adresate greșit.

4700 Cereți, dar nu primiți, pentru că cereți rău (Iacov 4, 3).

4701 402 - Adă foarfecel!

4702 Un creștin se duse cu cuvînt de mîngîiere la patul unei bolnave. Femeia se tînguia

4703 neîncetat contra bolii și încercărilor.

4704 Te rog deschide Biblia - îi zise creștinul și citește Psalmul 143, versetul 1-3.

4705 Femeia citi: Bindecuvîntat este Domnul Dumnezeuul meu, mila mea și scăparea mea,
4706 sprijinitorul meu și izbăvitorul meu, scutul meu și nădejdea mea.

4707 - Destul! Te rog adă foarfecele!

4708 - Și ce vrei să faci cu foarfecele?

4709 - Păi să tai acest loc din Biblie pentru că d-ta nu crezi ce spune aci... locul acesta e de
4710 prisos să mai stea în cartea lui Dumnezeu... pentru d-ta el nu mai are nici un preț.

4711 - Ba, lăsați-l acolo! - zise femeia plîngînd - și din acel ceas n-a mai cîrtit contra
4712 încercărilor și suferințelor.

4713 403 - Aluatul fariseilor

4714 De ce a asemănat Isus pe farisei cu aluatul? Cînd a zis: Feriți-vă de aluatul fariseilor?

4715 (Matei 16, 6) - a întrebat odată un învățător pe elevii săi.

4716 - Pentru că - a răspuns elevul unui credincios - prin aluat totdeauna pîinea crește, se
4717 umflă, și arată mai mare decît este.

4718 404 - Ospățul lui Vlad Țepeș

4719 Lui Vlad Țepeș, domn al Munteniei, i se dusese vestea pentru cruzimile lui.

4720 Odată Vlad Țepeș a strîns la curtea lui pe toți cerșetorii din țară și le-a dat un ospăț plin
4721 de toate bunătățile. O zi și o noapte a ținut veselia acestui ospăț. Au mîncat, au băut și și-au
4722 petrecut cerșetorii ca niciodată în viața lor.

4723 Dar pe urmă ce s-a întîmplat? Un lucru groaznic. Vlad Țepeș i-a strîns pe toți într-o șură
4724 mare și le-a dat foc.

4725 A fost un ospăț scump, pe care cerșetorii l-au plătit pe urmă cu viața lor.

4726 Așa e dragii mei și lumea asta cu desfătările ei, cu ospețele ei. A mea este lumea - zicea
4727 diavolul către Isus în pustie (Matei 4, 8).

4728 Și cu lumea aceasta îi cheamă diavolul pe oameni la ospățul desfătărilor. Îi cheamă cu
4729 parola: Suflete, bea, mănîncă și te veselește (Luca 12, 19). Iar oamenii ascultă glasul
4730 lui satan și se strîng grămadă ca oile, la ospățul lui.

4731 Dar, vai, amarnic pot plăti pe urmă acest ospăț. Ca și cerșetorii lui Vlad Țepeș, vor fi
4732 poftiți pe urmă în focul iadului. Diavolul i-a ospătat și pe urmă îi pofteste în focul cel de
4733 veci.

4734 405 - Litera legii și la Sibiu

4735 Fratele ostaș Nicolae Bucur, de aici din Sibiu, ne spunea o întîmplare interesantă.

4736 Fusese chemat la un ospăț, din partea unei rude a sale.

4737 - Da! Vin, dar numai cu o condiție: să nu aduci muzicanți și jocuri în casa ta! Ne putem
4738 noi petrece și fără jocuri și beții.

4739 - Te ascult - răspuse ruda - iată îți dau cuvîntul meu de onoare că nu voi băga muzicanții
4740 în casa mea.

4741 Cînd colo, îndată ce s-așezară nuntașii la masă, de afară din tindă, se aud lăutarii.

4742 - Păi unde-ți este cuvîntul? - întrebă mirat fratele Bucur.

4743 - M-am ținut întru totul de cuvîntul dat - răspuse ruda - lăutarii nu vor intra în casa
4744 mea... ei ne vor cînta toată noaptea de afară, din tinda casei!...

4745 Fratele Bucur se ținu și el de cuvînt și părăsi îndată nunta.

4746 Vai, în cîte feluri și forme își pierd oamenii sufletul păzind litera și omorînd duhul legilor
4747 cerești!

4748 Dar Dumnezeu nu Se lasă batjocorit (Gal. 10, 20) și nici mințit.

4749 **406 - Paratrăsnetul Golgotei**

4750 Pe aici pe la orașe, clădirile mai scumpe sînt apărate contra fulgerelor și trăsnetelor
4751 cerești cu paratrăsnete. Acest paratrăsnet e un sul de metal cu vîrfurile aurite. El se așează pe
4752 vîrfurile caselor, iar cu pămîntul se leagă printr-o sîrmă. Pe timp de furtună acest paratrăsnet -
4753 prin anumite legi fizice - are puterea să descarce electricitatea din văzduhul înfuriat. El prinde
4754 în sîrma sa trăsnetul și îl conduce în pămînt, apărînd în acest chip clădirea de sub el.

4755 Ce minunată icoană a Golgotei este și acest paratrăsnet! Dreptatea lui Dumnezeu nu poate
4756 suferi păcatul. Păcatul trebuie pedepsit în virtutea paragrafului de lege: Plata păcatului este
4757 moartea (Rom. 6, 23). Cerul de sus este veșnic acoperit de furtuna urgiei lui Dumnezeu
4758 pentru păcatele noastre. Tunetele și fulgerele mîniei lui Dumnezeu ne amenință neîncetat.

4759 În această cumplită furtună sufletească avem însă și noi un minunat paratrăsnet sufletească;
4760 avem Crucea și Jertfa Golgotei. Acest paratrăsnet prinde fulgerele urgiei cerești pentru
4761 păcatele noastre; le ia asupra-și și ne scapă de lovirea și uciderea lor.

4762 Pe timpul răstignirii Mîntuitorului s-a făcut o furtună mare. Această furtună era urgia și
4763 mînia cerului pentru păcatele noastre. Ea s-a descărcat în Jertfa cea Scumpă a Scumpului
4764 nostru Mîntuitor. Această furtună stăruie și azi deasupra sufletelor noastre. De ea ne poate
4765 scăpa numai Jertfa Crucii. Crucea din vîrfurile Golgotei este un uriaș paratrăsnet sufletească care
4766 ne scapă din moarte și din pieire sufletească.

4767 Paratrăsnetul este un aparat scump; în vîrfurile lui trebuie și aur. Golgota este un paratrăsnet
4768 mai ieftin. El stă la îndemîna tuturor gratis. Domnul Isus ne-a răscumpărat și ne răscumpără
4769 nu cu preț de aur și argint, ci cu Sîngele Lui, iar acest dar ni se dă gratuit. Căci știți că nu cu
4770 argint sau cu aur ați fost răscumpărați, ci cu Sîngele Scump al lui Hristos
4771 (1 Petru 1, 18-26). Cîți însă primesc acest dar? Ferice de cei ce-l primesc!

4772 **407 - Care a fost furtuna cea mai mare din lume?**

4773 Istoria lumii vorbește despre multe furtuni groaznice.

4774 Dar, cea mai mare furtună a fost aceea, care s-a descărcat în clipa cînd Domnul Isus Își
4775 dădea Duhul pe Crucea Golgotei (Luca 23, 44). În această furtună erau toate fulgerele
4776 și tunetele mîniei lui Dumnezeu pentru păcatele lumii. Era toată revărsarea mîniei și pedepsei
4777 Tatălui ceresc pentru păcatele tuturor oamenilor din toate timpurile. Acolo erau și norii
4778 păcatelor noastre.

4779 Urgia cerului și a pămîntului era grămădită deasupra Scumpului nostru Mîntuitor. Și toată
4780 această furtună s-a descărcat în Jertfa cea scumpă a Scumpului nostru Mîntuitor și
4781 Răscumpărător.

4782 **408 - Care este muntele cel mai înalt?**

4783 Se spune că e Himalaia. Vorbă să fie!

4784 Muntele cel mai înalt din această lume este Dealul Golgotei. N-are decît 840 de metri, dar
4785 e cel mai înalt munte din lume, pentru că creștetul lui - cu Crucea răstignirii - ajunge pînă la
4786 cer.

4787 Dealul Golgotei leagă cerul cu pămîntul și pe om cu Dumnezeu.

4788 **409 - Cine L-a răstignit pe Isus?**

4789 Scripturile ne spun că L-au răstignit iudeii cei fără milă și recunoștință.

4790 Eu însă zic că pe Domnul Isus nu L-au răstignit numai iudeii, ci L-am răstignit și eu și
4791 tu cu păcatele noastre.

4792 Eu am văzut un tînăr care stătea să bată pe un evreu, pentru că protopărinții lui au
4793 răstignit pe Domnul. El însă nu băgă de seamă că și el cu păcatele lui făcea același lucru:
4794 răstignește din nou pe Fiul lui Dumnezeu (Evrei 10, 20).

4795 Să nu uităm: prin păcatele noastre noi Îl răstignim pe Fiul lui Dumnezeu!

4796 **410 - Ultima scăpare**

4797 Un preot istorisește în amintirile sale pastorale:

4798 O doamnă distinsă și bogată, veni odată la mine.

4799 - Părinte - îmi zicea ea - eu sînt un suflet care caută demult mîntuirea, dar nu o pot rupe
4800 cu lumea. Cad neconținut în vechile mele păcate. Am făcut mereu rugăciuni, am făcut multe
4801 pomeni cu săracii, m-am spovedit în posturi și totul e zadarnic... ce să mă fac?...

4802 - Mai este o scăpare - îi răspunsei eu liniștit.

4803 - Și anume ce?

4804 - Crucea încercărilor, nenorocirea!

4805 - Ah! Nenorocirea - grăi doamna speriată.

4806 Și așa a și fost. În casa ei cea plină de lux și de îmbuibare, intrară izbeliștile. Printr-un
4807 proces pierdu o mare parte din averea ei. Rudele se întoarseră împotriva ei. Și pe deasupra
4808 trecu și printr-o boală grea.

4809 Peste un an căzu în fața mea strigînd:

4810 - Slavă lui Dumnezeu. În sfîrșit nenorocirea mi-a ajutat să apuc calea mîntuirii. Prin
4811 crucea încercărilor am aflat ceea ce căutam: mîntuirea prin Domnul Isus Hristos!

4812 **411 - Atlas**

4813 În religia lor, vechii greci aveau și o legendă despre un oarecare zeu cu numele Atlas, pe
4814 care Jupiter, mai marele zeilor din cer, l-a pedepsit cu o pedeapsă înfricoșată: să țină în
4815 spatele lui temeliile cerului și ale pămîntului. Acest Atlas ținea pe umerii lui temeliile lumii,
4816 globul pămîntesc.

4817 Și Scumpul nostru Mîntuitor este un fel de *Atlas* pe care Domnul Dumnezeu *L-a pedepsit*
4818 cu o pedeapsă înfricoșată: să ia asupra-Și păcatele noastre ale tuturor și să Se răstignească
4819 pentru iertarea lor.

4820 Această *pedeapsă* o arată lămurit Scripturile și în special prorocul Isaia: Domnul *L-a dat*
4821 pe El (pe Isus) pentru păcatele noastre... Acesta păcatele noastre le poartă și pentru noi rabdă
4822 durere... El S-a rănit pentru păcatele noastre și a pătimit pentru păcatele noastre
4823 (Isaia cap. 53).

4824 În *paharul* din Grădina Ghețimani, în înfricoșatele chinuri de pe Crucea Golgotei, erau
4825 păcatele noastre ale tuturor... erau păcatele tuturor oamenilor din toate vremile.

4826 Ce greutate teribilă!

4827 Dar pentru Preascumpul nostru Mîntuitor această greutate nu era atît o pedeapsă. El a
4828 făcut Jertfa aceasta din dragostea nemărginită pentru noi și mîntuirea noastră.

4829 **412 - Mîinile mamei**

4830 O mamă săracă avea un copil rău. Apucase cu băutura și cu cîrciuma. Într-o noapte chefui,
4831 se îmbătă, jucă cărți, se bătu și împreună cu alții s-au dus la furat. Au fost prinși și judecați
4832 la închisoare lungă și grea, pe care avea dreptul s-o poată răscumpăra cu o sumă mare de bani.
4833 El scrisese mamei sale din temniță:

4834 - Mamă dragă, fie-ți milă de mine și plătește pedeapsa și mă scoate de aici.

4835 Mama ce era să facă? Ce nu face o inimă de mamă? Căută de lucru în dreapta și în stînga,
4836 la cîmp, la fabrică, la spălat, etc. și pe urmă plăti banii și își scăpă fiul din temniță. Cînd fiul
4837 ajunsese acasă, s-aplecă să sărute mîinile mamei, dar ce văzu? Mîinile mamei erau pline de răni
4838 și de sînge.

4839 - Ce-i cu mîinile tale dragă mamă?

4840 - Fiule dragă - răspunse mama - rănilor astea le-am căpătat lucrînd cu zi cu noapte pentru
4841 banii cu care te-am eliberat.

4842 Fiul se înfioră de acest lucru. Îl străpunse pînă la inimă mîinile mamei și din acea clipă
4843 nu mai păcătui. De cîte ori se apropia de el ispita păcatului, se gîndea la mîinile mamei.

4844 În acest chip sînt și mîinile Scumpului nostru Mîntuitor. Sînt pline de rănile și Sîngele
4845 cu care ne-a răscumpărat din temnița morții. Fiul cel căit n-a mai păcătuit după ce a înțeles
4846 mîinile sîngerînde ale mamei. Așa trebuie să facem și noi, căci Isus Domnul n-a venit numai
4847 să sîngereze pentru păcatele noastre, ci să ne și oprească de la păcat.

4848 Isuse, Scumpul meu Mîntuitor! Sărut sfintele Tale mîini, care au sîngerat de atîtea ori
4849 pentru păcatele și ticăloșiile mele. Le sărut și făgăduiesc că le voi cruța de noi sîngerări. De
4850 cîte ori se vor apropia ispitele de mine, mă voi gîndi la scumpele Tale mîini pline de sînge
4851 și mă voi opri de la păcat.

4852 413 - Trăiește prin moartea altuia

4853 Într-un orașel din Germania se poate vedea și azi un om care merge în fiecare duminică
4854 la cimitir și se roagă la un mormînt.

4855 Cel pentru care se roagă e un fost prieten al lui care în timpul războiului s-a dus pe front
4856 în locul lui și a murit în locul lui. Această înlocuire, mortul o făcuse din considerația că
4857 prietenul său avea o familie grea, iar el n-avea.

4858 Iată și aceasta este o minunată icoană a răscumpărării noastre din Jertfa Crucii.

4859 Omul acesta din Germania trăiește prin jertfa și moartea prietenului său. El este cu
4860 adevărat un mort ce trăiește. Trăiește prin moartea și jertfa prietenului său.

4861 Așa trăim și noi prin Jertfa și moartea Scumpului nostru Mîntuitor!

4862 414 - Răspunsul lui Diogene - 1

4863 Diogene - un vestit filozof de pe vremea lui Alexandru Macedon - fu îmbiat odată cu un
4864 pahar de băutură.

4865 Diogene luă paharul și îndată îl răsturnă jos.

4866 - De ce ai făcut Diogene, acest lucru?

4867 - Păi - răspuse Diogene - l-am răsturnat eu ca pe urmă să nu mă răstoarne el pe mine!

4868 415 - Zece mii de telegrame

4869 Un milionar din America, atras la picioarele crucii, după ce a gustat din dulceața
4870 mîntuirii, a trimis în toate părțile lumii zece mii de telegrame cu locul de la Ioan 3, 16:

4871 *Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît și pe Fiul Său Cel Unul Născut, L-a dat ca*
4872 *oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.*

4873 Aceste telegrame au trecut prin zeci de mii de mîini care n-auziseră niciodată această
4874 veste dulce. Pe unii din ei, Duhul Sfînt i-a săgetat cu aceste cuvinte și i-a adus la Domnul.

4875 416 - Eu am mai făcut drumul acesta!

4876 Să ne gîndim la un om care trebuie să facă o călătorie lungă și primejdioasă printr-un loc
4877 necunoscut și plin de primejdii.

4878 În frămîntarea călătoriei lui, iată sosește un om de bine. Și îi întinde o carte zicîndu-i:
4879 Poftim citește în cartea aceasta și vei afla în ea o bună îndrumare pentru călătoria ta. Îți va
4880 arăta drumul deslușit.

4881 Dar ce folos. Era întuneric și omul nu putea citi cartea. Și plecă omul dibuind mai
4882 departe.

4883 Nu peste mult, iată sosește un alt om de bine. Și îi întinde o lumină zicîndu-i: Poftim
4884 lumina aceasta că-i întuneric și nu vezi calea. Ea îți va lumina drumul și vei ajunge cu bine.

4885 Iată însă că sosește un Om apăsător de o Cruce grea pe umerii Săi și cu coroană de spini pe
4886 cap. Și îi zise cu glas duios:

4887 - Truditule călător, vino după Mine căci Eu am mai făcut drumul acesta... Numai Eu
4888 Singur te pot conduce la sfîrșitul călătoriei tale...

4889 Și mergînd după Acest Călător, omul și-a sfîrșit călătoria cu bine.

4890 În călătoria cea mare a acestei vieți, în drumul nostru spre mîntuire, nu ne poate ajuta nici
4891 cartea, nici știința omenească, ci numai Acela care a mai făcut odată acest drum prin Crucea
4892 de pe Golgota: Isus Mîntuitorul.

4893 **417 - Care-i lemnul cel mai roditor?**

4894 Mai anii trecuți un învățat a pus următoarea întrebare: care-i lemnul cel mai roditor din
4895 lume? Cele mai multe voturi le-a căpătat curmalul, un pom din țările calde, care rodește
4896 neîncetat și din roadele lui se face pâine, lapte, haine și tot ce trebuie pentru traiul omului.

4897 Eu însă zic, că lemnul cel mai roditor din lume este lemnul Crucii, pentru că el este
4898 veșnic încărcat cu cele mai scumpe roduri. O lume întreagă se hrănește zi de zi cu poamele
4899 acestui pom frînt și uscat. El dă tot ce trebuie vieții noastre trupești și sufletești.

4900 Lemnul acesta este *lemnul vieții* și roadele lui sînt spre tămăduirea neamurilor și a tuturor
4901 oamenilor (Apoc. 22, 2).

4902 Ferice de cei ce se hrănesc cu roadele acestui lemn, adică cu faptele ce izvorăsc din Jertfa
4903 Crucii Scumpului nostru Mîntuitor, făcută pe lemnul Crucii.

4904 Ai primit tu această Jertfă cititorule?

4905 **418 - Fîntîna și vasul**

4906 Într-o pustie, un om ajunsese la o fîntînă și stătea mort de sete lîngă ea fără să poată să-și
4907 stîmpere setea.

4908 Cum așa?

4909 Pentru că la fîntînă nu era vas de scos apă. Cineva îl luase.

4910 Așa e și cel ce nu cunoaște pe Isus Mîntuitorul și Mijlocitorul (2 Tim. 10, 29). Isus
4911 este Vasul cu care scoatem și care ne scoate apa cea vie, apa vieții din fîntîna dragostei lui
4912 Dumnezeu. Cine n-are acest vas, moare de sete lîngă fîntînă.

4913 Isus a zis:

4914 Cine crede în Mine din inima lui vor curge rîuri de apă vie... (Ioan 7, 38).

4915 **419 - Gura lumii și mîntuirea sufletului**

4916 - *Ce poate păți cel ce se ia după gura lumii? O istorioară pe care poate ați mai auzit-o -*

4917 Un tată și cu fiul său duceau la tîrg un asin să-l vîndă. Amîndoi mergeau pe jos.

4918 - Ce oameni proști! - grăiră trecătorii... își rup încălțămintele și picioarele ca să cruțe
4919 măgarul!

4920 Atunci tatăl se sui călare pe asin.

4921 - Ce tată fără pic de inimă! - grăiră alți trecători... că n-are milă de copilul lui și îl lasă
4922 să bată drumul pe jos.

4923 Tatăl se dete jos și se sui copilul pe asin.

4924 - Poftim - grăiră nu peste mult timp alți trecători - și ăsta se cheamă copil cu creștere?
4925 Bătrînul lui tată să meargă pe jos, iar el călare?...

4926 - Ce-i de făcut cu oamenii ăștia? - își zise în sine tatăl... și se sui și el pe asin, alături de
4927 copil, în nădejdea că cu asta va astupa gura lumii.

4928 Dar, ți-ai găsit-o. Abia făcură cîțiva pași și oamenii începură:

4929 - Uite ce oameni tirani! Doi oameni sănătoși se suiră pe un biet asin!...

4930 - Ascultă fiule, zise atunci tatăl, - cu oamenii ăștia nu mai ieșim la cale... să mai încercăm
4931 una.

4932 Se coborîră amîndoi de pe asin, luară o prăjină de lemn și legîndu-l pe asin, îl ridicară în
4933 spate și porniră cu el la drum.

4934 Atunci trecătorii începură a rîde cu hohote.

4935 De supărare, se spune, că bătrînul a trîntit asinul într-un rîu și s-a întors acasă fără el.

4936 O istorioară este aceasta, dar ea cuprinde multă învățătură. Ea ne arată ce pățește omul

4937 cînd se ia după gura lumii. Gura lumii este o mare putere și ea stă de regulă în slujba lui
4938 satana.

4939 Gura lumii se amestecă și în mîntuirea sufletului. Gura lumii e cea dintîi armă pe care o
4940 ridică diavolul contra mîntuirii unui suflet. Îndată ce te lași de răutăți și apuci pe calea
4941 Domnului, gura lumii nu te mai scoate din sectar, țîcnit, smintit, etc.

4942 Oriunde se hotărăște pentru Domnul un suflet, acolo, hop - aleargă și gura lumii. Și te
4943 miri de unde scoate răutățile ei. Și mai ales te miri de oameni, cum ascultă de aceste răutăți.
4944 Gura lumii de regulă e gura diavolului și oamenii ascultă de gura asta, mai altfel ca de Sfînta
4945 Scriptură. De Cuvîntul lui Dumnezeu n-ascultă, dar de gura lumii, da.

4946 E destul, spre pildă, ca gura lumii să-i mintă omului că Biblia-i o carte sectară, pentru ca
4947 omul să fugă de cartea lui Dumnezeu. E destul ca gura lumii să spună că Oastea Domnului
4948 e o mișcare sectară, pentru ca omul să se ferească de ea ca de un lucru rău.

4949 Dragă cititorule! Vrei să apuci pe calea mîntuirii? - N-asculta de gura lumii, ci apucă
4950 degrab pe ea!

4951 După ce ai apucat pe calea mîntuirii, n-asculta de gura lumii, ci mergi înainte căci altcum
4952 vei păți și tu ca omul din pățania de mai sus. Acela și-a pierdut asinul, ascultînd de gura
4953 lumii, dar tu îți vei pierde sufletul și veșnicia!

4954 420 - Hercule și grajdul lui Augias

4955 Despre Hercule ne spun vechile povești grecești că a făcut 12 fapte de vitejie. A zecea a
4956 fost aceasta: regele epeilor, Augias, avea un grajd cu trei mii de vite, dar de 30 de ani nu
4957 curățise gunoiul din el. L-a dat lui Hercule să-l curețe într-o singură zi. Ce a făcut Hercule?
4958 În apropiere curgeau două râuri. Hercule a îndreptat curgerea lor spre grajduri, a făcut o
4959 spărtură mare în pereți, a slobozit înăuntru valurile apelor și grajdul îndată s-a curățat.

4960 Iată o istorie plină de înțeles și pentru viața noastră cea sufletească.

4961 Răutate și murdărie avem și noi destulă în noi. De atîtea ori s-a făcut și viața noastră un
4962 adevărat grajd cu gunoi de păcate strînse de ani de zile.

4963 Iar acest rău din noi, acest grajd din noi, nu-l vom putea curăța niciodată cu puterile
4964 noastre proprii. Orice am face, oricît ne-am opinti, e totul în zadar. Grajdurile din noi,
4965 gunoiul din noi, se va curăța numai cînd vom slobozi peste el rîul Evangheliei. Numai
4966 valurile apelor vii care curg din Crucea Golgotei, vor putea curăța gunoiul din noi.

4967 Și așa este și cu stările din lume. E plină lumea de azi de rîul fărădelegilor și
4968 stricăciunilor sufletești! Iar îndreptarea nu va veni pînă nu va porni să curgă prin lume rîul
4969 cel mare al Evangheliei.

4970 Rîul Evangheliei curge departe de viața popoarelor de azi. Ceea ce se cheamă creștinism
4971 este o albie goală, uscată și secată. Rîul Evangheliei trebuie slobozit în deșertul vieții noastre
4972 de azi.

4973 Stările din lume și din țara noastră se vor îndrepta numai cînd se vor slobozi peste ele
4974 valurile apelor vii ce curg din Crucea Golgotei.

4975 Pentru aceste valuri luptăm și noi cu Oastea Domnului.

4976 421 - Cele două căruțe

4977 Un căruțaș ajuns în drum pe un altul și voi să-l întrecă.

4978 - Fă-mi loc să trec înainte - se răsti el către cel ce mergea înainte...

4979 - Da' pe urma mea nu poți merge? - răspunse dintîi. Ce duci în căruța ta?

4980 - Eu duc spirt și țuică.

4981 - Atunci frate ai dreptate. Treci înainte pentru că eu duc în căruța mea sicrie și trebuie să
4982 merg pe urma ta. Eu trăiesc după tine.

4983 422 - În tîrgul de oale

4984 În târgul de oale, oamenii bat cu degetul oalele de pământ să afle care sînt arse mai bine.
4985 Oalele care răsună mai bine, sînt arse mai bine și acelea sînt mai bune.
4986 Așa e și un creștin adevărat: un vas de lut ars și întărit prin focul Duhului Sfînt.
4987 Precum focul - zice sf. Ioan Gură de Aur - preface lutul cel moale în vas vîrtos, așa și
4988 focul Duhului Sfînt cînd cuprinde un suflet, îl face mai tare ca fierul.
4989 Vasul (creștinul) care a stat mai mult în focul Duhului Sfînt, acela răsună mai bine; acela
4990 e mai tare în lupta contra ispitelor.

4991 **423 - Smochinul din Australia**

4992 Un necredincios, voind și pe patul morții să dea o lovitură credinței, a cerut să fie
4993 îngropat cu o smochină în gură, zicînd așa în batjocură:
4994 - Cînd va mai putea crește și din smochina aceasta un smochin, apoi să știți că voi învia
4995 și eu.
4996 Dorința i-a fost ascultată, dar abia a trecut anul și a venit răspunsul lui Dumnezeu.
4997 Sîmburii din smochină au încolțit, au crescut, și-au făcut loc printr-o gaură și răzbind la
4998 lumină, au crescut într-un smochin mare și frumos, care se poate vedea și azi într-un cimitir
4999 din orașul Sidney.
5000 O, cum a orbit diavolul mintea necredincioșilor ca nici măcar din astfel de pilde să nu
5001 vadă strălucind adevărul învierii!

5002 **424 - Fie voia mea**

5003 Un om dînd odată peste niște încercări, se plîngea pe toate drumurile că el e prea *bătut*
5004 *de soartă*. Și murmura împotriva lui Dumnezeu.
5005 - Tu ești de vină! - îi zise un prieten credincios.
5006 - Cum așa? De ce?
5007 - Pentru că în rugăciunea Tatăl nostru, zici mereu: Fie voia Ta Doamne. Iar prin asta Îl
5008 inviți pe Dumnezeu să facă ce va voi El cu tine. În loc de fie voia Ta, zi de acum înainte: Fie
5009 voia mea - și atunci poate îți va merge mai bine!...
5010 Necredinciosul înțelese lecția și cu ochii plini de lacrimi strigă:
5011 - Iartă-mă Doamne - și din acel ceas n-a mai cîrțit împotriva lui Dumnezeu.

5012 **425- Sfirșitul groaznic al unui vînător**

5013 Viața multor oameni e în chipul unui vînător din Tibet, care avu un groaznic sfirșit.
5014 Aflîndu-se într-o pădure, pe marginea unui rîu, văzu un fagur de miere sus pe creanga
5015 unui pom de pe malul unei ape și se urcă îndată să-l ia. El nu bănuia că în acea clipă, viața
5016 lui era amenințată din trei părți deodată și că el era într-adevăr în ghearele morții. Sub copac,
5017 în apă, îl aștepta cu gura căscată un crocodil, gata să-l înghită, în spatele lui o haită de lupi
5018 sta la pîndă, iar rădăcinile copacului erau roase de viermi. Ce se întîmplă? Copacul
5019 dezlăcînat se prăbuși în apă și vînătorul căzu pradă crocodilului.
5020 Tot așa, sufletul legat de trupul cel muritor, gustă cîtăva vreme dulceața păcatului. El
5021 cutreieră nepăsător și ușuratic pădurea cea plină cu primejdii a lumii acesteia în care pîndește
5022 diavolul, căutînd să-l piardă.
5023 El nu se gîndește că iadul abia așteaptă clipa să-l înghită, nici că viermii nevăzuți ai
5024 păcatului, au ros rădăcinile vieții lui, așa că sufletul lui se va prăbuși în iad, pradă veșnică
5025 lui. Dimpotrivă - zice Domnul Isus - cel ce vine la Mine este izbăvit de păcat, de diavol și
5026 de iad. Eu îi voi dărui viața veșnică, pe care nimeni nu i-o va putea răpi
5027 (Ioan 10, 28-29).
5028 Prin cuvinte dezmiertătoare și prin momeli înșelătoare, diavolul ademenește pe oameni
5029 și-i înghite tocmai ca un șarpe care farmecă prin privirile lui păsările pe care le prinde și le
5030 mănîncă.

5031 Cei ce cred în Mine - zice Domnul - sînt izbăviți de vraja bătrînului șarpe și de
5032 ademenirile lumii acesteia.

5033 Fiți treji, și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru diavolul, dă tîrcoale ca un leu care
5034 răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință...

5035 (1 Petru 5, 8-9).

5036 Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi (Iacov 4, 7).

5037 426 - Cel mai bogat

5038 O întâmplare din Germania, din anul 1872.

5039 Boierul unui sat trecea călare pe lîngă spărgătorul de piatră din marginea drumului.

5040 - Bună ziua cucoane boierule!

5041 - Bună ziua nene moșule! Ei, ce mai faci, tot cu piatra asta te războiești?

5042 - Lăudat să fie Domnul pentru toate - răspuse spărgătorul, care era un om credincios și
5043 trăia în adevăr Evanghelia.

5044 - Dar cu sărăcia cum o mai duci?

5045 - Slavă lui Dumnezeu! De sărăcie am scăpat. E adevărat că sînt sărac de avere, dar am
5046 aflat o bogăție care întrece toate averile și bogățiile din lumea aceasta.

5047 - Glumești moș Ioane?

5048 - O, nu cucoane boierule! Bogăția pe care o am eu n-o dau pe toate averile dumitale.

5049 - Și de cîți ani ești moș Ioane?

5050 - De 75 de ani, dintre care 30 i-am petrecut spărgînd piatră la marginea drumurilor.

5051 - Ei, și asta se cheamă viață? O viață întreagă să spargi la piatră pe marginea drumurilor!

5052 - Desigur, boierule, asta nu-i viață, dar mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a ajutat să aflu
5053 viața cea adevărată.

5054 Boierul, care era un mare necredincios, plecă zîmbind zicîndu-și în sine: a slăbit de minte
5055 moșul acesta.

5056 Dar peste noapte, boierul avu un vis fioros. Se făcea că murise cel mai bogat om din sat.

5057 Dimineața se trezi tremurînd sub fiorul acestui vis: el era cel mai bogat om din sat.

5058 Între timp intră logofătul lui. Îi aduce vești și așteaptă porunci.

5059 - Cucoane! O noutate! Astă noapte a murit bătrînul spărgător de piatră. L-am văzut și eu...
5060 parcă doarme liniștit... a murit cu Biblia lui în mînă.

5061 Boierul se cutremură din nou. Acum înțelegea totul. Bătrînul de ieri și visul de astă
5062 noapte îi spusese un mare adevăr.

5063 - Să știi, logofete, că astă noapte a murit cel mai bogat om din satul nostru.

5064 Logofătul căscă ochii mari... nu înțelese nimic...

5065 - Da! Da, să știi că acesta a fost cel mai bogat om din sat pentru că avea o bogăție, care
5066 împreună merge cu el: credința și nădejdea vieții veșnice.

5067 Și din acel ceas, boierul deveni un credincios și începu și el a se îmbogăți în Domnul
5068 (Luca 13, 21).

5069 427 - Cele mai frumoase mîini

5070 Mai multe doamne bogătașe, s-au strîns într-un salon pentru a hotărî, care dintre ele au
5071 cele mai frumoase mîini și au ales pentru aceasta pe un om mai bătrîn să hotărască.

5072 - Doamnelor - le-a zis el - eu nu pot răspunde încă la întrebarea pusă, trebuie mai întîi să
5073 întreb săracii, fiindcă cea mai frumoasă mînă este cea care miluiește mai mult pe săraci.

5074 Doamnele cele bogate, au rămas cu toate rușinate de vorbele bătrînului!

5075 428 - Hercule în fața unei răspîntii

5076 Poate că ați auzit de Hercule, uriașul din istoria vechilor greci. Despre acest uriaș spune
5077 legenda că a făcut 12 fapte de vitejie.

5078 Într-o zi călătorind Hercule, ajunge la o răspîntie. Calea se desfăcea în două părți. De o
5079 parte, stătea o femeie îmbrăcată în haine de desfătări și viață ușoară, arătînd cu mîna o cale
5080 netedă și plăcută, plină cu vuiete de petrecere și desfătare.

5081 De cealaltă parte stătea în schimb o femeie simplă, cu o ramură de finic în mîină, iar
5082 îndărătul ei se vedea o cale îngustă și plină de scaieți și bolovani.

5083 Femeia cea cu haine de joc începu îndată:

5084 - Vino pe drumul acesta și vei avea tot ce-ți dorește inima... vei avea prieteni, petreceri,
5085 desfătări și tot ce-ți trebuie ca să-ți trăiești viața.

5086 - Calea mea - zicea cealaltă femeie - este îngustă și anevoioasă, dar în schimb sfîrșitul ei
5087 va fi plin de fericire și binecuvîntare.

5088 Hercule se opri în fața acestei răspîntii. Avea în fața lui o luptă: o luptă în care nici
5089 brațele lui, nici ghioaga nu-i mai puteau fi de nici un folos. În fața lui avea o luptă
5090 sufletească, mai grea decît toate faptele lui de vitejie.

5091 Legenda ne spune că Hercule a biruit și a cîștigat și această luptă. Înțelegînd că în fața
5092 lui stă virtutea și păcatul, a apucat pe calea cea îngustă a virtuții.

5093 Istoria lui Hercule se repetă și în viața noastră. Cele două răspîntii: virtutea și păcatul ne
5094 stau clipă de clipă în fața noastră. Diavolul pune neîncetat în fața noastră calea cea largă a
5095 deșertăciunilor și a dezmiardărilor acestei lumi ispitindu-ne să apucăm pe ea. Isus Mîntuitorul
5096 ne pune pe cealaltă zicîndu-ne: Intrați prin poarta cea strîmtă căci îngustă este calea ce duce
5097 la viață și lată este calea ce duce la pierzare și mulți sînt cei ce apucă pe ea

5098 (Matei 7, 13-15). Noi trebuie să alegem între aceste două răspîntii. Calea vieții și calea
5099 morții (Ier. 21, 8) stau necurmat în fața noastră. Viața noastră trebuie să fie o
5100 neîncetată luptă și biruință pentru calea cea îngustă, pentru calea vieții.

5101 Hercule a fost un păgîn și a biruit ispita ce-l chema pe calea cea largă. Cîți însă dintre
5102 creștinii de azi biruie această ispită?

5103 Stați dar la drumuri și întrebați de cărările Domnului cele veșnice și vedeți care este calea
5104 cea bună și mergeți pe ea și veți afla odihnă sufletelor voastre (Ier. 6, 10).

5105 429 - Bufnițele și liliecii

5106 Cine le cunoaște pe aceste vietăți, care nu se simt bine decît în întunericul nopții?

5107 Cînd apar zorile dimineții și cînd natura întregă reînvie și se bucură de lumină, bufnițele
5108 și liliecii fug și se ascund prin locuri părăginite și întunecoase.

5109 Așa sînt și oamenii din zilele noastre. Ei se simt bine numai în întunericul păcatelor lor
5110 și fug de locurile unde luminează soarele Evangheliei lui Hristos.

5111 Vai cît de dureros lucru este acesta!

5112 430 - Priiile

5113 În Australia și în Nordul Americii, erau mai înainte - și mai sînt și acum - stepe și cîmpii
5114 nesfîrșite de pășuni și iarbă, un fel de iarbă ce crește foarte mare. Dar cînd vin căldurile de
5115 vară și iarba începe a se usca, se ivește și o mare primejdie.

5116 Dacă se întîmplă să se aprindă undeva iarba, apoi focul se duce ca fulgerul, ajutat fiind
5117 de vînturile ce suflă pe acolo. Un astfel de foc e o grozăvenie de neînchipuit. Închipuți-vă
5118 un teritoriu de cîteva județe cuprins într-o mare de flăcări. Orice încercare de stingere a
5119 focului e zadarnică. Turme întregi de vite și animale sălbatice au pierit în astfel de valuri de
5120 foc.

5121 Însă mai tîrziu, europenii au iscodit o apărare contra acestui prăpăd. Prin nesfîrșitele
5122 cîmpii de iarbă, ei fac ici și colo, la anumite depărtări, niște cercuri, niște ocoluri mari în care
5123 nimicesc iarba cu totul și pe la margini sapă pămîntul.

5124 Acestea sînt așa numitele prii, locuri de scăpare. Cînd ierburile și cîmpiile iau foc,
5125 păstorii și fermierii aleargă cu vitele lor în aceste ocoluri mîntuitoare. Valuri de foc îi

5126 înconjoară de toate părțile, dar în ocolul lor focul nu poate străbate.

5127 Ce icoană minunată este și aceasta pentru darul Jertfei de pe Crucea Golgotei!

5128 Dreptatea și Sfințenia lui Dumnezeu nu poate suferi păcatul. Urgia și mînia cerului de sus
5129 urmărește ca un foc aprins păcatul și pe cel ce face păcatul. Iată Numele Domnului vine din
5130 depărtare. Mînia Lui este aprinsă ca un pîrjol puternic: buzele Lui sînt pline de urgie și limba
5131 Lui este un foc mistuitor (Isaia 30, 27). Toți sîntem păcătoși și pe toți ne amenință
5132 acest foc al urgiei cerești. Ce foc grozav este acesta! El ne înconjoară din toate părțile. Avem
5133 însă și noi un loc de scăpare și de apărare contra lui. Acest loc minunat este Golgota, este
5134 Jertfa cea scumpă a Scumpului nostru Mîntuitor, care a murit și S-a jertfit pentru fărădelegile
5135 noastre. Acest loc ne apără și pe noi contra focului urgiei cerești.

5136 Acest loc este un fel de prerie sufletească. Fără acest loc am fi pierduți.

5137 Acest loc ne apără și de focul ispitelor și patimilor lumești. Acest loc ne apără și de focul
5138 cel veșnic al iadului.

5139 Fratele meu! Scapă și tu în acest loc! Scapă îndată căci el este pregătit pentru scăparea
5140 și mîntuirea ta.

5141 431 - De ce postești?

5142 - De ce trebuie să postești mereu? - întrebă odată un necredincios pe un ostaș din Oastea
5143 Domnului.

5144 - Dar d-ta pentru ce te speli pe față în fiecare dimineață? - întrebă ostașul.

5145 Necredinciosul a înțeles că și sufletul trebuie să fie spălat și a rămas rușinat.

5146 432 - Ce poate face stăruința?

5147 Pe timpul vechilor greci, trăia un oarecare Demostene, un om gîngav. El dorea însă să se
5148 facă cu orice preț orator, vorbitor. Spre a scăpa de gîngăvie, Demostene ieșea zilnic la
5149 marginea mării, își punea o pietricică sub limbă și ținea discursuri aprige care trebuiau să se
5150 audă peste zgomotul mării. Printr-o stăruință de fier, în scurt timp Demostene a devenit cel
5151 mai vestit orator din patria lui.

5152 Stăruința își are toată însemnătatea ei și în cele ale sufletului. Adevărat că oamenii au
5153 diferite daruri (1 Cor. 12), dar de multe ori darurile stau ascunse și stăruința le
5154 dezgroapă.

5155 Eu mă gîndesc, cîte daruri a dezgropat și Oastea Domnului! Am cunoscut un intrat în
5156 Oaste despre care niciodată n-aș fi crezut că ar putea spune și el ceva. Dar fratele s-a pus
5157 noaptea pe citirea Bibliei; a vorbit mereu în adunări mici și azi rămîi uimit de ce iese din gura
5158 lui. În deosebi citirea Bibliei dezgroapă daruri de care rămîi uimit.

5159 A te propti în vorba că n-ai dar, de multe ori înseamnă a te propti în lene. Chiar cu un
5160 frate preot discutam astă vară în privința aceasta. Spunea că el nu predică pentru că n-are dar
5161 de a vorbi. Dar atunci cum pot vorbi oamenii simpli, oamenii laici? Darul ni se va trimite prin
5162 solia sîrguinței. Nici eu n-aveam dar de a scrie cînd am început a scrie. Dar prin stăruință și
5163 rîvnă, Domnul mi l-a trimis.

5164 Dezgropați prin rîvnă și stăruință darurile care stau îngropate în voi!

5165 433 - La convertit un cerșetor

5166 Un mare vestitor al Evangheliei, englezul Tylor, a lăsat următoarea istorie a convertirii
5167 sale:

5168 Eram un mare necredincios - spunea Tylor - dar de la un timp începui să însetoșez după
5169 cele sufletești. Îmi pusei în gînd să mă duc la biserică și să mă întorc la Dumnezeu.

5170 Dar, pe cînd ajunsei la biserică, era prea tîrziu. Biserica se gătase și lumea se împraștiase.
5171 Nu mai era decît un biet cerșetor rămas la ușa bisericii.

5172 - Dumnezeu să-ți dea o zi bună - îi zisei - aruncîndu-i și eu o milă de cîțiva gologani.

- 5173 - Mulțumesc - răspunse cerșetorul - dar eu n-am avut niciodată o zi rea.
5174 Rămăsei cam rușinat de acest răspuns și adăugai:
5175 - Dumnezeu să-ți dea multă fericire!
5176 - Mulțumesc - dar eu n-am fost niciodată nefericit.
5177 - Cum așa?
5178 - Pentru că ascult întru toate de voia lui Dumnezeu!

5179 **434 - Corbul cel alb**

- 5180 Despre corbul alb se vorbește de câte ori e vorba despre un om deosebit, despre un om
5181 care iese din mulțimea răilor prin însușirile sale cele bune.
5182 Asemănarea e bună. Dar se uită un lucru. Ne gândim noi oare ce pățește și cum trăiește
5183 corbul cel alb în mijlocul negrilor săi frați?
5184 El stă între ei blînd și liniștit. El nu înțelege sărmanul ce s-a întîmplat cu semenii lui. El
5185 parcă îi întrebă: Ce aveți cu mine?... ce rău v-am făcut?..
5186 Cronc! Cronc! - răspund cei negri, tot mai întăritați. Parcă i-ar zice: Trufașule!
5187 Îngîmfatule! Mîndrule! Ei nu pot suferi albul semenului lor și de aceea îl prigonesc.
5188 Exact așa e și cu Oastea Domnului. Și Oastea este - mai ales în stricăciunile vremilor de
5189 azi - un corb alb. Sîntem bîrșiți pentru că ni s-au schimbat penele, ni s-a schimbat firea. Nu
5190 mai umblăm după hoituri și mortăciuni pe la cele cîrciumi și păcate.
5191 Un ostaș al Domnului e și el un corb alb, împresurat de toate părțile de ocară și prigoana
5192 huliților. Îngîmfatule! Mîndrule! Nu vrei să mai stai cu noi la cîrciumă?... Te-ai umplut de
5193 mîndrie! Te-ai apucat să ne strici datinile noastre strămoșești!..
5194 În zadar se întrebă ostașul mirat: Ce aveți cu mine, oameni buni? Ce rău v-am făcut?..
5195 Huliții se țin după el și se vor ținea ca să se împlinescă Scripturile ce spun apriat: Toți
5196 cei ce vor să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați (2 Tim. 3, 12).
5197 Sîntem huliți și batjocoriți, pentru că albul ce s-a ivit și în viața și în purtările noastre se
5198 vede lămurit și lor nu le place acest lucru. Mai înainte cînd trăiam în pace cu toate păcatele
5199 - aveam pace. Acum sîntem huliți și prigoniți.
5200 Slavă Domnului pentru aceste hule. Ele sînt cea mai bună mărturie că sîntem pe calea cea
5201 bună.

5202 **435 - Sectarul și barca**

- 5203 Un credincios apucase a trece cu barca peste un lac. Barcagiul era din întîmplare un
5204 sectar, care îl tot pisa pe omul nostru cu îndemnuri contra bisericii: că biserica-i așa și pe
5205 dîncolo... că nu te poți mîntui pînă nu părăsești biserica..
5206 Credinciosul tăcea. Pe la mijlocul lacului zise:
5207 - Uite cum se leagănă barca dumitale!... De unde știi ce s-ar putea întîmpla? Eu cred că
5208 ar fi mai bine dacă am sări în apă și să trecem lacum înot..
5209 - O, nu! - răspunse barcagiul. În barcă avem toată siguranța. Ar fi o nesocotință să lăsăm
5210 barca și să riscăm trecerea cu înotul.
5211 - Ei bine - răspunse credinciosul - întocmai așa aflu și eu că tot mai bine e să rămîn în
5212 barca bisericii, decît să mă arunc în nesiguranța apelor și a valurilor.

5213 **436 - Mîini nebotezate**

- 5214 Înceștinarea vechilor popoare păgîne din Franța și Germania de azi, mergea foarte greu.
5215 Păgînii țineau la obiceiurile lor sălbatice și războinice. Arma era veșnic în mîna lor. Nu se
5216 puteau împăca cu iubirea Evangheliei și în special cu iubirea vrăjmașilor.
5217 Cum? - își ziceau păgînii - să nu mai purtăm noi armele noastre? Să nu mai trăim noi așa
5218 cum au trăit strămoșii noștri?
5219 Atunci în mintea lor naivă - își făcură o judecată ciudată. Cînd primeau creștinismul și

5220 se botezau, își țineau mâna dreaptă ridicată sus, afară din apă.

5221 Își închipuiau păgînii că apa singură face botezul și de aceea își fereau mâna dreaptă de
5222 apa botezului, crezînd că apoi cu această mînă nebotezată vor putea și pe mai departe să
5223 poarte arma, săucidă, să jefuie, să fure, etc.

5224 Ce judecată ciudată! - va zice cineva.

5225 Ciudată și nu prea - zicem noi.

5226 În această situație ciudată sîntem și noi atîția creștini din zilele noastre. Ei își păstrează
5227 năravuri de care spun că nu se pot dezbăra! Unii cu mîini nebotezate (cei ce fură), alții gură
5228 nebotezată (cei ce suduie și clevetesc), alții pungă nebotezată (zgîrcenia), unii cu urechi
5229 nebotezate (cei ce ascultă toate prostiile), etc.

5230 Unul s-ar scrie în Oastea Domnului dacă i-am lăsa sticla cu băutură, iar altul tabachera,
5231 iar altul femeile, etc.

5232 Poți avea 99% predate Domnului - una singură de care nu vrei să te descotorosești, îți fură
5233 mîntuirea.

5234 Numai cu o viață predată cu de-a-ntregul Domnului, putem dobîndi mîntuirea.

5235 437 - Șarpele înghețat

5236 - *O știre interesantă au publicat ziarele mai anii trecuți -*

5237 Într-un sat din Basarabia, un copil se juca cu sapa în jurul casei. Răscolind într-un loc
5238 pămîntul, a dat peste un șarpe înghețat. Crezînd că-i bici, copilul l-a luat, l-a dus în casă și
5239 a început să se joace cu el. Dar șarpele încălzindu-se, s-a trezit din somn și l-a mușcat de
5240 moarte pe copil.

5241 Așa e și firea cea veche din noi. Ea nu moare de tot. E numai un șarpe amorțit, care se
5242 trezește în noi îndată ce-i dăm căldură și mîncare.

5243 Cei ce nu mă credeți, uitați-vă spre pildă la cel ce merge la birt, cum se trezește îndată
5244 șarpele din el! Precum zice și Biblia:

5245 Nu te uita la vin cînd face spume în pahar și alunecă ușor și pe urmă mușcă ca un șarpe
5246 (Prov. 23, 3-32).

5247 438 - Al 14-lea...

5248 O familie avea botez cu o seamă de invitați. Cînd se așezară oaspeții la masă, cineva
5249 observă că sînt tocmai 13: număr nenorocos.

5250 - Să mă iertați - spuse gospodina casei jenată oarecum - dar eu n-am știut de această
5251 potrivă... și se căuta o dezlegare oarecare.

5252 - Să mai chemăm un vecin - zise gazda casei.

5253 Dar bunicul de colo din capul mesei a dause:

5254 - Nu e lipsă dragii mei să alergați pe la casele oamenilor... stați puțin și eu îndată îl voi
5255 afla pe al 14-lea. Și îngenunchind bunicul se rugă cu glas răspicat:

5256 Doamne Isuse Hristoase! O viață întregă Te-am rugat să petreci aci în casa aceasta și să
5257 fii Oaspetele nostru statornic; eu Te rog și acum: fii Tu Doamne al 14-lea, aci la masă, între
5258 noi...

5259 Oaspeții se așezară la masă liniștiți și mîncară. Acum aveau un număr cu *noroc*...

5260 Iată o dezlegare fericită pentru cei ce se tem de numărul 13, dar nu se tem de păcat.

5261 439 - Inima - piatră de moară

5262 Inima omului - zicea un vestitor al Evangheliei - este ca o piatră de moară.

5263 Dacă bagi pe ea grîu - ea macină făină. Dacă o punem în slujba Domnului, ea macină grîu
5264 și dă făină.

5265 Dar dacă nu o punem în slujba aceasta; dacă nu-i dăm grîu să macine, ea umblă înainte
5266 goală și se mistuie pe sine, se tocește ca o piatră de moară ce umbla fără măciniș.

5267 Asta-i cînd omul se mistuie în întristări, în supărări, în deznădejde, etc., neavînd pe moară
5268 grîu de credință: rugăciune, post, etc.

5269 Cînd inima n-are grîu de măcinat, atunci se apropie și satan și bagă pe moară neghina lui
5270 și măcinișul lui: ură, zavistie, gînduri rele, etc.

5271 Ca piatra morii, inima umblă neîncetat și macină neîncetat. Ce macină inima ta?

5272 440 - Litera omoară...

5273 Iudeii, adică evreii, nu pronunță niciodată două nume: Numele lui Iehova și Numele lui
5274 Isus.

5275 Numele lui Iehova nu-L pronunță de teamă, de frică. E un Nume prea înalt, prea sfînt,
5276 pentru a-L rosti.

5277 Iar Numele lui Isus nu-L rostesc din ură. Urăsc și azi Acest Nume prin care noi ne
5278 mîntuim.

5279 Ce bine spune apostolul Pavel că litera omoară. Litera legii ține și azi pe iudei în cumplita
5280 lor orbie sufletească.

5281 441 - Curajul unui copil.

5282 Copilul unui țăran dintr-un orașel din Saxonia, păzea vitele pe o livadă din apropierea
5283 orașului. O ceată de călăreți, în mare ținută militară, ieșind din strada orașului. o apucară
5284 peste livada unde era iarba de vară.

5285 - Opriți-vă, - strigă copilul cu glas tare... întoarceți-vă înapoi! Strada e a voastră, dar
5286 livada e a tatălui meu!

5287 - Cine ești tu? întrebă căpetenia călăreților.

5288 - Eu sînt Johan, copilul lui Herman Billung.

5289 - Iar eu sînt regele Otto.

5290 - Eu nu cred că d-ta ești regele Otto, pentru că regele respectă legea și dreptul, dar dv. le
5291 călcați în picioarele cailor.

5292 În fața acestui răspuns - regele Otto cel mare se întoarse înapoi, cercetă pe tatăl copilului
5293 și luă copilul la curtea sa. Acest copil ajunsese mai tîrziu conte și pe urmă principe de
5294 Saxonia. Dar și-a păstrat pînă la sfîrșit curajul Evangheliei de a spune adevărul, fără să caute
5295 la fața oamenilor.

5296 Să fim și noi așa. Sinceri și curați cu inima, să spunem adevărul în orice împrejurare a
5297 vieții noastre ne vom afla. Adevărul ne va face slobozi de orice influență omenească și vom
5298 deveni liberi în Isus Hristos Domnul nostru.

5299 442 - Prin servitoare

5300 Un renumit vestitor al Evangheliei, englezul Wesley, fu batjocorit odată de un contrar al
5301 lui pe tema că în adunarea lui are numai servitoare.

5302 - O, dacă aș putea converti toate servitoarele din țara asta, Anglia ar ajunge o țară a
5303 Domnului!

5304 După 10 ani de la moartea lui Wesley, o servitoare, pe care el o adusese la picioarele
5305 crucii, l-a convertit pe marele bărbat de stat, Cheftesbury, prin rîvna căruia se înființară
5306 societăți pentru răspîndirea Bibliei și țara se umplu de cunoștința Domnului.

5307 Darul lui Dumnezeu lucrează și prin vasele cele slabe.

5308 443 - Mărul și fariseul

5309 Cît de ușor te poți înșela în alesul merelor! Pui mîna pe mărul cel mai frumos și cînd colo,
5310 tocmai acela este viermănos și putred. Pe dinafară e așa de sănătos, dar înăuntru e bolnav și
5311 stricat.

5312 Cît de ușor te poți înșela și în alesul oamenilor. Este un om ce la înfățișare ți se pare drept

5313 și evlavios. Dar, vai, înăuntru este bolnav și stricat. Și fariseul din Evanghelie se arăta și se
5314 lăuda că-i sănătos, dar, vai, înăuntru era plin de boala trufiei.

5315 Sînt și azi farisei despre care zicea Mîntuitorul: Vai de voi farisei fățarnici, că vă
5316 asemănați mormintelor celor văruiate, care dinafară se arată frumoase, dar înăuntru sînt pline
5317 de toată necurăția. Așa și voi, dinafară vă arătați drepți oamenilor, dar înăuntru sînteți plini
5318 de fățarnicie și fărădelege (Matei 23, 27-28).

5319 Este însă cineva care știe ce este în om (Ioan 2, 25). E Domnul Dumnezeu. Pe
5320 nimeni El nu-L poate înșela.

5321 În Ziua Judecării se vor tăia merele și atunci se va vedea înăuntru lor în fața tuturor. Toți
5322 trebuie să ne arătăm în fața scaunului de judecată al lui Isus Hristos (2 Cor. 5, 10).

5323 Atunci se va vedea și înăuntru mărului tău!

5324 444 - Gata și pentru plug și pentru jertfă

5325 Prin muzeele din Italia se poate vedea o icoană interesantă, rămasă din vremea romanilor.
5326 Se vede în icoana aceea un bou stînd între un plug și între un altar de jertfă, iar dedesubt e
5327 scris în limba latină: gata pentru amîndouă, - adică gata pentru plug și pentru jertfă.

5328 În vremile acelea, li se aduceau zeilor jertfe de animale. Boul din icoană voia deci să
5329 spună: Iată eu stau gata și pentru plug și pentru jertfă. Această icoană simboliza munca și
5330 jertfa ce trebuia să o presteze fiecare cetățean roman pentru patria romană.

5331 Un adînc înțeles este în icoana aceasta și pentru viața noastră cea creștinească. Orice
5332 creștin adevărat, orice cetățean al Împărăției cerului, trebuie să stea totdeauna gata de muncă
5333 și de jertfă pentru Împărăția lui Dumnezeu. Evanghelia cere de la noi și lucru în ogorul
5334 Domnului și cere și jertfă pentru Domnul și pentru sufletul nostru. Însă la cei mai mulți le-a
5335 trebui și le-ar plăcea o Evanghelie fără plug și fără altar; fără muncă și fără jertfă pentru
5336 Domnul. Dar o astfel de Evanghelie nu există. Oriunde veți vedea creștini fără plug și fără
5337 jertfă - să știți că pe acolo n-a ajuns Evanghelia lui Hristos.

5338 Sînt mulți creștini cucernici și evlavioși pînă cînd nu-i vorba de ceva jertfe, care ating fie
5339 punga lor, fie interesele lor, fie viața lor. Dar cînd ajung aici - s-a isprăvit cu Evanghelia!
5340 Nimic pentru Domnul, nimic pentru alții; totul pentru ei și pentru interesele lor.

5341 Să luăm pe sufletul nostru această învățătură mai ales noi ostașii Domnului. Intrarea
5342 noastră în Oastea Domnului este - și trebuie să fie - un legămînt, o declarație că stăm gata și
5343 pentru plug și pentru jertfă. Credința noastră tocmai în fața plugului și altarului trebuie să se
5344 adeverească.

5345 Frați ostași! Fiți totdeauna gata și pentru plug și pentru jertfă!

5346 445 - Prin luptă și stăruință

5347 Despre regele Robert Bruce din Scoția, spune istoria că, fiind bătut de vrăjmași, s-a
5348 furișat descurajat într-o șură. Dimineața văzu un păianjen care încerca să-și facă trecere
5349 printre firele lui. De 15 ori i se rupse firul; de 15 ori îl făcu din nou, pînă izbuti.

5350 Acest păianjen - zise regele - este trimis spre musturarea mea și încurajarea mea. Chiar de
5351 15 ori de voi fi bătut, n-am să mă las. Și intrînd din nou în război, bătut pe vrăjmașul lui.

5352 Iubiții mei frați ostași, în lupta noastră să ne fie și nouă pildă stăruința păianjenului.
5353 Oricîte lovituri ne-ar da vrăjmașul diavol, să nu disperăm; să înnoim atacul - și a noastră va
5354 fi biruința.

5355 Împărăția lui Dumnezeu se ia prin stăruință și luptă... și celui ce biruiește și păzește
5356 Cuvintele Mele, îi voi da să mănînce din pomul vieții... (Apoc. 2, 7-17).

5357 446 - Cel care lucrează duminică

5358 Un pantofar sărac și cu o familie grea, lucra din greu și în Ziua Domnului.

5359 Iar dacă cineva îi spunea că asta nu e bine, îi răspundea îndîrjit: eu am o casă grea...

5360 trebuie să lucrez și în Ziua Domnului.

5361 Un credincios se apropie de el și îi zise:

5362 - Dragul meu, ia seama, ești într-o mare greșeală crezând că nu poți trăi dacă nu lucrezi
5363 duminica. Eu cred că tocmai pentru asta o duci așa de greu. Uite, facem azi un înțeles: eu sînt
5364 un om cu avere și sînt gata să te despăgubesc de tot ce vei pierde nelucrînd duminica într-un
5365 an de zile.

5366 Pantofarul se învoi și n-a mai lucrat în Ziua Domnului.

5367 La împlinirea anului, credinciosul s-a dus la pantofar, spunîndu-i:

5368 - Iată s-a împlinit anul și am venit să-ți plătesc paguba ce ai suferit nelucrînd duminica.

5369 - O, dragul meu - răspunse pantofarul - nu trebuie să-mi plătești nimic. De cînd n-am mai
5370 lucrat în Ziua Domnului, în timpul acesta am cercetat Scripturile - și toate lucrurile mi-au
5371 mers mai bine.

5372 Mai înainte aveam numai o capră, acum am o vacă, mi-am făcut o căsuță nouă și casa
5373 noastră care mai înainte era un iad, acum este un rai, plină de pace și binecuvîntare.

5374 Fii binecuvîntat om al lui Dumnezeu și binecuvîntată să fie cartea aceasta care mi-ai
5375 dat-o, căci în ea am aflat eu și familia mea tot ceea ce ne lipsea, am aflat pe Domnul și
5376 bucuria unei vieți trăite cu El.

5377 447 - Cu lapte în casă

5378 Un ostaș îmi spunea că s-a înțeles odată cu un vecin al lui astfel:

5379 - Am auzit că ți-ai cumpărat o vacă.

5380 - Da, Bunul Dumnezeu m-a ajutat să-mi cumpăr o vacă, căci m-am săturat să tot umblu
5381 cu oala prin sat după lapte... nu mă mai las fără lapte în casă.

5382 - Bunul Dumnezeu mi-a ajutat și mie să-mi cumpăr o vacă, mai deosebită ca a ta.

5383 - Cum? Ce vacă? Tu n-ai avere și fîn pentru ea (ostașul era un om sărac și fără avere).

5384 - O, dragă vecine, eu mi-am cumpărat o altfel de vacă. Mi-am cumpărat o Biblie din care
5385 îmi hrănesc sufletul cu lapte sufletesc, cu lapte duhovnicesc... Ah, ce lapte minunat este
5386 acesta!... Mai înainte umblam și eu după acest lapte prin sat și împrumutam cîte o Biblie să
5387 citesc în ea și citeam pe apucate în Biblia altora, acum mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a
5388 ajutat să am și eu lapte duhovnicesc în casă, din care să beau cînd vreau și cît vreau... și
5389 pentru laptele acesta nu-mi trebuie nici fîn nici avere... l-am cumpărat pe un preț de nimic și
5390 mă ține o viață întreagă, ba încă va rămînea și copiilor mei, să nu se lase fără de acest lapte
5391 binecuvîntat în casa lor.

5392 448 - Măgarul și fîntîna

5393 Un om își făcuse nărav să lucreze în Ziua Domnului. Parcă era făcătură, tocmai în Ziua
5394 Domnului își găsea lucruri urgente de isprăvit.

5395 Iar la îndemnul unui ostaș, să nu mai lucreze în Ziua Domnului, omul răspundea:

5396 - Sînt unele lucruri grabnice care nu pot fi amîinate... doar scrie și la Biblie că de va cădea
5397 asinul tău în Ziua Domnului în fîntînă, trebuie să-l ajuți să scape!

5398 - Ba da - răspunse ostașul - asta a spus-o Mîntuitorul cînd i-a muștră pe farisei pentru
5399 litera legii (Matei 12, 11; Exod 23, 4). Dar dă-mi voie dragul meu, să te întreb
5400 ceva. Te rog să-mi spui ce se întîmplă atunci, dacă măgarul căpătă nărav să se arunce în
5401 fiecare duminică în fîntînă?

5402 - Negreșit atunci trebuie ales una din două: sau strici fîntîna, sau omori măgarul. Să strici
5403 fîntîna - asta nu se poate. Fiindcă de apă nu te poți lipsi. Dar măgarul se poate prăpădi. Ba
5404 chiar trebuie prăpădit, pentru că el spurcă și fîntîna și spurcă și Ziua Domnului.

5405 Omul a înțeles lecția, și de atunci n-a mai apărut păcatul cu ocoșeli omenești, ci s-a lăsat
5406 de el.

5407 **449 - Credința face și azi minuni**

5408 Un medic din București istorisește într-o revistă următoarea întâmplare:

5409 De două luni zăcea în spitalul nostru o femeie bolnavă, venită pentru operație. Sărmana!
5410 Era o jale... să ne apropiem cu cuțitele noastre de ea nici vorbă nu era... era atât de slabă că
5411 ar fi adormit pe veci în decursul operației... pe urmă boala i s-a înrăutățit... nu putea mânca
5412 și pe urmă, se ivi și tuberculoza. Era în pragul unei morți sigure și grabnice. Dar avea ceva
5413 această femeie, ce ne atrăgea și ne umplea de uimire. Era veșnic voioasă și vorbea cu atîta
5414 căldură de Dumnezeu și de Isus Hristos încît n-am mai auzit astfel vorbindu-se.

5415 Niciodată n-am auzit-o văicărindu-se cu toate că avea pentru ce. Am întrebat-o odată de
5416 ce-I atît de crud cu ea Dumnezeu în care credea așa de mult și mi-a răspuns cu atîta bunătate
5417 încît am rămas uimit și cînd m-a lămurit după Scripturi că Domnul a ales vasele slabe să facă
5418 de ocară pe cele tari, am rămas rușinat. Școala vieții adevărate - zicea femeia - în necazuri
5419 de acestea se învață... asta-i crucea pe care Hristos mi-a dat-o să o port ca să fiu cu El în
5420 neîncetată legătură sufletească...

5421 Pe urmă boala femeii, tot mai grea făcîndu-se, ne înțeleserăm cu doctorul șef, să-i dăm
5422 drumul acasă să moară între cunoscuții ei. Ne-am despărțit ca pentru totdeauna.

5423 După trei luni, ce să ne vadă ochii? Femeia vine și ne cercetează și era perfect sănătoasă.
5424 Am întrebat-o ce a făcut, unde s-a lecuit - și ne-a răspuns că a tămăduit-o Doctorul ei Cel mai
5425 Mare care este Isus Hristos...

5426 Hotărît lucru - zice de încheiere medicul - noi învățații avem multe de învățat de la cei
5427 care trăiesc în adevăr Evanghelia. Oare n-ar fi bine să punem toată știința noastră la picioarele
5428 lui Hristos, așa cum a făcut ap. Pavel?...

5429 **450 - Cîinele latră degeaba la lună, dar diavolul nu**

5430 Cîinele latră la lună. Nici o pricină n-are de lătrat și totuși latră.

5431 Diavolul însă nu face așa. El nu latră la lună. El nu latră niciodată degeaba. El nu latră
5432 niciodată dacă n-are pentru ce. El este un cîine mai bătrîn care știe de ce latră.

5433 Oriunde îl veți auzi pe satana lătrînd - să știți că pe acolo e atare om al lui Dumnezeu și
5434 atare lucru al lui Dumnezeu. De cîte ori îl veți auzi pe satan lătrînd, să știți că iadul e în
5435 primejdie. Din ce va urla diavolul mai tare - să știți că e semn mai bun.

5436 Suflete dragă! Te-ai întors la Dumnezeu? Ai intrat în Oastea Domnului? Să știi că și satan
5437 latră. Nu te teme de el, ci te bucură. Ar fi și mai rău dacă n-ar lătra.

5438 Slăvit să fie Domnul! Oastea Domnului are semnul cel mai bun: lătratul satanei ne
5439 urmărește necurmat.

5440 Nici după o altă mișcare religioasă, n-a mai lătrat diavolul atît de mult ca după Oastea
5441 Domnului. Și asta-i un semn bun: e semnul cel mai bun că sîntem pe calea cea bună. Cînd va
5442 tăcea cîinele - atunci să știți că nu e bine.

5443 Cînd satan nu latră după un om întors la Dumnezeu sau după o mișcare religioasă - să știți
5444 că asta e semn rău!

5445 **451 - Gratis! Gratis!**

5446 Într-un tîrg de țară am auzit pe cineva strigînd cît îl ținea gura: Gratis!... fără bani!...

5447 Toată lumea se îmbulzea acolo. Cine n-ar dori să capete ceva gratis, fără bani. Dar
5448 apropiindu-mă de strigător, am văzut că el era unul din cei ce-și fac reclamă pe la tîrguri. El
5449 vindea un briceag, o oglindă, un lanț și alte mărunțișuri, toate la un loc cu 30 de lei și spunea
5450 că le dă ca și gratis. Strigătul lui era adică un fel de înșelăciune, un fel de atragere mincinoasă
5451 a oamenilor.

5452 În mijlocul oamenilor ce se îmbulzeau la acest gratis, eu mi-am adus aminte că și
5453 Evanghelia are o astfel de reclamă. Și ea strigă cuvîntul gratis, fără plată. Sîngele Domnului
5454 se dă fără nici o plată (1 Petru 18, 19).

5455 Voi toți cei însetați, veniți la ape, veniți și cumpărați fără bani și fără plată
5456 (Isaia 55, 1).

5457 Reclama Scripturilor nu este mincinoasă. Ea nu este o înșelăciune. Evanghelia ne îmbie
5458 gratis cu o comoară mai scumpă decât toți banii și averile acestei lumi. Dar vai, la această
5459 strigare a Evangheliei nu se prea îndeasă lumea. Cu o chemare mincinoasă, un mincinos
5460 strângea sute de oameni, dar la chemarea Evangheliei, nu aleargă nimeni. Ce lucru dureros!

5461 452 - Doi necunoscuți

5462 Odată Bunul Dumnezeu chemă virtuțile de pe pământ la un sfat în cer.

5463 Între cei chemați era adevărul, dreptatea, mila, credința, bunătatea, etc.

5464 Între ele erau și două care nu se văzuseră și nu se cunoșteau. Se apropiară una de alta să
5465 se recomande.

5466 - Eu sînt binefacerea - zise prima.

5467 - Eu sînt recunoștința - zise cealaltă.

5468 - Cum, voi nu vă cunoașteți? - întrebă Bunul Dumnezeu.

5469 - Nu Doamne - răspuseră cele două necunoscute - căci pe pământ încă nu ne-am întîlnit
5470 niciodată!...

5471 453 - Pentru libertate

5472 O întîmplare pe care am citit-o într-un ziar din Elveția.

5473 Într-o temniță din Germania, un pușcăriaș a ros 10 ani de-a rîndul, în gratia de fier a
5474 temniței, cu un mic metal ascuțit, pînă a reușit în cele din urmă să rupă gratia și să scape la
5475 libertate.

5476 Iată și aceasta o dovadă de ce preț mare este libertatea. Și cu cîtă dorință o doresc cei ce
5477 au pierdut-o.

5478 Este însă și o altă robie pe care n-o prea simte nimeni: robia cea grozavă a păcatului. Și
5479 este și o libertate pe care n-o prea dorește nimeni: libertatea cea sufletească.

5480 Cine păcătuiește este rob al păcatului și al diavolului - zice Scriptura

5481 (Ioan 8, 34; 1 Ioan 3, 8).

5482 454 - Praznice înădușite

5483 O întîmplare cu mult înțeles sufletesc, a avut loc mai anii trecuți într-o comună de lîngă
5484 Cluj.

5485 Se făcuseră mari pregătiri pentru botezul unui copil, așa cum se pregătesc creștinii de azi
5486 cu băuturi și petreceri. În toiul pregătirilor, mama își așezase pruncul pe pat.

5487 Sosind un oaspete cam beat, nu băgă de seamă și dezbrăcîndu-și haina, o puse tocmai
5488 peste prunc. Un alt invitat sosind, își puse și el haina peste a celui de mai înainte... Al treilea,
5489 al patrulea face tot așa...

5490 În timpul asta veselie și petrecerea era în toi. Să trăiască-n dreapta... să trăiască-n stînga,
5491 rachiul curgă gîrlă și pruncul... murea înădușit sub paltoanele invitaților!

5492 - Ia să-mi văd odorul - se gîndi de la un timp mama - și căută pruncul. Dar vai, îl găsi
5493 înădușit sub paltoane...

5494 Petrecerea s-a schimbat în jale.

5495 Oare nu tot așa pățesc și praznicele Domnului? Bucuria cea adevărată a praznicelor este
5496 înădușită de chefuri, petreceri și beții. Bietul praznic este pruncul pentru care se face
5497 petrecerea și bucuria, numai cît pe urmă pruncul moare înădușit, acoperit fiind de alcool și
5498 de chefuri.

5499 - Cum ți-ai petrecut de sărbători? Cu această întrebare se sfîrșesc praznicele Domnului.

5500 - Foarte bine ne-am petrecut: mîncare și vin bun și muzică ușoară... numai cît bietul
5501 praznic s-a înădușit.

5502 Ce păgînatate mare este aceasta!

5503 Cît de mult a putut lucra diavolul cu înșelăciunea păcatului, pentru ca din Ziua Domnului

5504 să facă ziua diavolului!...

5505 455 - Cine l-a făcut? - Nimeni!...

5506 Un cărturar credincios avea în vizită mai mulți prieteni. Între ei era și unul ateist.

5507 - Uite ce tablou frumos - zice necredinciosul - privind pe perete un tablou pe care era
5508 pictat un admirabil asfințit de soare - cine ți-a făcut acest tablou, dragă prietene?

5509 - Nimeni - răspunse stăpînul casei.

5510 - Cum așa, nimeni?

5511 - Păi așa bine; eu m-am trezit cu el pe perete așa cum îl vezi... el s-a făcut... el s-a pictat...

5512 el s-a pus pe perete...

5513 - Vorbești prostii!

5514 - Ba deloc, dragă prietene, căci dacă tu îmi spui mereu că nu este Dumnezeu și că soarele,

5515 pămîntul și lumea întregă s-au făcut singure - apoi desigur trebuie să mă crezi și tu pe mine,

5516 cînd îți spun că pe tabloul acesta nu l-a făcut nimeni, ci el s-a făcut singur...

5517 Necredinciosul înghiți gălușca și rămase rușinat!

5518 456 - Un nume potrivit

5519 Unul dintre cei mai mari gînditori ai omenirii, englezul Shakespeare, era un înverșunat

5520 adversar al alcoolului. Cu toate prilejurile arăta stricăciunile ce le face acest duh al
5521 diavolului.

5522 De la acest mare gînditor a rămas un fel de nume de botez al alcoolului. Shakespeare i-a

5523 dat alcoolului numele lui cel adevărat, pe care îl punem și noi la foaie, ca să-l știe toată

5524 lumea.

5525 Iată ce nume potrivit i-a pus:

5526 Tu spirit nevăzut al alcoolului, a zis Shakespeare - dacă nu ți s-a dat încă un nume - drac

5527 să fie numele tău!

5528 457 - Nebunule! De nu va putezi grîul, nu răsare...

5529 Într-o adunare un învățat necredincios spunea că el nu se poate împăca nicicum cu

5530 învățătura cu învierea din morți. Toate aș fi în stare să le cred - zicea el - dar una ca asta nu;

5531 să învie omul după ce a putrezit odată...

5532 Credincioșii se sileau în tot chipul să-l lămurească cu Scripturile. Dar necredinciosul

5533 supărîndu-se, izbi cu putere în Noul Testament încît se rupse o foaie din el. Dar, o arătare!

5534 Foaia cea ruptă era tocmai din epistolele ap. Pavel acolo unde zice:

5535 Nebunule! Tu ce sameni nu dă viață, de nu va fi murit mai întîi... de nu va putezi grîul,

5536 sau altă sămînță, nu răsare... (1 Cor. 15, 35-39).

5537 Față de această arătare, necredinciosul se domoli și fi biruit de puterea credinței.

5538 458 - Într-o fabrică

5539 Într-o fabrică din Germania, un muncitor necredincios se suise sus pe capul unei mașini

5540 și vorbea muncitorilor contra credinței.

5541 Spunînd hule împotriva Bunului Dumnezeu, își ridică furios mîna sus, ca un fel de

5542 amenințare la adresa lui Dumnezeu.

5543 Dar mîna ridicată atinse un fir electric și hulitorul într-o clipă fu carbonizat.

5544 Nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit! (Gal. 6, 7).

5545 459 - Stați liniștiți

5546 Cînd Domnul i-a scos pe israelieni din Egipt și i-a îndreptat spre Canaan, ajunseseră

5547 israelienii în fața Mării Roșii. Grea încercare!

5548 În fața lor erau valurile mării, iar îndărătul lor sosea Faraon cu oastea lui. Atunci Domnul
5549 le-a zis: Stați liniștiți! (Exod 14, 20). În fața lor stătea moartea, înapoia lor sosea
5550 moartea, și totuși în aceste clipe grele Domnul le-a zis: Stați liniștiți!

5551 Aceasta este credința cea tare și vie când stăm liniștiți în fața oricărei încercări.

5552 460 - Cererea copilului

5553 Un copil zise odată tatălui său:

5554 - Tăticule dragă, sloboade taurul din grajd să-l văd și eu.

5555 Tatăl s-a îndurat și l-a slobozit, însă taurul se repezi cu furie asupra copilului și era să-l
5556 omoare.

5557 - Tăticule dragă, nu mă lăsa că mă omoară, strigă copilul.

5558 - Vezi fiule ce-ai știut tu cere - zise tatăl zîbind.

5559 Așa încearcă mulți creștini să ceară de la Tatăl ceresc ceea ce nu știu.

5560 Este însă un lucru pe care-l putem cere totdeauna cu cea mai mare siguranță: izbăvirea
5561 sufletului.

5562 461 - Alergarea cea bună... și cea neună

5563 Dumnezeiescul apostol Pavel scrie:

5564 Alerg spre darul de biruitor... uitînd cele ce sînt în urma mea, mă arunc spre cele ce sînt
5565 înainte... alerg spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Isus Hristos
5566 (Fil. 3, 12-14).

5567 O astfel de viață s-a încheiat pe urmă cu cuvintele: Lupta cea bună m-am luptat, călătoria
5568 mi-am sfîrșit, de acum mi se va da cununa neprihănirii... (2 Tim. 4, 7).

5569 Așa trebuie să curgă și să se sfîrșească și alergarea noastră. Ce puțini sînt însă și cei ce
5570 aleargă pentru a dobîndi cununa vieții de veci (Apoc. 2, 10). E adevărat că aleargă și
5571 oamenii de azi, dar alergarea lor e de altă natură.

5572 Aleargă ca niște cai fără frîne (Iacov 3, 3)... Aleargă ca și calul la care nu este
5573 pricepere... aleargă în galop pe calea răutăților... aleargă în galop spre iad și pierzare. Doamne
5574 ferește-ne de o astfel de alergare!

5575 Este o alergare bună și alta neună. Pe care o ai și tu iubite cititorule?

5576 De aceea, să alergăm cu stăruință în lupta de întrecere ce ne stă înainte. Să ne uităm țintă
5577 la Isus, Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre... Uitați-vă bine la El ca nu cumva să vă
5578 lăsați osteniți, slăbind în sufletele voastre (Evrei 12, 1-4).

5579 Scumpii mei frați din Oastea Domnului! Și noi am intrat în alergare pentru cununa vieții.

5580 Să alergăm cu stăruință pînă la sfîrșit ca să ne putem și noi încheia alergarea cu cuvintele:

5581 Lupta cea bună am luptat, călătoria mi-am sfîrșit, de acum mă așteaptă cununa dreptății

5582 (2 Tim. 4, 7).

5583 462 - Leproșii de după război

5584 Ce mult se aseamănă purtările oamenilor după războiul cel mare, cu cei 10 leproși din
5585 Evanghelie.

5586 În vremea războiului, un credincios îmi scria: ... și mai departe, vei afla domnule părinte,
5587 că am pus gînd bun înaintea lui Dumnezeu, că de voi scăpa din acest potop de foc, apoi trei
5588 sferturi din viața mea, am s-o petrec în rugăciune și numai un sfert pentru mine.

5589 Cel ce a scris scrisoarea aceasta, a scăpat din focul războiului, dar mîna lui care scrisese
5590 făgăduința, am văzut-o izbînd masa din crîșmă și din gura lui curgeau cele mai grozave
5591 înjurături.

5592 E plină lumea de azi de astfel de leproși pe care Domnul i-a scăpat din focul războiului,

5593 care nu mulțumesc lui Dumnezeu pentru că i-a scăpat din acest foc.

5594 Numai unul din cei 10 leproși a mulțumit lui Dumnezeu pentru vindecare, ceilalți 9 au
5595 fost nemulțumitori.

5596 Noi din care facem parte?

5597 463 - Candelabrul din biserică

5598 Fiecare creștin își are locul său și lumina sa în lucrul cel mare al Evangheliei. Eu mă uit
5599 la candelabrul din biserică. Ce predică minunată văd eu în lumînările din acest candelabru.
5600 Ele sînt de diferite mărimi; ele sînt aduse de diferiți credincioși, dar toate au același scop și
5601 fac aceeași slujbă: luminează.

5602 Uitați-vă din depărtare la un candelabru plin cu lumini aprinse. Luminile se văd una
5603 singură. Sînt mai multe, diferite lumini, dar ele se văd una.

5604 În viața cea creștinească, fiecare creștin își are partea sa de lumină.

5605 În biserica lui Hristos, fiecare creștin își are partea sa de lumină, își are lumina sa.

5606 În creștinătatea din lume, fiecare biserică, fiecare religie și confesiune își are partea sa
5607 de lumină, își are lumina sa.

5608 Aceste lumini sînt diferite, dar în ochii Tatălui ceresc ele sînt una (Ioan 17, 22).

5609 Puterea unui creștin se măsoară după lumina ce o revarsă și el în lume. Puterea unei
5610 biserici se măsoară după lumină pe care o revarsă în lume și în suflete. Puterea unei biserici
5611 sînt și credincioșii ei cei aprinși, care luminează.

5612 Mulți critică Oastea Domnului.

5613 - Păi noi nu știm să fi făcut vreo altă crimă, decît atît că ne-am silit să aprindem toate
5614 luminile din biserică.

5615 464 - Licităția diavolului

5616 O legendă spune că odată diavolul și-a scos la vînzare lucrurile sale. A ținut cu ele
5617 licitație. Între obiectele scoase la vînzare erau: ura, minciuna, pizma, înșelătoria și alte
5618 răutăți. La fiecare diavolul le pusese un preț. Prețul cel mai mare îl avea deznădejdea.

5619 - Cum se poate diavole - întrebau cumpărătorii - de ai pus la deznădejde prețul cel mai
5620 mare?

5621 - Pentru că ea îmi aduce cele mai multe suflete în iad - răspunse diavolul.

5622 Dragă cititorule! Încercările și necazurile - ba chiar și păcatele - nu vin asupra ta ca să te
5623 arunce în brațele deznădejdiei, ci ele vin din depărtarea și dragostea Tatălui ceresc... ele te
5624 cheamă acasă.

5625 465 - Mîncarea unei femei evlavioase

5626 Un vestit predicator din Anglia istorisește următoarea întîmplare:

5627 Într-o zi m-am abătut pe la casa unei femei sărace să-i dau ceva ajutor dintr-o colectă. Am
5628 aflat-o tocmai mîncînd de amiază. A avea o masă subțire. O bucată de pîine, o zeamă goală și
5629 un ulcior de apă.

5630 - Numai atît? - am întregat-o eu.

5631 - Ba mai am ceva - a răspuns văduva - și întinzîndu-și mîinile pe dulap, a scos o Biblie.

5632 Mîncarea mea cea mai aleasă e aceasta - a zis femeia.

5633 O, de am înțelege și noi cuvintele Mîntuitorului că omul nu trăiește numai cu pîine, ci și
5634 cu orice cuvînt ce iese din gura lui Dumnezeu (Matei 4, 4). Cîți însă cunosc această
5635 mîncare?...

5636 466 - Stăruința unui păianjen

5637 Ziarul *Universul* a publicat următoarele rînduri:

5638 Sînt 20 de zile de cînd păianjenul acesta din ilustrația noastră duce o luptă aprigă

5639 împotriva minutarelor de ceas, care nu-l lasă să-și țese pînza.

5640 De 480 de ori pînă acum a început și reînceput această muncă înverșunată și ce e mai
5641 curios, fără să fi avut în timpul acestor 20 de zile puțința să se hrănească.

5642 Savanții de la Universitatea din Akron studiază la microscop această formidabilă luptă,
5643 spre a vedea cît timp va mai rezista păianjenul fără a se hrăni.

5644 Iată ce pildă extraordinară de stăruință! De 480 de ori să începi un lucru pe care nu-l poți
5645 duce la capăt! De 20 de zile să stăruie nemîncat în această luptă!

5646 Iată o stăruință care, aplicată la lucrurile mîntuirii sufletești - ne poate fi o strașnică
5647 rușinare și muștrare.

5648 Luptă și stăruință este și dobîndirea Împărăției lui Dumnezeu (Matei 11, 12). Unde
5649 este însă stăruința noastră în această luptă? În lupta mîntuirii sufletești, creștinul de azi la
5650 cele dintîi atacuri se dă bătut, proptindu-se în mincinoasa scăpare: am încercat, dar nu pot...
5651 e prea greu pentru mine...

5652 Un păianjen - o biată ființă ce n-are decît multe piciorușe - încearcă un lucru de 480 de
5653 ori și totuși nu se lasă. Iar creștinul - cea mai aleasă făptură a lui Dumnezeu... creștinul,
5654 pentru biruința căruia a murit Isus pe Crucea Golgotei, se lasă bătut de toate ispitele și
5655 păcatele.

5656 467 - Fumul lui Cain și în sat la noi

5657 Cain și Abel din Biblie, au adus jertfă de mulțumită lui Dumnezeu pentru belșugul și
5658 prisosința de care îi învrednicise Domnul. Însă Cain a adus o mulțumită rea, jertfind
5659 Domnului bucatele cele rele.

5660 Dar mai rău știu mulțumi lui Dumnezeu creștinii de azi, care aleargă la cîrciumă, la beție
5661 și la păcate de cîte ori Dumnezeu îi învrednicește de izbînzii, de prisosință și de belșug.

5662 De cînd eram preot la țară, îmi aduc aminte că într-o toamnă, Dumnezeu ne învrednicise
5663 cu un bogat rod și belșug de prune. Dar vai ce grozavă iarnă a avut acest dar! Toată iarna
5664 viața oamenilor s-a trecut în beții, urlete, desfrînări, bătăi ba chiar și omoruri. Toată iarna a
5665 fumegat în sat la noi cazanul de făcut rachiu, jertfelnicul diavolului și fumul lui Cain.

5666 Așa știu creștinii să mulțumească lui Dumnezeu pentru darurile și belșugurile de care îi
5667 învrednicește.

5668 468 - Muzica Golgotei

5669 Cu prilejul unui concert am văzut un lucru cu mult înțeles sufletesc. Un oaspete venit la
5670 concert, a intrat și el în rînd cu coriștii reuniunii la o cîntare religioasă. Cunoștea această
5671 cîntare și a intrat îndată în mersul ei.

5672 O muzică cerească, un cor ceresc răsună neîncetat și în cer. Noi creștinii trebuie să
5673 învățăm încă din această viață melodiile și notele acestui cor ceresc. Noi trebuie să cunoaștem
5674 încă din această viață muzica Golgotei pentru ca îndată după moarte să ne ocupăm locul
5675 nostru din corul cel ceresc.

5676 Firește, de la cîntări ca: Cine-a făcut crîșma-n drum, Foaie verde tirpilic și Of, of! și altele
5677 de felul acesta, nu se poate trece în corul cel ceresc.

5678 469 - De moarte nu poți fugi

5679 În privința asta am citit undeva o mult grăitoare întîmplare. Un om a visat într-o noapte
5680 că venise moartea la el. Cînd l-a văzut dormind în pat s-a umplut de mirare și întrebînd:

5681 - Cum? Aci te afli? - și a dispărut. În dimineața următoare s-a trezit cu un fel de spaimă.
5682 Toată ziua a stat sub frica acestui vis, iar cînd a venit seara și-a zis: Hai să merg la cumătrul
5683 din satul vecin să scap de acest vis urît.

5684 A încălecat pe cal și a plecat. Pe drum zorea calul să meargă tot mai tare. Dar pe la
5685 jumătatea drumului, calul s-a prăbușit cu el într-un șanț. Atunci iată se ivește moartea zicînd:

5686 - A, da! Iată aci trebuia să te aflu!...

5687 470 - Napoleon și moartea

5688 Despre Napoleon spune istoria că, în decursul luptelor, intra unde era mai mare ploaia de
5689 gloanțe și trecea teafăr prin ele.

5690 Când generalii îl sfătuiau să se păzească, el le răspundea:

5691 - Glonțul care să mă omoare pe mine, nu este încă fabricat; iar când va fi fabricat, în zadar
5692 mă voi păzi de el!

5693 471 - Una auzită la Ierusalim

5694 Când am fost în pelerinaj la Ierusalim, în țara arabilor, am auzit o poveste de a lor. Cică
5695 văzînd credincioșii lui Mohamed profetul cît de repede se lățește Evanghelia lui Hristos, au
5696 mers la un mare vrăjitor de-al lor, care se pricepea la făcutul a fel de fel de vrăji și otrăvuri
5697 și l-au rugat să facă ceva pentru slăbirea creștinătății căci altcum semiluna (legea lor) e
5698 pierdută.

5699 Vrăjitorul deschise atunci o ladă și scoase o căldare mare ce avea niște țevi încîrligite de
5700 credeai că e un șarpe deasupra ei.

5701 - Dați acest vas în dar creștinilor - zise vrăjitorul - și nu vă mai temeți de ei.

5702 Așa s-a și întîmplat. Creștinii au apucat a fierbe și bea alcool. Lupta lor pentru răspîndirea
5703 Evangheliei lui Hristos n-a putut cuceri păgînatatea din cauza aceasta.

5704 Ah! Ce urmări grozave a avut alcoolul asupra creștinilor și creștinătății!

5705 472 - Barza hoată

5706 O barză văzu odată, de sus din vîrfurile casei, o bucată de carne pusă la fript, jos în ograda
5707 gospodarului, unde își avea cuibul.

5708 Cuprinsă de ispita lăcomiei și hoției, barza se repezi jos, luă carnea cu ciocul și o duse
5709 puișorilor, care se aflau în cuib. Dar peste cîteva clipe, o vedere înfricoșată. Cuibul berzei era
5710 în flăcări. Ce se întîmplase? Pe carnea friptă se luase și un cărbune aprins, care la rîndu-i a
5711 aprins cuibul și a ars puișorii.

5712 Exact așa se întîmplă și cu cei ce fură. Orice furătură pe care omul o bagă în casa lui, îi
5713 aduce pe urmă nenoroc și pierzarea casei.

5714 Vai de cei ce își închipuie că pot da înainte cu hoția!

5715 473 - De ce plîngi maică duminică?

5716 Eu plîng pentru că sînt ziua Învierii Domnului și tocmai în ziua aceasta se fac cele mai
5717 multe păcate și fărădelegi. Eu plîng, pentru că sînt ziua cea mai luminată, dar oamenii au
5718 făcut din mine ziua cea mai batjocorită cu beții, petreceri, jocuri, desfătări, tîrguri, etc.

5719 Din mine, ziua cea mai luminată, oamenii au făcut ziua cea mai întunecată. Din mine, ziua
5720 Domnului, oamenii au făcut ziua diavolului. Din ziua Învierii Domnului oamenii au făcut ziua
5721 morții, ziua diavolului. Eu plîng pentru cei care își pierd viața și își omoară sufletul, tocmai
5722 în ziua în care ar trebui să afle viața și să-și mîntuie sufletul...

5723 474 - De n-ar fi vîntul am muri de foame

5724 De ce? Pentru că el poartă sîmînța de la floare la floare și de la spic la spic. Fără el nu
5725 se pot lega nici florile, nici holdele. Am pieri de foame dacă n-ar sufla vîntul pe vremea cînd
5726 leagă holdele.

5727 Așa e și vîntul Duhului Sfînt (Ioan 3, 10). Fără darul și harul Duhului Sfînt, n-am
5728 putea trăi o viață nouă și n-am putea lega roduri de fapte bune.

5729 475 - O temniță dulce

5730 Apostolul Pavel a scris epistola către Filimon, din temniță. Și știți ce scrie în epistolă?
5731 Mulțumesc lui Dumnezeu... am bucurie și mîngîiere...
5732 Nici un cuvînt de plîngere, de durere. Picioarele îi erau legate în obezi grele și Pavel scrie
5733 despre bucurie și mîngîiere. Da, da, pentru că trăia cu sufletul în libertatea cea dulce a
5734 Evangheliei: era slobod de legăturile păcatului.
5735 O așa temniță dulce avea și Iosif, care ajunsese în temniță pentru că scăpase din robia
5736 desfrînării, în care încerca să-l atragă soția lui Potifar. Temnița și robia cea adevărată este
5737 păcatul. De această temniță și robie trebuie să ne ferim cu toții.

5738 476 - Cele trei feluri de a muri

5739 De la un vestit pictor german, mort în floarea vieții - Alfred Rethel - au rămas trei
5740 tablouri vestite. În aceste tablouri, pictorul - un suflet credincios - a zugrăvit moartea și felul
5741 de a muri al oamenilor, în trei clase:
5742 În primul tablou se vede un credincios adormind liniștit cu rugăciunea pe buze, iar alături
5743 un înger și moartea trag clopotele învierii.
5744 Aceasta este moartea omului credincios. Moartea lui este un somn, o adormire liniștită
5745 în Domnul.
5746 În tabloul al doilea se vede moartea dînd buzna într-un bal. Ce groază nebună în fața
5747 acestui oaspete neinvitat! Ce fugă! Ce țipete! Moartea însă rîde și își culege jertfele.
5748 Acesta este chipul celor pe care moartea îi află înecați în dulcetiile și plăcerile acestei
5749 vieți, negîndindu-se deloc la sfîrșitul vieții lor.
5750 În tabloul al treilea se vede un om fugind de moartea care îl urmărește călare pe un cal.
5751 În el a pus pictorul pe cei ce își închipuie că pot fugi din calea morții și se pot apăra față de
5752 ea.
5753 În care din aceste trei feluri vei muri tu?

5754 477 - Negrul ce voia să se facă alb

5755 Într-o școală din America, era și un băiat de negru, singurul negru din toată școala. Și -
5756 precum era de așteptat - bietul copil suferea mult fiindcă ceilalți copii îl batjocoreau mult.
5757 Atunci copilul - în mintea lui de copil - începu a se spăla din greu, să se facă alb și să
5758 scape de batjocuri. Ba chemă în ajutor și pe un prieten dintre copiii cei albi, care îl ajuta
5759 vîrtos și cu o perie.
5760 Firește, totul era în zadar. Numai o minte de copil își putea închipui că pielea cea neagră
5761 se poate face albă, prin spălat.
5762 Așa o trudă zadarnică fac și acei care umblă să scape de negrul păcatului fără Jertfa
5763 Crucii.
5764 Numai Sîngele Mielului ne poate spăla de orice păcat.
5765 Un adevăr etern și veșnic a spus prorocul Ieremia în cuvintele: Ori putea-va un negru să-și
5766 schimbe pielea sa, sau un pardos să-și schimbe petele sale? Tot așa, ați putea voi să faceți
5767 binele, voi, care sînteți deprinși să faceți răul? (Ier. 13, 23). Chiar dacă te-ai spăla cu
5768 silistră și chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămîne înaintea Mea, zice
5769 Domnul (Ier. 2, 22).
5770 Numai Sîngele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu ne curățește de orice păcat
5771 (1 Ioan 1, 7).
5772 De vor fi păcatele voastre ca cîrmîzul, ca zăpada se vor albi prin Sîngele Mielului
5773 (Isaia 1, 18).
5774 Ferice de cei ce se albesc prin Sîngele Mielului (Apoc. 7, 14).

5775 478 - O descoperire

5776 Un mare învățat, profesorul german Stimor, cel care a descoperit gazul așa numit

5777 cloroform și alte multe descoperiri - fu întrebat odată, care este cea mai de seamă descoperire
5778 a sa?

5779 - Descoperirea cea mai mare - răspunse profesorul, care era și un credincios - este aceea
5780 că am aflat pe Domnul și Mântuitorul meu Isus Hristos!

5781 479 - La Lacul Siloamului

5782 În legătură cu Evanghelia de la Ioan 9, 1-42, voi spune că eu am luat un fel de vindecare
5783 de la Lacul Siloamului.

5784 Înainte de a face pelerinajul la Ierusalim, sufeream de ochi. Doctorii îmi dădură
5785 medicamente și ochelari.

5786 Ajuns la Ierusalim, când am cercetat Lacul Siloamului, m-am coborât în adâncul lui cu
5787 credință și m-am rugat Domnului cu căldură să-mi dea și mie tămăduire ochilor trupești și
5788 sufletești.

5789 De atunci n-am mai folosit nici medicamente, nici ochelari. M-a tămăduit Doctorul Cel
5790 Mare. Îi mulțumesc și din acest loc și Îl rog neîncetat să-mi țină și să-mi întărească și
5791 sănătatea ochilor sufletești.

5792 480 - Pelicanul își hrănește puii cu sânge

5793 Despre pelican se spune că își hrănește puișorii cu sânge. Își împunge pieptul cu ciocul
5794 și lasă să picure sânge pentru puișorii lui. Dacă pelicanul ar avea grai, el ar putea zice: Eu îmi
5795 hrănesc puii cu sânge. Iar puișorii la rîndul lor, ar putea zice: Noi trăim cu sânge.

5796 În Italia este o statuie în formă de fîntină, în care se vede această minunată întocmire a
5797 Făcătorului: pelicanul hrănindu-și puii cu sângele său. Această statuie s-a ridicat ca o icoană
5798 a Jertfei de pe Crucea Golgotei.

5799 Ce icoană minunată este aceasta pentru Jertfa Crucii și Sângele Crucii! Și noi trăim prin
5800 Sângele Mielului. Fără acest Sânge nu este - și nu poate fi - nici viață, nici mîntuire.

5801 Amin zic vouă - a zis Mîntuitorul - de nu veți mânca Trupul Fiului Omului și nu veți bea
5802 Sângele Lui, nu veți avea viață în voi... cel ce mănîncă Trupul Meu, acela va petrece în Mine
5803 și Eu în el (Ioan 6, 53-56).

5804 Aceasta este taina cea mare și sfîntă a împărtășirii celei văzute și nevăzute cu Isus
5805 Mîntuitorul. Prin Sângele Crucii, noi trebuie să trăim într-o legătură necurmată cu Isus
5806 Mîntuitorul. Nu este vorba aci numai despre o împărtășire ce se face odată pe an în postul
5807 Paștilor și vai, cîți nici măcar pe asta nu o fac! Ci este vorba despre o viață pe care să o
5808 petrecem necurmat în Domnul și El în noi.

5809 Ce dar mare este nouă Sângele Crucii! Este cel mai scump dar pe care cerul de sus l-a
5810 revărsat peste noi păcătoșii pămîntului. Dar și cel mai înfricoșat.

5811 Sângele lui Abel a fost - și este - și el un simbol pentru Sângele Crucii, iar acest sânge,
5812 care a udat pămîntul, strigă și azi la cer după cei care s-a vărsat în zadar... după cei ce n-au
5813 primit și nu primesc Jertfa Scumpului nostru Mîntuitor.

5814 Pe Domnul Îl doare nu păcatele noastre, ci Îl doare și inima-I plînge, de cei ce n-au primit
5815 Sfîntul Lui Sânge; de cei ce n-au primit viața Lui și darul Lui pentru care a suferit și a murit
5816 în zadar.

5817 481 - A vrut să înjure din cartea de rugăciuni

5818 Dumnezeu nu pedepsește totdeauna momentan pe suduitor. Sînt însă cîteodată și cazuri
5819 în care cerul de sus parcă nu poate suferi hula aceasta a necredincioșilor: sudalma - și le
5820 curmă îndată viața.

5821 Gazetele au adus știri despre un astfel de caz ce s-a întîmplat în Ungaria. Într-o societate
5822 de necredincioși care chefuiau, unul a luat în mînă o carte de rugăciuni să arate celorlalți cum
5823 știe el să înjure din cartea de rugăciuni.

5824 Dar pe cînd a desfăcut-o și a deschis gura să suduie, s-a clătinat, a căzut jos și a murit pe
5825 loc. Moartea i-a închis graiul și n-a mai putut sudui.

5826 Un alt caz s-a întîmplat în Yugoslavia. Un țăran de necaz că a venit ploaia și i-a udat finul
5827 s-a răstit cu coasa și cu înjurături spre cer. În acel moment, un trăsnet l-a doborât jos la
5828 pămînt și i-a închis graiul.

5829 Să nu ne înșelăm, Dumnezeu nu Se lasă batjocorit pînă la nesfîrșit. Cîteodată El Își mai
5830 arată puterea și în felul acesta, celor care nu vreau să țină cont de El.

5831 482 - Steag ori batistă

5832 Viața unui creștin trăitor în Domnul și biruitor prin El, este un steag ce flutură victorios.
5833 Este un steag împlîntat într-un pămînt ce mai înainte fusese cuprins de vrăjmașul diavol, un
5834 steag care mărturisește despre puterea Evangheliei, un steag ce vestește mîntuirea unui suflet.

5835 Dar îndată ce acest steag acopere sub el un suflet care trăiește numai pentru mîntuirea lui,
5836 care se bucură numai de mîntuirea lui și de izbăvirea altora nu se interesează - acel steag
5837 victorios se preface într-o simplă batistă; din steagul cel mîndru rămîne o simplă batistă.

5838 Fratele meu! Luptă-te neîncetat pentru mîntuirea altora pentru ca steagul din mîna ta să
5839 nu se prefacă niciodată într-o simplă batistă!

5840 483 - Ai încercat și cu cărbunii cei aprinși?

5841 O femeie se plîngea unui credincios că nu poate domoli nici de cum vrăjmășia unei
5842 vecine. Am încercat - zicea ea - cu multe, dar în zadar.

5843 - Cu cărbunii cei aprinși ai încercat? - o întrebă credinciosul.

5844 - Pînă la cărbunii cei aprinși încă n-am ajuns. Am încercat numai cu niște apă fierbinte.

5845 - Stai că nu ne înțelegem bine - grăi credinciosul. Eu nu înțeleg să opărești pe vecina ta
5846 sau să-i dai foc, ci, uite, ce este despre cărbunii cei aprinși despre care sf. ap. Pavel scrie:

5847 Preaiubiților! Nu întoarceți nimănu rău pentru rău. Dimpotrivă dacă îi este foame
5848 vrăjmașului tău, dă-i să mănînce, dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei
5849 grămădi cărbuni aprinși pe capul lui (Rom. 12, 17-20).

5850 - Ia încearcă și cu cărbunii aceștia și o să vezi că vei avea izbîndă.

5851 Fratele meu! Ai încercat și tu acești cărbuni aprinși? Dacă nu, încearcă-i te rog, în toate
5852 neplăcerile ce le vei avea cu de-aproapele tău.

5853 484 - Copilul și regele

5854 Cu prilejul unei parade regale, un copilaș trecu peste cordonul soldaților și dete fuga spre
5855 regele.

5856 - Ce faci copile? - îl întrebară soldații - nu vezi că trece regele?

5857 - Ba văd - răspuse copilul - dar regele este tatăl meu.

5858 Copilul era fiul regelui.

5859 Un copil al lui Dumnezeu se poate apropia oricînd de Tatăl ceresc, în vreme ce un om
5860 necredincios se îngrozește de această apropiere și se teme de ea. Necredincioșii se tem de o
5861 întîlnire cu Dumnezeu.

5862 485 - Iubire și faptă

5863 - Mamă dragă, eu te iubesc - zise o fetiță către mama ei.

5864 - Mamă dragă, ce zici tu să lucrez pentru tine? - strigă cealaltă soră a ei.

5865 Care oare din aceste două declarații erau mai de preț înaintea mamei? Și una și alta, sau
5866 mai bine zis, declarațiile lor împreunate la un loc: iubirea cu lucrarea și ascultarea. Dragostea
5867 de Dumnezeu trebuie dovedită prin faptă căci cine zice că iubește pe Dumnezeu, dar urăște
5868 pe aproapele său (și face voia diavolului), este un mincinos (1 Ioan 4, 10).

5869 **486 - Fără ață**

5870 Când eram copil mic, de multe ori mă ruga bunica să-i pun ața în ac. Îi slăbise vederea și
5871 ea nu mai putea face acest lucru. Și-mi aduc aminte că de multe ori, bunica cosea fără ață.

5872 Când sărea ața din ac, bunica nu observa și cosea înainte în gol.

5873 Eu mă gândesc că așa se întâmplă de multe ori și în viața cea duhovnicească. Un ac fără
5874 ață este viața sufletească a celor mai mulți creștini. Se roagă omul lui Dumnezeu din buze din
5875 obișnuință. Acul rugăciunii zboară cu zor, dar lipsește ața din el. Lipsește duhul, lipsește o
5876 cusătură, lipsește viața cea trăită după voia lui Dumnezeu.

5877 Rugăciunea celor mai mulți oameni este un ac fără ață, o cusătură în gol.

5878 Țin oamenii la ac, țin la obiceiuri, la datini, la lucruri de suprafață, dar au pierdut ața din
5879 ac, au pierdut duhul și au rămas cu litera.

5880 Dragă cititorule, nu cumva și viața ta de creștin, este un ac fără ață, un cusut fără
5881 cusătură? Fă-ți singur socoteala!

5882 **487 - Un om și 100 de cai**

5883 Un om poate duce la apă și poate adăpa o sută de cai.

5884 Dar o sută de oameni nu pot face măcar un singur cal să bea apă, dacă nu vrea.

5885 Mîntuirea nu se poate da cu sila. Ea trebuie dorită; omul trebuie să înseteze după ea.

5886 Ferice de cel ce simte o foame și o sete de a auzi Cuvîntul lui Dumnezeu

5887 (Apoc. 8, 11).

5888 **488 - Hotărăște-te de vrei pace ori război?**

5889 Istoria ne-a lăsat o întâmplare cu mult înțeles sufletesc. Pe la anul 160 înainte de Hristos,
5890 romanii ocupaseră Siria, unde domnea regele Antioh al 4-lea, epifanul. Însă acest rege
5891 trăgăna mereu predarea țării, umblînd să cîștige timp. Atunci romanii trimiseră o delegație
5892 care să aducă un răspuns hotărît.

5893 Delegația sosind în fața lui Antioh, trimisul Romei luă sulița unui soldat și făcînd cu ea
5894 de jur împrejurul regelui un cerc pe nisip, grăi astfel:

5895 - Împărate Antioh! Noi sîntem trimiși să ducem la Roma un răspuns hotărît... deci
5896 hotărăște-te și declară, dacă vrei pace sau război?...

5897 Regele Antioh, dîndu-și seama că nu o mai poate duce cu trăgănările, se declară pentru
5898 pace.

5899 Ce adînc înțeles sufletesc este în această istorie! Să știi, dragă cititorule, că și tu ești
5900 înconjurat într-un astfel de cerc. Evanghelia trage în jurul tău acest cerc și te întreabă: Omule,
5901 vrei pace ori război?... vrei să ai pace cu Dumnezeu, ori vrăjmășie cu El?...

5902 Pacea cu Dumnezeu o dă Scumpul nostru Mîntuitor și Jertfa Lui cea scumpă
5903 (Col. 1, 20), iar vrăjmășia o dă lumea căci prietenia acestei lumi este vrăjmășie cu
5904 Dumnezeu... cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu

5905 (Iacov 4, 4; 1 Ioan 2, 15).

5906 Între aceste două tabere să te declari și tu: cu Dumnezeu ori cu lumea... cu El ori contra
5907 Lui. Evanghelia te întreabă categoric și precis: Vrei pace ori război? Cu nici o trăgănare, cu
5908 nici o ocoșeală, cu nici o cale de mijloc nu poți scăpa de întrebarea asta, căci Domnul Isus
5909 a spus precis: Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea (Matei 12, 30).

5910 Trebuie însă să mai știi un lucru. Pacea cu Dumnezeu o dă războiul și diavolul și ispitele
5911 lui. Cine vrea să aibă pace cu Dumnezeu trebuie să intre în război cu vrăjmașul diavol. Cine
5912 fuge de acest război și nu intră în el, acela nu poate avea o pace adevărată și statornică.

5913 Fă pace cu Dumnezeu intrînd în războiul cel sufletesc pe care l-a pornit Oastea Domnului!

5914 **489 - Toate armatele din lume**

5915 Toate armatele din lume de s-ar pune să cucerească un suflet păcătos pentru Împărăția lui

5916 Dumnezeu, nu pot face nimic, nu pot face acest lucru.

5917 Toată știința din lume, de s-ar pune să câștige pentru Împărăția lui Dumnezeu un suflet
5918 pierdut, nu poate face nimica. Lucrul acesta îl poate face numai Duhul Sfânt.

5919 Inima omului este o cetate pe care numai Duhul Sfânt o poate cuceri.

5920 Inima omului păcătos este un munte de gheață pe care numai Duhul Sfânt îl poate topi.

5921 490 - Cum s-a rugat o fetiță pentru crucea ei

5922 Un medic din București, istorisește următoarea întâmplare:

5923 Într-o zi veni la spital o fetiță de 14 ani, cu o boală grea. Trebuia să-i facem operație.

5924 Înainte de a începe, fetița ceru voie să zică o scurtă rugăciune. Ne învoirăm și atunci fetița
5925 începu a se ruga atât de frumos cum eu n-am mai auzit în viața mea. Ea zicea cam așa:

5926 Știu Isuse Doamne, ce cruce mare și grea ai purtat Tu pentru mine. Și roaie de sânge au
5927 curs din sfintele Tale mâini și picioare și sudori de sânge au căzut din fața Ta cea sfântă. Și
5928 Tu Doamne, toate le-ai răbdat pentru mine păcătoasa, pentru mîntuirea mea și a tuturor
5929 păcătoșilor. Acum iată a sosit vremea să sufăr și eu. O cruce mică stă acum înaintea mea.
5930 Doamne, fie voia Ta...

5931 Astfel s-a rugat fetița, apoi a zis: Acum puteți începe domnilor medici; nu doresc să fiu
5932 adormită, eu voi sta așa cum sînt acum...

5933 Uimiți și înfiorați de rugăciunea fetiței, ne-am apucat de lucru. În tot decursul operației,
5934 fetița nici un singur vai n-a zis. Stătea atât de liniștită cum n-am văzut în viața mea un alt
5935 pacient într-o asemenea situație.

5936 După operație eu am plecat să țin lecții studenților în medicină. Eram înfiorat în tot
5937 sufletul meu de întâmplarea cu fetița și nici acum nu știu ce anume am spus studenților în ora
5938 aceea. Mi-aduc aminte că îndată ce am intrat în sală am trîntit pe masă cărțile și uneltele
5939 noastre de operație și am început:

5940 - Domnilor studenți, n-ajung nimic toate cărțile noastre, nici cuțitele, nici foarfecele, nici
5941 toate doctoriile noastre. Eu am văzut azi ceva mai tare decît toate uneltele și decît toată știința
5942 noastră. Iată ce și cum mi s-a întîmplat azi cu o fetiță... O oră întregă am vorbit studenților
5943 despre întâmplarea cu fetița și spun studenții că niciodată n-am vorbit atât de frumos ca
5944 atunci...

5945 Iată ce putere și ce tărie are și capătă de sus un creștin adevărat. Fetița cea de 14 ani a
5946 operat și ea în sufletele doctorilor. A lucrat cu puterea ei sufletească, a tăiat în sufletele
5947 doctorilor cu Cuvîntul lui Dumnezeu pentru că este scris: Viu este Cuvîntul lui Dumnezeu
5948 și lucrător și mai tăietor decît orice sabie ascuțită pe amîndouă părțile... (Evrei 4, 12).

5949 491 - Cum a murit un rege?

5950 Istoria păstrează următoarea întâmplare.

5951 În dimineața Învierii din anul 1548, un rege credincios din Polonia, Sigismund I, se duse
5952 cu suita sa la capela regală să se roage. Aci, în capelă regele își avea pregătit și un mormînt
5953 de marmură.

5954 Bătrînul și evlaviosul rege, oprindu-se în fața mormîntului își ridică ochii spre cer și grăi
5955 către suita sa:

5956 - Eu știu că Mîntuitorul meu trăiește (Iov 19, 24). După ce voi adormi în acest
5957 mormînt, El mă va trezi iarăși din somnul acesta... El îmi va deschide ochii ca să văd ceea
5958 ce ochii mei n-au văzut și urechile mele n-au auzit (1 Cor. 2, 9)... voi vedea pe Cel ce
5959 a murit și a Înviat pentru mine și învierea mea...

5960 Acestea zicînd, regele căzu în genunchi și începu să se roage. Dar din această
5961 îngenunchere nu se mai ridică. Peste cîteva clipe muri. Domnul îl chemase acasă. În dimineața
5962 Învierii, Domnul îl trecuse din moarte la viață.

5963 Ce sfîrșit frumos!

5964 **492 - Tribunalul din noi: conștiința**

5965 În fiecare din noi este un tribunal ceresc; un tribunal care ne judecă toate faptele și
5966 gândurile noastre. Un tribunal care ne laudă pentru cele bune și ne mustră pentru cele rele.

5967 Acest tribunal se cheamă conștiința. Acesta e tribunalul care l-a judecat pe ucigașul Cain,
5968 făcându-l fugitiv prin lume.

5969 Acest tribunal nu iartă. El ne judecă fără cruțare, după dreptate. Când am făcut păcatul,
5970 el ne pune îndată în față sentința și mustrarea pentru păcat. Și ne-o arată mereu. Nu ne mai
5971 slăbește cu ea. Ne persecută mereu. Un pictor credincios s-a gândit mult cum ar putea zugrăvi
5972 conștiința printr-o icoană. Și pe urmă, a făcut o icoană minunată. A zugrăvit conștiința, în
5973 chipul unui cal, urmărit de un lup grozav.

5974 Bietul cal fugea îngrozit. Își încorda toate puterile să scape prin fugă. Dar totul era în
5975 zadar. Moartea se ținea în urma lui. Nu mai avea nici o scăpare. De aceea a scris pe cal
5976 cuvintele: totul e în zadar!

5977 Așa e și conștiința. Ea urmărește păcatul și pe păcătos cu o înverșunare de lup sălbatic.
5978 Cu un strigăt fioros de moarte. Și - după ce am păcătuit - orice am face, nu putem scăpa. El
5979 se ține după noi.

5980 Plîngîndu-ne cu amar păcatul la picioarele Crucii, acesta e singurul loc unde lupul
5981 conștiinței nu ne mai poate urmări. În acest loc a scăpat Petru apostolul când a plîns cu amar
5982 după ce se lepădase de Domnul.

5983 În acest loc binecuvîntat să scăpăm și noi.

5984 **493 - Sabia unui împărat**

5985 În anul 1547 a fost încoronat ca rege al Angliei Edward al IV-lea.

5986 În ziua încoronării, i-au adus trei săbii ca o închipuire a celor trei regate pe care le avea
5987 Anglia de atunci și pe care tînărul rege urma să le cîrmuiască.

5988 - Mai lipsește o sabie - zise regele în clipa încoronării. Toți curtenii se tulburară la auzul
5989 acestor cuvinte și începură a se întreba, ce sabie mai lipsește.

5990 Atunci regele zise:

5991 - Mai lipsește sabia Duhului Sfînt - Biblia... să o aduceți aci și să o puneți în fruntea
5992 celorlalte trei, căci fără această sabie nu voi putea cîrmui împărăția...

5993 Și de atunci la încoronarea regilor din Anglia, stă acolo de față și sabia Duhului Sfînt
5994 (Efes. 6, 17), care este Cuvîntul lui Dumnezeu.

5995 **494 - Oare unde-s ochelarii?**

5996 E cunoscută zăpăceala pe care o avem de multe ori în viață. Căutăm un lucru și el se află
5997 în mîinile noastre sau sub ochii noștri. Căutăm ochelarii și ochelarii se află pe nas, la locul
5998 lor.

5999 Eu mă gîndesc că zăpăceala aceasta de multe ori o avem și în viața cea duhovnicească.
6000 Dumnezeu S-a îngrijit să ne lase o mîntuire simplă, ca să-i zic așa; o mîntuire care să poată
6001 fi înțeleasă de toți și primită de toți.

6002 Mîntuirea este un lucru simplu: să-L primești pe Isus Cel Răstignit pentru păcatele tale
6003 și pentru mîntuirea ta. Să-ți plîngi păcatele cu lacrimi de foc, la picioarele crucii și să rămîi
6004 pînă la sfîrșit în acest loc, unde capeți putere să mori față de lume și față de păcat
6005 (Rom. 6, 6).

6006 Dar omului i se pare că mîntuirea trebuie să fie ceva mai greu, ceva mai complicat.

6007 De cînd eram preot la țară îmi aduc aminte de o femeie care umblase cu frămîntările
6008 mîntuirii pe la 7 mînăstiri și la 12 duhovnici.

6009 Iar cînd i-am spus să-și arunce îndată sarcina păcatelor la picioarele crucii - am băgat de
6010 seamă că și de la mine a plecat tot cu ele în spate!...

6011 Ei îi trebuia ceva mai mult, ceva mai complicat. Nu vedea mîntuirea din cauza ochilor,

6012 ca să zic așa.

6013 Așa e omul. Isus Cel Răstignit stă mereu în fața noastră, iar noi de atâtea ori ne întrebăm

6014 zăpăciți: unde este mîntuirea... ce să facem ca să ne mîntuim?...

6015 O, Doamne Isuse, arată-ne neîncetat Crucea și Jertfa Ta mîntuitoare!

6016 495 - *Un Hristos a înviat!*

6017 În Rusia este societatea comunistă a celor fără Dumnezeu, care batjocorește pe față
6018 praznicele creștinilor.

6019 La un praznic al Paștilor, societatea tocmai ținea adunare în popor, cu fel de fel de hule
6020 la adresa sfîntului praznic. Un preot ceru și el cuvîntul, în baza libertății de vorbire. I se dete
6021 voie numai cu greu și numai condiționat, să nu vorbească mai mult de două minute.

6022 - N-am să spun decît trei cuvinte - zise preotul. Și scoțînd de sub haină o cruce, o ridică
6023 sus, strigînd din tot sufletul:

6024 - Hristos a Înviat!

6025 - Adevărat a Înviat! - răspunse poporul întreg - și comuniștii rămaseră rușinați.

6026 496 - *Cum cîntă vioara?*

6027 În tren, un om cînta cu vioara, dar cînta și scîrțîia așa de urît, de-ți venea să sari pe
6028 fereastra din vagon, numai să nu-l mai auzi. Veni însă un altul, ceru puțin vioara, și cînd se
6029 apucă de cîntat, îți era mai mare dragul să-l asculți.

6030 Mi-am zis atunci în mintea mea: așa-i și cu inima și sufletul omului... În sufletul și inima
6031 unde diavolul trage cu arcușul lui, ies sunete - adică fapte - urîte. În sufletul în care cîntă
6032 îngerul și duhul Dumnezeiesc, ies sunete - adică fapte - frumoase și plăcute.

6033 Cititorule, pe ale tale coarde sufletești, cine cîntă? Îngerul sau diavolul?

6034 497 - *Taina încercărilor*

6035 Cînd europenii au ocupat întîia dată America de Nord, trăia acolo un popor numeros:
6036 indienii. Azi însă acest popor este aproape dispărut.

6037 Europeanii au avut la început unele necazuri cu această seminție de oameni. Indienii urau
6038 pe străinii care veneau să le cuprindă țara. Pe unele locuri au trecut și la atac contra albilor.
6039 Din aceste frămîntări, istoria păstrează o întîmplare cu mult înțeles sufletesc.

6040 Într-un sat unde europenii trăiau amestecați cu indienii, un european făcuse o mare
6041 prietenie cu un indian. Trăiau ca frații de cruce.

6042 Într-o zi, dis de dimineață, cînd încă lumea dormea, europeanul se trezește cu prietenul
6043 său intrînd năvalnic pe ușă. Fără să zică nimic, indianul se repezi la pruncul din leagăn și
6044 luîndu-l în brațe, dă fuga cu el afară. Părinții pruncului rămîn o clipă uimiți. Nu-și dădea
6045 seama ce ar însemna lucrul acesta. Se reped apoi afară după indian.

6046 Indianul o luase la fugă cu pruncul în brațe. Părinții după el. Indianul fugea mai tare, dar
6047 la anumite intervale se oprea, așteptînd parcă să-l ajungă părinții. Cînd se apropiau, o lua din
6048 nou la fugă. Și iar se oprea și iar fugea.

6049 - Vai nouă... vai de pruncul nostru - se tînguiau părinții - oare ce blestem va mai fi și ăsta
6050 pe capul nostru?...

6051 Dar la un moment dat, indianul s-a oprit de tot și părinții l-au ajuns din urmă.

6052 - Ce ne-ai făcut prietene? De ce ne-ai răpit copilul? Ce înseamnă acest lucru? - întrebare
6053 părinții abia mai răsuflînd de fuga cea lungă.

6054 - Uitați-vă dragii mei înapoi - le zise indianul. Părinții se uitară înapoi și rămaseră
6055 îngroziți. Tot satul ardea cu flăcări grozave.

6056 - Și-acum - continuă indianul - să vă spun taina acestei răpiri. Indienii noștri au făcut astă
6057 noapte sfat secret să omoare și să aprindă îndată pe toți europenii. Eu am voit să vă scap și
6058 am ales calea aceasta. M-am oprit cînd am văzut satul arzînd. Acum sînteți scăpați. Mergeți

6059 în pace!

6060 În chipul acestei întâmplări sînt și încercările ce ne vin de sus, de la Tatăl ceresc. Pentru
6061 cei credincioși, încercările sînt o binecuvîntată solie cerească, trimisă spre binele nostru
6062 sufletesc. De multe ori noi nu înțelegem acest lucru; de multe ori cîrtim și murmurăm
6063 împotriva încercărilor ce ne vin - și numai pe urmă observăm binecuvîntarea lor. Încercările
6064 sînt întocmai ca rețeta medicului: indescifrabile. Nu poți citi rețeta medicului, dar e bun
6065 medicamentul scris de el. Nu poți citi în taina încercărilor, dar e bun medicamentul cel
6066 sufletesc din ele.

6067 De atîtea și de atîtea ori ne pîndește și pe noi păcatul și primejdia morții celei sufletești
6068 - și atunci vine încercarea Domnului și ne scoate din focul ispitei.

6069 Un beteșug ce ne doboară la pat... o boală ce ne apleacă la patul copilului nostru... o
6070 paguba ce ne izbește, etc... toate astea sînt mîna cea nevăzută a Domnului care ne apără de
6071 focul ispitelor și de căderea cea sufletească.

6072 Pentru cei credincioși, încercările sînt o binecuvîntare, o binecuvîntată solie cerească ce
6073 ne scapă din focul ispitelor și ne aruncă în brațele Domnului.

6074 498 - Și-a testat averea diavolului

6075 Un mare necredincios din Finlanda, voind să dea și pe patul morții o lovitură credinței
6076 în Dumnezeu - s-a apucat și și-a testat diavolului toată averea și moșia ce o avea. A scris în
6077 secret acest testament și sigilîndu-l l-a predat justiției în fața martorilor, declarînd că în el se
6078 cuprinde voința lui cea din urmă pentru care stăruie cu limbă de moarte a se respecta.

6079 Cînd - după moartea lui - s-a deschis testamentul, judecătorii rămaseră uimiți. Ce era să
6080 facă cu un astfel de testament? S-au sfătuit mult judecătorii și pe urmă au decis așa: voința
6081 testatorului trebuie respectată, mai ales că n-are urmași. Dar, după ce diavolul nu este o
6082 persoană văzută căreia să-i putem da moșia - decidem ca moșia testată să rămîna în voia ei
6083 și absolut nimeni să nu poruncească peste ea.

6084 Și ce s-a întîmplat pe urmă? Își poate da seama oricine. În decurs de cîțiva ani, moșia a
6085 ajuns o pustietate înfricoșată; pămîntul s-a umplut de spini, scaieți și bălării, iar casele s-au
6086 făcut adăpostul bufnițelor. Lumea se ferea de ele ca de *averea dracului*.

6087 Ce adîncă învățătură văd eu în această întîmplare! Lovitura necredinciosului s-a prefăcut
6088 într-o sinistă pildă pentru cei necredincioși.

6089 Întocmai ca averea lăsată în voia ei, așa se întîmplă și cu cei care-și lasă averea cea
6090 sufletească în voia ei, în voia lor, în voia lumii, în voia gîndurilor lor (Efes. 2, 3).
6091 Întocmai cum s-a prefăcut în lăcaș pentru bufnițe casa lăsată în voia ei, așa se prefăce și casa
6092 inimii omului lăsată în voia ei: lăcaș al tuturor răutăților.

6093 O astfel de viață ajunge desigur proprietatea diavolului. Nu trebuie să se predea cineva
6094 lui satana, e destul ca să-i lase inima și averea cea sufletească în voia lor - în voia lumii - și
6095 va ajunge desigur proprietatea lui satana.

6096 Vai ce de case și moșii are satana în lumea aceasta!

6097 499 - O pisică în slujba Domnului

6098 Biblia ne arată multe locuri, unde Domnul S-a folosit de animale, pentru anumite solii ce
6099 le-a dat oamenilor.

6100 Acolo e porumbelul lui Noe (Genesa 8, 11), corbul lui Ilie (1 Regi 17, 6),
6101 cei doi urși de la (1 Regi 2, 24), etc.

6102 Și astfel de minuni se întîmplă și azi.

6103 O întîmplare din istorie. Regele Richard al III-lea - un aspru și tiran - la anul 1843, voind
6104 să suprima pe unul din dușmanii lui politici, Sir Henry Wyatt, îl aruncă în temnița din
6105 Arlington și dăte poruncă să fie omorît cu chinurile foamei.

6106 Dar Sir Henry era un om credincios și Domnul l-a scăpat printr-o minune. În toată ziua,

6107 o pisică intra pe fereastra temniței aducînd întemnițatului cîte o bucată de carne și alte
6108 alimente, pe care le găsea și ea prin bucătăria temniței, sau în gunoaie.

6109 În chipul acesta, omul lui Dumnezeu își prelungea viața cu o lună, în care timp regele tiran
6110 muri, iar întemnițatul fu îndată eliberat.

6111 500 - Exilul sf. Ioan Gură de Aur

6112 În cartea *Noutatea Oastei Domnului*, fratele I. Gr. Opreșan, dă următorul mult grăitor
6113 amănunt din viața sf. Ioan Gură de Aur.

6114 Sfîntul Ioan Gură de Aur, într-un ceas al primejdiei, cînd era exilat de biserica oficială
6115 a grăit la despărțire, cu o pasiune zguduitoare fiilor săi duhovnicești, despre biserică.
6116 Desprind pentru adevărul biruitor acest pasaj:

6117 Numeroase sînt valurile și puternic curentul. Nu mă tem de înec întrucît stau pe stîncă.
6118 Cînd valurile se prăvălesc, corabia lui Isus nu poate să se înece. Să mă tem de moarte? Dar
6119 Hristos este viața mea și moartea-mi este un câștig.

6120 De exil? Pămîntul este al Domnului cu tot ce cuprinde. De pierderea bunurilor pămîntești?
6121 N-am adus nimic în lume, nu pot lua nimic din ea. De primejdii? Le disprețuiesc. De mărimi?
6122 Mi-e scîrbă de ele. Nu mă tem de sărăcie. De bogăție n-am nevoie. Nu mă tem de moarte. Nu
6123 doresc să trăiesc decît pentru voi. De aceea vă implor: consolați-vă că nimeni nu mă poate
6124 despărți de voi. Ceea ce Dumnezeu a unit, omul nu poate să despartă.

6125 Biserica constă nu în ziduri, ci în comunitatea credincioșilor. Mîine voi fi cu voi la ceasul
6126 rugăciunii. Căci unde sînt eu sînteți și voi și unde sînteți voi sînt și eu. De sîntem despărțiți
6127 de spațiu, sîntem uniți în dragoste. Nici moartea nu ne poate despărți. Sînt gata de mii de ori
6128 să-mi dau viața pentru voi.

6129 501 - Cai cu coada de oaie

6130 Într-o țară trăia odată un pustnic, care se străduia mult și în multe feluri, să aducă pe
6131 oameni la Dumnezeu. Odată pustnicul se duse la un târg și se făcu a cumpăra un cal. Dar nici
6132 un cal nu era pe placul lui.

6133 - Da cel fel de cal ai vrea d-ta? - întrebare oamenilor.

6134 - Eu - răspunse pustnicul - aș vrea un cal care să aibă coadă de oaie.

6135 Tîrgoveții începură a rîde: ziceau că-i nebun. Atunci pustnicul le zise:

6136 - Voi sînteți nebuni, dragii mei, că vă petreceți viața în fărădelegi și totuși la capătul vieții
6137 vreți să muriți ca niște oi din turma lui Hristos... Vă numiți oi din staulul lui Hristos, dar
6138 alergați în galop pe toate drumurile fărădelegilor. Sînteți ca niște cai cu coadă de oaie.

6139 Tîrgoveții înțeleseră predica și se depărtară rușinați.

6140 502 - Apucătura unui hoț

6141 Într-un sat de munte am auzit despre un hoț vestit de pe vremuri, care folosea o apucătură
6142 vicleană pentru a putea prăda pe oameni. El își plătea anumiți oameni să vestească în toate
6143 părțile despre el că s-a prăpădit. Oamenii răsufiau ușurați și nu se mai păzeau de atacurile lui.
6144 Atunci hoțul ieșea iar la drumuri și prăda.

6145 În chipul acestui hoț e și diavolul. El îi plătește pe anumiți oameni - pe cei necredincioși
6146 - să spună în lume că nu este drac, nici iad. Cei cu credința slabă, cred această minciună;
6147 slăbesc cu rîvna și rugăciunea, iar în vremea asta diavolul se repede asupra lor înșelîndu-i și
6148 făcîndu-i să păcătuiască.

6149 503 - Un proverb german

6150 Un proverb german spune: dacă îi dai diavolului un deget, el îți cere mîna toată.

6151 Dacă îi dai diavolului un cui din casa ta, el îți ia pe urmă casa. Dacă îl lași să-și vîre mîna
6152 pe ușă, el intră pe urmă de tot.

6153 **504 - Creștinismul de azi**

6154 Creștinismul de azi e mai mult o spoială, o minciună mare. Creștinismul de azi e un
6155 compromis, o împăcare cu toate modele, cu tot duhul acestei lumi, deși Evanghelia spune
6156 răspicat că Hristos n-are nici o legătură cu Veliar, nici lumina cu întunericul
6157 (2 Cor. 6, 14)... Un creștin adevărat nu poate sluji la doi domni, și lui Dumnezeu și
6158 lui Mamona (Matei 6, 24).

6159 Creștinismul de azi și-a pierdut înțelesul ce l-a avut în timpul apostolilor. Am ajuns azi
6160 la un creștinism care obosește, muștră și batjocorește pe cei care trăiesc o viață după
6161 Evanghelia. După înțelesul creștinismului modern de azi, ești un suflet bolnav când te retragi
6162 din duhul acestei lumi și te apuci să trăiești o viață așa cum scrie Evanghelia. Ești un suflet
6163 sănătos numai pînă cînd chefuiеști, sudui și pe sfinți și pe Dumnezeu și trăiești în rînd cu
6164 toate modele și răutățile acestei lumi.

6165 Apostolul Pavel spunea că-i un nebun pentru Hristos și cerea ca tot creștinul să fie un
6166 astfel de nebun și smintit cînd te aprinzi pentru Domnul și vrei să ieși din duhul acestei lumi.

6167 Va trebui să se cutremure odată pămîntul și sufletele noastre ca să ieșim din minciuna cea
6168 mare ce se cheamă azi creștinism!

6169 Să ne întrebăm și să ne răspundem înaintea lui Dumnezeu: noi ce fel de creștini sîntem
6170 și din care creștinism facem parte; din cel adevărat, sau din cel mincinos?

6171 **505 - Călugărul, oul și diavolul**

6172 Cică un călugăr răzbit odată de foame, căuta cum ar putea să mănînce ceva, în afară de
6173 timpul rînduit de mînăstire.

6174 Știu ce voi face - își zise după o vreme... Căuta-voi pe unde ouă găinile mînăstirii și voi
6175 lua cîteva ouă.

6176 Zis și făcut. Dar, după ce aduse ouăle în chilie, un al necaz. Cum era să fiarbă aceste ouă
6177 căci la bucătărie nu cuteza a se duce cu ele.

6178 Știu ce voi face - își zise călugărul judecîndu-se îndelung - voi lua o lumîinare, o voi
6179 aprinde și voi frige oul învîrtindu-l în flacăra lumînării.

6180 Zis și făcut.

6181 Dar tocmai pe cînd frigea oul, dă buzna peste el starețul mînăstirii.

6182 - Ce te-ai apucat să faci fiule? Vai de mine, ai furat ouă și te-ai apucat să le frigi cu
6183 lumînarea?

6184 - Iartă-mă preacuvioase starețe - suspină călugărul... diavolul m-a îndemnat să fac așa
6185 ceva.

6186 Dar în clipa aceea apăru diavolul răspunzînd indignat:

6187 - Nu-i adevărat cuvioase starețe... eu nu l-am îndemnat să facă acest lucru... mie nici prin
6188 gînd nu mi-a trecut că ar putea fierbe cineva cu lumînarea... nu aruncați toate în cîrca mea...
6189 și diavolul se făcu nevăzut.

6190 Am citit această istorioară într-o carte bătrînă, iar învățătura din ea e aceasta: diavolul a
6191 lăsat în lume și în suflete sămînța răului, dar în iscodirea păcatului, omul de multe ori e mai
6192 drac decît dracul!

6193 **506 - Cerb și melc**

6194 Oamenii - zicea un vestit predicator - călăresc pe cerbi și pe melci cînd e vorba de calea
6195 ce duce la cer.

6196 Potrivită vorbă! Omul e cerb iute în lucrurile cele trecătoare, dar cînd e vorba de lucrul
6197 Domnului, aci e un melc ce abia se tîrîie.

6198 **507 - Între a face gălăgie și a lumina**

6199 Într-o predică, un vestitor al Evangheliei spunea:

6200 Zilele trecute am chemat un mecanic. Mi se deranjase soneria electrică.
6201 Sosind mecanicul i-am zis:
6202 - D-le mecanic! Odată cu repararea soneriei, te rog cu acest curent de la sonerie să
6203 aranjezi și o lampă electrică de luminat.
6204 - O, aceasta nu se poate - a răspuns mecanicul. Puterea electrică de la sonerie este pres
6205 slabă pentru a face cu ea lumină. Curentul acesta poate face gălăgie cu clopoțelul, dar nu
6206 poate face și lumină. Pentru a face lumină trebuie un curent mai mare decât pentru a face
6207 gălăgie.
6208 Iar eu - zicea predicatorul - m-am gândit în mine că așa e și cu lucrurile mântuirii și cu
6209 vestirea mântuirii.
6210 E mai ușor a face gălăgie, a ținea predici strigătoare și a vorbi vorbe mari, decât a lumina
6211 și prin faptele noastre.
6212 Să nu uităm cuvintele Mântuitorului: Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor,
6213 ca văzînd ei faptele voastre cele bune să-L mărească pe Tatăl din cer (Matei 5, 16).
6214 Nu numai auzind predici și învățături se îndreaptă oamenii, ci și văzîndu-le coborîte și
6215 trăite în viața și în faptele noastre.

6216 508 - Cine învață

6217 Cine învață - acela zidește cu o mînă.
6218 Cine învață și dă pildă bună - acela clădește cu amîndouă mîinile.
6219 Cine învață și dă pildă rea - acela zidește cu o mînă și dărîmă cu cealaltă ce a zidit.

6220 509 - Poate mai este o scînteie...

6221 Pe peretele intrării unui spital din Italia se vede un tablou, în care este pictat un înger ce
6222 suflă în cenușă cu nădejdea că va mai afla în ea o scînteie din care să iasă foc.
6223 Această icoană e pusă spre nădejdea bolnavilor din spital. Ea stă la intrare ca și cum ar
6224 zice: voi toți care intrați aici, să nu disperați!... Oricît de bolnavi ați fi, în voi tot mai este o
6225 scînteie de sănătate, din care doctorii vor putea aprinde viața.
6226 Ce mult se potrivește această icoană și la viața noastră cea sufletească! E plină lumea și
6227 de cei bolnavi, de cei greu bolnavi cu sufletul. E plină lumea de nemaipomenite boli
6228 sufletești. Lumea de azi e parcă un uriaș spital sufletesc. Iar în acest spital sînt atîția și atîția
6229 bolnavi ce parcă suferă de boli ce nu se mai pot vindeca. Păcatul a cuprins întregă ființa lor.
6230 Se pare că nimic nu mai e de trezit în ei. Conștiința, simțirea, totul e mort. Se pare că sînt o
6231 grămadă de cenușă stinsă și moartă, în care nu mai este nici o scînteie de viață sufletească.
6232 Ei par pierduți cu totul.
6233 Dar dragostea lui Dumnezeu judecă altfel. Dragostea lui Dumnezeu suflă de multe ori
6234 tocmai în această cenușă moartă... și ce foc minunat se aprinde de multe ori tocmai dintr-o
6235 astfel de cenușă ce se părea cu totul stinsă și moartă!
6236 Întocmai ca îngerul din chip, dragostea lui Dumnezeu se apleacă și suflă în cenușa cea
6237 stinsă a unei vieți păcătoase. Și ce bucurie e să vezi un suflet de om cum învie din această
6238 cenușă și apucă o viață nouă.
6239 Uită-te dragă cititorule la această icoană și gîndește-te la tine și la viața ta cea sufletească.
6240 Oricît de păcătos ai fi, oricît de căzut și decăzut ai fi - nu dispera. Desigur mai este încă și
6241 în cenușa vieții tale cea păcătoasă o scînteie din care dragostea lui Dumnezeu poate aprinde
6242 o viață nouă.
6243 Isus Mîntuitorul a suflat de cele mai multe ori tocmai în astfel de cenușă moartă. El a
6244 venit să tămăduiască pe cei bolnavi (Matei 9, 12). El a venit să dea morților viață. El
6245 suflă încă și azi în cenușă.
6246 Sînt clipe binecuvîntate, cînd Duhul Sfînt suflă în cenușa vieții noastre. Cînd auzi atare
6247 predică frumoasă... cînd îți cade în mînă o Biblie, o carte sau o foaie religioasă - să știi, dragă

6248 cititorule, că toate acestea sînt clipe binecuvîntate cînd Duhul Sfînt suflă în cenușa vieții tale
 6249 să te trezească la o viață nouă. Lasă dragostea lui Dumnezeu să sufle în cenușa vieții tale...
 6250 lasă suflarea Duhului Sfînt să aprindă foc ceresc în inima și în viața ta.

6251 510 - Bun răspuns

6252 ... Și ce crezi d-ta că 2-3 pahare alungă Duhul Sfînt din mine?...
 6253 - Ai dreptate!... Cele 3 pahare nu mai au ce alunga...

6254 511 - Socrate și cele trei site

6255 Un om grăbit se apropie odată de înțeleptul Socrate.
 6256 - Ascultă Socrate, vreau să-ți destăinuiesc ceva grozav despre un prieten al tău.
 6257 - Stai pe loc - răspunse Socrate - vreau să te întreb mai întîi o vorbă: ai cernut tu mai întîi
 6258 prin cele trei site, cele ce vrei să mi le spui?
 6259 - Care trei site? - întrebă omul mirat.
 6260 - Da, prin cele trei site - grăi înțeleptul.
 6261 - Întîi și întîi, ai tu siguranță deplină că ceea ce vrei să-mi spui este deplin adevărat? Ți-ai
 6262 cernut tu vorbele prin sita aceasta?
 6263 - O! - răspunse omul șovăind. Apoi am auzit și eu pe alții vorbind, însă n-aș putea spune
 6264 că e în totul adevărat.
 6265 - Ei bine! Desigur atunci ai folosit sita a doua. Dacă despre cele ce vrei să-mi spui n-ai
 6266 siguranța deplină că ar fi adevărat, apoi eu te întreb, este ceva de bine în ceea ce vrei să-mi
 6267 spui? Îmi face mie vreo plăcere, vreo bucurie cele ce vrei să-mi spui?
 6268 - Nici asta n-aș putea-o spune...
 6269 - Ei bine, atunci desigur ai folosit sita a treia - grăi înțeleptul. Crezi că o să mă prăpădesc
 6270 dacă nu aflu ceea ce vrei să-mi spui? Ești convins că este absolut neapărat să știu ceea ce vrei
 6271 să-mi spui?
 6272 - Apoi chiar neapărat de lipsă nu-i...
 6273 - Ei vezi? - grăi înțeleptul Socrate zîmbind: dacă ceea ce vrei să-mi spui, nu este nici
 6274 adevărat, nici bun, nici neapărat de lipsă - apoi atunci du-te dragul meu acasă, ia sapa și
 6275 lopata și-ți îngroapă bine vorbele pe care voiai să mi le spui.

6276 512 - Anteu

6277 Grecii cei vechi aveau o legendă despre un uriaș cu numele Anteu, pe care nimeni nu-l
 6278 putea birui, pentru că Anteu avea un dar: în decursul luptei, de cîte ori atingea pămîntul, el
 6279 căpăta o putere nouă și biruia pe cei ce se măsurau cu el.
 6280 Un astfel de dar ne dă și nouă rugăciunea. Și noi sîntem într-o luptă neîncetată cu ispitele
 6281 și patimile acestei lumi. În această luptă, ca oarecînd lui Anteu, ni s-a dat și nouă darul să
 6282 atingem mereu cerul prin rugăciunile noastre și din scrisoare atingere să primim putere nouă
 6283 și biruință asupra ispitelor și patimilor. Cîți însă folosesc acest dar?

6284 513 - Zgîrcitul și măgarul

6285 Zgîrcitul - zicea un om cuminte - s-ar putea asemăna foarte bine cu un măgar, care o viață
 6286 întregă trăiește în mizerie: rabdă, mănîncă ce poate și poartă toate greutățile, iar cînd pierе,
 6287 oamenii îi trag pielea și fac din ea tobe și cimpoaie în sunetul cărora, lumea petrece și
 6288 chefuiește.
 6289 Așa e și zgîrcitul. O viață întregă trăiește în mizerie: mănîncă ce poate, se îmbracă cum
 6290 poate, rabdă, cruță și strînge, iar după ce moare, moștenitorii lui topesc averea în dansuri și
 6291 desfătări.
 6292 E o regulă aproape generală că toate averile zgîrciților se irosesc în chefuri și în petreceri.

6293 **514 - Răspunsul lui Diogene - 2**

6294 Alexandru Macedon îl află odată pe înțeleptul Diogene răscolind într-o grămadă de oase
6295 de oameni morți.

6296 - Ce faci acolo, Diogene? - îl întrebă împăratul?

6297 - Caut oasele tatălui tău și nu le pot afla dintre celelalte - răspuse Diogene!

6298 **515 - Atenienii cunosc legea - spartanii o împlinesc**

6299 Pe vremea grecilor erau la modă așa numitele jocuri olimpice: un fel de sporturi de
6300 întrecere, așa cum sînt de pildă sporturile de fotbal de azi. La aceste jocuri se strîngeau zeci
6301 de mii de oameni.

6302 La un astfel de joc se prezentă odată un bătrîn atenian. Dar cînd ajunse el acolo, locurile
6303 de șezut erau toate ocupate deja. De-o parte stăteau atenienii, iar de alta spartanii. Aceste
6304 două neamuri își aveau felul lor deosebit de educație și nu se prea aveau bine laolaltă.

6305 Ajungînd bătrînul în fața publicului, se uita spre atenienii lui, dar nimeni nu-i făcu loc.
6306 Un tînăr spartan se ridică îndată și-i oferi locul său. Atunci bătrînul ridicînd mîinile în semn
6307 de predică, rosti acele frumoase cuvinte:

6308 - Atenienii cunosc legea - iar spartanii o fac, o împlinesc!

6309 Adică, spunea bătrînul: ce folos de voi și atenienii noștri, voi cunoașteți toate legile și
6310 rînduielile cu de-amănuntul - dar nu le faceți, nu le împliniți. În schimb însă, iată spartanii
6311ăștia, care nu cunosc atîtea legi - ei împlinesc legea.

6312 Așa e și în cele sufletești. Ce folos că cineva cunoaște legea, dar nu o împlinește. Ce folos
6313 că cineva cunoaște toate rînduielile, toate teoriile și toate canoanele - dacă nu le împlinește?

6314 Noi, credincioșii, să fim între aceia care nu știm prea multe, dar facem fapte bune.

6315 Să ne aducem mereu aminte că nu ascultătorii ci împlinatorii Cuvîntului se vor mîntui
6316 (Rom. 2, 13).

6317 **516 - O bătălie la Viena**

6318 Într-o aprigă luptă pe care a dat-o împăratul roman Marcus Aureliu, pe străzile Vienei,
6319 contra marcomanilor, oștile lor erau atît de compacte, încît mulți dintre cei morți și răniți, se
6320 țineau și ei rezemați de ceilalți, în rînd cu luptătorii cei vii.

6321 Acest fapt istoric comentîndu-l vestitul predicator vienez Abraham de Santa Clara, se
6322 întreba:

6323 Oare nu sînt și în bisericile și în adunările noastre creștine astfel de membrii *luptători*,
6324 care se mișcă, stau în picioare și totuși sînt morți?

6325 Apostolul Pavel ne îndeamnă la veghere ca să nu ne pierdem mîntuirea, prin nepăsarea
6326 noastră față de lucrurile Domnului.

6327 Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mîntuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne
6328 învață s-o rupem cu păgînatatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum în
6329 cumpătare, dreptate și evlavie, așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea slavei Marelui
6330 nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos (Tit 2, 11-13).

6331 **517 - Cele două chei**

6332 Dumnezeu ne-a lăsat cheia cu care să descuiem tainele ce ne înconjoară.

6333 Cheia minții și cheia inimii.

6334 Unii folosesc numai cheia minții, de aceea cele mai multe taine nu le pot pătrunde.
6335 Camera pe care o deschid cu cheia aceasta e o cameră rece, în care tainele mîntuirii nu se pot
6336 afla.

6337 Aceste taine se pot afla numai folosind cheia cealaltă: cheia inimii.

6338 De care din aceste două chei ne folosim noi?

6339 **518 - Peștii cei mari**

6340 Peștii cei mari nu cresc și nu trăiesc în apa cea dulce a pîraielor și a râurilor, ci trăiesc în
6341 apa cea amară și sărată a mărilor.

6342 Așa sînt și credincioșii cei adevărați. Ei nu trăiesc în apa cea dulce a acestei lumi, în
6343 dulceața desfătărilor acestei lumi, ci în apa cea amară a crucii, a suferințelor, a luptelor, a
6344 prigoanelor pe care le îndură pentru Hristos.

6345 Toți peștii cei mari, toți aleșii Domnului, au trăit și trăiesc în apa cea amară a suferințelor
6346 și prigoanelor.

6347 **519 - Cerșetorul și pomana**

6348 Un cerșetor nu se uită prea mult la omul care-l miluiește, ci se uită mai mult la ce
6349 primește, indiferent dacă omul este învățat sau neînvățat.

6350 Tot așa și credincioșii, pot asculta predici și învățături, atît de la oameni simpli, cît și de
6351 la cei învățați. Principalul lucru este ca predica sau învățătura să fie în conformitate cu voia
6352 și Cuvîntul lui Dumnezeu.

6353 **520 - Zgîrcitul la judecată**

6354 Un om zgîrcit - spune o poveste - bate la poarta raiului și cere intrare.

6355 - Ce fel de milostenii ai făcut în viață? - îl întreabă sfîntul Petru.

6356 - Mi-aduc aminte - răspunse zgîrcitul după o lungă gîndire - că am dat odată unui sărac
6357 un leu și pe un bolnav l-am ajutat cu 4 lei.

6358 - Stai să întreb înăuntru ce-i de făcut - zise ap. Petru. În clipa aceea se auzi din fundul
6359 raiului un glas puternic:

6360 - Dă-i Petre înapoi cei cinci lei și trimite-l în iad!...

6361 **521 - Ursul îmblînzit**

6362 O întîmplare dintr-un sat din Munții Bavariei din Germania.

6363 Un om prinsese un pui de urs. Și îl îmblînzise. Umbla după el ca un cățeluș. Și, crescînd
6364 mereu ursulețul se făcu mare.

6365 Omul s-a dus odată cu el în pădure și aci ce se întîmplă?

6366 În ursulețul omului s-a trezit firea cea sălbatică. Și a sărit asupra omului.

6367 Și s-a încins o luptă crîncenă. Noroc că omul a fost mai tare și l-a legat bine cu o funie,
6368 putînd astfel să-l stăpînească.

6369 Așa e și firea cea veche din noi. Să nu ne încredem că am îmblînzit-o, că ascultă de noi,
6370 că nu mai e primejdioasă...

6371 Ursul din noi, animalul din noi, firea cea veche din noi, se poate înfuria și ne poate
6372 prăpădi oricînd. Aci nu merge cu îmblînzitul. Firea cea veche din noi, ursul din noi, trebuie
6373 omorît prin ceea ce se cheamă renaștere. Iar dacă aici încă n-ați putut ajunge, atunci, dragă
6374 cititorule, cel puțin leagă-l pe acest urs cu lanțul Golgotei. Și nu-l lăsa nici o clipă dezlegat.

6375 **522 - Imposibilul la egipteni**

6376 Cînd vechii egipteni voiau să arate, într-o formă oarecare văzută, imposibilul - făceau un
6377 om umblînd pe apă. Pentru ei așa ceva era imposibil.

6378 Dar Evanghelia a șters și imposibilul acesta. Mîntuitorul a umblat pe apă
6379 (Marcu 6, 49). Și l-a chemat și pe Petru să pășească pe apă. Și El ne cheamă și pe noi.
6380 Firește în înteles duhovnicesc.

6381 Ne cheamă să pășim peste apele acestei lumi, peste apele încercărilor, necazurilor,
6382 neajunsurilor și ispitelor.

6383 Mîntuitorul ne cheamă să pășim cu îndrăzneală peste valurile acestei lumi. Și cel ce are
6384 credință tare, pășește. Orice apă de încercări, de necazuri, de ispite, ar ieși în calea celui

6385 credincios - el pășește înainte cu îndrăzneală în Numele Domnului. El umblă pe apă ca pe
6386 uscat.

6387 Ceea ce egiptenilor li se părea imposibil, celor credincioși le este posibil. Pentru că toate
6388 sînt cu puțință celor ce cred (Marcu 9, 23). Credința mută și munții și umblă peste ape.

6389 Dragă cititorule, fii și tu un *umblător pe apă*. Întărește-ți credința. Uită-te țintă la Isus și
6390 pășește cu curaj, în Numele Lui, peste orice valuri de încercări și ispite ce ți-ar ieși în cale.

6391 Umblarea pe apă are o condiție. Să nu te uiți niciodată la apă, ci să te uiți la Domnul care
6392 te cheamă să pășești peste apă. Iar cînd simți că îți slăbește credința și te cufunzi, întinde-ți
6393 mîinile spre Domnul și strigă-L pe El să te scape. Și El îndată te va auzi.

6394 O, Doamne Isuse, Îți mulțumesc că m-ai chemat și pe mine să umblu pe apă. Mi-ai scos
6395 mereu în cale, apă și valuri înfuriate și m-ai chemat să pășesc peste ele cu îndrăzneală, în
6396 Numele Tău. O, iartă-mă Isuse Doamne, că Ți-a trebuit atîta timp și atîta dragoste pînă m-ai
6397 învățat să umblu pe apă. O, iartă-mă pentru șovăielile mele, pentru puțina mea credință. De
6398 atîtea și atîtea ori am început să mă cufund - și Tu Doamne m-ai muștrat blînd, m-ai apucat
6399 de mînă și m-ai scăpat. Robul Tău se află iarăși pășind peste o apă înfuriată. Întărește credința
6400 robului Tău. Întărește-mă să pășesc mereu înainte peste valuri și furtuni pînă în clipa cînd voi
6401 scăpa la odihna Ta cea dulce, care ne așteaptă pe toți cei ce trăim pentru Tine și ne jertfim
6402 pentru Tine.

6403 523 - Ia! Dă! Grijește!

6404 Un creștin ar trebui să țină seama de cele trei vorbe de mai jos:

6405 1 - Ia din darurile sufletești și trupești pe care ți le dă Bunul Dumnezeu.

6406 2 - Dă neîncetat mulțumire pentru ele și dă și altora din ele.

6407 3 - Ai grijă ca nu cumva luîndu-le și folosindu-le cu nevrednicie să fii pedepsit de
6408 Dumnezeu.

6409 524 - A murit dracul!

6410 Niște necredincioși se apropiară odată de vestitul predicator Wesley din Anglia și voind
6411 să-și bată joc de credința lui îi spuseră:

6412 - Domnule Wesley, auzit-ai o noutate? A venit vestea că astă noapte a murit dracul...

6413 Wesley, uitîndu-se compătimitor la ei le răspunse: vedeam eu că s-a întîmplat ceva
6414 deosebit... căci astăzi v-am văzut atît de abătuți... Sărmanii de voi! A murit tatăl vostru... și
6415 acum ați rămas orfani!

6416 525 - Vorbe mari - 1

6417 Voi plîngeți un corp fără suflet - zicea fericitul Augustin - dar nu plîngeți un suflet fără
6418 Dumnezeu. Voi plîngeți un corp din care a ieșit viața, dar nu vă plîngeți pe voi care L-ați
6419 pierdut pe Dumnezeu, săvîrșind păcatul.

6420 În acest înțeles zice și înțeleptul Sirah: Plînsul pentru cel mort să fie 7 zile, iar pentru cel
6421 necredincios toate zilele vieții lui (Înțel. Sirah 22, 11).

6422 526 - Cele patru piersici

6423 Un om de la țară dăruie la băieții săi cîte o piersică. După cîtva timp îi întrebă:

6424 - Copii, cum v-au plăcut piersicile?

6425 - Minunat de bune! - zise cel mai mare, au fost așa de dulci și gustoase. Am păstrat
6426 sîmburele, l-am băgat în pămînt cu mare grijă, poate că va răsări din el un pom frumos și
6427 atunci vom avea toți piersici bune.

6428 - Din tine va ieși un bun grădinar - zice tatăl.

6429 - Mie - povesti al doilea - mi-a plăcut piersica atît de mult, că am rugat pe mama să-mi
6430 dea jumătate și din a ei, iar sîmburele l-am aruncat.

- 6431 - Ai grijă dragul meu, să nu te faci un om lacom - răspuse tatăl.
 6432 - Fratele meu a aruncat sîmburele - zise al treilea - dar eu l-am ridicat, l-am spart și am
 6433 mîncat miezul și piersica mea am vîndut-o pe cîțiva bani.
 6434 - Din tine va ieși un mare negustor - grăi tatăl.
 6435 - Dar tu dragul tatii - întrebă omul pe al patrulea - ce gust a avut piersica ta?
 6436 - Nu știi tată! - răspuse copilul stingherit oarecum.
 6437 - Cum nu știi? Dar ce, n-ai mîncat-o?...
 6438 - Am dus-o vecinului nostru care e bolnav.
 6439 Ochii țăranului se umplură de lacrimi. Își sărută copilul și îi zise:
 6440 - Să știi dragul meu că piersica aceasta, Dumnezeu ți-o va da negreșit înapoi, însutit!

6441 527 - Iertarea lui Temistocles

- 6442 Temistocles a fost un vestit bărbat de stat în vechea Grecie. Și era iubit de popor. Dar cu
 6443 prilejul unui război nenorocos, a fost părăsit de popor și a ajuns în închisoare, judecat fiind
 6444 la temniță și la moarte, de către regele inamic. Temistocles și-a salvat viața făcînd prietenie
 6445 cu fiul regelui.
 6446 - Tată dragă - a grăit fiul regelui - te rog să ierți pentru mine pe Temistocles. Îți cer
 6447 dragostea ta de tată scump, pentru iertarea prietenului meu. Și regele l-a iertat pentru fiul său.
 6448 Și noi sîntem judecați la moarte în fața Regelui și Tatălui ceresc, pentru păcatele noastre,
 6449 iar din această judecată și pieire ne poate scăpa numai intervenția Fiului Său și Mîntuitorul
 6450 nostru Isus Hristos.
 6451 Fă-te dragă cititorule, prieten cu Fiul și vei avea dragostea și iertarea Tatălui.

6452 528 - Sfîntul Pahonie și ispita laudei

- 6453 Sfîntul Pahonie, starețul unei mînăstiri, își puse odată călugării să facă coșuri de nuiele.
 6454 Și le-a zis lor Pahonie:
 6455 - Fraților, pe ziua de azi, fiecare din voi să îpletească un coș de nuiele.
 6456 Și s-au dus frații într-ale lor, fiecare vîzîndu-și de lucrul său. Iar unul dintre frați, dorind
 6457 să fie lăudat, în loc de un coș, s-a silit și a împletit trei coșuri.
 6458 Și sosînd seara, stăteau frații cu coșurile în fața lui Pahonie, fiecare cu coșul lui. Iar cel
 6459 ce făcuse trei coșuri, aștepta să fie lăudat. Dar Pahonie simțînd diavolescul îndemn al laudei
 6460 pentru care fratele făcuse cele trei coșuri - stătu în fața lui și zise celorlalți:
 6461 - Vedeți frații mei - fratele vostru, căzînd în ispită, a lucrat toată ziua pentru dracul...
 6462 Orice faptă bună făcută din îndemnul de a fi lăudat de oameni, o atrage diavolul de partea
 6463 lui.

6464 529 - Sufletul nostru e un porumbel sau un corb

- 6465 E cunoscută purtarea porumbelului și a corbului pe timpul potopului. După ce i-a slobozit
 6466 Noe din corabie, corbul dînd de mortăciune - nu s-a mai întors în corabie, dar porumbelul s-a
 6467 întors aducînd ramura de măslin.
 6468 Așa e și sufletul omului. După ce Dumnezeu Tatăl ne-a slobozit în lume, adică ne-a
 6469 născut în lume - sufletul nostru devine ori porumbel ori corb.
 6470 Cînd omul apucă pe cele lumești, cînd apucă cu mortăciunile patimilor păcatelor, el uită
 6471 de corabie; uită de Noe, de Dumnezeu, care l-a trimis în lume. Nici nu are atragere să se
 6472 întoarcă la corabie, în cer.
 6473 Dar omul care apucă cu cele sufletești, omul care caută și dorește cele duhovnicești,
 6474 devine porumbelul care zboară cu grijă peste apele și valurile acestei lumi.
 6475 Și nicăieri nu-și află odihnă în lumea aceasta. Se gîndește și dorește mereu după corabia
 6476 din care a ieșit. Și caută mereu pacea ramurii de măslin pentru care a fost trimis (pacea lui
 6477 Isus) și aflînd-o se întoarce înapoi la corabie și bate la ușa cerului. Și Dumnezeu îi deschide

6478 ușa și îl primește cu dragoste între sfinții Săi.

6479 Tu cititorule dragă, ești ca un corb, sau ca un porumbel? Fă-ți singur socola!

6480 **530 - Fugea plângând**

6481 Despre un sfânt din apus se spune că, în dragostea lui pentru dragostea lui Isus, alerga pe
6482 drumuri plângând. Iar dacă cineva îl întreba, de ce plânge, răspundea:

6483 - Cum să nu plâng când văd ne iubită o iubire atât de mare. Când îi văd pe oameni că nu-L
6484 iubesc pe Mântuitorul care S-a răstignit și a murit pentru iubirea noastră!

6485 **531 - Predica izvorului**

6486 Trei călători porniră pe drumul lor la un izvor și își potoliră setea cu apa lui cea limpede
6487 și curată. Deasupra izvorului cineva scrisese:

6488 Faceți și voi ceea ce fac eu...

6489 - Oare ce-or însemna aceste cuvinte? - se întrebară cei trei călători.

6490 - Eu cred - zise unul - că izvorul vrea să ne spună: vedeți, eu alerg mereu prin pietre și
6491 pământ și de aceea sînt curat; lucrați, alergați mereu și voi, căci lucrul vă apără de ispite și
6492 vă ține curați.

6493 - Eu cred - zise celălalt călător - că izvorul vrea să ne spună altceva. El parcă ne zice:
6494 vedeți, eu vă dau apa mea în dar, fără bani; în dar să dați și voi altora darurile și bogățiile de
6495 care v-a învrednicit Bunul Dumnezeu.

6496 - Eu cred altceva - grăi al treilea călător - eu cred că izvorul vrea să ne spună: vedeți cât
6497 de curată și de bună e apa mea acum, dar îndată ce mă tulbur nu mai sînt bun de nimic, nu
6498 mai poate bea nimeni din apa mea, călătorul fuge de ea... Așa e și viața voastră cea
6499 sufletească: îndată ce o tulbură păcatul, ea nu mai e bună de nimic. E urîță și în fața lui
6500 Dumnezeu și în fața oamenilor...

6501 Trei păreri aveau cei trei călători și toți trei aveau dreptate.

6502 Iată ce predică minunată ne poate fi și un izvor, cu apa lui cea limpede și curată!

6503 **532 - Trăiește precum vrei să mori**

6504 Într-o biserică din Anglia stă scris mult spunătoarele cuvinte:

6505 Trăiește precum vrei să mori!

6506 Cît de mult ar fi schimbată fața lumii de astăzi, dacă toți oamenii s-ar gândi mereu la
6507 aceste cuvinte și și-ar îndrepta viața după ele. Căci fiecare, dorind să aibă o moarte bună, ar
6508 și trăi o viață de bun creștin.

6509 **533 - Copilul și hainele**

6510 Când o mamă pleacă de acasă și lasă în grija cuiva copilașul ei, două lucruri lasă
6511 îngrijitoarei: copilul și hainele lui.

6512 - Uite doică sau servitoare, aci e copilul, aci sînt hainele lui.

6513 Oare ce s-ar întîmpla când mama reîntorcîndu-se, doica sau servitoarea i-ar preda numai
6514 hainele copilului zicînd:

6515 - Uite hainele copilului spălate și îngrijite. Copilul s-a prăpădit; dar uite hainele lui sînt
6516 în cea mai bună rînduială.

6517 Așa e și cu noi. Domnul Dumnezeu ne-a dat în seamă un copil: sufletul și hainele lui:
6518 corpul. Ce se va întîmpla oare cu acel nebun, care în Ziua Judecării va zice:

6519 - Uite Doamne, aici sînt hainele, aici este corpul pe care mi l-ai dat; l-am îngrijit, l-am
6520 spălat, l-am îmbrăcat.

6521 - Dar copilul Meu, sufletul Meu, unde-i?

6522 - Acela s-a prăpădit Doamne!...

6523 Vai aceluia care în Ziua Judecării numai acest răspuns îl va putea da! Căci ce va da omul

6524 în schimb pentru sufletul său?

6525 534 - Litera legii - 3

6526 Un ostaș din Munții Apuseni ne-a spus o întâmplare mult grăitoare.

6527 Într-o vineri din Postul Mare, într-o cârciumă din Abrud, un care își comandase și mânca
6528 mâncare de post, se cera și îl certa aspru pe unul care mânca mâncare de dulce.

6529 Dar pe urmă ce s-a întâmplat? Muștrătorul s-a dus fără să-și plătească fasolea. Se
6530 strecurase din cârciumă fără să-și plătească mâncarea.

6531 Asta-i litera legii! Tu care propovăduiești să nu furi, furi? (Rom. 2, 21).

6532 535 - Rețeta medicului

6533 Când ești bolnav și medicul îți prescrie un medicament, nu poți citi rețeta lui. E scrisă atît
6534 de încurcat, că oricît te-ai trudi, nu poți afla ce scrie în ea.

6535 De altfel acest lucru nu te interesează. Nu te interesează rețeta, ci te interesează
6536 medicamentul din ea.

6537 Exact așa sînt și tainele încercărilor și necazurilor ce vin peste noi. Ele sînt o rețetă a
6538 Domnului, a Doctorului nostru Cel mare. Oricît ne-am trudi să citim această rețetă, noi n-o
6539 putem citi. Și nici nu avem lipsă s-o citim. Pentru noi este de lipsă numai medicamentul din
6540 ea.

6541 Taina încercărilor este o rețetă a Domnului care ni se dă pentru mîntuirea și tămăduirea
6542 sufletelor noastre.

6543 Cît de încurcată este o asemenea rețetă pentru noi. Eu mă gîndesc că așa o rețetă avem
6544 și noi în Oastea Domnului. Ne-a venit pe neașteptate - și ne-am speriat întîi de ea. Dar pe
6545 urmă am aflat că rețeta cuprinde un medicament de înviore. Taina rețetei a înviorat din nou
6546 fronturile Oastei.

6547 536 - Legat cu cătușele dragostei

6548 Despre regele Crezus al Prusiei, spune istoria că avea un general cu numele Rusten, vestit
6549 prin destoinicia și vitejia lui. Din ceva pricină, acest Rusten plănuia să o rupă cu regele; să
6550 iasă din credincioșia și slujba lui.

6551 Vestea aceasta ajunsese și la cunoștința regelui, care se întrebă gînditor: omul ăsta a făcut
6552 mari servicii împărăției mele... pe cine să pun în locul lui? Trebuie găsită o cale pentru a-l
6553 atrage din nou în locul pe care l-a avut.

6554 Regele strînse pe sfetnicii lui și le ceru sfatul. Toți fură de părerea că generalul trebuie
6555 aspru pedepsit.

6556 - Maiestate! Dați-i rebelului o pedeapsă exemplară... în cătușe și la temniță cu el.

6557 A doua zi, regele îl chemă pe generalul în fața lui. Cercetă cu dragoste clătinarea lui și
6558 drept pedeapsă, îi spori și mai mult rostul ce-l avea în slujba împărăției. Generalul Rusten,
6559 afectat și oarecum dezarmat de această năvală de dragoste, a intrat din nou cu îndoită rîvnă
6560 și credincioșie în slujba regelui.

6561 A doua zi regele chemă din nou pe sfetnicii lui și le zise: am făcut cum m-ați sfătuit.
6562 L-am legat pe Rusten în cătușe. Dar, după ce pentru a-i lega mîinile și picioarele, trebuia prea
6563 mult de lucru și prea multe cătușe - i-am legat numai inima, cu cătușele dragostei. De acum,
6564 Rusten va rămînea credincios pînă la sfîrșit, căci e legat cu cătușe din care nu mai poate
6565 scăpa: cu dragostea.

6566 Să facem și noi ca regele acesta. Să legăm și noi cu aceste cătușe ale dragostei creștine,
6567 pe toți oamenii cu care venim în legătură în viața noastră zilnică.

6568 537 - Pasărea Nibus

6569 O ciudată însușire are pasărea Nibus din India. Pe vreme bună și frumoasă, această pasăre

6570 stă în cuibul ei, tristă și posomorâtă. Dar îndată ce vine vremea rea cu vînt și furtună, ea
6571 zboară din cuib voioasă, desfătîndu-se în văzduhul tulburat.

6572 Exact așa e și cu omul cel invidios. Se întristează cînd vecinului său și deaproapelui său
6573 îi merge bine. Și se bucură cînd îi merge rău.

6574 Invidiosul și invidia nu poate suferi nimic de bine: nici hărnicia altuia, nici izbînda lui,
6575 nici talentul sau darurile ce le are de la Dumnezeu.

6576 538 - Cîinii și iepurele

6577 Cîinele aleargă după iepure, îi simte mirosul. Aleargă cu gîndul la carnea lui. Asudă în
6578 nădejdea că pe urmă se va ospăta din carnea lui.

6579 Dar în momentul ce prinde iepurele - hop - intervine vînătorul cu aspra poruncă: Nu te
6580 atinge! Iepurele este al meu, numai alergatul fost al tău!

6581 Și bietul cîine, se linge pe buze. A alergat în zadar.

6582 Așa e și cu lumea și desfătările ei. Aleargă omul, asudă, strînge mereu avuții, cu gîndul
6583 că pe urmă va putea zice: Suflete, ai de toate; bea, mănîncă și te veselește!

6584 Dar pe cînd e gata de mîncare, sosește diavolul cu moartea și îi strigă: Stai pe loc...
6585 *iepurele* este al nostru... al tău a fost numai alergatul!

6586 Și omul, nebunul, vede numai atunci că a alergat în zadar. Dar atunci e prea tîrziu, e prea
6587 tîrziu...

6588 Dragă cititorule, diavolul scoate în calea noastră *iepurele* lăcomiei după averi și plăceri.
6589 Să nu ne lăsăm înșelați a alerga după acest *iepure*. Ci noi să alergăm țintă pentru a dobîndi
6590 cununa (1 Cor. 9, 25).

6591 Alergați dar ca să căpătați premiul... (1 Cor. 9, 24).

6592 539 - Mamă dragă, aceasta-i mîna ta...

6593 Era în timpul războiului. Într-un spital plin de răniți de la fronturi, între cei suferinzi era
6594 și unul, care primise o grea lovitură în cap. Și lovitura se resimțea din greu și asupra nervilor
6595 și a inimii. Rănitul avea lipsă de absolută liniște. Dar în depărtare rănitul avea acasă o mamă.
6596 Și ce nu face mama să-și vadă copilul. A plecat dintr-o mare depărtare și - prin greutăți de
6597 tot felul - a sosit la spitalul unde era copilul ei.

6598 Dar aci ce era de făcut? Medicii spuneau că bolnavul cu inima lui slăbită n-ar putea
6599 suporta bucuria întîlnirii lui cu mama. S-a ajuns la înțelegere ca mama lui să meargă să-l vadă
6600 pe neștiute, fără să-i grăiască ceva. Asta se putea face fără primejdie, după ce rănitul era peste
6601 tot legat la cap și nu vedea nimic.

6602 Și s-a dus mama lîngă patul lui cu lacrimi de mamă în ochi. Și n-a grăit nimic, decît și-a
6603 trecut mîinile ei mîngîietoare de mamă peste capul și fața lui. Dar de sub bandaje, rănitul
6604 îndată a strigat suspinînd:

6605 - Mamă dragă, asta-i mîna ta!...

6606 Dintr-o simplă mîngîiere de mînă, fiul simțise dragostea mamei; simțise căldura mamei
6607 și mîngîierea ei.

6608 Așa e și mîngîierea care vine de sus de la Domnul. Cum mîngîie pe cineva mamă-sa, așa
6609 vă voi mîngîia Eu - zice Domnul (Isaia 66, 13).

6610 O, ce mîngîiere scumpă este aceasta! Nimeni și nimic din această lume nu ne poate da o
6611 astfel de mîngîiere.

6612 Eu mă gîndesc și la mine și la viața mea. O, Doamne, ce s-ar fi ales de mine dacă n-aș fi
6613 simțit mereu mîna Ta cea mîngîietoare în atîtea necazuri și furtuni prin cîte am trecut.

6614 De atîția ani zac mereu prin spitale și sanatorii. M-aș fi prăpădit demult dacă mîna Ta cea
6615 scumpă nu m-ar fi mîngîiat și întărit mereu.

6616 O, Doamne, poate Tu ai voit așa. Am rămas fără mamă la vîrsta de 4 ani. M-ai lipsit de
6617 mîna aceasta, poate ca să cunosc și mai mult mîna Ta cea sfîntă și scumpă. Sărut cu lacrimi

6618 mîna aceasta și Te rog Isuse Doamne să nu o depărtezi de la mine pînă în clipa cînd mă vei
6619 chema pentru totdeauna la Tine.

6620 540 - Pînă și animalele înțeleg...

6621 Pe ulița care duce spre casă, aveam întotdeauna un dușman. Era un cîine de ogradă, care
6622 ori de cîte ori mă vedea că trec, se repezea la mine și mă conducea pînă departe cu alai.
6623 Umblam pe atunci cu un băț în mînă. Poate pentru sprijin, poate pentru cîinii răi... poate să
6624 mă aflu în treabă.

6625 Am încercat de la o vreme, să trec pe celălalt trotuar. Dar ți-ai găsit să mă lase javra în
6626 pace! Părea că-i sînt dator cu ceva și nu vreau să-i plătesc. Îl tulbura din liniștea lui casnică
6627 și umbra mea pe drum.

6628 Drept este că de la o vreme primisem ură pe el pentru hărmălaia asta zilnică pe care mi-o
6629 dăruia numai mie dintre trecători. Și nu rareori mă vedeam nevoit să arunc cu bățul în el sau
6630 cu o piatră ce-mi venea la îndemînă.

6631 Vădit lucru că în ochii lui, ca și-ntr-ai mei, era ură. Și cînd ne întîlneam privirile scăpăra
6632 ceva din senin. Mai tîrziu însă, m-am hotărît să schimb felul de a mă purta cu el, nu însă fără
6633 oarecare prevedere. Cînd treceam pe lîngă ograda cu pricina, îmi ascundeam bățul sub haină
6634 și încercam să-l iau cu binele pe dușmanul meu nepotolit.

6635 - Măi prietene, ce tot ai cu mine? Și-i arătam o privire de bunătate.

6636 El mă hămăia odată, de două ori, bănuind că sub haină tot mai păstrez, în taină, bățul cu
6637 care l-am supărat uneori. Eram, cum s-ar zice, în *armistițiu*.

6638 După cîteva zile de încercare, lăsaî de tot bastonul acasă și treceam nestingherit, căutînd
6639 în ochii lui cu iubire, cu milă.

6640 - Ce mai faci prietene? - îi spuneam. Și el, părăind a vedea în ochii mei altceva decît mai
6641 înainte, se uita țintă la mine și răspundea simpatic din coada stufoasă pe care o flutura ca pe
6642 un steag de pace.

6643 Și am rămas prieteni toată vremea cît am mai trecut pe ulița aceea, dîndu-ne unii altora
6644 binețe.

6645 Îmi ziceam în gînd: pînă și animalul înțelege cum se cuvine legea iubirii adevărate.

6646 Noi cum înțelegem iubirea cerului față de noi? Răspundem noi cu aceeași iubire?

6647 541 - Mă las, dacă te lași!...

6648 - Ascultă nene Ioane! - îi spuse un preot unui păstorit al său care avea patima băuturii.
6649 Ar fi mai bine să te mai lași de ticăloasa asta de băutură, care îți mănîncă banii și sănătatea!

6650 - Mă las, iubite părinte, mă las, dacă și sfinția ta te lași de fumat! (Preotul era,
6651 întîmplător, cu țigara în gură)... Uite, făgăduiesc în fața lui Dumnezeu că nu mai pun paharul
6652 în gură, dacă și sfinția ta nu mai pui țigara în gură!

6653 Preotul, un suflet rîvnitor pentru mîntuirea oilor sale, aruncă țigara cît colo, făgăduind că
6654 nu-l va mai vedea fumînd.

6655 Și astfel prin pilda sa, scoase din patima băuturii un suflet pierdut, scăpînd în același timp
6656 și el de urîta patimă a fumatului.

6657 Numai lepădîndu-ne și noi de patimile cele rele îi putem scăpa și pe alții de rele.

6658 542 - *Ein armel teufel* - un diavol necăjit

6659 Cînd eram bolnav în Elveția și stăteam în pat, am auzit pe fereastră strigăte de om bețiv.
6660 Sora de caritate m-a lămurit spunîndu-mi că pe stradă e *ein armel teufel*. Cum eu nu știam
6661 bine nemțește, n-am înțeles ce vrea să spună sora, căci cuvintele acestea traduse după literă,
6662 înseamnă *un diavol necăjit*.

6663 Pe urmă am căutat în dicționar și m-a lămurit și sora că, în nemțește acest cuvînt
6664 înseamnă un biet om nevoiaș, care s-a îmbătat și face gălăgie.

6665 Atunci eu m-am gândit în mine: uite ce vorbă potrivită are neamțul pentru cel ce se
6666 îmbată.

6667 *Un drac necăjit* - acesta e cu adevărat nevoiașul și omul care se îmbată de *necaz*. De o
6668 parte e un necăjit, în același timp, e și un diavol.

6669 **543 - În 45 de palate...**

6670 Un american credincios a făcut o statistică mult grăitoare.

6671 Cercetînd 45 de palate ale unor milionari din New York, a aflat în ele cu totul numai 16
6672 copii. A aflat însă în toate cîini și pisici. Într-un palat a aflat nu mai puțin de 10 ogari, care
6673 mîncau carne și... bomboane de cele scumpe!

6674 Deci, nu sărăcia este cauza lipsei copiilor, ci necredința!

6675 **544 - Familie fără copii**

6676 Despre o familie din care lipsesc copiii s-ar putea spune următoarele:

6677 Familie fără copii - grădină fără flori.

6678 Familie fără copii - clopot fără glas.

6679 Familie fără copii - pasăre fără cîntec.

6680 Familie fără copii - pom fără rod.

6681 Familie fără copii - cel mai mare păgînism.

6682 **545 - Măslinii celor doi pustnici**

6683 La miazăzi, într-o țară îndepărtată trăiau doi pustnici, care sădiseră fiecare cîte un măslin.

6684 - Doamne Dumnezeule - se rugă cel dintîi - trimite ploaie binefăcătoare, ca să prindă
6685 pomișorul meu rădăcină.

6686 Și Dumnezeu trimise ploaie.

6687 - Acum îmi trebuie soare - se rugă iarăși călugărul - Stăpîne Doamne înseninează cerul.

6688 Și Dumnezeu trimise razele soarelui să încălzească pămîntul.

6689 Peste cîtva timp călugărul se gîndi: Ce bine ar fi să vină puțin ger să se întărească coaja
6690 măslinului meu.

6691 - Părinte ceresc, trimite-mi ger!

6692 Și Dumnezeu trimise ger. Și iată că a doua zi măslinul era acoperit cu o promoroacă
6693 argintie... și pieri!

6694 Pustnicul intră mîhnit în chilia fratelui său și îi zise:

6695 - Frate, iată măslinul tău e verde, frumos și înflorit, al meu a pierit - și cît m-am rugat
6696 pentru el...

6697 - Și eu m-am rugat, fratele meu - răspuse călugărul celălalt - dar am pus pomișorul meu
6698 în mîna Tatălui ceresc, căci m-am gîndit: Acela care a făcut cerul și pămîntul, care a poruncit:
6699 Să dea pămîntul verdeață, iarbă cu sămînță, pomi roditori, Acela va ști mai bine ca mine ce-i
6700 trebuie pomișorului meu. Astfel că eu n-am dat Dumnezeului meu sfaturi, nu l-am cerut să
6701 facă ce vreau eu, ci m-am rugat: Părinte, ia măslinul meu în sfință paza Ta și crește-l Tu cum
6702 știi mai bine.

6703 Și Dumnezeu care știe mai bine ca noi ce i-a trebuit pomișorului, l-a crescut mare și iată-l
6704 înflorit frumos și mai departe sper în bunătatea lui Dumnezeu că voi avea și roade de la el.

6705 Trebuie să ne învățăm să ne încredințăm toate lucrurile noastre în voia și purtarea de grijă
6706 a lui Dumnezeu și El Însuși va avea grijă de noi.

6707 **546 - Patru sute de oameni arși**

6708 La 8 decembrie 1881, pe ringul din Viena s-a iscat un foc groaznic. A ars un teatru vesel,
6709 împreună cu cei 400 de oameni care rîdeau înăuntru. Pe acest loc - ca o amintire a acestui
6710 groaznic prăpăd - s-a ridicat o bisericuță, care dăinuiește și azi.

6711 O, dacă s-ar socoti sufletele care ard și azi prin teatrele lui Tănase și prin cinematografele
6712 de azi ar da milioane de oameni arși de focul păcatelor. Și, o dacă s-ar clădi prin toate aceste
6713 locuri biserici, unde se predică Cuvîntul Domnului, cîte suflete ar fi salvate din pierzare!

6714 547 - Crucea vestitoare

6715 De cînd eram copil într-un sat de munte, îmi aduc aminte de o cruce, de o rugă, așezată
6716 la poalele unui drum greu care suia la munte.

6717 Crucea slujea de popas călătorilor în vederea obositorului urcuș. Crucea vestește urcușul
6718 și îmbia la odihnă, popas și putere în vederea acestui urcuș greu.

6719 Aceasta e și Crucea Domnului. Ea vestește urcușul, calvarul, suferința. Ea ne îmbie cu
6720 odihnă și putere în vederea suferințelor, ostanelilor și jertfelor prin care trebuie să trecem.

6721 Căci, dragă cititorule, nu este cruce și mîntuire fără urcuș, fără jertfă și suferință.

6722 548 - Spartanii și bețivii

6723 Spartanii de odinioară, un popor care punea mare preț pe virtuțile cele sufletești și
6724 trupești, ca să arate urîciunea beției, îmbătau robii și îi plimbau pe ulițele satelor și orașelor
6725 ca să rîdă lumea de ei și să ia pildă de rușine și de înfrînare contra băuturilor și bețivilor.

6726 În vremile *culte* de azi, o astfel de pildă, nu mai trebuie. Ulițele satelor și orașelor sînt
6727 pline, nu de robi, ci de creștini liberi, care măsoară drumul și urlă ca animalele. Lumea de azi
6728 însă nu prea rîde de ei, iar de luat pildă nici vorbă. Azi e o vitejie, o bravură să chefuliești și
6729 să te îmbeți.

6730 Astăzi creștinii liberi au devenit robii beției de care nu se mai pot dezbara.

6731 Cuvîntul Domnului osîndește beția și ne îndeamnă să nu trăim în beții ci să trăim în
6732 lumină.

6733 Să trăim frumos ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții, nu în curvii și în fapte de
6734 rușine, nu în certuri și în pizmă (Rom. 13, 13).

6735 549 - Ți-ai schimbat vaca ori pășunea?

6736 O femeie ducea lapte de vînzare unei doamne de la oraș. Lăcomia o îndemna și pe ea -
6737 ca și pe ceilalți vînzători și vînzătoare - să pună apă în lapte.

6738 Mai tîrziu însă femeia apucă a cerceta Oastea Domnului. O prietenă o duse la adunarea
6739 Oastei și îi plăcu mult. Cuvîntul lui Dumnezeu începu a lucra cu putere în sufletul ei și
6740 începu a-i arăta și păcatul ei cu apa în lapte. Femeia deveni o ostașă a Domnului și din acea
6741 zi se lăsă și de păcatul de a mai pune apă în lapte.

6742 Doamnei de la oraș căreia îi ducea lapte, i se păru curios că de la o vreme, laptele era cu
6743 mult mai bun ca mai înainte.

6744 - Ce s-a întîmplat? - o întrebă doamna pe femeie - ți-ai schimbat vaca, ori pășunea, de îmi
6745 aduci acum un lapte atît de bun?

6746 - Nu mi s-a schimbat nici vaca nici pășunea - răspuse femeia - ci mi s-a schimbat
6747 inima... de aceea s-a schimbat și laptele.

6748 Întoarcerea noastră la Dumnezeu, trebuie să aducă o schimbare în viața noastră: o viață
6749 nouă în toate faptele și purtările noastre.

6750 550 - Unde mergi? - Nu știi!

6751 Dacă l-ați întreba pe cineva care se grăbește pe un drum, unde merge - el ar răspunde: nu
6752 știu. Desigur ai crede că, ori e beat, ori e nebun. Pentru că nimeni nu pleacă fără să știe unde
6753 merge.

6754 Dar, vai, în cele sufletești se întîmplă tocmai întors. Cei mai mulți nu știu unde merg după
6755 moarte.

6756 Cuvîntul Domnului ne spune că noi sîntem străini și călători pe acest pămînt

6757 (Evrei 11, 13), și călătorim spre viața veșnică. Însuși Domnul Isus Hristos a spus
6758 ucenicilor Săi: În casa Tatălui Meu sînt multe lăcașuri... Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.
6759 Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca
6760 acolo unde sînt Eu să fiți și voi (Ioan 14, 2-3).

6761 Cu toate acestea, cei mai mulți oameni călătoresc fără să știe încotro merg și unde vor
6762 ajunge. Toți aceștia vor ajunge în iad. Noi să nu fim dintre aceștia!

6763 551 - Cînd eram copii...

6764 Cînd eram copii mici - ce groază era pe noi cînd se apropia porcul de noi. În porc vedeam
6765 pe mîncătorul nostru. Și plîngeam îngroziți cînd ne mînca cireșele; cînd venea să mănînce din
6766 blidul nostru.

6767 Iar azi?... Cînd vine porcul celălalt, cînd se apropie de noi porcul celălalt, porcul
6768 dobitoceștilor patimi - nu ne mai îngrozim. Ne împrietenim cu el. Ne place de el. Mănîncă
6769 cu noi dintr-un blid și nu zicem nimic. Ne mănîncă, nu cireșele, ci sufletul - și nu zicem
6770 nimic. Nu ne speriem, nu fugim de el, nu-l alungăm.

6771 O, dragă tinere! Păstrează-ț frica de porc și după ce te-ai făcut mare. Ferește-te și te
6772 îngrozește pe toată viața ta de porcul desfrînărilor și destrăbălărilor.

6773 Cînd eram prunci, ne temeam că ne mănîncă porcul. Să ne temem și azi de porcul celălalt,
6774 care are putere să ne mănînce nu numai trupul ci și sufletul (Matei 10, 28).

6775 552- Un vis mîntuitor

6776 Un tînăr bogat care trăia în desfătările lumii și de cele sufletești nici habar n-avea, avu
6777 într-o noapte un vis mîntuitor.

6778 Se făcea, în vis, că ajunsese în rai și se desfăta în frumusețile de acolo, însoțit de
6779 apostolul Petru, care îi dădea explicațiile de lipsă. Într-un loc văzu clădindu-se un palat
6780 strălucitor. Tot materialul ce se folosea la zid, era de aur și argint strălucitor.

6781 - Pentru cine se clădește acest palat măreț?

6782 - Pentru Nicolae, servitorul tău - răspunse ap. Petru.

6783 - Pentru servitorul meu? - întrebă mirat tînărul... dar Nicolae, servitorul meu, nici nu va
6784 ști să folosească acest palat... el locuiește într-o căsuță mică... el se va rătăci într-un astfel
6785 de palat!

6786 Ap. Petru nu răspunse nimic. Merse mai departe și ajunsese la un loc unde se clădea
6787 un bordei foarte șubred și slab. Maestrul care lucra la el, încerca să-i facă pereții din trestie,
6788 fîn și paie, pe care le lega la un loc, le presa și apoi le lega cu lut.

6789 - Dar asta ce înseamnă? - întrebă tînărul mirat... așa ceva n-am mai văzut în viața mea...
6790 să clădească cineva cu paie și fîn?... o mică scînteie va prefăce în scrum și cenușă o astfel de
6791 casă de paie... și pentru cine se clădește acest bordei șubred?

6792 - Pentru tine - răspunse ap. Petru.

6793 - Cum, pentru mine? întrebă tînărul mirat... o nu... acest lucru nu se poate... eu am locuit
6794 pînă acum într-un palat... într-un astfel de bordei, n-aș putea trăi nici un singur minut!

6795 - Și totuși - răspunse cu apăs ap. Petru - acest bordei se clădește pentru tine... Să știi
6796 iubite tinere, că aici în rai, Maestrul nostru Cel ceresc, Dumnezeu, clădește pentru fiecare om
6797 o casă (2 Cor. 5, 1). Dar materialul la casa asta îl dă omul de pe pămînt. Și pe urmă,
6798 focul va decide de poate rămînea casa aceea sau ba (1 Cor. 3, 13). Servitorul tău
6799 Nicolae, trăiește o viață de rugăciune și de fapte bune. El dă material ce dăinuiește: aur și
6800 argint. Dar tu trăiești o viață de desfătări trupești și lumești: tu dai material ce nu va putea
6801 rezista focului: paie, trestie și fîn.

6802 În decursul acestei vorbiri, bordeiul luase foc și trosnea din toate încheieturile.

6803 În zgomotul acestui trosnet, tînărul se deșteptă din somnul îngrozit peste măsură și
6804 tremurînd de frică. Visul acesta i-a străpuns inima și viața... a ieșit din lume și a început să

6805 strîngă material trainic pentru casa lui cea veșnică.

6806 Dragă cititorule! Temelia mîntuirii noastre, este Isus Hristos (1 Cor. 3, 11). Dar
6807 fiecare să ia bine seama cum clădește asupra acestei temelii (1 Cor. 3, 10). Iar dacă
6808 clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, sau dacă clădește paie, fîn,
6809 trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului (Judecata de apoi) o va face
6810 cunoscută, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia
6811 (1 Cor. 12, 23).

6812 Dragă cititorule! Tu ce fel de material dai pentru clădirea casei tale celei din cer?

6813 553 - Compotul

6814 E vremea compotului; e vremea cînd - mai ales pe la orașe - se fierb diferite poame și se
6815 pun în sticle pentru iarnă.

6816 Un lucru de învățătură se petrece cu acest prilej: poamele nu se pot păstra decît prin
6817 dulceață, prin zahăr. La compot trebuie neapărat și zahăr, dulceață.

6818 Așa e și în cele duhovnicești. Fără dulceața dragostei nu se poate face nimic. Inima și
6819 viața noastră cea duhovnicească poate fi apărată de stricăciunea păcatului numai prin dulceața
6820 dragostei evanghelice. Fără zahărul și mierea dragostei, oricît de bune ar fi *poamele* vieții
6821 noastre, ele nu se pot păstra; ele se strică.

6822 554 - O pedeapsă din vechime

6823 În vechime, celor leneși li se dădea o pedeapsă ciudată. Cîte doi-trei leneși erau băgați
6824 într-un podrum (beci), unde era o pompă de scos apă, care era încuiat și inundat cu apă. Apa
6825 creștea și cei leneși trebuiau să pună mîna pe pompa de scos apă, altcum erau pierduți: îi
6826 îneca apa, care se urca tot mai sus.

6827 Cu lecția asta se lecuiau de lene.

6828 Cînd ne împresoară valurile lipsurilor, să ne rugăm și să punem mîna cu nădejde pe
6829 *pompă*, pe lucru și vom scăpa de lene.

6830 555 - De ce le merge bine celor răi?

6831 De ce le merge bine celor tăi?... de ce încercările și necazurile îi izbesc tocmai pe cei ce
6832 caută pe Domnul și mîntuirea... De ce sînt parcă mai feriți de încercări cei ce trăiesc în
6833 nepăsare de cele sufletești și se tăvălesc în toate patimile și păcatele?...

6834 Iată o întrebare care ispitește. Dar nu e grea de dezlegat. Vom folosi o asemănare.

6835 Cînd cineva e bolnav, doctorul nu cruță medicamentele oricît de amare ar fi. Și pe lîngă
6836 asta se dau bolnavului și fel de fel de opreliști de mîncări și băuturi. Și bolnavul nu se supără
6837 căci e vorba de viața și sănătatea lui.

6838 În chipul acesta sînt cei credincioși pe care Doctorul Cel ceresc îi apără de boala
6839 păcatului, de boala pieirii sufletești, prin *medicamente* și *opreliști*: prin fel de fel de necazuri
6840 și încercări.

6841 Dar sînt și altfel de bolnavi, care nu mai pot fi salvați. Pe aceștia medicul nu-i mai supără
6842 cu medicamentele și opreliștile. Se apleacă spre cei ai casei și le șoptește: bolnavul e
6843 pierdut!... nu-l mai chinuiți cu medicamente și diete... dați-i să mănînce și să bea tot ce
6844 pofteste căci și așa e pierdut!

6845 În chipul acesta sînt cei necredincioși cărora *le merge bine*. Dar binele lor e șoapta
6846 medicului: lăsați-l să mănînce tot ce-i pofteste inima, căci și așa e pierdut... lăsați-l să guste
6847 din toate plăcerile lumii căci și așa mîntuirea lui e pierdută.

6848 Să ne ferească Bunul Dumnezeu de un astfel de *bine*! Cea mai mare nenorocire pentru un
6849 om pămîntean este cînd se tăvăleşte în păcate și *îi merge bine*... cînd Dumnezeu nu Se mai
6850 ocupă de el; cînd Doctorul Cel ceresc îl lasă să *bea și să mănînce* tot ce-i pofteste inima.

6851 **556 - Între tutun, băutură și mâncare**

6852 O statistică interesantă a fost făcută într-un orașel din Olanda. O societate filantropică a
6853 împărțit niște ajutoare la șomeri.

6854 Aceștia aveau de ales între tutun, băutură și mâncare. Din 100 de șomeri, 41 au ales tutun,
6855 33 băutură și numai 26 mâncare.

6856 Adică *pîinea* celor 100 de flămânzi era tutunul și alcoolul. Și cînd ne gîndim că Domnul
6857 Isus a zis că nu numai cu pîine va trăi omul ci și cu Cuvîntul lui Dumnezeu...

6858 **557 - Un calendar cu o singură zi**

6859 În viața noastră cea sufletească, în lucrurile mînturii noastre sufletești, avem un calendar,
6860 respectiv două calendare, cu cîte o singură zi. Fiecare din aceste calendare are o singură zi.
6861 Unul este calendarul lui Dumnezeu și în el este scris: *Astăzi!*

6862 Celălalt e calendarul diavolului și în el e scris: *Mîine!*

6863 *Astăzi* este calendarul lui Dumnezeu. *Mîine* este calendarul diavolului.

6864 Astăzi dacă veți auzi glasul Meu - zice Domnul - nu vă împietriți inimile
6865 (Evrei 3, 7-8). Dumnezeu hotărăște o zi: *Astăzi*, zicînd prin prorocul David: *Astăzi*,
6866 dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile! (Evrei 4, 7; Psalm 95, 7-8).

6867 Întoarceți-vă la Dumnezeu, *astăzi*, căci ca mîine puteți fi în mormînt și în iad!

6868 Dar de altă parte, calendarul diavolului zice: Lăsați lucrurile acestea pe mîine! Mai aveți
6869 vreme pentru lucrurile acestea! Acum sînteți prea tineri... colo, la bătrînețe!...

6870 Și cu astfel de șoapte, îl tot amăgește diavolul pe om, pînă îl atrage în pămînt și în iad!

6871 **558 - Fetița din Japonia**

6872 O știre scurtă am citit astă vară în ziarul Universul. Spunea această știre numai atît:

6873 O fetiță din Japonia și-a făcut moarte ca să scape pe tatăl său din patima beției. În fața
6874 sicriului, tatăl îndurerat a făcut jurămînt că nu va mai pune alcool în gura lui.

6875 Ce mult spune această știre scurtă! Eu văd în ea un adînc înțeles al Jertfei de pe Crucea
6876 Golgotei.

6877 Fetița din Japonia s-a jertfit, pentru ca, prin jertfa ei, să scape pe tatăl său de patima
6878 beției. În fața sicriului tatăl îndurerat a făcut jurămînt că nu va mai pune alcool în gura lui.

6879 Sărmanuța! Cîta dragoste a pus ea în jertfa aceasta! Depusă în sicriu, cu fața-i galbenă ca
6880 ceara, ea părea că zice: Tată dragă! Eu am murit pentru ca tu să te lași de patima beției.
6881 Desigur îl va fi rugat pe tata și cu graiul ei pe cînd trăia, dar tata n-a ascultat-o. Acum îl
6882 roagă cu moartea ei.

6883 Și jertfa i-a fost ascultată. Zguduit de o astfel de dragoste - tatăl a căzut plîngînd în fața
6884 sicriului și s-a lăsat de patima beției.

6885 Așa e și cu Jertfa de pe Crucea Golgotei. Domnul Isus S-a jertfit nu numai să ne ierte
6886 păcatele, ci să ne scape de patimi și de păcate. Cu brațele Lui întinse de pe Cruce, El parcă
6887 ne zice: Suflete dragă! Eu am murit pentru ca tu să te lași de păcate... Eu am murit pentru ca
6888 să-ți dau putere să te lași de păcate.

6889 A sta în fața Crucii înseamnă a-ți plînge păcatele cu amar și a te lăsa de ele.

6890 A sta în fața Crucii cu patimi și păcate de care spui că nu te poți dezbara, înseamnă,
6891 iubitul meu, a-ți iscăli tu însuși osînda de veci, pentru că Isus Cel Răstignit ne dă putere să
6892 scăpăm de păcate.

6893 Dragostea ce ni s-a arătat nouă pe Crucea Golgotei trebuie să ne zguduie și să ne scoată
6894 pentru totdeauna din patimi și din păcate.

6895 **559- Cum vede un copil pe tatăl său?**

6896 La vîrsta de 8-12 ani, copilul crede că tatăl lui e cel mai mare și mai cuminte om din lume
6897 și poate face tot ce vrea.

6898 La 18 ani, copilul începe a-și zice: Tatăl meu a rămas înapoi cu lumea de azi... lumea a
6899 mers înainte dar tatăl meu a rămas înapoi.

6900 La 25 de ani copilul își zice: Vai, că rămas înapoi este tatăl meu... cum a rămas cu totul
6901 înapoi de mersul lumii!

6902 La 35 de ani, copilul începe a-și zice: și totuși tatăl meu nu e așa de rămas înapoi cum
6903 credeam eu... el știe judeca lucrurile foarte cuminte... încep să mă mir de înțelepciunea lui!

6904 560 - Unul care nu credea în ceea ce mânca

6905 Doi cărturari se abătură pe la un han să mănânce ceva. Unul dintre ei era necredincios și
6906 tot mereu îl îboldea cu necredința lui pe celălalt, care era un credincios. Comandară câte o
6907 păpară cu ouă și discuția lor începu între ei.

6908 - Eu - zicea necredinciosul - am ieșit din basmele credinței... eu sînt un intelectual și nu
6909 pot crede decît ceea ce văd și înțeleg... vremea celor nevăzute s-a dus... lumea de azi crede
6910 numai ceea ce vede și înțelege.

6911 - Foarte bine - îi răspunse credinciosul - dar eu te întreb: ai auzit de o lege fizică în
6912 puterea căreia toate corpurile se topesc la căldură și se învîrtoșesc la frig?

6913 - Am auzit, cum nu? Căci doar legea aceasta și pruncii de la școală o cunosc!

6914 - Ei bine, atunci te rog să-mi spui cum se face că oul și untul puse la căldură în cratiță,
6915 nu se țin de legea aceasta; untul se topește la căldură, iar oul se întărește. Spune-mi te rog
6916 cum se face lucrul acesta pe care eu demult îl tot văd, dar nu-l înțeleg?... Spune-mi te rog
6917 după care lege a științei se face păpara în cratiță?

6918 Zăpăcit, necredinciosul încerca un răspuns.

6919 - Ei vezi, zice credinciosul - d-ta cu știința și necredința, ai ajuns să nu mai crezi nici în
6920 păpara pe care o mănînci!...

6921 561 - Un singur monstru

6922 - Dar cine ești tu - zice un învățat creștin - care te fălești cu viața ta de trîndăvie, care îți
6923 arați trăsăturile aurite, cu perne, unde poți dormi în voie?

6924 Privind în jos, în sus, împrejur, înainte sau înapoi, vezi tu undeva vreun sfînt, vreun zeu,
6925 sau chiar vreun diavol, trîndav?

6926 Un singur monstru e pe lume: omul trîndav!

6927 562 - Ceasul cu cele două greutateți

6928 Domnul Isus Hristos a zis: Cel ce vrea să vină după Mine, să-și ia crucea și să Mă
6929 urmeze... Adică El merge cu Crucea Lui înaintea noastră, iar noi, cu a noastră, după El.

6930 Ce bine se poate vedea acest adevăr și la un ceas de perete. Ceasul de perete are doi
6931 plumbi, două greutateți: fără aceste greutateți nu merge. Și nu merge nici atunci dacă luăm o
6932 greutate și lăsăm numai una. Ceasul merge numai dacă amîndoi plumbii sînt la locul lor.

6933 Așa e și ceasul vieții noastre. El are două greutateți, două cruci. Una e Crucea Domnului,
6934 iar alta e crucea omului. Domnul ne duce Crucea mîntuirii și ne cheamă să mergem după El,
6935 ducîndu-ne și noi crucea noastră. Alături de Crucea Domnului stă și crucea noastră. Aceste
6936 două greutateți stau laolaltă și ceasul merge numai cîtă vreme are aceste două greutateți: cîtă
6937 vreme, alături de Domnul, ne purtăm și noi greutatea crucii noastre.

6938 Dar îndată ce luăm o greutate de la ceas - îndată ce noi lepădăm crucea - ceasul nu mai
6939 merge. Mîntuirea noastră stă pe loc.

6940 Deci înainte pînă la sfîrșit, cu crucea noastră după Crucea Domnului. Cu crucea noastră
6941 alături de Crucea Domnului.

6942 563 - Grea slujbă

6943 Un credincios care se silea să trăiască cu adevărat Evanghelia, spunea odată între niște

6944 oameni: Am un lucru foarte greu. Când vine seara, stau să cad mort de oboseală... abia apuc
6945 să mă dau odihnei.

6946 - Și ce lucru atât de greu vei fi avînd? - întrebare oamenilor.

6947 - Un lucru foarte greu. În fiecare zi păzesc doi șoimi, îngrijesc doi iepuri, asupresc doi
6948 săpători, biruiesc un leu, apăr o casă de foc, curăț o fîntînă și vindec un bolnav.

6949 Ascultătorii zîmbiră. Credeau că omul lui Dumnezeu glumește.

6950 - Desigur, d-ta glumești cu noi căci unde s-a mai pomenit ca cineva să îngrijească iepuri
6951 și să omoare lei. Astea-s povești.

6952 - Nicidecum - răspunse credinciosul. Ceea ce v-am spus este adevărat. Ascultați.

6953 Cei doi șoimi sînt ochii mei pe care trebuie să-i păzesc toată ziua să nu zboare pe acolo
6954 pe unde se rănesc inimile și se strică sufletele.

6955 Cei doi iepuri sînt picioarele mele de care trebuie să îngrijesc neîncetat să nu alerge în
6956 căile pierzării și să nu mă ducă și pe mine în calea cea rea.

6957 Cei doi săpători sînt mîinile mele pe care trebuie să le asupresc neîncetat cu munca pentru
6958 a-mi cîștiga traiul vieții și a ajuta, după puterile mele, și pe cei săraci și lipsiți.

6959 Leul pe care trebuie să-l biruiesc este vrăjmașul diavol care umblă neîncetat rîcnind ca
6960 un leu căutînd să mă înghită (1 Petru 5, 8).

6961 Focul de care trebuie să apăr casa este limba mea, căci foc este limba care aprinde case
6962 și păduri (Iacov 3, 5). De acest foc îmi apăr mereu casa sufletului, înfrînîndu-mi limba
6963 ca să nu vorbesc decît ceea ce Îi place lui Dumnezeu. Iar fîntîna pe care trebuie să o curăț în
6964 fiecare zi este inima mea, cînd simt că se umple cu deșertăciune și trufie. Și trebuie să o curăț
6965 mereu de acest nămol pentru ca să se sălășluiască în ea Duhul lui Dumnezeu.

6966 Și, în sfîrșit, bolnavul pe care trebuie să-l vindec este trupul meu, este lutul acesta
6967 neputincios, care, oricît de mult aș îngriji eu, tot se mai strecoară destulă otravă în el, și
6968 trebuie să-l vindec mereu prin Sîngele Domnului și prin lacrimi de căință. Iată acesta este
6969 lucrul cel greu pe care îl fac în fiecare zi și îl voi face mereu pînă la sfîrșitul vieții ca să
6970 dobîndesc viața și odihna cea veșnică.

6971 Am dat această istorioară de învățătură pentru cei ce cred că se pot mîntui cu fel de fel
6972 de nimicuri. De învățătură pentru cei ce cred că se pot mîntui cu cîteva cruci și închinări
6973 făcute în graba mare seara și dimineața. Pentru cei ce cred că se pot mîntui rugîndu-se
6974 dimineața lui Dumnezeu și trăind toată ziua fără Dumnezeu. Pentru cei ce cred că se pot
6975 mîntui mergînd dimineața la biserică, iar după amiază la cîrciumă și la păcate.

6976 O, dragul meu, nu te juca cu mîntuirea sufletului. A dobîndi mîntuirea înseamnă a trăi
6977 clipă de clipă o viață cu Domnul. A dobîndi mîntuirea înseamnă a trăi o viață de luptă și de
6978 biruință asupra păcatelor. O astfel de viață și-au ales - și trebuie să aibă și cei din Oastea
6979 Domnului.

6980 564 - Cerneala satanei

6981 Între doi prieteni se ivise o ceartă și unul dintre ei începu a-i scrie celuilalt o aspră
6982 scrisoare.

6983 - Stai! - îl opri credincioasa lui soție - cerneala cu care scrii nu-i bună, e cerneala lui
6984 satana, nu-ți muia penița în cerneala aceasta!...

6985 O, cîte scrisori, cîte ziare și cărți nu se scriu cu cerneala lui satana!

6986 565 - Ce nu știe oricine

6987 Se spune că inima omului lucrează cu o putere de 354 de cai putere în 24 de ore.

6988 Cea mai grozavă mașinărie nu e prin fabrici și ateliere, ci e în noi înșine, în felul cum
6989 lucrează organele corpului nostru.

6990 Astfel, spre pildă, inima: această mică bucățică de carne, face o uriașă lucrare. Bătînd de
6991 75 de ori pe minut, cu aceste 75 de bătăi ea trimite sîngele prin vine, folosind pentru aceasta

6992 o presiune care în 24 de ore corespunde cu o putere de 354 de cai.

6993 Ce lucrare uriașă! Inima este uzina cea mare, care lucrează neîncetat cu zi cu noapte. Și
6994 pe lângă asta, câte alte greutăți de necazuri și întristări nu mai poartă biata inimă. Uriașă este
6995 lucrarea ei.

6996 Și totuși dacă ea nu bate și nu lucrează și pentru Domnul, ce folos avem de uriașa ei
6997 lucrare?

6998 566 - Noul Testament și tabachera

6999 De când port în buzunar Noul Testament în locul tabacherei de tutun, și citesc în el - zicea
7000 un frate ostaș - am băgat de seamă că la orice lucru am un spor cu mult mai mare.

7001 Și de când mergînd pe lângă carul cu boi și am început să cînt cîntările lui Dumnezeu nu
7002 mi s-a mai stricat niciodată carul în drum și n-am mai avut pagubă în vite.

7003 Peste viața celor credincioși Dumnezeu Își revarsă în mod deosebit darul și
7004 binecuvîntările Sale multe.

7005 567 - Una din snoavele cu Tîndală și Păcală

7006 Între snoavele cu Tîndală și Păcală, este una în care putem afla și un înțeles duhovnicesc.

7007 Se spune că mergînd odată Tîndală și Păcală în drumul lor, căzură într-o groapă adîncă.

7008 Și se judecau acolo în fundul gropii, cum ar putea scăpa.

7009 - Știu ce voi face - spuse Tîndală - mă voi duce acasă, voi aduce scara, ne vom sui pe ea
7010 și vom scăpa amîndoi!

7011 Ce judecată naivă, ce judecată de rîs este aceasta! Doi oameni se judecau cum s-ar putea
7012 scăpa unul pe altul din groapă, fiind amîndoi acolo în fundul ei.

7013 Dar exact în această judecată sînt și acei care umblă să se ridice unii pe alții din păcat,
7014 amîndoi fiind căzuți în același păcat.

7015 În marea și minunata lucrare a scoaterii și scăpării sufletelor din adîncul pierzării, este
7016 o regulă veșnică: numai unul care a ieșit din groapă, poate scăpa și pe altul. Numai unul care
7017 s-a lăsat de păcat, îl poate face și pe altul să se lase.

7018 Ceva cu neputință ar fi aceea să scoți pe cineva din groapă și tu însuși fiind căzut în păcat.

7019 În acest înțeles zicea Mîntuitorul: Doctore, vindecă-te pe tine însuși mai întîi, ca să poți
7020 apoi vindeca și pe alții.

7021 Ferice de satul care are un astfel de doctor!

7022 Oastea Domnului cea vie a făcut și face convertiri tocmai pentru că are oameni convertiți.

7023 Fiecare ostaș al Domnului, fiecare creștin adevărat, trebuie să fie unul care a ieșit din
7024 groapă, pentru că numai atunci îi poate ajuta și pe alții să scape.

7025 568 - Nu-mi lua ce nu-mi poți da!

7026 Despre Alexandru Macedon se spune că s-a dus odată împreună cu suita lui, să-l cerceteze
7027 pe Diogene, vestitul filozof din vremea vechilor greci.

7028 Acest Diogene trăia o viață de pustnic, locuința și casa lui fiind un butoi.

7029 Cînd a ajuns Alexandru Macedon cu suita lui în fața lui, i-a zis împăratul:

7030 - Cere de la mine Diogene orice și îți voi da!

7031 - Nu-mi lua ce nu-mi poți da! - i-a răspuns Diogene.

7032 Alexandru Macedon se așezase în calea soarelui și-i făcuse umbră. De aceea Diogene i-a
7033 cerut să nu-i ia ce nu-i putea da: lumina soarelui.

7034 Ce înțeles adînc este în această istorioară!

7035 Așa zisa cultură și civilizație umblă să-ți ia ceea ce nu-ți poate da: pe Soarele Hristos.

7036 Așa zisa lume umblă să-ți ia ceea ce nu-ți poate da: pacea și fericirea sufletului în Domnul
7037 Isus.

7038 Așa zisa literă umblă să-ți ia ceea ce nimeni nu-ți poate da: Biblia, Cuvîntul lui

7039 Dumnezeu.

7040 Să grijim fraților, căci și la Oastea Domnului lumea umblă neîncetat să ne ia ceea ce nu
7041 ne poate da. Să ne ia Duhul, ca să rămână litera.

7042 **569 - Când se ascunde tatăl**

7043 Adeseori tata sau mama, jucându-se cu copilașul lor, sau mergînd cu el pe drum, la un
7044 moment dat, se fac nevăzuți. Pe neobservate se ascund din fața copilului.

7045 Iar copilul ce face? Trezindu-se fără tata sau mama, se uită speriat în toate părțile și
7046 începe să-și strige părinții. Iar cînd începe să plîngă, se ivește tatăl sau mama; copilul aleargă
7047 în brațele lor și plîngerea se schimbă iarăși în bucurie.

7048 Așa se întîmplă de multe ori și cu noi și cu Tatăl ceresc. Sînt în viața noastră clipe cînd
7049 Tatăl Cel ceresc parcă ne părăsește. Își ascunde fața de la noi pentru păcatele și fărădelegile
7050 noastre și pentru îndreptarea noastră.

7051 Pentru păcatele noastre și îndreptarea noastră, Tatăl ceresc ne trimite cîte un necaz, cîte
7052 o încercare. Și ne lasă în starea aceasta pînă cînd începem să simțim lipsa Lui. Ne lasă singuri
7053 pînă cînd începem să-L strigăm pe El. Iar cînd începem să-L strigăm pe El plîngînd cu amar
7054 pentru păcatele noastre și pentru pierderea Lui - atunci El ca un Tată Bun și iubitor, îndată
7055 Se ivește; ne îmbrățișează și ne dă iar sărutul iertării și al bucuriei.

7056 O Tată Sfinte, fă și Tu cu noi, așa cum facem și noi cu copilașii noștri. Cînd păcătuim
7057 ascunde-Ți fața de la noi și ne lasă în dureri și suferințe, pînă cînd vom începe să Te strigăm
7058 pe Tine, să ne plîngem cu amar păcatul și să scăpăm iarăși în brațele iubirii și iertării Tale!

7059 **570 - Furtuna, sloboda și telefonul**

7060 Furtunile și viforele cele mari strică mai întîi telefoanele. Doboară stîlpii de telegraf și
7061 rup sîrmele - și prin asta satul respectiv, casa respectivă, ținutul respectiv și-a pierdut legătura
7062 telefonică: nu mai poate vorbi cu depărtările și nu mai știe ce se petrece în lume.

7063 Așa e și cu viforul ispitelor și patimilor. El strică mai întîi telefonul nostru cel sufletesc:
7064 legătura noastră cu Dumnezeu.

7065 Cînd prin viața noastră trece vifor de patimi și ispite - el ne strică mai întîi telefonul
7066 rugăciunii - vorbirea noastră cu Dumnezeu; ne ia graiul, ne ia credința, ne ia mintea, ne ia
7067 rușinea, ne ia frica de păcat, ne ia și ne rupe orice legătură cu cerul.

7068 Și cînd vin revoluții și răscoale, tot așa se întîmplă. Furtuna lor strică mai întîi telefonul.
7069 Cînd la sfîrșitul războiului, venise pe la noi pe sate un pic de slobodă rusească - telegrafele
7070 au fost pustiite cele dintîi. Orice slobodă strică mai întîi telefonul pentru ca să se facă noapte
7071 de nesiguranță și nimeni să nu mai știe ce se petrece prin țară și în lume.

7072 Așa e și cu sloboda păcatului, așa e și cu răscoala pe care o face patima și păcatul în viața
7073 noastră. Ea rupe mai întîi telefonul, legătura noastră cu Dumnezeu și prin asta face noapte și
7074 pieire în viața și în sufletul nostru.

7075 Fratele meu! Cercetează-ți telefonul sufletesc. Și de cumva e stricat și nu funcționează
7076 - repară-l. Pune iar sîrmele la loc și refă-ți legătura cu cerul, cu Domnul Dumnezeu.

7077 **571 - Luntrea și lopețile**

7078 Se vorbește mult despre legătura dintre credință și fapte, cu toate că lucrul e atît de
7079 simplu. Credința și faptele sînt strîns legate întreolaltă. Credința vorbește prin roadele ei.
7080 Credința merge mîna în mîna cu faptele. Nu există credință adevărată fără roadele faptelor
7081 bune și nici roade de fapte bune fără pomul credinței.

7082 S-au făcut multe asemănări despre legătura ce trebuie să fie între credință și fapte. Una
7083 dintre cele mai potrivite e și cea cu luntrea și lopețile ei. Credința și faptele sînt cele două
7084 lopeți ale bărcii. Ele lucrează mîna în mîna.

7085 Barca vieții noastre înaintează spre mîntuire numai cînd vîslesc cele două lopeți: credința

7086 și faptele bune.

7087 572 - Crucea și brazii din Elveția

7088 Când am fost în Elveția, țara Alpilor, am văzut o icoană ce mi-a rămas pentru totdeauna
7089 în minte și în inimă.

7090 Sus pe înălțimea ametoitoare a unui creștet de munte era o cruce, o troiță cu Chipul lui Isus
7091 Cel Răstignit. Iar în jurul acestei cruci crescuseră câțiva brazi singuratici. Și te minunai de
7092 acești brazi, cum se pot ținea acolo sus, în stînca goală și în bătaia vestitelor furtuni din
7093 Munții Alpi.

7094 Brazii se mențineau prin rădăcinile vînjoase ce și le făcuseră în stîncă. Vînturile și
7095 furtunile îi siliseră - îi ajutase cum s-ar spune - să-și facă rădăcini puternice. Brazii se
7096 mențineau prin rădăcinile lor adîncite în stîncă.

7097 Ce predică minunată poate fi această icoană pentru orice creștin! Căci viața creștinească
7098 cea adevărată este: să-ți adîncești rădăcinile credinței în stînca Golgotei. Tot rostul vieții tale
7099 să fie adîncirea și întărirea acestor rădăcini, pentru ca să nu te doboare vîntul, viforul și
7100 furtuna ispitelor și patimilor.

7101 În crucea și în brazii de pe înălțimile Alpilor eu am văzut și văd istoria Oastei. Istoria
7102 vieții mele și istoria Oastei. Bătut de atîtea furtuni și vînturi, bradul vieții mele s-ar fi
7103 răsturnat demult dacă dragostea și bunătatea lui Dumnezeu nu mi-ar fi ajutat să-mi adîncesc
7104 rădăcinile în stînca Golgotei. Și dacă tocmai aceste vînturi și furtuni nu m-ar fi ajutat și ele
7105 să-mi adîncesc rădăcinile în stînca Golgotei.

7106 Iar frații ostași la fel, de la început au stat în bătaia furtunilor. Dar tocmai aceste furtuni
7107 i-au ajutat să-și adîncească rădăcinile în stînca Golgotei. Noi le-am vestit mereu pe Isus Cel
7108 Răstignit, iar furtunile i-au ajutat să-și adîncească rădăcinile în stînca Golgotei.

7109 Arborii cu cele mai vînjoase rădăcini sînt cei de pe înălțimi, sînt cei bătuți de vînturi și
7110 furtuni. Arborii cei de vreme bună, n-au nici pe jumătate din rădăcinile celor bătuți de furtuni.

7111 Așa sîntem și noi ostașii Domnului. Brazi de furtuni cu rădăcini de furtuni.

7112 Crucea și brazii de pe vîrfurile muntelui - iată aceasta este Oastea Domnului! Ne-am născut
7113 în furtună, am crescut în furtună și trăim în furtună - dar rezistăm, pentru că ne-am adîncit
7114 toate rădăcinile vieții noastre în stînca Golgotei.

7115 Astfel înfipti, în orice furtuni, cîntăm cu psalmistul: Domnul este Stînca și Ajutorul
7116 nostru! (Psalm 62, 6-7).

7117 573 - Un rege și un ceas de lumină

7118 Un rege al Angliei din vremurile de demult, Edward al 2-lea, stăpînit de marea răspundere
7119 de a folosi timpul cu folos pentru sufletul său și pentru țara sa, avea în casa lui un așa numit
7120 ceas de lumină. În fiecare dimineață, în casa regelui se aprindea o lumină pe care erau
7121 semnate 12 liniuțe egale: spațiul de la o linie la alta, topindu-se într-un ceas. Adică arderea
7122 luminii era împărțită în 12 ceasuri. Lumina se topea în timpul celor 12 ceasuri din zi.

7123 După fiecare linie, după fiecare ceas, un servitor se prezenta în fața regelui cu înștiințarea:

7124 - Maiestate, a mai trecut un ceas!

7125 Aceste vorbe mergeau ca un fel de întrebare pentru regele, ce anume a făcut în acest ceas
7126 care s-a dus, pentru care va trebui să dea seama în Ziua Judecării.

7127 Dacă un rege își făcea în fiecare ceas acest examen de prețuire a timpului - eu te întreb
7128 iubite cititorule, cum stai tu cu acest examen? Cum folosești timpul ce ți s-a dat pentru
7129 mîntuirea scump sufletului tău? Fă-ți tu singur socoata!

7130 574 - Vorbe mari - 2

7131 Boala este pentru noi o vizită pe care ne-o face Dumnezeu, e o întreținere a lui Dumnezeu
7132 cu noi, e un sărut pe care ni-l dă Isus Cel Răstignit.

7133 Iar fiecare din resemnările noastre în durere este un sărut pe care-l dăm noi lui Isus Cel
7134 Răstignit.

7135 575 - Așa crește și minciuna

7136 Minciuna este sămînța cea rea, neghina cea spurcată a diavolului. Și, vai, cît de repede
7137 încolțește această sămînță spurcată!

7138 Întocmai cum crește bulgărele de zăpadă pe care-l pornesc iarna copiii - așa crește și
7139 minciuna. Crește minciuna pentru că este un aluat diavolesc care dospește mereu și alte
7140 minciuni. Crește minciuna pentru că ea n-are nici o temelie, ci trebuie proptită și sprijinită
7141 cu alte minciuni.

7142 Cineva spunea că orice minciună, ca să poată sta în picioare, trebuie proptită cu alte șapte
7143 minciuni. Adică o minciună trage după ea alte 7 minciuni. Iar cînd ai spus 7 minciuni, atunci
7144 socoate că iese așa: $7 \times 7 = 49$... adică 7 minciuni trebuie proptite cu alte 49 de minciuni... și
7145 mergînd înainte pe calea asta a minciunilor, ți-ar trebui pe urmă un protocol întreg să aranjezi
7146 minciunile astfel ca să nu te încurci.

7147 Și pe urmă minciuna tot se sparge și te dă de gol, întocmai ca bulgărul de zăpadă, care
7148 din ce crește își pierde puterea, iar cînd a ajuns mai mare, se sparge.

7149 Un creștin adevărat, trebuie să se războiască și cu minciuna. Eu sînt Adevărul - zicea
7150 Mîntuitorul (Ioan 14, 6). Toți cei ce L-au primit pe Mîntuitorul, trebuie să se lepede de
7151 minciună. Lăsați-vă de minciună, fiecare din voi să spună aproapelui său adevărul
7152 (Efes. 4, 25). Și nu vă mințiți unii pe alții, întrucît v-ați dezbrăcat de omul cel vechi
7153 cu faptele lui (Col. 3, 9).

7154 Să nu uităm: într-un loc spune Scriptura că între cei rămași afară, la poarta Ierusalimului
7155 ceresc, erau și mincinoșii. Afară sînt cîinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli
7156 și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună (Apoc. 22, 15).

7157 Dragă cititorule! Ai tu minciuna în obișnuința ta și în viața ta? Leapădă-te îndată de acest
7158 aluat drăcesc!

7159 576 - Punctul lui Arhimede

7160 Încă de pe vremea vechilor egipteni, se știa că totul se mișcă în cuprinsul Universului.

7161 Se mișcă pămîntul, se mișcă soarele, se mișcă planetele, etc. În legătură cu această
7162 mișcare, învățatul grec Arhimede zicea: Dați-mi un loc care să nu se clatine - și eu voi
7163 răsturna lumea!

7164 Acest loc știința nu-l poate arăta și nu-l poate da și nici avea. Noi însă, cei care credem
7165 în Evanghelie, îl avem: Golgota, e Crucea Golgotei. Acesta e singurul punct din lume, care
7166 nu se mișcă și nu se clatină. Stînd în acest loc, noi răsturnăm lumea, cu toate desfătările și
7167 înșelăciunile ei.

7168 577 - Poarta cea strîmtă care umple biserica

7169 Într-o duminică, cu lume cam puțină la biserică, pastorul din Davos spunea în predica lui
7170 următoarele:

7171 Pe vremea cînd credința protestantă era în război cu catolicismul, era aci o biserică cu o
7172 poartă foarte strîmtă, dar biserica era plină. Ca să împiedice credința în acea vreme,
7173 autoritățile de stat catolice, dăduseră ordin ca la intrarea în biserica protestantă să nu fie decît
7174 o poartă foarte strîmtă, pe care să poată străbate doar un singur om deodată.

7175 Dar poporul era pe atunci plin de rîvnă pentru credința și biserica lui și n-a dat înapoi în
7176 fața porții strîmte. Venea întreg poporul cu mic cu mare la biserică și un ceas de vreme
7177 trebuia pînă se strecurau cu toții prin poarta cea strîmtă. Veneau cu un ceas mai devreme la
7178 biserică să apuce slujba și predica cu toții.

7179 Azi, poarta cea strîmtă de pe vremuri nu mai este. S-a lărgit demult. Numai cît pe această

7180 poartă largă, azi nu mai vine poporul la biserică.

7181 Ce mult se potrivește această istorie și la țara mea și la biserica mea. Porți strâmte a avut
7182 și biserica noastră de veacuri de-a rîndul și atunci bisericile erau pline. Dar azi - cu porțile
7183 cele largi - bisericile sînt goale.

7184 578 - Pe cine îngropați?

7185 - Pe cine îngropați cu prapurii ăștia? - întrebă așa în batjocură, un om pe ostașii
7186 Domnului, care se strînseseră la o adunare cu steagurile lor.

7187 - Pe omul nostru cel vechi! - răspunse un ostaș mai bătrîn.

7188 - Ei bine, dar și duminica trecută l-ați îngropat (fusesse și atunci o adunare mai mare a
7189 Oastei).

7190 - Ai dreptate, dragul meu. L-am îngropat și duminica trecută și îl îngropăm în fiecare zi,
7191 pentru că acesta-i un mort ciudat... el umblă mereu și învie... Dumnezeu să te ajute să înțelegi
7192 și d-ta cîndva această *îngropăciune!*

7193 579 - Du-te adapă caii!

7194 - Du-te adapă caii! - strigă odată un stăpîn pe sluga de la cai, căruia îi plăcea grozav
7195 băutura și cîrciuma.

7196 - Du-te adapă caii! - strigă stăpînul a doua oară.

7197 - Să mă ierți stăpîne - răspunse sluga - dar caii sînt adăpați și nu vreau să mai bea apă.

7198 Ei vezi dragul meu, ai putea învăța ceva de la aceste dobitoace; ele nu beau decît atîta cît
7199 le este setea lăsată de Făcătorul lor; își beau porția lor de apă, se satură și apoi nu mai beau,
7200 dar ție îți trebuie nopți întregi să te adăpi pe la cele cîrciumi și tot nu te mai saturi. Bei pînă
7201 cînd nu mai poți sta în picioare.

7202 580 - Întoarce-ți desagi!...

7203 Scrie într-un loc în Evanghelie despre bîrnă și despre pai. În firea cea veche a omului este
7204 și aplecarea cea rea de a vedea *paiul* din ochii altora, dar *bîrna* din ochii lui, nu
7205 (Matei 7, 3).

7206 Ispita aceasta, păcatul acesta, l-a asemănat cineva, foarte potrivit cu un om ce duce în
7207 spate o pereche de desagi încărcăți cu păcate. Iar acești desagi sînt astfel aranjați, că omul
7208 pune totdeauna în partea de dinainte păcatele altora, iar în partea de dinapoi, păcatele lui.
7209 Adică, vede totdeauna numai păcatele altora, iar pe ale lui nu le vede...

7210 Așa sînt oamenii cei lumești. E o lege aproape generală între ei ca să vadă și să critice
7211 numai păcatele altora.

7212 Dar de multe ori, ispita aceasta stăruie și între noi, cei care căutăm mîntuirea. Să luăm
7213 seama, ea încearcă să intre și în Oastea Domnului. Și trebuie bine să ne păzim de ea.

7214 Uitați-vă bine cum stau desagi aceștia. Și de cumva i-ați pus așa cum nu trebuie,
7215 întoarceți-i!

7216 Întoarceți-i și așezați-i astfel ca partea cu păcatele voastre să fie înaintea, iar păcatele
7217 altora dinapoi; neîncetat să vedeți scăderile și păcatele voastre...

7218 Și să purtați desagi aceștia, tot așa pînă la sfîrșit...

7219 581 - Pilat și cămașa lui Isus

7220 În țările răsăritului, umbla o legendă cu mult înțeles duhovnicesc.

7221 Despre Pilat, care L-a judecat pe Domnul Isus, spune istoria că mai tîrziu, a fost aruncat
7222 din slujbă din partea romanilor, în urma plîngerilor repetate ale iudeilor.

7223 În legătură cu aceasta, legenda spune că la prima chemare a lui Pilat în fața judecății de
7224 la Roma - el s-a dus, îmbrăcînd pe dedesubt cămașa lui Isus. Căci își zicea el: Omul Acesta
7225 a fost un Om sfînt și cămașa Lui poate îmi va fi și mie de noroc.

7226 Și de fapt, la prima judecată, Pilat a fost achitat.
7227 Chemat a doua oară, iarăși a îmbrăcat cămașa lui Isus și iarăși a scăpat.
7228 Dar chemat a treia oară, Pilat și-a zis: la ce să mai îmbrac această cămașă; voi scăpa și
7229 fără ea. Dar de astă dată Pilat a fost judecat și încă atât de aspru încît nu i s-a dar voie a se
7230 mai întoarce în Palestina, ci a fost trimis direct în surghiun.
7231 În fața unei judecăți cerești sîntem chemați și noi pentru păcatele și fărădelegile noastre.
7232 Iar la Judecata acestui Tribunal ceresc, putem scăpa numai îmbrăcați în haina cea nouă pe
7233 care Domnul Isus ne-a lăsat-o și ne-a spălat-o cu Scump Sîngele Său.

7234 **582 - Numai cu călăuză**

7235 Cînd am fost în Elveția la Davos, mi s-a părut curios un afiș care-l arăta pe un tinerel
7236 înfășurat cu o funie și sub el cuvîntul: *Nur mit fuhrer* - adică numai cu călăuză.
7237 N-am înțeles ce vrea să spună acest afiș. Medicul m-a lămurit că acest afiș e pentru cei
7238 care fac excursii în munți: să-și ia călăuză din partea locului, de la cei care cunosc munții și
7239 potecile lor.
7240 Eu m-am gîndit atunci că așa e și cu călătoria acestei vieți. Ne trebuie neapărat, ne trebuie
7241 și aci o călăuză, căci viața noastră e plină de prăpăstii și de locuri primejdioase. Iar cel mai
7242 bun călăuz e desigur Acela care a mai fost odată în lume și a însemnat calea vieții cu *roșu*,
7243 cu Sîngele Lui. Și nu numai atît, ci El ni Se oferă și azi ca un Călăuz care vrea să fie cu noi.
7244 Acesta-I Călăuzul despre care psalmistul spune: Căci Tu cu mine ești Doamne
7245 (Psalm 10, 20). Îl ai tu dragă cititorule în călătoria vieții tale pe acest Călăuz?
7246 Eu te rog nu pleca nicăieri fără El. Iar cu El poți pleca prin orice primejdie și furtuni.

7247 **583 - Mîntuit prin jertfa fratelui său**

7248 O veche istorie păstrează următoarea întîmplare.
7249 Un tînăr apucînd pe căile cele rele, părăsi casa tatălui său. Mergînd din rău în mai rău,
7250 intră în ceata unor tîlhari de codru și se făcu și el un tîlhar fioros. Tatăl său a căutat mult
7251 după el să-l poată afla și aduce acasă. Era fiul său și-l iubea. A trimis slugile sale să-l caute
7252 și să-i vestească iertarea părintească. Dar slugile n-au cutezat a merge de frica tîlharilor.
7253 Atunci fratele cel mai mare, se hotărî să meargă el însuși să-i ducă vestea iubirii părintești
7254 și să-l cheme acasă. Dar îndată ce pătrunse în desișul pădurii, tîlharii se năpustiseră asupra
7255 lui și-l răniră de moarte. Între ei era și fratele lui. Cînd află că cel rănit e chiar fratele lui cel
7256 mai mare, se lovi cu pumnul în piept și începu să plîngă cu hohote. Dar fratele rănit îi zise
7257 cu vorbă blîndă și dulce:
7258 - Frate dragă, nu plînge, tata te iartă... tata te așteaptă... du-te acasă!...
7259 Și muri fratele cel rănit rostind cuvintele:
7260 - Acum pot muri... scopul mi l-am ajuns... am vestit fratelui meu iertarea...
7261 Iubiți frați și toți cîți trăiți o viață cu Domnul! Lumea e plină și azi de fii rătăciți, care au
7262 părăsit casa Tatălui ceresc și petrec cufundați în pădurea fărădelegilor. Dar oricît de rătăciți
7263 ar fi ei, Tatăl ceresc îi iubește și așteaptă întoarcerea lor, trebuie să le ducem vestea cea
7264 scumpă și sfîntă că Tatăl ceresc îi iubește, îi iartă și îi cheamă acasă. Duceți-le vestea aceasta
7265 orice ar fi să vi se întîmple. Oricîte hule, batjocuri și prigoane ar fi să suferiți, duceți
7266 păcătoșilor vestea cea dulce și scumpă, că Tatăl ceresc îi iartă, îi iubește și îi așteaptă cu
7267 brațele deschise. Suferiți hulele și batjocurile lor și ale altora căci pe urmă ei vor recunoaște
7268 în voi pe frații lor cei sufletești... se vor cutremura în sufletul lor și primind vestea iertării
7269 se vor întoarce la Tatăl ceresc.
7270 În aceste clipe vom putea zice și noi ca fratele cel rănit: Acum pot muri... scopul mi l-am
7271 ajuns... am vestit fraților mei iertarea și mîntuirea!

7272 **584 - O țigară din Germania**

7273 În Germania a ieșit nu demult o țigară ce poartă pe ea cuvintele: *Mie ohne mich*, adică,
7274 nimic fără mine... Nicăieri nu pleca omule fără mine, fără țigară, căci eu sînt bucuria ta,
7275 mîngîierea ta, tăria ta... Ia-mă pe tot locul omule cu tine... Nu pleca nicăieri fără mine...

7276 Și acesta este crezul fumătorilor, în toate țările, la toate popoarele. Tutunul e un idol, o
7277 plăcere, o patimă rea.

7278 Domnul Isus Hristos a zis: Rămîneți în Mine și Eu voi rămîne în voi, căci fără de Mine
7279 nu puteți face nimic (Ioan 15, 10).

7280 Dar fumătorul de altă parte răspunde: Eu fără țigară nu pot nimic. Fără Tine Doamne, eu
7281 pot trăi, dar fără țigară, ba! Eu sînt mort fără țigară - zice fumătorul. Ea-mi ține de urît, de
7282 foame, de sete... Fără ea nu pot nimic...

7283 Și iac-așa, prin tutun, printr-o patimă urîță, satan Îl scoate pe Domnul din viața și din
7284 gîndul omului. Și în locul lui, pune lucrul cel spurcat.

7285 Și încă tot mai sînt oameni nesocotiți, care spun că fumatul nu e un păcat...

7286 585 - Ce să mă fac?

7287 - Ce să mă fac și unde să mai scap eu de cîntecele ostașilor Domnului, că pe toate
7288 drumurile nu auzi decît *Isus Regele Cel Mare* și alte cîntări de ale lor... - zise odată un
7289 necredincios.

7290 - Retrage-te în iad la recreație, îi răspunde un trecător!...

7291 586 - Cum se pot înțelege cărțile din Ziua Judecării?

7292 - *Apocalipsa 20, 12* -

7293 Scriptura vorbește despre o Carte a Vieții. *Și am văzut pe morți, mari și mici, stînd în*
7294 *picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă*
7295 *carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau*
7296 *scrise în cărțile acelea.* (Apoc. 20, 12).

7297 Cum poate fi închipuit acest lucru? Eu mi-l închipui printr-o asemănare.

7298 În zilele noastre, s-a ivit o invenție nouă; un fel de aparat care fotografiază și mișcările.
7299 De pildă: te apuci d-ta de coasă; fotograful se așează în fața dumitale, înverte șurubul mașinii
7300 și îți filmează toate mișcările pe o fișie lungă de material subțire, ce se cheamă film. Pe urmă
7301 ia filmul acesta și îl duce la cinematograf - în teatrele de la orașe unde se văd chipuri
7302 mișcătoare. Aici o altă mașină mărește chipurile și le trece pe perete, să le vadă publicul. În
7303 aceste chipuri se vede tot ce face cosașul.

7304 Iar acum este o invenție cu ajutorul căreia chipurile pot și grăi. Tot așa te poate prinde
7305 acest fotograf și chefuind la birt (*după cum se vede în imaginea de mai jos*).

7306 Dacă omul - acest vierme neputincios - a ajuns să facă acest lucru, atunci trebuie să
7307 îngăduim că în lumea cea nevăzută a Atotputernicului Dumnezeu va fi un fel de fotograf
7308 ceresc care cuprinde toate mișcările noastre, toate faptele noastre, toate vorbele noastre și
7309 toate gîndurile noastre. Tot ce facem, tot ce gîndim și vorbim se imprimă într-un film al vieții
7310 noastre... Lucrezi... te rogi... chefuiești... minți... furi... înjuri... - totul se întipărește, în clipa
7311 aceea, în filmul vieții noastre. Cînd murim, filmul nostru e gata. El se închide și va sta închis
7312 pînă în Ziua Judecării. Ne vom vedea noi înșine toată viața și toate faptele noastre. Fiecare
7313 om își va avea filmul său. În chipul acesta - socot eu că - sînt cărțile ce se vor deschide în
7314 Ziua Judecării și morții vor fi judecați după cele scrise în ele.

7315 Fratele meu! Cartea vieții noastre ne-o scriem noi înșine, prin viața și faptele noastre!
7316 Cum stai tu cu acest scris? În fața noastră stă veșnic un fotograf ceresc care prinde toate
7317 faptele, toate vorbele și toate gîndurile noastre. Cum stai tu în fața acestui fotograf ceresc?

7318 587 - Sacul cel plin stă drept

7319 Oricît te-ai sili să îți drept un sac, el nu stă drept dacă n-are ceva greutate în el. Numai

7320 sacul plin stă drept.

7321 Așa e și cu creștinul: așa este și cu ostașul Domnului. El poate sta drept și poate sta în
7322 picioare numai dacă e plin.

7323 Biblia e plină de vorbe: *plin, umplut, plin de duh, plin de credință, plin de râvnă!* Numai
7324 acești plini pot sta în picioare și pot face biruință.

7325 Slăvit să fie Domnul! Și Oastea Domnului e plină de saci *plini*. Acest lucru se vede și în
7326 furtuna de acum. Sacii Oastei Domnului stau toți în picioare. Pentru că sînt plini de grâu și
7327 greutate duhovnicească.

7328

7329 588 - Timpul, viața și moartea

7330 Calendarul este un fel de măsură a timpului. Distanțele se măsoară cu metrul, timpul cu
7331 calendarul. Calendarul este un fel de metru al timpului. Dar pe lîngă aceasta calendarul mai
7332 este și un predicator ce ne spune mereu că trece timpul, trec și eu. Calendarul ne întreabă cum
7333 folosim noi timpul vieții noastre?

7334 Despre timp sînt multe asemănări potrivite. Cineva a pus timpul vieții noastre, foarte
7335 potrivit în chipul unei lumînări aprinse, fiind aproape de terminare, un om bătrîn însoțit de
7336 moarte, care stinge lumina și odată cu ea viața omului.

7337 Timpul și viața omului este o lumină; dar o lumină foarte gingașă. Se poate stinge în orice
7338 clipă, iar dușmanul acestei lumini este moartea.

7339 Moartea aci e mai tare decît timpul. Timpul, arătat în chip ca un moș bătrîn, nu ne poate
7340 apăra contra morții. Ne apără însă în altă formă: contra morții sufletești. Timpul ni s-a dat ca
7341 să dobîndim cu el mîntuirea sufletului.

7342 În acest înțeles, timpul e o comoară ce nu se poate prețui. Timpul - zicea un sfînt părinte
7343 - e tot atît de prețios ca Dumnezeu, pentru că întrebuițînd bine timpul, Îl putem dobîndi pe
7344 Dumnezeu.

7345 Oh! În ce osîndă sînt cei nenorociți care își pierd timpul în păcate, pierzînd Împărăția lui
7346 Dumnezeu și mîntuirea sufletului!

7347 Lucrați pînă este ziuă, căci vine moartea cînd nimeni nu mai poate lucra nimic

7348 (Ioan 9, 4).

7349 589 - Porțile din Harar

7350 Abisinia ne-a adus multe noutăți și asemănări de învățătură. Una despre orașul Harar, care
7351 întemeiat acum 500 de ani, a păstrat multe obiceiuri proprii, foarte vechi.

7352 Viața orașului e pașnică și simplă: în zorii zilei, șiruri lungi de locuitori se scurg pe cele
7353 cinci porți, mînînd cirezi de vite, în pășunile de pe dealuri. Și se înapoiază seara cu sarcini
7354 de cereale, lemne și nutreț. Porțile se închid cu strășnicie în asfințit.

7355 Cînd se apropie închiderea porților, păzitorul porții strigă cu glas tare: Șaille! - grăbiți-vă!
7356 Se închide poarta!

7357 După această chemare, poarta se închide. Cei rămași afară, trebuie să aștepte pînă
7358 dimineața zilei următoare, dacă vor mai ajunge această dimineață, căci afară, noaptea umblă
7359 șacalii, hienele și atacă tîlharii. Și mulți din cei rămași afară, dimineața sînt aflați morți.

7360 Iată un amănunt plin de învățătură. Mîntuirea e intrarea prin poarta vieții; prin poarta
7361 despre care a zis Mîntuitorul: intrați prin poarta cea strîmtă ce duce la viață!

7362 Iar intrarea aceasta trebuie s-o facem pînă este ziuă, căci vine noaptea, vine moartea, cînd
7363 poarta se închide și nimeni nu mai poate intra. Lucrați pînă este ziuă - zice Evanghelia. Intrați
7364 pînă este ziuă, căci vine noaptea, vine moartea cînd nimeni nu mai poate lucra și nimeni nu
7365 mai poate intra (Ioan 9, 4).

7366 Pe cine n-a intrat îl apucă noaptea, pieirea cea veșnică. Căci afară sînt cîinii, vrăjitorii,
7367 curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!...
7368 (Apoc. 22, 15).

7369 **590 - Doi morți**

7370 De când eram preot la țară, îmi aduc aminte de o împlinire ce se potrivește foarte mult
7371 cu Evanghelia aceasta. Petreceam la groapă pe un tânăr credincios care adormise în Domnul.
7372 În drumul spre cimitir o mamă se necăjea cu fiul ei să-l ridice dintr-un șanț, unde-l doborâse
7373 patima beției.

7374 Era și acesta un mort; acesta era mortul cel adevărat, căci mortul meu din sicriu adormise
7375 în brațele Domnului, dar mortul cel din șanț călătorea spre moartea și pieirea cea veșnică.

7376 Vai, ce de moarte sufletească a dat mai ales tineretului de azi! Mie mi se umplu ochii de
7377 lacrimi văzându-i pe tinerii noștri pe tot locul pe unde se îmbolnăvesc sufletele. Pe toate
7378 drumurile îi vezi pe tinerii noștri, cu alcoolul, cu țigara și cu toate destrăbălările lumii
7379 acesteia. Eroii cârciumilor, chefurilor și păcatelor, sînt mai ales tinerii. De altcun cred că e
7380 de prisos să mai vorbesc despre răul acesta. Pentru că îl vede toată lumea.

7381 Eu mă întreb însă: unde sînt părinții acestor copii, care cad în moarte și pieire
7382 sufletească? Pe cei trei morți din Evanghelia îi plîngeau părinții lor. Unde sînt lacrimile și
7383 rugăciunile și privegherea părinților pentru copiii lor apucați pe calea pierzării?

7384 Vă scriu părinților fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris tinerilor
7385 fiindcă sînteți tari și Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne în voi și ați biruit pe cel rău
7386 (1 Ioan 2, 13).

7387 Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre (Efes. 2, 1).

7388 Dar Dumnezeu care este bogat în îndurare... ne-a adus la viață împreună cu Hristos
7389 (Efes. 2, 5).

7390 **591 - Sticla străvezie și vrabia**

7391 Într-o zi intrînd în camera mea, după ce închid geamul cel mare dinspre curte, în fundul
7392 odăii zăresc o vrabie.

7393 Imediat mi-a venit în gînd să deschid fereastra ca vrăbiuța să poată zbura afară.
7394 Îndreptîndu-mă spre fereastră, deodată auzii în spatele meu un filfiit de aripi și în aceeași
7395 clipă luîndu-și zborul spre geam, prin care privirea ei de pasăre vedea lumina de afară, dar
7396 trupșorul ei n-a putut pătrunde prin geam.

7397 Deși amețită de această izbitură, biata păsărică zbură totuși pînă la peretele din fund, apoi
7398 se întoarce și se izbi a doua oară de geam parcă cu mai multă putere.

7399 Îngrozit de cele ce-mi văzură ochii m-am repezit să prind nenorocita păsărică ce căzuse
7400 jos amețită, dar cînd să pun mîna pe ea, vrabia își adună ultimele puteri și peste cîteva minute
7401 amețitoarea sticlă străvezie primi pentru a treia oară trupșorul vrăbiuței.

7402 Cînd în sfîrșit am luat-o în mîna, păsărica ținea ciocul întredeschis, dar inimioara îi bătea
7403 tot atît de tare cît și a mea.

7404 Noroc că odaia mea nu-i prea mare și izbiturile n-au fost prea puternice. Totuși abia
7405 numai după o oră de îngrijire, vrăbiuța și-a putut lua zborul în curte.

7406 Și m-am gîndit atunci la soarta noastră a oamenilor. De cîte ori ne amăgește și pe noi
7407 străvezimea plăcerilor deșarte și îndeletnicirile necurate, care ne pricinuesc suferințe amare!
7408 Și totuși nu ne învățăm minte.

7409 Sînt o mulțime de hoți, de criminali, de tâlhari, care după ce sînt prinși și-și ispășesc
7410 pedeapsa în temnițe, odată puși în libertate, se apucă din nou de fărădelegi.

7411 Sînt oameni bețivi, care îmbolnăvindu-se din pricina patimii lor și-au cheltuit averi întregi
7412 pe medicamente și au suferit luni și ani întregi chinuri amare și mari - și totuși cînd se fac
7413 mai bine, se apucă din nou de băut.

7414 Și nu numai beția, ci toate patimile ascund în sine dureri și primejdii de care oamenii se
7415 izbesc ca vrabia de sticla străvezie, spre răul și nenorocirea lor.

7416 Să trăim frumos ca în timpul zilei, nu în cheful și în beții; nu în curvii și în fapte de
7417 rușine; nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de

7418 firea pămîntească pentru ca să-i treziți poftetele (Rom. 13, 13-14).

7419 **592 - Rămășagul lui Xantos**

7420 Înteptul Esop era sclav la Xantos, filozoful. Într-o zi, Xantos făcu ospăț și chef mare cu
7421 prietenii săi. În toiul chefului, Esop începu a predica despre răutățile beției, spunînd că
7422 băutura are trei grade: plăcerea, beția și furia. Toți începură a rîde de Esop și își băteau joc
7423 de el. Xantos se îmbătă așa de rău că în toiul beției începu a se lăuda că el va bea marea
7424 întregă și stăruind în prostia asta, puse chiar și rămășag pe casa și averea lui întregă.

7425 În cealaltă zi Xantos înțelegînd despre ce prostie făcuse, se umplu de îngrijorare și începu
7426 a-l ruga pe Esop să-l scoată cumva din această încurcătură. Esop se gîndi puțin apoi zise: nu
7427 te teme Xantos, te voi învăța eu cum să scapi, dar de altădată să nu te mai îmbeți.

7428 Sosind ziua rămășagului, se adună mulțime mare de popor la marginea mării să vadă și
7429 să rîdă de Xantos, că va pierde rămășagul. Dar Xantos, - învățat de Esop - grăi astfel:

7430 - Oameni buni! E adevărat că eu m-am lăudat și m-am rămășit să beau marea întregă, dar
7431 n-a fost vorba ca să beau și rîurile care se varsă în mare. Cei cu rămășagul să poftescă a opri
7432 mai întîi rîurile și apoi eu îndată voi goli marea de apă...

7433 Poporul rămase uimit de această înțeleaptă scăpare a lui Xantos și începu a rîde acum de
7434 cei ce așteptau dobîndirea rămășagului.

7435 Xantos mulțumi călduros lui Esop pentru învățătura ce i-a dat-o, care l-a scăpat de la
7436 încurcătură și din acea zi nu s-a mai îmbătat.

7437 **593 - Patruzeci de ani**

7438 Odată într-o adunare a copiilor lui Dumnezeu, un bătrîn cu părul alb, se ridică și zise:

7439 - Scumpii mei frați! Nu obosiți a vă ruga pentru copiii voștri. Timp de 40 de ani m-am
7440 rugat pentru pocăința fetei mele. Astăzi ea se află aici dorind a se preda Domnului. Acum pot
7441 să zic:

7442 - Stăpîne, slobozește pe robul Tău să meargă în pace, căci ochii mei văzură mîntuirea Ta!

7443 **594 - O istorioară din Abisinia**

7444 Abisinia e și țara munților înalți, printre care șerpuiesc văi năvalnice cu torente de munte.

7445 În legătură cu aceste rîuri, pe alocuri se poate vedea prin Abisinia un lucru interesant și
7446 plin de înțeleles duhovnicesc.

7447 Cînd localnicii trec astfel de rîuri, caută mai întîi cîte o piatră grea, o ridică în spate și
7448 trec cu ea prin valurile apei năvalnice.

7449 De ce acest lucru? De ce o piatră grea în spate? Pentru că tocmai această piatră îi apără
7450 să nu-i ducă apa. Piatra îi face mai grei și torentul n-are putere să-i tîrască cu el. Fără piatră,
7451 fără greutate, i-ar duce valul și i-ar îneca apa.

7452 Așa sînt și necazurile și suferințele din lumea aceasta. Ele ni se pun pe umeri ca o piatră
7453 grea, ca o cruce grea. Dar această greutate, este o greutate binecuvîntată. Ea ne face mai grei
7454 și ne dă putere să trecem prin valurile acestei lumi. Ne apără să nu ne tîrască valurile acestei
7455 lumi.

7456 Să ne purtăm crucea cu resemnare. Ea ne este o greutate binecuvîntată care ne apără de
7457 înece și de pieire sufletească. Mai bine pînă la sfîrșitul vieții cu piatra în spate, cu crucea în
7458 spate, decît să ne ia și să ne înece valurile ispitelor și păcatelor.

7459 Eu m-aș fi înecat demult, demult, dacă Domnul, în marea Lui îndurare, n-ar fi pus pe
7460 umerii mei piatra și crucea cea grea a suferințelor; pe care cruce, eu Îl rog pe Domnul să nu
7461 mi-o ia, ci cînd va trebui, să o facă și mai grea, pentru ca, la urmă, să dobîndesc mîntuirea
7462 și Ierusalimul cel ceresc. Amin.

7463 **595 - Alexandru Macedon și înțelepții din Persia**

7464 Când hălăduia odinioară Alexandru Macedon cu războaiele să cucerească lumea și să
 7465 cuprindă bogății, auzise de niște înțelepți mari din Persia. Aducându-i înaintea sa, le zise:
 7466 - Cereți de la mine orice și vă voi da.
 7467 - Să ne dai împărate viață fără de moarte aci pe pământ - grăiră filozofii.
 7468 - Ați cerut o nebunie - spuse împăratul - căci oare cine dintre oamenii pământului ar putea
 7469 scăpa de moarte?... Vă credeam niște filozofi vestiți, dar acum văd că sînteți niște nebuni...
 7470 - Apoi dacă nimeni nu poate scăpa de moarte - ziseră filozofii - ne permitem să te
 7471 întrebăm dacă și tu vei muri cîndva?
 7472 - Asta-i sigur - răspunse împăratul.
 7473 - Apoi dacă asta-i sigur - spuseră filozofii - tu de ce trăiești ca și cînd n-ai muri niciodată?
 7474 De ce nu-ți mai ajung împărățiile, comorile, averile, prăzile și bunătățile pămîntești?...
 7475 Împăratul înțelese atunci *nebunia* filozofilor și plecă îngîndurat.
 7476 O, de am înțelege și noi această istorioară, că și noi știm că vom muri, dar trăim așa ca
 7477 și cînd n-am muri niciodată!...

7478 596 - Cîte suflete locuiesc aici?

7479 Un preot ce se străduia pentru mîntuirea sufletească a păstoriților săi, porni odată prin sat
 7480 pentru a-și scrie poporul în lista parohiei.
 7481 Ajuns la o casă unde știa că locuiește un suflet cuprins de patima beției, intră în casă cu
 7482 întrebarea:
 7483 - Cîte suflete locuiesc în casa asta?
 7484 - Dv. știți bine - răspunse omul oarecum mirat - că eu sînt numai singur, că doar n-oi avea
 7485 două suflete?
 7486 - Ei vezi - grăi atunci cu dragoste preotul - eu tocmai la asta mă gîndeam că, aci locuiesc
 7487 două suflete. D-ta trăiești ca și cînd ai avea două suflete. Cu unul vii la biserică, cu celălalt
 7488 te duci la cîrciumă; cu unul vrei să-I slujești lui Dumnezeu, cu celălalt sudui, cu unul ascuți
 7489 de Dumnezeu, cu unul te îmbeți. Lasă-te îndată, iubitul meu de această groaznică pieire!
 7490 Omul a înțeles nebunia în care trăia și la plecarea preotului îi zise lăcrimînd:
 7491 - Scrie protocol, părinte dragă, că aici în casa asta locuiește un singur om cu un singur
 7492 suflet, care își caută mîntuirea!

7493 597 - Bună creștere!...

7494 Un tată prinsese pe fiul său cu o minciună și îl dăscălea: Să spui dragul tatii totdeauna
 7495 numai adevărul. Minciuna e un mare păcat. Ferește-te de ea ca de foc...
 7496 În timpul acesta, cineva strigă din drum:
 7497 - Acasă ești mă Gheorghe?
 7498 Atunci îi zise fiului dăscălit:
 7499 - Ieși afară că vine Nicolae să-mi ceară carul... spune-i că nu-s acasă!...

7500 598 - A ucis 300 de fete pentru ca să se scalde în sîngele lor

7501 O întîmplare din istorie.
 7502 În apropiere de vestitele băi Pistian din Ungaria, se văd și azi ruinele castelului contesei
 7503 Bathori, o femeie vestită de frumusețe și de lume.
 7504 Înainte cu 300 de ani a locuit în acest castel această contesă, căreia babele și vrăjitorii
 7505 acelei vremi, i-au șoptit că și-ar putea păstra tinerețea și frumusețea, dacă s-ar scălda mereu
 7506 în sînge de fecioare curate.
 7507 Și contesa a ascultat acest sfat diavolesc. Din împrejurimile castelului a început și azi și
 7508 mîine să dispară cîte o fată. Le furau argații contesei și îi făceau baie cu sîngele lor. Timp de
 7509 zece ani s-a scăldat contesa în sînge de fecioare, fiind furate și înjunghiate spre acest scop
 7510 peste 300 de fete.

7511 Pe urmă, Dumnezeu n-a lăsat nedescoperită această grozăvie. Sîngele celor 300 de
7512 fecioare striga la cer. S-a dat de urma păgînatății. Contesa a fost arestată și a murit în temniță.
7513 Aci în temniță, un preot creștin din acele vremi i-a trimis o vestită poezie în care spunea
7514 contesei că dacă ar fi cunoscut Sîngele Mielului n-ar fi devenit ucigașă. Ar fi folosit Sîngele
7515 Lui și ar fi căpătat tinerețe și viață veșnică!

7516 **599 - Arată-mi te rog urmele cuielor!**

7517 O istorioară din țările răsăritului spune că odată necuratul voind să-l ispitească pe un
7518 pustnic, luă o înfățișare de om smerit și sfînt și bătu la ușa pustnicului.

7519 - Cine-i? - strigă pustnicul, deschizînd ușa.

7520 - Păi, fiule, nu mă cunoști?... Uită-te bine la mine: eu sînt Domnul Isus Hristos!

7521 Dar pustnicul nu se lăsa tulburat de această recomandare ci îl întrebă liniștit:

7522 - Se poate. Dar dacă ești cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, te rog să-mi arăți urmele
7523 cuielor...

7524 Necuratul cînd auzi aceste vorbe, o rupse rușinat la fugă.

7525 E ușor să te recomanzi cuiva că ești cineva. E ușor a te recomanda creștin, dar cu faptele
7526 a da dovadă că ești păgîn. E ușor a te recomanda un ostaș al Domnului. Trebuie să te
7527 recomanzi și prin faptele tale.

7528 Un creștin adevărat trebuie neapărat să poarte și urmele cuielor, urmele răstignirii lui
7529 împreună cu Domnul Isus. Să poarte urmele smereniei Lui, urmele bunătății și milei Lui.

7530 Frații mei! Să trăim astfel ca toți să vadă în viața și faptele noastre urmele cuielor, urmele
7531 Evangheliei, urmele Scumpului nostru Mîntuitor și Izbăvitor Isus Hristos.

7532 **600 - În siguranță**

7533 Doi dușmani de veacuri: cîinele și pisica. Dușmănia lor e veche; de cîndu-i lumea. Iar în
7534 această dușmănie, cîinele e mai tare, pisica mai slabă.

7535 Are însă pisica în această luptă un ajutor, o scăpare: se poate cățara pe sus. De cîte ori e
7536 urmărită, pisica își caută scăpare în sus: pe arbori, case și alte locuri înalte. Iar cîinele, sus
7537 n-o mai poate urmări. Se uită furios la ea, își arată dinții, dar n-are ce-i face.

7538 Iar pisica, scăpată sus, stă liniștită. E la adăpost. Parcă ar zice: am scăpat... acum nu-mi
7539 mai poți face nimic!

7540 Ca și cîinele și pisica, așa sîntem și noi în lupta cu vrăjmașul diavol. Între noi e o
7541 dușmănie de veacuri. De cînd s-a pomenit lumea și de cînd l-a *mușcat* pe Adam. De atunci,
7542 cîinele diavol aleargă neîncetat după noi. Cu zi cu noapte fuge după noi. De atunci sîntem în
7543 hărțuială și luptă neîncetată cu el și el cu noi.

7544 Și el e mai tare decît noi. Dar față de puterea lui, Dumnezeu ne-a dat și nouă o scăpare,
7545 un ajutor: darul de a ne putea ridica în sus, spre cer, spre Dumnezeu, spre Golgota.

7546 Sus la Golgota! Acesta-i locul unde satan nu ne mai poate urmări și nu ne mai poate
7547 prinde.

7548 Precum pisica scapă de furia cîinelui, ridicîndu-se în sus, așa scăpăm și noi de furia
7549 cîinelui diavol: sus la Crucea Golgotei. Iar cînd am scăpat aici, sîntem în siguranță. Ne uităm
7550 liniștiți la zvîrcolirile cîinelui diavol. El nu ne mai poate face nimic.

7551 Nemții au o poezie religioasă care spune:

7552 *Satan fuge, satan fuge*
7553 *satan fuge rușinat*
7554 *cînd pe mine el mă vede*
7555 *sus, la Cruce aplecat.*

7556 Ferice de cel care cunoaște acel loc binecuvîntat și scapă la El și rămîne în siguranța Lui.

7557 Dar vai de cel care nu cunoaște acest loc de scăpare și nu fuge la el. Pe unul ca acela,
7558 câinele diavol îl are în ghearele lui și îl sfîșie cu înlesnire.

7559 Dragă cititorule! Cunoști tu locul acesta de scăpare de furia diavolului? Cunoști tu
7560 singurul nostru loc de scăpare: Crucea și Jertfa Golgotei?